ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Rowley_Christopher-Bazil_3-Valecni_draci.pdb

PDB Name: Rowley - Bazil3 - Valecni draci
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.3.2008
Modification Date: 24.3.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Relkin rychle, vytrvale střílel a jeho šípy tu a tam pronikly skřetím brněním, takže se ozval výkřik. Stále však pokračovali.
Bazil rozdával velkým mečem hladké, plynulé rány, střídavě zprava a zleva. Každým z nich připravil jednoho či víc skřetů o život. Šípy mu zvonily o přilbu a neškodně se zastavovaly o joboquin. Jeden ho udeřil do čela, ale odrazil se od silné kosti a nechal po sobě jen nepříjemnou bolest a ránu, která pokropila skálu horkou dračí krví.
Jeho široký úder se na okamžik zpomalil a skončil slabým zásekem do kmenu doubku, vetkaného v barikádě.
Jeden ze skřetů pronikl za drakův kryt. Pokusil se ho bodnout do nohy a drak musel o krok couvnout, to ale zapojilo do hry ocas. Jeho slavný zlomený palcát udeřil do skřetovy přilby, až se zajiskřilo; skřet se svalil.

Christopher Rowley ve vydavatelství
FANTOM Print

Bazil Zlomený Palcát
Drakův meč
Váleční draci
Bojový drak *
* Připravujeme

VÁLEČNÍ DRACI
Christopher Rowley

Veronice Champmanové, s díky za pomoc a rady

Text © 1994 Christopher Rowley
Cover © 2002 David Spáčil
Translation © 2002 Hana Vlčinská
ISBN 80-86354-29-6

KAPITOLA 1
Srdce kontinentu, prastarou zemi Padmasa, ozařovaly ostré sluneční paprsky, které však vůbec nehřály. Mrazivý vítr ze severozápadu veškeré teplo dne odvál a jako svědectví své moci po sobě zanechal šedohnědé kopce, porostlé jen ostrůvky vyschlých lišejníků. Zde vládl vítr. Každému poutníkovi to prozradil jediný pohled na podivuhodné tvary vichrem ošlehaných skalnatých vrcholů.
Ze západu přicházely písečné bouře, ze severu sněhové vichřice a od jižních hor vanuly vysušující fény. Veškeré rostlinstvo usilovně bojovalo o přežití; přesto bylo právě zde centrum největší moci světa.
Když čaroděj Thrembode mladší cestou průsmykem v Kakalonu shlédl do rozšiřujícího se údolí, spatřil na dominantní vyvýšenině uprostřed zřetelně ohraničenou plochu Náměstí. Nepřirozeně působící rovné linie a bílý kámen prozrazovaly světu, že jde o lidské dílo. Hladké, dvě stě stop vysoké hradby zachmuřeně shlížely dolů s výrazem naprosté nedobytnosti. Čaroděje při pohledu na ně zamrazilo a přepadla ho temná předtucha. Tohle místo by si mohly vybrat k životu jedině horské kozy, a přece tu stála ohromná stavba, míli na obě strany, jediná obrovská budova, kde se tlačil více než milión lidí, a ti všichni sloužili moci, která zde vládla.
Čaroděj v duchu užasl, i když věděl, že Náměstí je přes veškerou velkolepost pouhým předpokojem k Síním Padmasy, ležícím hluboko pod ním, vytesaným do skalního bloku armádou otroků. Žádný z nich ten očistec nepřežil a jejich kosti byly rozemlety do malty spojující jednotlivé kameny.
Procházeje průsmykem do údolí, byl Thrembode znovu vydán napospas vichru, který mu rval šaty. Když si přitahoval plášť co nejtěsněji k tělu a zapínal opasek, otřásl se. Vždycky tu bylo zima, i proto to tady mocní měli rádi. Vítr svištěl a

obrušoval skály do tvarů podobných kostem, narušoval tělo země a obnažoval její holé obratle.
Thrembode uvažoval o nadcházející zkoušce. Kdyby si myslel, že by ho to mohlo posílit, byl by se modlil k bohům, ale po tom, co viděl během své služby mágům, už čaroděj v bohy nevěřil. Bohové by mágy zastavili dřív, než se stali skuteční bohové z nich samých. Teď už je nemohlo zastavit
nic a nikdo. Jeho kůň pokračoval dolů svahem k velké cestě. Sbíhalo se tu devět takových silnic, dvě stě stop širokých, a všechny vedly jako dokonalé přímky údolím a nahoru k Náměstí. Byly přeplněné karavanami velbloudů a mezků, které do podzemního města Temných mágů svážely daně z poloviny světa.
Thrembode přijížděl k Východní bráně. Před ním se vlekl dlouhý zástup ourdhijských otroků s řetězy na krku, poháněných biči statných skřetů v černých padmaských uniformách. Otroci byli nepostradatelní pro veškeré práce v podivném městě v Náměstí. Opravdu, tohle město se nepodobalo žádnému jinému z dějin Ryetelthu; jeho existence v této chladné pustině neměla jiný důvod než ideologický.
Na protější straně se před bránou táhly řady a řady šibenic. Většina jich byla prázdných, ale na několika poblíž cesty se v ledovém větru houpala tlející těla jako trvalá připomínka, že v Padmase je trestem za většinu zločinů smrt. Vedle brány stál seřazený regiment divoce vyhlížejících skřetů ozbrojených šavlemi a štíty. Měli opičí hlavy, podsaditá lidská těla a silné nohy. Čaroděj věděl, že jsou poblíž ukryty dvojice urostlých, devět stop vysokých trollů, připravených v případě potřeby skřety podpořit.
Thrembode dostal pokyn, aby prošel mohutnou bránou do hemžícího se světa Náměstí. Úředníci mu orazítkovali průvodní listiny a podlézavě se uklonili. Byl čarodějem, adeptem a příslušníkem vnitřního kruhu. Prošel bezpečnostní prověrkou a pokračoval v cestě hlavní vnitřní třídou Náměstí. Nad cestou, dvě stě stop vysoko, se zvedala střecha a zdi po obou stranách byly posety okny. Ulici lemovaly krámky a sklady. Byl to rušný obraz, vyplněný stovkami a tisíci pilných dělníků, plnících nesčetné námezdní i úřednické práce. Pro skutečné město, ukryté hluboko pod zemí, představovali nejen pracovní sílu, ale i potravu. Thrembodův úkol ležel tam, ve studených bludištích Tetrapetalu.
V samém srdci Náměstí leželo prázdné, nezastřešené místo. Uprostřed stály sochy Mocných, Pětice. Byly vysoké čtyři sta stop, vytesané do podoby udatných a vznešených obrů. Vévodily tomuto prostoru a vládly tu, stejně jako vládly celé Padmase.
V rozích nezastřešeného prostranství stály čtyři pozoruhodné věže, napojené k hlavní stavbě ve všech poschodích zastřešenými chodbami, nalepenými k věžím jako žebra k páteři. Tady byla schodiště do podzemního města.
Dole, když se schody mnohokrát zatočily, byly ve skále vytesány čtyři podivuhodné labyrinty chodeb a jeskyní, s nesčetnými místnostmi. Tato bludiště či křídla vybíhala do čtyř světových stran, a tvořila tak kříž. Křídla byla vzájemně oddělena, setkávala se v jediném místě, v síních Nexu. Schodiště spojovala síně Nexu s Náměstím a se světem venku. To bylo Tetrapetalum, podzemní město, srdce říše mágů, říše strachu, říše, která ovládla Ryetelth a hrozila přemoci veškeré protivníky a podmanit si celý svět.
Z tohoto místa mířily pokyny do tuctu provincií, včetně tak obrovských pevností jako Axoxo v pohoří Bílé kosti. Odsud pocházely a vyráželi armády špehů a jejich poslů. Odsud směřovaly zprávy k vlivným osobám všech zemí, zprávy, které prosily o laskavosti nebo je vyžadovaly. Tak či onak, mágové z Padmasy dokázali promluvit k uším a vynutit si pozornost kteréhokoliv vládce.
Thrembode sestoupil po dvou stech schodech červeného schodiště do síně Nexu ve čtvrtém poschodí. Dvojice speciálně vyšlechtěných skřetů s hlavami podobnými lasicím a s černýma, nelidsky kulatýma očima zkontrolovala jeho průvodní listiny. Ty oči ho pečlivě prozkoumaly, nenašly však nic, co by je znepokojilo.
Zdvořile mu pokynuli k Jižnímu křídlu, kde sídlily úřadovny Zpravodajské služby.
Cítil na sobě nelítostné, zkoumavé pohledy a rozeznal i skryté pole napětí v mentální rovině. Se zachvěním si uvědomil, že Mistři, tvůrci tohoto pole skrytí kdesi hluboko v celách, už jeho přítomnost v mentální rovině zaznamenali. Pro ně byl jen malou tečkou, mladým uzlíčkem moci, nesrovnatelným s bytostmi pod nimi, přesto ho zaznamenali a předali tu zprávu vyšším myslím dole v Hlubinách.
Hlubiny. Pouhé slovo způsobovalo, že mu naskočila husí kůže a zježily se mu chloupky na těle. V kalném světle těch ukrytých hrobek přebývají Mocní, a právě do těch míst jsou služebníci předváláni k pohovoru. Byla to zkušenost, na jakou se nezapomíná.
Tentokrát však měl Thrembode mluvit nejprve s administrátorem Gru-Dzekem, vysokým mužem s protáhlou tváří a nakrátko vyholenými šedými vlasy, který byl oděn v černém rouchu zpravodajské služby s nachovým lemováním a s jedním červeným pruhem, označujícím jeho hodnost.
Administrátor nabídl Thrembodovi prostou, nepohodlnou židli stojící před masivním psacím stolem. Pak Gru-Dzek vytáhl svitek, rozvinul ho a velmi pomalu si ho prohlédl. Vzápětí tleskl. Dveře se otevřely a dovnitř vešel zmrzačený otrok, oslepený a s vyříznutým jazykem. Na malém stolku v rohu si rozložil písařské náčiní.
Administrátor Gru-Dzek vzhlédl a upřel na čaroděje bledé, nepřátelské oči. Odkašlal si.
"Čaroději Thrembode, tento rozhovor bude úředně zaznamenán. Proto vám musím oficiálně sdělit, že jste byl podmíněně odsouzen k smrti."
"K smrti?" řekl, jat hrůzou, Thrembode.
"Ve světle několika selhání, jichž jste se dopustil, je to považováno za náležitý trest."
"Několika selhání?"
"Dovolil jste, aby čarodějnice odhalily celou síť v Kadeinu. V Marneri jste zpackal pečlivě připravený pokus o atentát. Následně čarodějnice zavraždily námi zvoleného dědice marnerijského trůnu. K dovršení pohromy jste přivedl čarodějnicemi vedený ozbrojený oddíl přímo do Tummuz Orgmeen a umožnil jste jim zničit Temného."
Thrembode cítil, jak se mu prsty na nohou zaťaly do podrážek.
"Přivedl? Umožnil?" vyprskl. "To je omyl. To je absurdní výklad událostí."

Administrátor Gru-Dzek se na něj chladně zahleděl.
"Není snad pravda, že Temný vládce nařídil vaše uvěznění?"
"Udělal jsem, co jsem mohl, abych Temného varoval, ale on mě neposlouchal! Tehdy už všemi lidmi jenom pohrdal."
"Kritizujete snad zničeného Temného vládce?"
"Je zničený, že? Rozbil se."
Administrátorovy oči se rozšířily. Tohle bylo do zápisu drzé prohlášení. Naznačovalo kritiku těch, kteří Temného stvořili.
"Minulý rok jste se v Ourdh podílel na další katastrofě."
"Musím se ohradit. Čarodějky vytvořily protikouzlo ke kouzlu oživujícímu hliněné pochopy. Mistr Gog Zagozt si s těmi čarodějnicemi nejspíš nevěděl rady. Pokoušel jsem se mu poradit, ale neposlouchal mě. Já už s nimi pochopitelně mám řadu zkušeností."
"To ano. Možná až příliš. Byl jste předvolán k podrobnému výslechu. Musí být rozhodnuto, zda vás zmátly nebo jestli z vás udělaly zrádce."
Thrembode cítil, jak mu tvář zbrunátněla vzteky.
"Mohu vám spolehlivě říci, že nic z toho. Takový výslech je zbytečný."
Administrátor Gru-Dzek se pousmál: "O tom vy rozhodovat nebudete, čaroději; to jistě chápete."
Thrembode pokrčil rameny a strojeně se usmál.
"S radostí se výslechu podrobím."
Administrátorovi na okamžik zmizel úsměv z tváře, pak se znovu ovládl.
"Výborně. Takže, jak jsem říkal, rozsudek je podmíněný. Máte možnost, aby to tak zůstalo."
"To mne velmi těší."
"Máte jisté znalosti o městech a krajině Argonathu."
"Jistě, ve většině z devíti měst jsem žil."
"Proto jste byl vybrán jako doprovod výpravy generála Lukashe."
Thrembode pozvedl obočí. Výprava? S generálem?
Na téměř nepostřehnutelný administrátorův signál se dveře znovu otevřely. Dovnitř vešel podsaditý, břichatý muž v černém a hnědém vojenském stejnokroji Padmasy, na ramenou však měl bílé prýmky. Jeho tvář vypadala jako uvařená kůže.
Thrembode vstal a napřáhl přímo před sebe ruku s rozevřenou dlaní, aby generála pozdravil.
"Generál Lukash," prohlásil administrátor Gru-Dzek.
Lukash přikývl, ale pozdrav neopětoval. Tvářil se zcela lhostejně, skryt za koženým krunýřem.
Všichni tři se posadili.
Administrátor jim začal líčit úkol, který je čekal. Zatímco mluvil, Thrembode si s jistou bázní uvědomil, že tentokrát Temní mágové zamýšlejí vrhnout proti pyšným městům na východním pobřeží plnou sílu. Nezůstane nic, ani kámen na kameni, jen šibenice a hromady lebek.

KAPITOLA 2

V Kenoru právě vládlo léto, čas květů. Podél živých plotů a na svazích hor se červenaly vlčí máky. Bohatá žeň ozimé pšenice už byla sklizena a na polích dozrával tuřín, žito, oves a ječmen. Pěstitelé ovoce ve všech údolích se těšili na hojnou sklizeň. Vlastně všichni farmáři po celém Kenoru se radovali z jednoho z nejúrodnějších roků za celé století.
V provincii vládla zřetelná radostná nálada, z polí se ozýval veselý zpěv a na oltářích v chrámech Velké Matky ležely neobvykle štědré oběti.
A sem, pod modré nebe a jasně zářící slunce, se sešli lidé ze všech stran k letním hrám, které letos pořádala v pevnosti Dalhousie Marnerijská druhá legie.
Už samotné uspořádání her bylo úspěchem. Hned první den se na tribunách tísnilo devět tisíc lidí, toužících vidět neobvykle dobře obsazenou soutěž lukostřelců z celého Kenoru. Předchozího večera se tu zpívalo a tančilo a čilý ruch vládl i podél cesty z města k přístavu, kde se konal trh řemeslníků.
Ulice byly přeplněny soutěžícími z ostatních kenorských legií i oddíly mužů, kterým se podařilo najít takový či onaký způsob, jak se dostat do Dalhousie, aby mohli podpořit své přátele. Už se prodala spousta piva, a to teprve začínalo odpoledne. Louky poblíž pevnosti hýřily barvami a v hlučícím davu se odevšad ozývaly hlasité výkřiky vyvolávačů.
Nad tím vším se nesl ještě jeden zvuk, vzdálené řinčení mečů, ocele narážející na ocel, doprovázené rytmickými údery těžkých štítů. Občas se ozval i hromový potlesk. 1 když byly závody lukostřelců a atletů velmi populární, nejvíce diváků vždy přitahovaly zápasy draků.
Nejlepší z obrovských draků bojovali vždy dva proti sobě, se speciálními tupými zbraněmi. Měli na sobě těžká brnění, vycpávané přilby a přes ocasy kroužkovou zbroj. Kvůli tomu byli o něco pomalejší než obvykle a méně užívali ocasní palcáty.
Přesto to byla skvělá podívaná a davy tyto souboje milovaly. Ohromná, deset až dvanáct stop vysoká zvířata vážící až pět tun se na zápasišti vzepjala na zadní, skákala kolem sebe a hbitě se oháněla meči i mohutnými štíty. Po pravdě, drakům se to líbilo stejně jako všem ostatním. V krvi těchto potomků argonathských wyvern zůstávala přirozená touha po boji. Rádi zápasili a taky se na zápasy rádi dívali.
Samozřejmě, tohle nebyl opravdový boj. Byl to sport a draky nebylo pod vší zbrojí skoro ani vidět, takže vypadali spíš jako opancéřované hory než jako živí tvorové. Diváci však znali silné stránky i slabiny všech šampiónů a neustále se na něco vyptávali a dohadovali se.
Stane se vítězem podruhé za sebou Gasholt z Ryotwy? A jak si povede ten podivný, divoký drak, který slouží v Marnerijské druhé legii? A co legendární Bazil Zlomený Palcát? Po jeho hrdinských činech v Tummuz Orgmeen jeho

sláva značně vzrostla. Dokáže jí dostát? Minulého léta byla Marnerijská druhá daleko v Ourdh, a tak drak se zlomeným ocasem letní hry zmeškal. Teď ho prověří takoví soupeři jako Gasholt Veliký. Jejich zápas očekávali nadšení příznivci her obzvlášť dychtivě.
Bylo teprve krátce po poledni, ale na čtyřech zápasištích už vířil prach. Každé z nich bylo obehnáno odkrytými, snad až příliš vysoko stoupajícími dřevěnými tribunami, na nichž se tlačily tisíce diváků. V hluku a oblacích prachu bylo cítit pach draků, kteří se rozcvičovali před bojem.
Jednotlivé zápasy byly poměrně krátké, pouhých deset minut s přestávkou po páté minutě. Vítěze určovala šestičlenná porota, složená z losem určených dragonýrů.
Bodovali kombinace úderů, zásahy, pády a chyby. Údery a seky na hlavu byly zakázány.
V druhém ringu čekal Bazil z Quosh, kvůli podivnému zalomení konečku ocasu všeobecně známý jako Zlomený Palcát. Ten konec byl tak odlišný, že vypadal, skoro jako by patřil nějakému jinému zvířeti. Legenda pravila, že je jeho bizarní ocas výsledkem kouzla.
Dnes byl jeho protivníkem Burthong z 33. kadeinského dračího oddílu. Burthong byl urostlý mosazný drak, jeden z těch úplně největších.
Obyčejně se ohromní mosazní draci v soubojích s meči neobjevovali; byli prostě příliš pomalí. Soutěži vévodili hubenější zelení, ještě ne úplně vyvinutí mosazní a zelenokožci.
Když si Relkin, Bazilův dragonýr, přečetl rozpis zápasů, radostně se zasmál.
"První kolo máš jisté. Dali ti mosazáka z Kadeinu."
Bazil ale tak optimistický nebyl.
"Burthonga? Napsssali mi Burthonga?"
"Ano," potvrdil Relkin. "Burthong, je to mosazný drak, určitě váží aspoň čtyři tuny. Toho snadno dostaneš."
Bazil si nebyl tak jistý.
"Je výjimečný, ne jako většina těžkých. Říká ssse, že je sss mečem pěkně rychlý."
Relkin nevěřil svým uším - nebo se tak aspoň tvářil.
"Mluvíš o mosazákovi, Bazi. Je skoro dvakrát těžší než ty, je to mosazák! Velký nemotorný kus masa, krásně si kolem něho zatancuješ."
"Bláznivý dragonýr. Jissstě, mosssazní jsou obyčejně pomalí, ale tenhle je jiný. Už jsssem o něm ssslyšel. Má sssilný zadní úder, dobře ssse točí a sss ocasssem to umí pěkně zossstra."
Relkin si odpustil další poznámky. Bylo to směšné.
Nedokázal si představit, proč by si s tímhle zápasem měli dělat hlavu.
Ale teď, když sledoval, jak Burthong vychází z protějších dračích vrat, si s obavami všiml, s jakou lehkostí kadeinský šampión pohybuje obrovitým tělem. Burthong vytasil tupý, cvičný meč a několikrát se jím hladce rozmáchl. Zbraň zasvištěla vzduchem. Vzápětí Burthong zamával ocasem a rozčísl vzduch palcátem. Relkin si musel připustit, že na něj mosazák udělal dojem.
"Pozor na ocasní palcát," řekl svému drakovi.
Bazil neodpověděl, už si sám všiml zručnosti, s jakou ho protivník ovládal. Potěžkal otupený meč, nemotornou věc, běžný legionářský kus. Neměl v sobě nic z vyváženosti a břitkosti jeho vlastního ostří, Ecatoru.
Burthong stál, připravený začít. Rohy zaduly. Bazil obezřetně vykročil vpřed. Mosazný drak byl mohutný, o půl hlavy větší a zřetelně těžší než zelený.
Pomalu kolem sebe kroužili, meče v pohotovosti, a obezřetně sledovali jeden druhého.
Bazil se právě chystal vyzkoušet fintu, spočívající v nízkém seku do nohou a současném úderu ocasním palcátem, když Burthong zaútočil. Jeho ocas zasvištěl a Bazil zvedl štít, aby ho odrazil. Burthongův meč už zároveň opisoval oblouk a Bazil se tak-tak stihl krýt. Burthong měl sílu a další rána následovala velmi rychle. Baz se musel bránit, kadeinský mosazák dělal své pověsti čest.
Burthong zvedl meč a snažil se srazit soupeřův štít stranou svým vlastním. Baz ještě nikdy žádný podobný nápor na štít nezažil; na okamžik zavrávoral a ucítil, že ho Burthong ranou shora doslova o palec či dva zarazil do hlíny.
Bazil musel něco udělat, aby se dostal z obranného postavení, jinak ho větší, silnější protivník srazí k zemi. Otočil se a švihl Burthonga palcátem do pancíře. Když obrat dokončil, měl před sebou těžce vydobytý yard volného prostoru.
Mosazný drak udělal krok vpřed, sice trochu těžkopádněji, ale stále dost rychle. Bazil uskočil stranou a pokusil se o kombinovaný výpad - sek v úrovni pasu, švihem nahoru a vzápětí s rozmachem dolů. Burthong všechny rány odrazil, skočil vpřed, prudce udeřil do Bazova štítu a rozehnal se svým shora, až se mu málem podařilo zasáhnout soupeřovo rameno.
Bazil uhnul, sklonil se a ucítil, jak Burthong lstivým úderem z boku ťal do hrany jeho štítu. Naštěstí byl štít na správném místě, jinak by se po takové ráně neudržel na nohou. Tohle byl opravdu mimořádný mosazák!
Burthong na něj znovu zatlačil a meče zařinčely. Baz nedokázal získat iniciativu, a jak tak couval kolem arény, začínal si zoufat. Burthongův meč znovu a znovu dopadal a marnerijský drak se mohl jen krýt a ustupovat.
Burthong užíval velmi plynulé kombinace střídavých seků z boku i shora a protivníkův štít se otřásal pod jeho údery. Dvakrát takto Baze přinutil uskočit dozadu, a teď znovu útočil. Jenže tentokrát byl zelený drak připraven; boční úder odrazil štítem a překazil Burthongovi pokračování tím, že se vrhl vpřed a dostal se k němu na dosah. Ocasní palcát zasvištěl vzduchem a zařinčel o mosazákovu přilbu, až větší z draků ztratil rovnováhu. Když Burthong zakolísal, Bazil se rozmáchl mečem a zasáhl ho do pancíře na boku.
Relkin potěšené zavýskl a v mžiku zapomněl na své obavy. Kadeinský mosazák našel v zeleném draku z Quosh důstojného soupeře.
Krátce poté zazněl zvon ohlašující přestávku. Bazil vyrazil k lavici, kde mu Relkin podal trochu vody a cosi mu šeptem

radil.
Drak poslouchal jen na půl ucha. Po pravdě řečeno, hlava se mu točila a paže měl znavené. Měl zatracené štěstí, že se mu podařilo získat celý bod, protože si byl jist, že než tohle kolo skončí, určitě o jeden přijde.
"Běž, Bazi, máš ho, znič ho hned!"
Bazil zabručel tichou kletbu o všech dragonýrech a jejich nemístné drzosti a vrátil se do boje.
Druhá polovina se podobala té první, Burthong byl silný soupeř a s mečem byl neobvykle rychlý ve srovnání se všemi draky, nejen mezi těmi těžkými. Bazil se skoro celou dobu bránil. Získal dalšího půl bodu za zásah ocasním palcátem, který zazvonil o soupeřovu přilbu, ale vzápětí dostal i on ránu Burthongovým palcátem, který nečekaně prosvištěl vzduchem a praštil ho do přilby z boku tak, že mu ji skoro srazil na zem.
Baz na okamžik uskočil, aby se vzpamatoval, ale Burthong útočil dál a udeřil zeleného draka štítem tak silně, že ho smetl z nohou a se zaduněním poslal k zemi.
Bazil se překulil a snažil se vstát. Burthong se blížil. Zelenému drakovi se podařilo zvednout štít právě včas, aby odrazil další ránu, která by jinak zápas ukončila. Vzápětí máchl mečem ve výši kolen, a tak donutil Burthonga ustoupit. Pak se vyškrábal na nohy a vrávoravě odcouval. Burthong spěchal za ním.
Srazili se. Burthong mu zasykl do ucha:
"Ssslavný Zlomený Palcát sssi asssi mysssslel, že tohohle draka sssnadno dossstane."
Oba se pootočili a pokusili se o boční výpad, ale meče jen neškodně zazvonily a sjely po zvednutých štítech. Vzápětí do sebe narazili palcáty a Bazilův zvláštní, zalomený ocas předvedl svou sílu. Odrazil Burthongovu zbraň a udeřil mosazného draka do ramene a na bok přilby.
Když znovu zakroužili kolem sebe, procedil Bazil mezi sevřenými čelistmi: "Tenhle drak ví, že žádný zápasss není sssnadný."
Burthong se na oplátku rozmáchl mečem od těla a vzápětí ho s drtivou silou zasáhl hranou štítu. Baz zavrávoral a před očima se mu zajiskřilo. Protivník znovu udeřil a Zlomený Palcát stěží stihl odklonit ránu a uhnout. Burthong vítězně odfrkl a pokračoval. Baz se jen zoufale bránil, až Burthong nakonec udeřil mečem z boku do jeho ramene a získal tak bod za zásah.
Byla to pořádná rána. Baz byl zraněn, paže, v níž držel meč, mu ztuhla. Mohl už jenom ustupovat a bránit se štítem a ocasním palcátem.
Skóre teď bylo vyrovnané a zbývala minuta boje. Kdyby to skončilo nerozhodně, byl by zápas prodloužen. Ta vyhlídka Baze děsila.
Opatrně pohnul ramenem a paží. Naštěstí neměl nic zlomeného a strnulost povolovala. Dlouze, syčivě vydechl. Ještě mu zůstala trocha bojovnosti.
Narazili na sebe tělo na tělo a pak i meči, až se zajiskřilo.
"Mysssslím, že jsssi unavený, Zlomený Palcáte," řekl Burthong.
"Na to ssse budeme mussset podívat," odsekl Bazil, který ve slovech mosazného draka zaslechl toužebný podtón. Předvedli další řadu kombinovaných úderů, když si Baz všiml, že mohutný soupeř zřetelně zpomaluje. Připravil se k závěrečnému náporu.
Burthong se znovu rozpřáhl, udeřil štítem o štít a zatlačil Bazila zpět. Jásavě zasykl, naklonil se vpřed a zároveň sekl mečem shora. Baz uhnul, načež plynulým výpadem zasáhl protivníka do pancíře na kyčli a získal tak jasný bod.
Burthong zděšeně zabručel a zahleděl se na zeleného draka se směsí zuřivosti a obav. Opravdu ztrácel rychlost. Dokonce ani on nedokázal vydržet takový boj deset minut.
Musel si však udržet iniciativu, nemohl menšímu, rychlejšímu drakovi dovolit, aby přešel do útoku. A tak se znovu vrhl vpřed a hrozivě se rozmachoval mečem, pokoušeje se prorazit Bazilovou obranou.
Zlomený Palcát rány snadno vykryl a vyhnul se i zlomyslnému úderu ocasu. Zároveň se vzduchem mihl jeho vlastní palcát a s rachotem dopadl na hledí Burthongovy přilby.
Kadeinský šampión vztekle zařval a znásobil své úsilí, ale byl už nesoustředěný a udýchaný. Bazil ho lehce obešel a získal další skvělý bod za zásah do boku.
Rohy zaduly a ukončily zápas. Z tribun se rozléhal neutuchající potlesk.
Bazil a Burthong se setkali uprostřed. Burthong vypadal poraženecky.
"Nemůžu tomu uvěřit. Byl jsssem sssi tak jissstý, že tě porazím, Zlomený Palcáte."
"Bojovalsss dobře, Burthongu, rozhodně jsssi nejrychlejší mosssazák, jakého jsssem kdy potkal."
To Burthongovi trochu spravilo sebevědomí.
"Bylo mi ctí sss tebou bojovat, Zlomený Palcáte, ale mysssslím, že příště budu lepší."
Bazil se odvlekl k Relkinovi, který napjatě sčítal body. Bude to o fous. Hodně záleželo na tom, jak porota ohodnotí Bazilův pád a překulení.
"Mělo by to stačit k výhře," mudroval Relkin. Bazil se posadil, zvedl k ústům vědro vody a naráz ho vypil. Musel připustit, že je mu právě teď úplně jedno, jestli vyhrál, nebo ne. Další boje už by byly jen těžší.
Relkin mu okamžitě sundal z ramene brnění i vycpávku pod ním.
"Ošklivá rána," mumlal, když hbitými prsty zkoumal pohmožděné místo a kontroloval poškození šupin.
Přicházeli ostatní draci, aby řekli Zlomenému Palcátoví pár slov. První z nich byl ohromný divoký drak, hrozivý Zelený Purpur z Ostrých hor, téměř pět tun vážící monstrum, větší než kterýkoliv měděný drak, i když ne tak mohutný. Chytil Bazila za paži a něco mu v dračí řeči zašeptal. Po něm dorazila jalová zelená dračice Alsebra, která byla ve 109. marnerijském dračím nová.
"Pěkná práce sss mečem. Zlomený Palcáte, hezký šerm."
"Díky za uznání, Alsssebro. Na mosssazáka byl hodně rychlý."

Relkin celou tu dobu hleděl na opačnou stranu zápasiště k rozhodčím, kteří seděli v tmavé budce. Věděl, že v porotě není nikdo ze 109. oddílu, a tak mu bylo jasné, že nemůže čekat žádnou, byť i bezděčnou výhodu.
Rozhodnutí nepadlo nijak rychle, a zatímco porota dragonýrů diskutovala nad ohodnocením určitých zásahů a znovu a znovu přepočítávala výsledky, byl dav nepřirozeně tichý a jako na jehlách.
Konečně se závěs rozhrnul a zástupce poroty přečetl rozhodnutí. Přisoudili vítězství Bazovi, o pouhou polovinu bodu. Relkin si hluboce oddechl. Pět stříbrných mají jistých. Vlastně, jelikož už dostali Swana z Revenantu, bude to deset stříbrných. Ale bylo to zatraceně těsné. Pro jeho draka to byla tvrdá zkouška.
Bazil zasténal, zvedl se na nohy a s Relkinem v čele oba zamířili k přední bráně pevnosti Dalhousie. Kolem nich chvátaly davy hledající jídlo, pivo a místa, z nichž bude možné sledovat další zápas. Tu a tam přicházeli lidé podívat se na slavného Zlomeného Palcáta zblízka, což Bazil dobrosrdečně snášel.
Náhle si Relkin všiml všem až příliš dobře známé kostnaté postavy, která jim zkřížila cestu. Postavil se do pozoru. I Bazil se zastavil, když se dračí vůdce Turrent objevil.
Turrentovy černé oči se leskly temněji než obvykle a při pohledu na Relkina svraštil čelo. Dračí vůdce utrpěl škodu. Vsadil si snad proti drakovi se zlomeným ocasem? Proti drakovi z vlastní jednotky?
Vzájemných sympatií mezi Relkinem a dračím vůdcem Digalem Turrentem se to už nemohlo nijak dotknout. Po pravdě řečeno, celá jednotka cítila pramálo sympatií k vůdci, který dorazil začátkem jara a ukončil platnost volnějších pravidel dragonýra Hatlina. Hatlin byl povýšen a poslán s novým dračím oddílem po proudu řeky k pevnosti Kenor.
Turrent způsobil 109. oddílu, který nikdy předtím dračího vůdce neměl a byl zvyklý na uvolněnější vztah ke krému na boty, jistý šok. 109. dračí se staral o jiné věci a rozhodně nijak nezanedbával přípravu a výcvik ve zbrani. Dragonýři se soustředili na zdraví svých svěřenců, což zahrnovalo i zdraví duševní, a ne na lesk výstroje.
Naproti tomu dračí vůdce Turrent se velmi zajímal o záři naleštěných prsních plátů, přileb, jílců a pochev mečů a všeho ostatního kovu. Stejně se staral o morální zdraví svých podřízených. Brzy po svém příjezdu se rozhodl, že 109. pije příliš mnoho piva: ať už obyčejného nebo zázvorového. Oznámil, že zpřísní předpisy proti hazardu. Vládly obavy, že je Turrent tajným členem puritánské sekty Dianinců. 109. dračí už týdny nebyl šťastnou jednotkou.
"Pane," zasalutoval Relkin. Turrent byl jeden z těch důstojníků, kteří trvají na salutování a všech formalitách.
Turrent mu pozdrav vrátil, ale se zlým výrazem.
"No, dragonýre Relkine, dnes jsme, myslím, měli velké štěstí. Není třeba víc cvičit s mečem?" V hlase dračího vůdce zaznívalo zřetelné nepřátelství.
"Ten kadeinský mosazák byl velmi rychlý, pane. Náš zelený drak je naštěstí rychlejší."
Bazil, stejně jako ostatní, neměl Turrenta rád a zdržel se jakéhokoliv komentáře. Turrent na okamžik zvedl zrak, střetl se s jeho velkýma černýma očima a uhnul pohledem.
"Hmmm, ano, to říkáte vy." Turrent odkráčel.
Relkin ho se zlou předtuchou sledoval. Turrent sázel na favority a Relkin věděl, že k nim nikdy nepatřil. Byl by rád věděl, jestli ho právě proto Turrent tolik nesnáší.
O dračím vůdci věděli jenom to, že před několika lety přišel při nějakém neštěstí o vlastního draka. Zúčastnil se nějaké akce proti Teetolu a získal bojovou hvězdu, kterou neustále hrdě nosil.
Swane říkal, že Turrent žárlí na Bazilovu slávu, kterou si vysloužil jako hrdina z Tummuz Orgmeen.
Relkin pokrčil rameny. Tohle taky nějak přežijí. Musí. Ještě uplyne devět let, než budou moci jít na odpočinek a začít nový život na farmě.
Před nimi se objevila přední brána. Vešli do pevnosti, slavnosti s jejich pestrobarevnými stany a hlučnými davy zanechali za sebou. Uvnitř pevnosti byly jen důvěrně známé linie obílených kamenných a dřevěných budov se střechami z břidlice a došků, domovy mužů a draků Marnerijské druhé legie.
Od loňského návratu z jižní říše Ourdh se odsud Druhá legie skoro nehnula a v poslední době jim tu nesporně bylo těsno, obzvlášť s dračím vůdcem Turrentem, který se pořád potuloval kolem se svým dotěrným pohledem a hněvivýma temnýma očima.
KAPITOLA 3
Bylo hodinu před půlnocí a v Dračím domě zdaleka nebylo ticho. Z pryčen v jednotlivých stáních se ozývalo mohutné chrápání šťastných draků, spících s žaludky plnými jídla a soudků piva.
Dragonýři ze 109. oddílu ale nespali. Vysedávali do noci a leštili prsní pláty a přezky, jílce a přilby, odznaky a knoflíky - veškerou výstroj bojových draků a dragonýrů. Zítra ráno měla být přehlídka jednotky. Od příchodu dračího vůdce Digala Turrenta už se jich konalo tolik, že si i dragonýři přestali stěžovat. Přehlídky se staly obávanou, ale přijímanou součástí života.
Když pracovali ve skupinkách, alespoň si živě povídali. Vyčerpávajícím způsobem rozebírali každičký souboj z předchozího dne a předpovídali výsledky dalších.
Pak se rozhovor stočil ke zvěstem, že do hor kolem Kohonu má být vyslána silná patrola, aby odstranila tlupy banditů, sužujících obyvatele Černého Vřesoviště a Horního Jezera.
"Kohon?" odfrkl Swane z Revenantu, největší a nejsilnější z chlapců ze 109. dračího. "Radši bych zůstal tady než se drápat do těch hor. Nic se tam nedá dělat, nejsou tam žádný holky ke sbalení, žádný pivo, vůbec žádná zábava."
"Ale no tak, Swane," peskoval ho Relkin. "Jsme tu už tak přilepení, až jsme z toho málem nemocní. Nepodívali jsme se ven od té doby, co jsme se vrátili z Ourdh."
"O tom strašlivém místě mi ani nemluv," řekl Tomas Černé Oko.
Relkin s ním soucítil. Tomasův drak Cham se teprve nedávno doléčil z ran, které utržil v tažení na Ourdh, a vrátil se do aktivní služby. Relkin měl na jižní zemi dost vzpomínek, aby mu vystačily na celý život, včetně té na urozenou dívku, která mu dala svou lásku. Ale za touto sladkou vzpomínkou se skrývaly obrazy války a hrůz, které zažili při bojích v

jámě pod chrámem hadího boha v starobylém Dzu. Toho dne viděli věci, které je poznamenaly na celý zbytek života. Relkin rozhodně neměl v plánu se do starodávné "dobře zavlažované země" příliš brzy vrátit.
"Nemůže to přece být až tak hrozné," prohlásil Jak, který pečoval o mladého mosazného draka jménem Rusp. "Tak se mi zdá, že vy všichni občas nemluvíte o ničem jiném než o tom, co jste tam dělali."
"Nech toho, Jaku," řekl Swane.
"Jo," souhlasil Mono, který byl spolu s Relkinem nejdéle sloužícím členem jednotky. Mono ponese jizvy z Ourdh po zbytek svých dnů, stejně jako starý Chektor, jeho mohutný drak.
Ale ve 109. bylo mnoho nových tváří. Ztráty utrpěné při hořkém obléhání velikého města byly obrovské. Draci i dragonýři byli pobiti, zmrzačeni, zlomeni a pro legie ztraceni.
Mezi novými byl i štíhlý mladík s tmavými vlasy a světle hnědýma očima jménem Manuel. Bylo mu osmnáct a většinou stál jaksi mimo hlavní skupinu. Ostatní hoši byli sirotci, ale on byl děckem vojáka, které vyrostlo přímo ve městě Marneri a v kenorských pevnostech. Jeho otec ukončil službu v legiích s velitelskou hodností.
Když Manuel vyjádřil přání připojit se k dračím jednotkám, dostalo se mu zvláštního výcviku, aby se mohl stát dragonýrem velikého divokého draka, Zeleného Purpura z Ostrých hor, který bojoval se 109. oddílem, protože jeho křídla byla nenávratně poškozena během zajetí v ohavném Tummuz Orgmeen.
Manuel byl starší a vzdělaný, a tak se stal neoficiálním vůdcem nových dragonýrů. "Vy hoši to neradi připouštíte, ale Jak má pravdu. Hodně o Ourdh mluvíte. Já osobně vás z toho neviním." Manuel se líně usmál, což Swana popudilo.
"Tos řekl dobře, Manueli," prohlásil Bryon, zlatovlasý nováček ze Seantu, který vedl dračici Alsebru.
"Dost dobře," souhlasil Halm z Orsu, který pečoval o Anthera, nervózního zeleného draka z Aubinasu.
"Vidíte?" řekl Jak.
"Jo, dobře, vy jste tam nebyli. Viděli jsme tam dole pěkně těžký boje," odpověděl Swane.
"Taky jsem slyšel, jak říkáš, že u Salpalanga to bylo opravdu snadné." Jak věděl, jak Swana popíchnout.
"Jasně, to slyšíme vždycky, když si Swane dá pivo!" zasmál se vítězoslavně Halm.
Ozval se Relkin a to je utišilo. Všichni si Relkina vážili.
"Bitva u Salpalanga nebyla nejhorší, v jaké jsme kdy byli," řekl, "ale rozhodně mi z ní bylo špatně. Je zlé, když lidi na draky útočí takovým způsobem."
"Ti zatracení Ourdhani nejsou ani tak chytří jako skřeti," zamumlal Swane.
"Ať jsou chytří, nebo hloupí, byli dost odvážní," prohlásil Relkin. "Ale jejich velení bylo hloupé."
"Už nás unavuje to poslouchat," zabručel Helm.
"Zkouším to moc nevytahovat. Ale musíte to od nás, co jsme tam byli, čekat. To je přece normální."
"Znovu svatej Relkin?" podotkl Swane a mrkl na Tomase.
"Jenže to je pravda," namítl Mono. "Relkin o minulosti moc nevykládá." Mono stál obvykle na Relkinově straně.
"A teď bych rád tyhle spory ukončil," prohlásil Relkin rozhodně. Změnil téma. "Když jsme se začínali hádat o loňských bojích, Bryon zrovna říkal, že zaslechl o Kohonu něco určitějšího. Tak cos teda slyšel?"
"Generál Wegan rozhodl, že se šestým regimentem půjde 66. dračí. My zůstáváme tady."
"Šestašedesátá? Vždycky mají štěstí," řekl Mono. "Jen tak mezi náma, je únavné tu takhle celou dobu tvrdnout. A zvlášť s dračím vůdcem za zádama. Každej den cvičíme a musíme leštit všechen ten kov. Kdybysme zamířili do Kohonu, aspoň by nás to nenechal pořád dělat."
"Jo, Mono má pravdu," souhlasil Halm z Orsu.
"Nevím, Mono," namítl Jak. "Dračí vůdce by po nás mohl chtít, ať to leštíme i za pochodu."
"To stačí, aby nám chyběl starej generál Paxion," povzdechl Mono.
"Jo, jo, starej Pax měl 109. dračí vždycky rád," dodal Tomas Černé Oko.
"Vzpomínáte, jak tehdy zabral sýpky v Ourdh?" řekl Swane.
"Pro smilování, už je to tu zas," zašeptal někdo.
"Už ne, Swane!" ozvalo se několik hlasů.
"Dobrá, dobrá, u Matčina vlastního potu, vy se hned rozčilujete."
"Hlavně nechte toho rámusu. Jak se to Bryon dozvěděl? A jak to, že s tím přišel jenom on?" ptal se Tomas Černé Oko.
"Jasně," řekl Swane. "Odkud víme, že to, co Bryon slyšel, je pravda? Je známý, že lidi z Lucule jsou blázni."
"A lidi z Revenantu jsou snad jiný?" ušklíbl se Mono. "Revenant přece taky leží v luculském údolí."
"Samo že jsou jiní. Každý ví, že lidi z Revenantu jsou chytrý, vtipný a moudrý. Podívej se na mě!"
"Jo, smůla, musíme se na tebe dívat," řekl Tomas.
"Swane je velkej, ale hubu má ještě větší," dodal Jak.
"No, zkus mi ji zavřít, Jaku!"
Jak byl proti Swanovi sotva poloviční.
"No tak, Swane, dej si pohov. Nech Bryona, ať nám poví, jak k tomu přišel," řekl Relkin.
"No jo."
Všechny oči se otočily na zlatovlasého Bryona, který náhle vypadal ostýchavě. Bryon byl v skrytu citlivá duše.
"Teda, já jsem, no, povídal jsem si s tím děvčetem, se Sundy. Slouží u Weganovy rodiny. Řekla mi to."
Swane zahalekal: "Chceš říct, žes s tou žábou spal! To teda čumím, Bryone. Neřek bych, že si vůbec někdy namočíš péro!"
"Takhle o Sundy nemluv, Swane," řekl Bryon s náhlou zlostí a jeho prudkost všechny překvapila. Bryon se nikdy nerozčiloval.
"A jak si můžeš být jistý, že ví, o čem mluví?"
"Přátelí se s Weganovou dcerou a ta slyšela, jak to otec s matkou probírají." "

Při tomhle odhalení z rodinného života vykulili dragonýři oči. Žádný z nich neznal ani jednoho ze svých rodičů.
"To jen dokazuje, že některá stará přísloví mají pravdu," podotkl Manuel, jediná výjimka.
Swane se prudce otočil a zahleděl se na mladíka, sedícího kousek stranou s masivní přilbou Zeleného Purpura. "Co tím myslíš?" zeptal se.
"Že před služebnictvem se žádné tajemství neudrží."
"Ti zatracení hošíci z města všecko ví," zabručel Jak.
"Asi to tak bude," povzdechl si Relkin. "Pro nás žádný výlet ke Kohonu. Rád bych věděl, jaké další patroly se chystají."
"Proti proudu Argo, samozřejmě, tu už jsme měli," řekl Mono. Relkin přikývl. On a Mono byli jediní ze starého 109., kdo tuhle hlídku přežili!
"A nahoru k Dračím hřbetům. Koncem jara se tam vždycky dostane pár skřetů a trollů," dodal Tomas. "Když vezmem, jak je území kolem Argo hlídané, nevím, jak tam proklouznou, ale nějak se tam vždycky dostanou."
"Zřejmě nám nezbývá než doufat a modlit se o nejlepší," řekl Manuel.
Pokračovali v práci, cáry ušpiněných hadrů máčeli do nádoby s krémem a leštili výstroj válečky z ovčí kůže, dbajíce pečlivě na to, aby byl každý kousek dokonale v pořádku, jak měl být. Turrent byl nemilosrdný.
Konečně byli hotovi a jeden po druhém se odplížili lehnout si vedle svých draků.
KAPITOLA 4
Hned za svítání je probudilo zvonění a troubení na roh. Draci dostali vodu a ranní jídlo a pak nastoupili k přehlídce před dračím vůdcem.
Turrent měl mizernou náladu. Nemilosrdně vynadal Jakovi kvůli narychlo našité záplatě na postroji jeho draka. Když zaslechl Swanův šeptaný komentář, na místě mu přikázal udělat padesát kliků.
Když konečně dorazil k Relkinovi a Bazilovi, strávil značně dlouhý čas prohlížením každičké části výstroje. Dokonce Relkinovi nařídil, aby otevřel tornu, což byl skoro neslýchaný požadavek. Relkin mu se zachmuřenou tváří vyhověl a dračí vůdce mu prohrabával věci.
Relkin přemítal, jestli Turrent hledá jeho Legionářskou hvězdu, velké vyznamenání, které si vysloužil za svůj podíl na pádu Tummuz Orgmeen. Měl ji uschovanou v bance legie, v zamčené skříně.
Turrent chvíli lovil uvnitř a konečně odložil stranou Relkinův hřeben, památku z Ourdh.
"Tohle není součást služební výstroje, dragonýre. Kde je hřeben, který vám poskytli marnerijští daňoví poplatníci? Proč místo něj užíváte tuhle cizí věcičku?"
Relkin zrudl. Ten hřeben mu dala Miranswa Zudeina, která mu poskytla i mnoho jiných věcí, ale hlavně výuku v umění lásky.
"Ztratil jsem ho loni v Ourdh, pane. Vnější okolnosti způsobily, že jsme během tažení přišli o několik součástí výstroje."
Turrent neměl rád zmínky o minulých taženích. Byl si bolestně vědom svých nešťastně krátkých bojových zkušeností. Měl jen jedinou bojovou hvězdu a věděl, že někteří z těchto chlapců mají dvě, tři, či dokonce pět. Upřel na Relkina oči.
"Nu dobrá, dragonýre, jistě chápete, že řády jsou tu z dobrého důvodu. Nemůžeme připustit, aby se někdo chlubil nepředpisovými věcmi. Začíná to jedním malým ourdhijským hřebenem, ale končí bez uniforem a s ubohou morálkou."
Relkin se naučil, že jediný způsob, jak přestát tyhle útoky, je zůstat klidný a nijak neprotestovat. Námitky dračího vůdce jen více rozčílily, dodaly mu odhodlání najít chybu.
"Teď vím já i generál, vskutku celý svět ví, jaký jste mimořádný dragonýr. s Legionářskou hvězdou a tím vším. A samozřejmě si uvědomujeme, jak jsme poctěni, že vás máme."
Relkin za Turrentovými slovy slyšel skutečné zhnusení. Legionářskou hvězdu, která byla předmětem závisti, však diskrétně skrýval. Bral si ji jen na přehlídky celého regimentu, nikdy na obyčejné přehlídky jednotky. Proč jen ho dračí vůdce tolik nenávidí?
"Avšak, dragonýre Relkine," Turrent se k němu naklonil a dýchal mu do tváře, "tohle všechno neznamená, že tu chceme jen tak sedět a dívat se, jak si češete své hezounké kadeře tímhle prapodivným nepředpisovým hřebínkem. Navzdory tomu všemu, dragonýre Relkine, chceme vidět, že používáte řádný předpisový hřeben."
"Ano, pane," zamumlal Relkin.
"Cože?"
"Ano, pane!"
"Takže, dragonýre Relkine, jakpak vyřešíme tenhle drobný problém? Snad bych měl tuhle nepředpisovou věc zkonfiskovat?"
Relkin se zatvrdil, aby nedal najevo žádné emoce.
Turrent na něj pár vteřin zíral, číhaje na jeho reakci. Nakonec ohrnul nos.
"Nu, dragonýre, zkonfiskoval bych tu věc, a tak bych vám ušetřil agónii rozhodování, ale jsem si jist, že si tohoto dárečku na památku ceníte, takže vám chci dát šanci napravit chybu. Při příštím nástupu jednotky budete mít místo něj řádný, předpisový hřeben, který si vyzvednete ze skladu u proviantního důstojníka. Rozuměl jste mi?"
"Ano, pane, dokonale."
Turrent mu věnoval krátký, vítězný úsměv: "Nuže dobrá, dragonýre, pokračujme."
Když Turrent poodešel, aby prověřil Mona a Chektora, Relkinovy oči ho sledovaly s otevřenou nenávistí.
Konečně přehlídka skončila a draci odkráčeli zpět do Dračího domu. Někteří se připravovali na souboje v ringu, jiní zamířili na nádvoří k nácviku boje s mečem.
Bazil Zlomený Palcát se chystal zbytek dne odpočívat po včerejším těžkém zápasu. Až k večeru měl cvičit, jen pár běžných pohybů se zátěží a mečem na cíl.
Jakmile Relkin uslyšel, že drak spí, zamířil k severním dveřím říční brány. V prvním poschodí byla legionářská banka,

kde měl Relkin malou zamčenou skřínku. Podepsal se, aby mu ji vydali, a odemkl ji důmyslným klíčkem cunfshonské výroby. Uvnitř bylo několik papírů, společná závěť jeho a draka, váček zlatých a stříbrných mincí, jeho vyznamenání včetně třpytivé Legionářské hvězdy a několik památek z Tummuz Orgmeen. Sem uložil hřeben se stříbrnou rukojetí, který mu dala Miranswa. Přitom ho políbil a zašeptal její jméno.
Pak sešel dolů do proviantního skladu a požádal o předpisový hřeben, hrubou dřevěnou věc, vyrobenou v Kadeinu. Potom přinesl vodu, znovu naplnil Bazilovu nádrž a zkontroloval, zda drak ještě spí.
Když tam tak seděl, nemaje na práci nic jiného než leštit kousky výstroje k další přehlídce, začal se brzy nudit. Po chvíli vstal a vyklouzl z Dračího domu. Zamířil branou znovu ven k území, na kterém se konaly slavnosti, nevšímal si však hlučícího davu a dračích zápasů a kličkoval cestou dolů do města.
Chvíli otálel u zadních dveří hostince U pískové bábovičky a byl odměněn příchodem dívky, která vynášela z kuchyně nádobu s popelem.
"Ahoj, Dacy," řekl a vzal jí nádobu z rukou.
Dívce při pohledu na něj zasvitlo v očích a upejpavě se usmála.
"Copak, není to můj neodolatelný dragonýr Relkin ze 109.?"
"Právě ten."
Zvedl těžkou nádobu na vrchol hromady popela, vysypal ji a podal děvčeti zpět.
"Neměl by pro mě můj anděl od Pískové bábovičky aspoň chvilku?"
Dacy měla hravou náladu. Vypadalo to nadějně.
"Možná, kdybych věděla, koho chce neodolatelný dragonýr vzít na závěrečný tanec her. Mohla bych se chvíli zdržet."
"Taková náhoda! Zrovna jsem se chystal, že se tě zeptám, jestli by sis nešla zatančit se mnou."
Dacy se usmála, naklonila se k němu a krátce ho políbila na rty.
Natáhl se, aby ji vzal za ruku, ona však hbitě poodstoupila a obrátila oči v sloup.
"Ale nejdřív musím vědět, jestli jsi pro mě dost starý. Kolik je ti, Relkine?"
Polkl. Dacy bylo sotva šestnáct. Tím si byl jistý. Zjistil to od jejího nejmladšího bratra, kterému bylo sedm a měl rád cucavé bonbóny. Byl o rok starší než ona, ale z nějakého podivného, iracionálního důvodu byl pořád jaksi příliš mladý. On, který spal s Miranswou Zudeinou v chrámu bohyně Gingo-La. On, který bojoval v bitvách po celém kontinentu, byl v této záležitosti nejistější než v čemkoliv jiném, a tak si připadal nedostatečně.
"Myslím, že sedmnáct."
"Myslíš?"
"No, možná víc, možná dokonce osmnáct - těžko říct."
Přivřela oči: "Co to má znamenat?"
"Totiž," začal, "nevím, kdy jsem se narodil. Najali mě jako sirotka, jako všechny dragonýry."
Rozpustile se usmála.
"No. ne úplně všechny, dragonýr Manuel má rodinu. Vlastně docela urozenou."
Takže Manuel Dacy taky obletoval. Relkin se rozhněval, ale byl rád, že to ví.
"Tak půjdeš si se mnou zatančit?"
Dívka se zahleděla do dálky.
"No, možná. Rozmyslím si to."
"No tak, řekni ano, Dacy. Umím všechny nové tance."
"Hmmm, to říkáš ty. Musím se rozmyslet."
Dopáleně se vzdal: "Dobrá, v tom případě se zdá, že budu muset poprosit o tanec někoho jiného."
Zvedla obočí: "Udělej to a už s tebou nikdy nikam nepůjdu."
"Tohle rozhodně není fér."
Její odpověď už neuslyšel, protože se dveře otevřely. vypotácel se z nich vysoký hulvát jménem Dert Waller a sklopýtal se schodů. Všiml si Relkinovy uniformy.
"Hej, dragonýre, hádej, co jsem dneska viděl u Freshamského Přístaviště."
Relkin to opravdu nechtěl vědět. K sakru, teď se Dacy dívá na neohrabaného Derta místo na svého rozpáleného dragonýra. Vzácný okamžik pominul.
"Byl tam nějakej kupec Dook, kterej měl s sebou divokýho draka, zajatýho na hoře Ulmo i s celou zatracenou rodinkou, se dvěma malýma. Všichni jsou v doku, v klecích. Takový divoký potvory jsou vzácný, to ti povídám."
"A co chce dělat s divokým drakem?" Relkin byl instinktivně nepřátelsky naladěn proti čemukoliv, co by mohlo vést k týrání draků. Dračí rodina? Ucítil silnou zlou předtuchu.
"Vezme je do Ourdh a prodá cirkusu. Myslí si, že udělá štěstí."
"Zatraceně, to je tak -" Relkin hledal slova, jak ho zaplavovala zlost, "tak proklatě pitomé."
"Jo," Dert mávl rukou a zmizel ve stájích, "všecko."
Dacy zvedla nádobu na popel a otevřela dveře.
"Milá Dacy, co bude s tím tancem při ukončení her?"
"Teď nevím. Zeptej se zítra. Rozmyslím si to."
Hbitě vklouzla dovnitř a Relkin s hroznou zprávou od Derta Wallera osaměl.
Dračí rodina? Zajatá na hoře Ulmo. Náhle si uvědomil, že to může znamenat jediné.
Zamířil k dokům, kde skupina dělníků vykládala škuner. Nakládali pytle obilí na vozy a s pomocí mezků je odváželi pryč. Promyšlené pohyby působily pokojným dojmem. Řeka Argo, do které se tu vléval její přítok, Dally, byla půl míle široká, rychlá a hluboká. Na protějším břehu se zvedaly žluté útesy. Slunce prosvítající skrz mraky vytvářelo na vodě zlatavé skvrny.

Zajatý divoký drak, s největší pravděpodobností dračice, a s mladými. Bude to muset říct Bazilovi. Věděl, co to znamená. Relkin strávil dvě mizerné jarní dovolenky v bažinatých, mrazivých lesích na úbočí hory Ulmo, doufaje, že se vrátí láska jeho draka, divoká zelená dračice. Bylo jasné, co se bude dít, jakmile se Bazil o zajaté dračici dozví.
Turrent; musí požádat Turrenta, vysvětlit mu, jak je to důležité. Tohle dračí vůdce určitě pochopí.
Chvátal zpět do kopce, ignoroval zvuky oslav a zamířil přímo ke kanceláři dračího vůdce.
Mezitím však jeho počáteční důvěra v tenhle postup zeslábla. Turrent by mu mohl odmítnout dát svolení. Mohl by postavit stráž, aby udržel Bazila v pevnosti.
Byl ještě na pětadvacet kroků od kanceláře, když uviděl, že jsou dveře otevřené. Vyšel z nich dračí vůdce, následovaný nějakým dragonýrem. Relkin se otočil, odkráčel zpátky k rohu a ztratil se z dohledu. Byl si jistý, že ho neviděli. Místo toho zamířil k hlavní bráně a zkusil to v úřadovně generála Wegana.
Strážný se ho zeptal na jméno a vzal si lístek, na kterém byla poznámka: "Můj drak má v úmyslu dezertovat."
Půl hodiny čekal ve studeném předpokoji. Každou chvíli přicházeli a odcházeli poslové. Pak se otevřely vnitřní dveře a dovnitř vešli dva velitelé, Oaks z třetího a Sunter z osmého.
Relkin jim co nejřízněji zasalutoval. Velitel Sunter mu pozdrav vrátil a upozornil na něj velitele Oakse, vysokého muže se špičatou šedou bradkou a přátelským úsměvem.
Relkin zaslechl, jak Oaks zamumlal: "Vypadá trošku mladě na Legionářskou hvězdu."
Strážný mu pokynul.
"Generál s vámi chce mluvit uvnitř."
Wegan na jaře nahradil starého generála Paxiona. Vnesl do pevnosti energii a výkonnost, ale legie si ho ještě neoblíbila. Wegan věděl, že nahradil legendu. Starý Pax nevedl jen legii, ale celou válečnou výpravu, a provedl ji skrz strašlivou zkoušku při obléhání Ourdh.
Wegan taky věděl, že drak se zlomeným ocasem je v legii, a vlastně v celém vojsku, legendou. Hrdina z Tummuz Orgmeen, který se zúčastnil i závěrečné bitvy v šachtách temného města Dzu. Právě s tímhle drakem nechtěl mít Wegan žádné potíže. Legie by z toho hned byly celé pryč.
Ani Weganovi se nezamlouvala myšlenka na draky prodávané do Ourdh. Přál si, aby mohl udělat něco, čím by to oficiálně zastavil, jeho moc však zahrnovala jen bezkřídlé bojové draky z legie. Mohl požádat o zákrok civilní úřady, věděl však, že by jednaly příliš pomalu a nezabránily by kupci vyplout do Ourdh.
Pak dostal nápad, který vypadal skvěle. Když má drak rodinu, může si vzít dovolenku k její návštěvě. Nikdy si ji nevybral a má na ni nárok. Na místě napsal příslušný rozkaz, podepsal ho a předal Relkinovi.
"Vezměte si jakýkoliv dopravní prostředek, který najdete, a vyrazte po proudu. Kupec Dook musí být zastaven. Ihned odešlu patřičný rozkaz."
Relkin zamumlal slova díků a rozběhl se k Dračímu domu.
KAPITOLA 5
Uvnitř našel Bazila, jak se zrovna probouzí, škrábe si velké kožnaté ucho a občas zívá.
Když uslyšel Relkinovu zprávu, drak vyvalil velké oči a pevně dragonýra sevřel kolem hrudi.
"Myssslím, že někteří dragonýři by ssse mohli vyvažovat zlatem." Pak ho vysadil na zídku přístěnku a rozhýbal své plazí údy ve spontánním tanci, který otřásal stěnami jejich boxu.
Relkin hbitě seskočil, vyhrabal svůj ranec a začal ho plnit. Drak zkontroloval slavný meč Ecator a připnul si pochvu přes rameno. Relkin mu hodil přilbu. Oba popadli pláštěnky z voskovaného plátna a ve chvilce vyrazili ze dveří.
Zatímco se hnali k hlavní bráně, Relkin vysvětloval, že jim generál Wegan dal zvláštní průvodní listinu.
Pochodovali dolů k dokům, nevšímajíce si poznámek kenorských lidí shlukujících se u stánků. Drak se zlomeným ocasem byl v Dalhousii dobře známý a brali ho jako obrovského maskota.
Jakási žena hodila Relkinovi do rukou koš pečiva. Nějaký muž vyhodil do vzduchu kytici růží. Baz ji zachytil ocasem a vzápětí ji hodil do náruče černovlasé dívce obsluhující ve stánku s horkými žemlemi. Lidé ve stánku mu provolali slávu a podobná zvolání se často ozývala během celého jejich sestupu do města.
Zamířili rovnou k dokům a Relkin využil průvodní list generála Wegana, aby si zajistil místo na škuneru Starkaor, který právě naložili pivem z dalhousijského pivovaru. Náklad měl být vyložen během několika zastávek podél ohybu řeky těsně pod Dalhousií. Hned první z nich bude u Freshamského Přístaviště.
Škuner vymanévroval z doku a vytáhl lehkou plachtu, aby vplul do proudu. Loď se otočila přídí po proudu a rychle vyklouzla z dalhousijského přístavu a zamířila pryč.
Relkin se natáhl na kavalec a zdříml si, Bazil však stál u zábradlí na přídi škuneru, hleděl dolů po proudu a přál si být jí blíž, blíž dračici, o které už dva roky snil.
Byli tu ti mladí! Byl otcem, přinejmenším dvojnásobným! Srdce mu překypovalo pýchou. Oplodnit vejce dračice během služby v legiích bylo obtížné. Obvykle to byla záležitost těch draků, kteří přežili službu v armádě nebo byli zraněni a vyřazeni a vrátili se do vsí Argonathu, aby pomáhali se zemědělskými pracemi. Bazil prožíval nové silné emoce, pocit otcovství, hřejivý a zároveň divoce vroucí.
Celé odpoledne se hnali po proudu rovným úsekem řeky, nazývaným Soda. Na jihu se zvedaly nachové kopce Stromu a na severu se donekonečna táhly stepi. Odsud až k soutoku s řekou Oon dělila Argo krajinu na dvě odlišné části. Přechod byl dost prudký. Na jihu se táhly dubové, borové, bukové a tsugové lesy. Na severu lemovaly řeku bujně rostoucí stromy, které se ale brzy vytratily, a za nimi začínala step porostlá vysokou trávou, táhnoucí se jednolitě až k obzoru.
Za soumraku přistáli ve Freshamském Přístavišti, městečku, jehož strmé břidlicové střechy se zvedaly nad úzkými, kočičími hlavami dlážděnými uličkami, táhnoucími se podél dolního okraje říčních útesů. Nahoře se nejasně rýsovaly svahy Sazné hory. Když Starkaor uvazovali, chrámový zvon právě svolával věřící k večerní bohoslužbě. Relkin

přesvědčil Bazila, aby počkal, až kupci Dookovi objasní situaci. Obával se totiž, že až se zelený drak dostane tak blízko ke své milované divoké dračici, nedokáže se ovládnout.
Relkin pospíchal freshamskými doky, přeplněnými rybářskými bárkami všech velikostí. Mezi nimi kotvilo několik obchodních škunerů a brig. Loď kupce Dooka, šedesátitunovou brigu jménem Calice, našel za ohybem nábřeží.
Na dragonýrův dotaz vyšel na lodní můstek mrzutý, podsaditý chlapík s rozježenou ryšavou bradkou. Sdělil mu, že kupec Dook je přes ulici U mrtvé čarodějnice.
Podnik, úzký, třípatrový dům ze šedých cihel, byl pojmenovaný po nešťastné ženě hospodského, který nikdy nezažil šťastnější den, než když jeho manželka, spílajíc děvečce, vypadla z okna a zlámala si vaz.
Relkin se vecpal do jídelny, kde jedly či popíjely dva tucty či více zákazníků, většinou lidí, kteří se zabývali obchodem na řece.
Kupec Dook, kterého poznal podle vysokého zeleného kupeckého klobouku, seděl se dvěma muži ze své posádky v odděleném boxu a usrkával z džbánku piva.
Relkin si přitáhl židli k boku stolu a představil se. Rychle, obezřetně vylíčil situaci a vyčkával.
Kupec Dook si vyměnil dlouhý pohled se dvěma siláky na opačné straně stolu. Nakrčil nos a odhalil šedé zuby v neveselém úsměvu.
"Tak malý pitomý dragonýrek urazil takový lán cesty, aby nám sebral naše bohatství, co, Nerte?"
Muž, na něhož se obrátil, se naklonil přes stůl a zamračil se na Relkina.
"Ty draky jsme si pěkně poctivě chytili. Jsou naši."
Relkin se snažil krotit.
"Možná si to neuvědomujete, ale držet okřídlené draky je nezákonné."
"No tak jim ty pitomý křídla ustřihnu," odpověděl kupec. "Zvykni si na to; jsou naši a my je vezmem po řece do Ourdh a prodáme je. Tam za ně dostanem dobrou cenu."
"Ti mizerní Ourdhani sežerou cokoliv, že jo, Nerte," zachichotal se náhle třetí muž.
"To je sakra pravda, Golbere," řekl Nert.
"Porušujete zákon."
Silná Dookova ruka vystřelila, popadla Relkina za košili a přitáhla si ho těsně k sobě, až mu kupec dýchal pivní výpary do obličeje.
"Poslouchej mě pozorně, kluku. Jmenuju se kupec Dook a žádný zatracený zákony mě nezajímají. Až to bude vyřízený, budeme mít dost peněz a usadíme se, kde se nám zlíbí. Když nebudeme moct žít v Kenoru, najdeme si jiný místo."
"Podívejte, vy to nechápete, já nejsem sám."
"Drž hubu!" vyštěkl Dook.
Relkina to začínalo unavovat. Vykroutil se ze sevření a zvedl se.
"Děláte vážnou chybu."
Dook kývl na své dva společníky. Vzápětí všichni tři vstali a vrhli se na něj.
Relkin byl zaskočený, nečekal násilí uvnitř krčmy. Zavolal na hostinského, ale nedostalo se mu jiné odpovědi než zvědavého výrazu ve tvářích davu toužícího vidět rvačku. Dook a jeho hoši tím byli známí. Dragonýr se otočil a dal se na útěk. Dostal se skoro až ke dveřím, když mu někdo nastavil nohu. Zakopl a upadl. Než se stačil zvednout, Dookova dlouhá ruka mu sevřela rameno a přitáhla ho zpět na jejich dosah. Zatímco ho Nert držel, Dook a Golber ho zasypali deštěm ran. Golber zpracovával tělo a Dook se soustředil na obličej. Než skončili, Relkin ztratil vědomí. Ani necítil, jak ho vyhodili ze dveří a jak se zaduněním přistál na zablácené ulici.
Probral se asi za hodinu, a když se posadil, hlasitě zasténal. Žebra ho pořádně bolela. Golber byl dobře stavěný a s pěstmi to uměl.
Dal si ruku na tvář a ucítil zasychající krev. Dook ho pěkně zřídil. Nos měl jako zalepený tmelem, dolní ret oteklý, čelist ho na boku bolela.
Vyškrábal se na nohy a odbelhal se zpět ke škuneru. Drak byl pryč, nemohl se dočkat, až se chlapec vrátí. Relkin se modlil, aby Baz Dooka a jeho muže nepozabíjel. Byli to mizerové, ale za to, co udělali, si smrt nezasloužili. Zabít je by pro oba znamenalo vojenský soud.
V docích se přinutil ke klopýtavému běhu. Bylo s podivem, kolik různých míst ho bolelo, ale když dorazil k úvazům, sebral se. Musí zastavit draka.
Pak ho konečně spatřil, vysokou postavu stojící na konci mola a hledící zoufale na vodu.
Briga Calice byla pryč. Zatímco Relkin ležel v mdlobách v blátě, Dook a jeho kumpáni odrazili a vypluli. Zahleděl se do noci a rozeznal bílou plachtu, už míli či ještě dál po proudu.
Bazil se právě chystal vrhnout do řeky, aby je doplaval, když se Relkin postavil před něj.
"Nedoženeš je, ne, když mají vytaženou plachtu. Musíme najít jinou loď."
"Tak honem, utíkají nám."
Když Relkin uzavíral dohodu s kapitánem Vlopem, majitelem šalupy jménem Peralta, stále ještě krvácel z potlučeného nosu. Loď byla připravena vyplout během noci. Za to mu dragonýr přislíbil zlaťák, což byla velká část jejich úspor.
Šalupa byla menší než škuner Starkaor a Bazil se musel usadit uprostřed lodi, na střední palubě. Kolem něj pracovala tříčlenná posádka a vytahovala plachtu na jediný stěžen.
Brzy zrychlili. Kapitán Vlope tyhle vody znal, strávil celý život tím, že se po nich plavil. Za občasného svitu měsíce a s využitím ohňů na skalách a v přístavech si mohl dovolit nabrat rychlost dokonce i v noci. Brzy za sebou nechali Saznou horu, temnější než tmu, a v dálce před nimi se objevil výstražný oheň na Levhartím mysu. Pečlivý průzkum vody před nimi neodhalil žádnou plachtu. Calice už Levhartí mys obeplula. Kupec Dook neztrácel při útěku čas a i on znal tyhle vody skoro tak dlouho jako kapitán Vlope.

Vlope přijal výzvu. Šalupa letěla vpřed, při prudších poryvech větru se občas nadzvedla a rozstříkla přídí spršku studené pěny. Levhartí mys jim rostl před očima a pak ho minuli. Voda teď byla rozvlněná, dostávali se k místu, kde se do Argo vlévala dravá řeka Vets. Šalupa se přes soutok opile překymácela, ať dělala Vlopova posádka, co chtěla, příď se občas zvedla a vybočila. Přesto měli dobrý čas. Voda byla v těchto místech všude dost hluboká a před nimi se teď prostíral dlouhý úsek Zátočiny. Tady měla šalupa příležitost ukázat, jak je rychlá.
Kapitán přehlédl řeku před sebou. V husté tmě to bylo těžké, ale nakonec zahlédl daleko v Zátočině pár plachet. Briga? Zdálo se to pravděpodobné.
"Má dobré velení," řekl s ledovým úšklebkem, "ale Peralta jim ukáže."
Prospěchali kolem Matky Zátočiny, městečka s další sbírkou tmavých břidlicových střech, nakupených na jižním břehu. Místo osvětlovala hrstka žlutých lamp a na vrcholku chrámu svítilo Světlo Zátočiny, velký navigační maják pro celý říční úsek.
Před nimi rostl Velký útes. Tady byly mělčiny a nebezpečné vyvrácené stromy, které dolů přinesly jarní povodně. Kapitán Vlope namířil s Peraltou doprostřed, pryč od jižního břehu, a očima probodával tmu, aby mu neunikly první známky těch nebezpečných potopených stromů. Prohnali se kolem útesu a vpluli do dlouhého úseku Randle.
V půli cesty touto částí minuli rybářskou loď lovící noční úhoře a dozvěděli se, že brigu dohánějí, ale stále byla několik mil před nimi.
Kapitán Vlope upadl do rozmrzelého mlčení. Občas zamumlal: "K čertu s tím chlapem, za svítání bude mezi ostrovy. Vsadím se, že ho budeme muset hledat celý den."
Jeho předtucha byla správná. Na konci pasáže Randle se Argo stékala s širokou, línou Flueli. Tok se rozšířil a byl mělčí, hlavní kanál zmizel v síti ostrovů a mělkých ramen. Loď velikosti Calice tu bude moci proplouvat jen opatrně, ale pronásledovatelé budou muset nahlédnout do stovky malých zátok a úžin, aby se ujistili, že nenechali uprchlíka za sebou.
Přišlo svítání a s ním i známé fluelijské mlhy, hustý lepivý opar, který přikryl řeku tak, že byla plavba velmi riskantní. Uprostřed dopoledne se mlha zvedla, ale Peralta se směrem vpřed jen plazila, a přitom je čekal velmi těžký úkol. Briga bude muset taky zpomalit, ale jestli bude Dook prostě jen spěchat na opačný konec ostrovů, může jim úplně zmizet, zatímco oni budou zkoumat všechna boční ramena a zátoky. Nakonec Vlope vsadil všechno na jednu kartu a šalupa vyplula vpřed, držela se hlavního kanálu a snažila se proplout tudy co nejrychleji a přiblížit se ke Calice, pokud udělal Dook totéž.
Neudělal. Odpoledne nechali ostrovy za sebou a po brize nebylo ani stopy, třebaže minuli několik rybářských lodí. Neměli o Calice vůbec žádnou zprávu.
Vlope Peraltu otočil a vyrazil zpět po proudu. Nahlížel do každičkého bočního ramene, na které narazili. Hodiny míjely a po Calice stále nebylo ani stopy.
"Může být kdekoliv mezi těmi zatracenými ostrovy. Bude nám trvat týden, než je všechny prohledáme," vrčel Vlope.
Začínalo se stmívat a se sluncem vyhasínala i Relkinova naděje, že Dooka vůbec někdy chytí, když šalupa zběžně proplula ústím zataraseného kanálu, skrytého za vrbovou houštinou. Nemělo smysl se tam cpát, nebylo tam dost hluboko.
Náhle drak zavrčel.
"Tamhle ve vodě něco plave, podívejte."
Relkin zavolal na Vlopa, aby zpomalil a navedl Peraltu blíž, až se ocitli vedle té plovoucí věci.
Bylo to Golberovo tělo, se strašlivě rozpáraným hrdlem.
"Golber!" vykřikl Relkin. "Jeden z Dookových mužů." Při pohledu na Golbera ucítil, jak ho bolí v boku.
Golber odplaval, žrádlo pro ryby.
"Tamhle, v té stojaté vodě, řekl bych," prohlásil Vlope a ukázal skrz vrbiny do skryté zátoky.
"Ale jak?"
"Vstup na druhé straně ostrova bude asi hlubší. Briga zakotvila uvnitř, mimo dohled z hlavního ramene a dost blízko, aby mohla vzít roha, kdyby musela."
"Vysaďte mě na břeh," řekl Relkin.
Za houstnoucího šera zamířil Relkin přes pláž a do změti vrbin a olšoví, pokrývající ostrov. Z tlející vody se vznesly mraky komárů a brzy propoceného dragonýra, prodírajícího se hustými křovinami, našly. Byl to očistec, ale nakonec se přece jen probil do oblasti písčitých dun vedle úžiny. Kanál se stáčel k severovýchodu a Relkin šel asi půl míle mělčinou podél něj, až za ohybem spatřil v dohledu loď. Osvětlovala ji dvě mdlá světla na přídi a zádi. Bezpochyby To byla briga. Relkin si zapamatoval pozici kořisti a vrátil se stejnou cestou zpět.
Když kapitánovi potvrdil jeho podezření, Vlope hbitě přikývl a zamířil s Peraltou proti proudu a kolem ostrova, až se dostali k volnému ústí poloprůchodného kanálu.
Bazila a Relkina, až na nezbytnou dýku a meč odstrojené, spustili přes bok lodi do vody. Peralta odplula proti proudu, kde křižovala a čekala na jejich signál. Bazil se ve vodě pomalu převracel a těšil se z toho, že cítí chladnou vodu. Všechny wyverny milovaly plavání, zůstalo to v nich jako ozvěna jejich obrovských předků.
Relkin s cvakajícími zuby vyplaval a vylezl obkročmo na rozložitá dračí ramena. Drak jemně máchal velkým ocasem a mířil do úžiny.
KAPITOLA 6
Posledních dvacet yardů plaval Bazil podél pobřeží jako nějaký ohromný krokodýl, stěží vyčnívал nad hladinou. Z lodi se neozval žádný poplašný signál. Konečně se ocitli pod přídí Calice.
Bylo slyšet hlasy, rozhněvané zvýšené hlasy hádající se někde na zádi, ale na přídi bylo ticho. Relkin se opatrně postavil na Bazilova záda, vyrovnal rovnováhu a skočil na zdobenou galionovou figuru, Hadí pannu s dlouhými vlasy

a rohy. Dopadl, chytil se jejích rohů a vytáhl se na zábradlí, přičemž se snažil, seč mohl, nevšímat si bodavé bolesti v žebrech, kde předtím přistály Golberovy pěsti.
Na záďové palubě stál na stráži jediný člověk. Kdesi dole pokračovala hádka. Relkin se ujistil, že zvuky vycházejí z podpalubí pod zádí, odkud se otevřeným poklopem linulo teple žluté světlo. Relkin se nehlučně posunul na palubu mezi dva kotouče lana a kradl se dozadu. Stráž se nepohnula. Zatím dobře.
Muž na stráži byl vlastně nemotorný Nert, který na půl ucha poslouchal povyk dole a trápil se pro ubohého starého Golbera.
Ty prokleté klece byly špatně navržené a mizerně udělané, a to byla Golberova zkáza. To a bezohlednost kupce Dooka. Golber a Nert popíjeli a bavili se tím, že plivali na dračici. Kupec Dook se k tomu nachomýtl a vyzval Golbera, aby šel blíž a plivl dračici přímo do oka. Golber, ubohý starý hlupák, udělal jediný krok navíc a zelená dračice bleskurychlým, pro lidské oko téměř nepostřehnutelným pohybem sáhla skrz mříže a rozčísla mu krk a hruď svými drápy. Alespoň to bylo rychlé. Golber byl mrtvý, ještě než dopadl na zem.
Teď se, jak Relkin slyšel, dohadovali. Část posádky chtěla pomstít svou ztrátu zabitím jednoho z mladých draků. Dook byl neoblomně proti. Mladí draci měli pro kluby labužníků v Ourdh cenu tisíc zlatých za každého.
Nert byl zmatený. Musí přece pomstít chudáka Golbera. Jistá část Nerta chtěla zabít samotnou dračici, ale jiná jeho část věděla, že samice má cenu pěti tisíc zlatých, a o tyhle peníze opravdu nechtěl přijít. Naproti tomu, jakou cenu měl starý ubohý Golber? Stál vůbec za ztrátu tisíce zlatých? Bylo to odporné rozhodování a Nert se rozhodl nechat ho na kupci. Nert občas neměl rád svět, a dokonce ani sebe.
Relkin využil zjevného zamyšlení stráže a přikradl se k okraji záďové části lodi. Poklop byl otevřený. Spatřil dole lucernu a kolem ní kruh hádajících se mužů. Na opačné straně zahlédl bok klece a stín uvnitř.
Vřela v něm krev. Za to ti darebáci zaplatí. Proklouzl zpět na příď, vyklonil se a dal znamení drakovi ve vodě. Bazil se začal namáhavě šplhat po boku lodi. Pro tvora vážícího dvě tuny to nebylo snadné. Přesto to dokázal dosti tiše, kradmo, s umem dokonalého predátora. Jeho pohyby přesto loď lehce rozechvěly.
Relkin se krčil v náhlém nočním větrném poryvu, skrz naskrz mokrý a promrzlý. Žebra, stejně jako tucet dalších zraněných míst, ho bolela. Svým způsobem skoro litoval, že nebude mít příležitost vyrovnat si s Golberem účet. Ale Golber už za svou ničemnost zaplatil. Zkontroloval Bazila. Žádný velký pokrok. Uvolnil se. Obchodníci si ničeho nevšimli, i když se Calice s každým mohutným krokem draka směrem vzhůru trochu zahoupala. Právě se otáčel, aby zkontroloval strážného, když zahlédl ve vzduchu nad sebou jakýsi odlesk. Instinktivně se přikrčil a jen o vlásek se vyhnul Nertově ovíjecímu trnu, který mu měl vyrazit mozek z hlavy.
"Ale, naše malá dračí krysa. Nedostals minulou noc dost, co?"
Starý Nert nebyl moc bystrý, ale nebyl ani moc hloupý. Už byl na Dookově lodi deset let a jednu či dvě věci znal. Nikdo se nemůže krást po palubě Calice a doufat, že se nadlouho vyhne odhalení, když má Nert hlídku. Rozhodně ne, když váží dvě tuny.
Relkin uskočil a tasil dýku.
"No, no, ty na mě s kudlou?" Nert vyrazil a zkusil mladíka kopnout, chtěl ho povalit. Špatně však odhadl chlapcovu rychlost. Relkin uhnul stranou, kop vyšel naprázdno a Nert ztratil rovnováhu,
Relkin podnikl výpad a Nert se musel bránit dýce, sekající vzduchem ze strany na stranu a hrozící, že se mu zabydlí v jeho ramenech či bocích, pokud by se nebránil ovíjecím trnem.
Nert udělal krok zpět a pak další. Když Relkin prorazil jeho obranou a sekl ho do pravé ruky, prořízl vzduch výkřik vzteku a pak zděšené zaječení. Ovíjecí trn zaduněl o podlahu.
Výkřik okamžitě ukončil spor v podpalubí. Nert se pokusil skočit pozpátku přes poklop, zachytil však botou o okraj a s dalším zaječením a těžkým žuchnutím spadl.
Na schodech z podpalubí zabušily boty. Relkin utekl zpět k přídi. Kde je drak?
"Je u luků, chyťte ho," vyštěkl Nert a popadl svůj ovíjecí trn.
"Co se děje, Nerte?"
Kdosi zvedl lucernu. Relkin skočil za přední stěžeň a zůstal ve stínu.
"Je to ta zatracená dračí krysa!" prohlásil Nert a ukázal trnem.
"Ta malá krysa?"
"Má meč, kupče," řekl Nert.
"To vidím! Co ti udělal, žes zaječel jako podřezávané prase?" odvětil Dook.
"Nert krvácí, kupče," řekl Nert žalostným tónem.
"Něco muselo starýho Nerta píchnout, co?" zachechtal se další hulvát z posádky.
"Drž hubu, Fulku," zavrčel Nert.
"Chyťte ho," přikázal Dook a máchl svou krátkou šavlí.
Muži se vyhrnuli vpřed a Relkin vybojoval na okraji přídě zoufalý boj. Jednoho z mužů ťal do ruky a odrazil několik ran mířících mu na hlavu. Nakonec však klopýtl přes hromadu provazů a kdosi ho kopl. Upadl a konec se zdál blízko.
"Svažte ho. Uvaříme ho a nakrmíme jím draky," ozval se Dook.
Vzápětí se Calice pod jejich nohama těžce zakymácela a na boku se objevila veliká zelenohnědá paže a rameno, následované nohou a ocasem.
Ocas se ovinul kolem nějakého lanoví nahoře a ozvalo se těžké vydechnutí. V okamžiku lapal na palubě po dechu plně dorostlý bojový drak a tasil dračí meč Ecator, yardy lesklé bílé oceli. Při pohledu na tu strašlivou zbraň posádka ucukla a stáhla se.
Relkin se vyškrábal na nohy.
"Kdes byl?" řekl.

"Není lehké vyšplhat po boku lodi. Mělsss vymyssslet lepší plán."
Posádka se vytratila k zádi, v cestě jim teď bránil jen kupec Dook.
"Ty draky mi neukradnete," zavrčel a pohrával si s šavlí.
Bazil zasyčel a rychle vykročil vpřed. Ecator zasvištěl vzduchem, přeťal lana a ráhno, dopadl na přední stěžeň a zasekl se tam.
Dookovi zasvítily oči nad neočekávaným vítězstvím a vrhl se se šavlí vpřed. Jeho ránu však náhle srazila dýka. Cestu blokoval Relkin. Dook stáhl svou čepel a Relkin ho bodem zleva zasáhl do nosu. Kupec šokované, bolestně vykřikl. Jeho údery byly teď zuřivější. Takhle s kupcem Dookem celé roky nikdo nezacházel.
"Uch!" zavrčel Bazil a opřel se jednou nohou o stěžeň, aby Ecator vytáhl.
Kupec si to rozmyslel. Z nosu mu tekla krev. Ustoupil a vrhl se po schodech dolů do nákladového prostoru.
Bazil a Relkin ho následovali. Posádka se rozutekla, někteří skočili přes palubu, zatímco se jiní vyšplhali vysoko do plachtoví. U schodů do podpalubí se rozdělili. Relkin pronásledoval Dooka, zatímco se Bazil snažil sešplhat do podpalubí po boku lodi. Po dřevěných schodech se tam drak prostě dostat nemohl.
Relkin trochu neopatrně přeskočil několik posledních schodů, a když dopadal, málem přišel o hlavu. Naštěstí při skoku klopýtl a přistál na už rozbolavělém zadku, zatímco se mu šavle mihla nad hlavou a zaťala se hluboko do schodu.
Relkin se překulil z dosahu a ucítil závan vzduchu, jak Dookova bota těsně minula jeho bradu. Divoce se kutálel pryč a pak se střemhlav vrhl do kupy slámy a valil se i s ní, dokud náhle nevrazil do kovových mříží klece.
Před ním se dolů sklánělo cosi obrovského, dračí tvář zkřivená vzteky. Chňapla ho mohutná zelená dlaň.
"Ne!" vykřikl dračí řečí, jak nejlépe uměl. Smrtící rána nedopadla. V očích dračice se mihl záblesk údivu.
Dook se zarazil. Ten proklatý kluk byl přímo u klece. Pokrčil rameny. Nechá na té zatracené dračici, aby ho dorazila.
Nastal čas začít s plánem pro případ nouze. Bojový drak byl pořád někde nahoře, ale znělo to, jako by sešplhával do podpalubí. Nemohl ztratit ani okamžik.
Kupec Dook popadl vedle visící klíče a otevřel klec menšího z dračích mláďat, samičky se zelenou kůží. Přikrčila se, zavrčela a připravila se skočit na něj, ale z matčiny klece se ozvalo sykavé vřísknutí. Dračice vychrlila proud syčivých vět a mladý drak se stáhl z dosahu smrtící lidské oceli.
Dook se rychle ohlédl ke kleci dračice. Ten kluk byl pořád naživu. Na co čeká? Když se chudák Golber dostal na dosah, ani ne za vteřinu bylo po něm. K čertu s těmihle plazími, nepřirozenými potvorami, nemají právo mu kazit plány.
Dook držel šavli před sebou. Ta malá byla z draků nejmenší, ale pořád byla stejně velká jako on. Nepochyboval o tom, že jenom díky meči po něm zatím neskočila a nezaťala do něj zuby a drápy.
"Poslouchej, ty dračí kryso, radši bys měla říct svému velkému kumpánovi, ať mě nechá být, nebo to tohle mrně schytá. Rozumělas?"
Relkin na Dooka hleděl s němou zuřivostí. Dračice ho po dlouhé, děsivé chvíli pustila. Nebyl z posádky a bojoval s Dookem, proto žil. Stáhla své smrtící spáry.
"Vzdej to, Dooku. Proč na to prostě nezapomenout? My tě necháme naživu, ostatní ne."
Shora se ozvalo hlasité škrábání a pak do podpalubí těžce dopadlo cosi velikého, až se celá loď otřásla.
Silný hlas vychrlil proud dračích kleteb.
Vzápětí dračice potěšené vřískla a zavolala na Bazila dračí řečí.
Bazil se narovnal a za okamžik už byl u klece a rval za mříže.
Relkin mu musel vylézt na rameno a zařvat mu do ucha, aby ho přerušil.
"Nech toho, Bazi. Ta klec je z ocele. Dostanu klíč!"
Konečně drak ustoupil. Mříže byly pokřivené, ale zlámat se nedaly.
"Chlapec má pravdu, mnohem sssnazší sss klíčem. Zatracené lidssské věci."
Dračice, jeho dračice byla tam, před jeho očima.
"Takže sssesss vrátila," řekl. "Čekal jsssem na jaře, dva roky."
"Vrátila jsssem ssse. Přivedla jsssem ti ukázat tvoje mladé. Ten člověk je chytil a donutil mě vlézt do klece, aby je nezabil."
"Hned vásss pussstíme."
Ale svoboda ještě nebyla úplně vyhraná, protože klíče měl Dook.
"Chcete pustit tu čubčí potvoru, co?" zamával klíči. "Rozmyslete se. Dostanete klíče, až budu bezpečně z lodi, jasný?"
Relkin a Bazil si vyměnili dlouhý pohled. Zdálo se, že nemají jiné východisko. Relkin se otočil zpátky k Dookovi.
"Jak chceš, kupče, ale teď nech to mládě být."
Dook s krutým smíchem zavrtěl hlavou.
"Tak to teda ne. Tohle půjde se mnou. Vy dostanete ostatní, ale tohleto si vezmu a prodám. V Ourdh za něho dostanu aspoň dva tisíce."
"Kupče, jestli se pokusíš to mládě odvést, nikdy Ourdh neuvidíš."
"Tak nebude žít ani ono, chápeš? Radši bys to měl říct těm svým potvorám. Jestli chtějí, aby žilo, ať mě nechají jít."
Relkin se přiblížil ke kleci.
Dook namířil meč na malou zelenou dračici a začal ji kopat.
"Mazej z klece, hloupá potvoro!" zařval.
Dráče po něm vztekle chňaplo, ale když zvedl šavli, pospíšilo si ke dveřím. Dook vyšel těsně za ním, meč namířený na její záda.
"Nahoru po schodech!" vyštěkl a poháněl ji dalšími kopanci a kletbami.
Bazil se jen stěží ovládal. Relkin mu to viděl na očích. Chlapec zoufale potěžkal svou dýku. Procvičoval vrh snad stotisíckrát, ale nikdy nebyl v sázce něčí život.

Dook se díval jen na draka a byl připraven bodnout mečem, kdyby se Bazil jen o palec pohnul.
Relkin pomalu ohnul paži a hodil dýku zespodu. Přeletěla dvacet stop a zabořila se až po jílec kupci do krku. Šavle Dookovi vypadla z bezvládné ruky. Jednou zakašlal a pak jeho tělo udeřilo o prkna.
Relkin se rozběhl k ležící postavě a zkusil tep. Dook byl mrtvý, beze stínu pochyb. Relkin se zamručením vytáhl dýku, zvedl klíče, vrátil se a osvobodil dračici i druhé mládě.
Draci byli volní a v podpalubí náhle nebylo pro dragonýra místo, a tak se po schůdkách vrátil na palubu. Valná část posádky loď opustila, až na hrstku mužů nahoře v plachtoví.
"Za to budeš viset," zavrčel kdosi shora.
"Ty zatracená dračí kryso, kdes vzal právo vlízt na palubu s takovým drakem a zabít kapitána?"
Relkin si odplivl: "Zabil by dráče. Myslíte, že by pak ti velcí nechali někoho z vás naživu? Buďte rádi, že jsem to udělal."
"Ale stejně tě čeká vojenský soud. Vím to, kdysi jsem byl v legii."
Relkin se podíval dolů na dovádějící draky a povzdechl si. Bazil držel obě mláďata v náručí a točil se s nimi v návalu otcovské lásky. Trpké bylo, že ti námořníci měli pravdu. Bude muset být soud a bude to soud s lidskými soudci a porotou. Možná všechno nebude znít tak jasně, jak to vypadalo ve chvíli, kdy dýka opustila jeho levou ruku a odlétla po té čisté, neuvěřitelné dráze.
"Ano, já vím," řekl tiše a přejel si dlaněmi po bolavých žebrech.
KAPITOLA 7
Byl to skličující den. Od úsvitu padal bezútěšný déšť. Soudní síň v pevnosti Dalhousie, kde zasedal a rozhodoval vojenský tribunál, byla šedivá a ponurá, ačkoliv zpoza zábradlí doléhalo mumlání početného davu. Případ upoutal ve městě značnou pozornost. Před zábradlím seděli soudní úředníci, obhájci a žalobci, zaměstnanci administrativy a strážci klidu. Nicméně bylo to jen předběžné řízení, ne vojenský soud. Než tribunál odešle věc k soudnímu líčení, je třeba ho přesvědčit, že došlo k trestnému činu.
Relkin seděl v přední řadě vedle svého obhájce, růžolícího šestadvacetiletého advokáta Sweeba, který právě dorazil od soudu v Marneri.
Nad nimi byla vyšší lavice, kde seděli tři velitelé legií, kteří tvořili tribunál. Byli to pořádní chlapi, šedovlasí, zkušení. Tvářili se tvrdošíjně, daleko horší však byl výraz muže na svědecké lavici, dračího vůdce Digala Turrenta. Kdykoliv se zmínil o Relkinovi z Quosh, vyzařoval jeho obličej zarmoucené zklamání.
Vrchní žalobce byl tlouštík, kapitán Jenshaw ze Sokadeinu. Umně využíval Turrentova odporu k Relkinovi.
"A připustil byste, dračí vůdce Turrente, že přede dnem, kdy dragonýr Relkin s drakem opustili pevnost, jste nikdy nezaslechl ani zmínku o drakově, nu, romantickém zájmu o dračici, která byla na palubě brigy Calice?"
"Nikdy jsem o tom neslyšel. Vrátil jsem se do služby a zjistil jsem, že jsou oba pryč. Bylo mi řečeno, že odjeli s dovolenkou od generála Wegana a nedalo se s tím nic dělat."
"Takže bez jediného slova s vámi, velitelem jednotky, a ani zmínka o tom, hmm, vztahu mezi válečným drakem Bazilem z Quosh a tou, hmm, divokou okřídlenou dračicí."
"Ani slovo."
Žalobce Jenshaw vážně vzhlédl k mužům v tribunálu.
"Může být zaznamenáno, že státní žalobce zamýšlí ukázat, že takzvaný vztah nikdy neexistoval a v souladu s fakty jde jen o výmysl dragonýra Relkina."
"Zaznamenat," řekl hlavní tribun, velitel Vodt.
"Nadto," pokračoval žalobce Jenshaw, "by mělo být zaznamenáno, že jsme již prokázali, že dragonýr Relkin má sklony porušovat disciplínu a jednat protiprávně, možná se dokonce i dopouštět zločinů."
Obhájce Sweeb byl na nohou: "Námitka, pánové tribuni, v tomto řízení nebyly zmíněny žádné kriminální aktivity kromě žalovaných zločinů, jmenovitě vraždy a pokusu o loupež."
Tribuni pohlédli jeden na druhého a pozvedli obočí. Velitel Vodt pomalu přikývl.
"Námitka se zamítá. Tvrzení se připouští."
"Ale, pánové -"
"Ale žádná ale, obhájce. Pokračujte, žalobce."
"Státní žalobce nemá na svědka další otázky."
Relkin si povzdechl. Digal Turrent udělal, co mohl, aby je potopil. Měli být ocejchováni jako nedůvěryhodné typy, připravené vyklouznout i při nejmenší příležitosti k nezákonným aktivitám.
Obhájce Sweeb přikročil k lavici svědků.
"Dračí vůdce Turrente, nyní se vás musím do záznamu zeptat, jak dlouho velíte 109. marnerijskému dračímu oddílu?"
Turrent poprvé nepůsobil zcela sebejistě.
"Teď to jsou tři měsíce, ačkoliv jsem byl v Dalhousii dva měsíce předtím, než jsem byl k oddílu přidělen. V té době jsem 109. studoval. Znal jsem je dobře ještě dřív, než jsem převzal velení."
"Pak jste si musel všimnout, že dragonýr Relkin a drak Bazil z Quosh mají výjimečný seznam bojových ocenění."
Turrent pokrčil rameny: "No, byli v nějakých taženích."
"Teď je ovšem zjevně úmyslně podceňujete. Dragonýr má pět bojových hvězd a tři polní stuhy."
"Pokud jde o čísla, nemohu to říci přesně."
"Ale právě jste tvrdil, že jste 109. velmi pečlivě studoval, než jste převzal velení."
Turrent se neklidně zavrtěl: "Musel jsem zapomenout."
"Pak vám tedy osvěžím paměť. Sloužili v zimním tažení proti Teetolu. Probojovali se skrze Gan do Tummuz Orgmeen. Loni v létě bojovali v Ourdh a vysloužili si tam další pocty."

Turrent vypadal, jako by ho bolel žaludek.
"Docela hodně vyznamenání pro někoho, komu je sotva sedmnáct, viďte?"
Turrent zamračeně sevřel rty.
"Zřejmě ano."
"A navíc, tento dragonýr má ještě jedno vyznamenání, Legionářskou hvězdu, udělovanou za odvahu a oddanost službě přesahující veškeré požadavky. Mohl bych dodat, že je udělována opravdu velmi zřídka."
"Ano, obhájce," zamumlal Turrent.
"Tedy, ačkoliv jste vcelku nepříznivě popisoval charakter dragonýra Relkina i bojového draka Bazila z Quosh, připouštíte, že zjevně sloužili legii velmi dobře."
Turrent neochotně přikývl: "Ano, zřejmě můžete učinit takový závěr."
Sweeb se obrátil zpět k tribunálu.
"Obhajoba žádá soud, aby zapsal tento vynikající služební záznam a postavil ho proti obviněním z nekázně, která zde učinil dračí vůdce Turrent."
Vodt přikývl: "Bude to zaznamenáno."
Zvon odbil celou hodinu. Velitel Vodt udeřil kladívkem a pro dnešek ukončil slyšení. Relkin vstal a odešel k obhájci Sweebovi, který ho tiše povzbuzoval.
"Zítra bude mluvit generál Wegan. Dosvědčí vaše tvrzení."
"Když nemůžou svědčit draci, je to jen mé slovo proti posádce Calice. Jsem ztracený."
"Bude těžké předložit svědectví draka. Draci jsou milováni na bitevních polích, ale nejsou uznáváni v našich soudech a tribunálech. Pro mnoho lidí je to obtížná záležitost, jejich postoje k našim velkým plazím přátelům jsou hluboce ambivalentní."
"Chcete říct, že když pro ně umíráme, je všechno v pořádku, ale nejsme jim dost dobří, abychom měli stejná práva."
Sweeb se lehce usmál mladíkově naprostému ztotožnění se s draky.
"Pane Relkine, cítím, že vaše názory jsou právě teď trochu ovlivněny zášti. Je to pochopitelné, ale..."
"Ale žádná ale, obhájce," zamumlal Relkin.
Relkin věděl, jak se věci mají, což byl jeden z důvodů, proč od chvíle, kdy zaslechl novinky v docích Dalhousie, takovými obavami trpěl.
"Co jste říkal?" ozval se advokát Sweeb na tu drzost zostra. Sweeb intenzívně vnímal rozdíly mezi nimi. Například svou měkkou, buclatou, růžolící tvář proti dragonýrově štíhlému, svalnatému a snědému tělu.
"Podívejte se, obhájce, je tu člověk, který chce, abych za to visel, a přitom jediné, co jsem udělal, bylo, že jsem zachránil život malému mláděti mého draka, jeho dceři. Takže se mi nelíbí, že soud nedá slovo ani mému drakovi, ani jeho divoké družce. Draci jsou inteligentní, jiní než my, ale inteligentní. Je směšné tvrdit něco jiného. Se kterým jiným zvířetem na světě si můžeme promluvit?"
"Souhlasím, dragonýre, souhlasím, ale budeme ta omezení muset nějak obejít, to je to, co budeme muset udělat. Dokonce i kdyby byl jako svědek připuštěn bojový drak, náš problém by se nevyřešil, protože divoký drak nebude nikdy pozván na svědeckou lavici."
Museli projít kolem sester kupce Dooka, které se tlačily na konci své řady a roztrpčeně hleděly na Relkina, jako pokaždé, když bylo líčení odročeno.
"Budeš viset, ty dračí kryso!" řekla jedna z nich docela zřetelně.
Sweeb se na ně rozhněvaně podíval, ale neřekl nic.
Venku si Relkin všiml prodavačů koláčů a vodních cisteren sloužících davu. O případ byl nyní velký zájem. Cosi mu říkalo, že se tribunál chystá předat případ vojenskému soudu. Případ představoval pro politické instituce měst Střední Argo příhodný politický test. Lidé u Argo už byli dost početní, aby se cítili bezpečně. Země byla rychle osídlována. K čemu potřebují ty drahé legie usazené uprostřed nich, které je vyjídají? A obzvlášť draky, kteří dokáží spořádat na posezení celou horu jídla!
Výsledkem byla kampaň jemně i nepříliš jemně špinící legie. Občasné zločiny páchané legionáři byly zveličovány a doprovázeny hlasitými stížnostmi ohledně odhadů, co legie stojí. Proto mohlo být pro velení legií nezbytné udělat z Relkina a Bazila exemplární případ, aby uspokojili veřejné mínění, které bylo přesvědčeno, že se slavný drak stal vraždícím berserkem, který pobil kdovíkolik poctivých lidí, jejichž těla prostě ještě nebyla nalezena.
Fakt, že ve skutečnosti zabil dragonýr, a ne drak, pro dav připravený věřit své fantazii na věci vůbec nic neměnil. Vždycky se najdou lidé se sklony k zahořklosti, dychtiví vyhnout se zodpovědnosti, snažící se nezaplatit ani groš na nejnutnější obranu. Pro takové lidi už se kupec Dook stal jakýmsi hrdinou - čestný muž, pokoušející se vydělávat na živobytí obchodem, napadený šíleným drakem a zavražděný na palubě vlastní lodi.
Lidová fantazie se s takovým pohonem rozjela na plné obrátky. Z mnoha hledisek ještě horší pak byla účast zelené dračice a dvou mladých.
Divocí draci byli námětem nočních můr, ještě děsivější než trollí armády velkého nepřítele. V zemích Kenoru už se takoví dravci nevyskytovali, ale šeptalo se, že navštěvují vysoko položená údolí pásem hor Ulmo a Sněhové zástěrky na severu v Tunině. Říkalo se, že jsou to děsiví netvoři schopní sežrat za noc celé stádo dobytka.
Tak se v lidových představách celý případ jevil v mizerném světle. Bude muset být vojenský soud. Relkin polkl. To znamená, že bude naprosto nutné, aby svědčil drak, jinak ho kupcovy sestry zcela nepochybně ještě před Velkým dnem uvidí viset.
Popřál obhájci dobrý den a vrátil se do ubikací 109. oddílu. Jeho drak čekal ve stáji, navenek klidný a zarputilý, ale uvnitř, jak Relkin věděl, kypící zlostí.
Stručně popsal den u soudu. Drak přikyvoval, jako by se potvrdila všechna jeho podezření.

"Takže jsssme odsssouzeni. Ty budeš vissset a mě pošlou zpátky do Quosh sss polovičním přídělem a přinutí mě pracovat na polích."
Relkin zoufale pokrčil rameny.
"Vypadá to tak, ale obhájce Sweeb tvrdí, že se nesmíme vzdávat naděje."
"Nemáme žádnou naději. Nechci ssse vrátit do Quosh a farmařit."
"Víš, není to tak špatné. Dostaneš vlastní dračici, se kterou budeš žít."
Drak rozhořčeně zasyčel: "To nebude moje dračice. Moje je za řekou a loví v lesssích."
Relkin sešpulil rty. Na to se nedalo nic říct. Divoká dračice s mláďaty se rozhodla nevrátit se do pevnosti s Bazilem. Po pravdě řečeno, nebylo tu pro ně místo. V současné situaci by pro legii představovala nepříjemnou svízel a osten nepokoje ve městě.
Závěs se odhrnul a do stáje vklouzla další, ještě větší postava. Místnost byla náhle přeplněná. Relkin si vylezl na kavalec, a tak se dostal nad mohutného draka.
Návštěvníkem byl Zelený Purpur, největší drak v legiích a bývalý divoký drak, který ztratil schopnost létat, když mu nepřítel přistřihl křídla. Zelený Purpur kdysi s Bazilem o divokou dračici bojoval. Od té doby se z něj a Bazila stali nerozluční přátelé.
"Ssslyšel jsssem, že to dnessska šlo špatně," začal velký divoký drak svým obvyklým způsobem, přímo špatnou zprávou.
"Nevedl jsem si dobře," odvětil Relkin z kavalce.
"To znamená totéž jako špatně, že?"
"Správně."
"Lidé mají ssspoussstu ssslov a časssto je používají naruby. Pro draka je někdy těžké pochopit proč."
Mohutný divoký drak se usadil a stiskl si s Bazilem tlapu. Draci spolu rozmlouvali vlastním jazykem.
Relkin v duchu pokrčil rameny. Draci byli pevně přesvědčení, že jsou nadřazený druh. Bylo nejlepší je nechat při tom, ubohým, přepracovaným dragonýrům to zjednodušovalo život.
Zelený Purpur dál naléhal.
"Teď musssíme uvážit, co dál. Nemůžeme je nechat, ať chlapce pověsssí."
"To teda ne," řekl Bazil.
Z jakéhosi důvodu to Relkina pohněvalo natolik, že ztratil trpělivost a promluvil.
"A jak si myslíte, že jim v tom můžeme zabránit? Utečeme a budeme žít v lese?"
"A proč ne?" řekl Zelený Purpur.
Umlkli. Relkin se proklínal, že s tím vůbec vyrukoval.
"Protože bychom hladověli. Draci toho spořádají příliš mnoho, než aby mohli žít v divočině."
"Nesssmysssl," řekl Zelený Purpur. "Já, Zelený Purpur z Ossstrých hor, jsssem v divočině žil ssspoussstu let. Putoval jsssem z dračí vlasssti až k hoře Ulmo, všemi sssevemími zeměmi. Šel jsssem, kam jsssem chtěl, a jedl jsssem, co jsssem tam našel."
"Ale tehdy jsi měl křídla," namítl Relkin, "a teď bojuješ pro legie a jíš legionářské jídlo, protože jinak bys umřel hlady. Myslíš, že bychom se my dva s Bazem uživili jako lovci? Nelovili jsme od doby, kdy jsme byli malí, u nás ve vsi."
"My tři to dokážeme. Budeme lovit ssspolečně. Mezi lidmi jsssem ssse naučil ssspoussstu zajímavých věcí. Lovit ssse dá mnoha způsssoby."
Relkin spolkl první odpověď, která ho napadla. Představa, jak se s párkem obrovských nelétajících draků pokoušejí ulovit srnu, jelena nebo něco podobného, byla příliš absurdní.
"A co Manuel, co na to řekne on?" Manuel během měsíců se Zeleným Purpurem dokázal divy. I když měli mezi sebou jistý odstup, Relkin respektoval jeho dovednost s drakem. Relkin se o Zeleného Purpura dřív sám staral a chápal, jak proklatě těžké to může být. Divoký drak měl výbušnou povahu a snadno se rozhněval. Manuel snášel jeho nálady s chvályhodnou vyrovnaností.
Ale Zelený Purpur při zmínce o Manuelovi pohrdavě odfrkl. To Relkina překvapilo, protože si vždycky myslel, že má divoký drak nového dragonýra rád. Vždycky to říkával, obvykle když Relkina obviňoval z nějaké nedbalosti při povinné péči o dračí pohodlí.
"Takže tys Manuelovi o našich plánech neřekl?"
"Chlapec nic neví. V téhle záležitosssti mu nemůžu věřit."
"Vynikající," zamumlal Relkin. "Utečeme do lesů a já se budu muset starat o vás oba."
"Předtím jsssi to taky dělal. A dobře. Teď už to chápu. Tehdy jsssem sssi to neuvědomoval. Ještě jsssem ssse v tom nevyznal. Dělalsss to dobře, zvládneš to znovu."
Relkin cítil, jak mu rudnou tváře.
"Jste blázni, nehodlám utéct do lesa, abych se staral o vás dva, zatímco budeme umírat hlady."
"Takže chceš zůssstat tady a nechat ssse pověsssit?"
Relkinův hněv povadl. Podíval se dolů, protože v té chvíli nedokázal čelit zkoumavému dračímu pohledu. Věděl, že nemá smysl lhát, protože by to hned vycítili. V tomhle byli draci záhadní, jakmile vás jednou znali, znali vás skrz naskrz, i ty nejmenší slabosti.
"Podívejte," změnil ze zoufalství téma. "Chci se trochu prospat. Promluvme si o tom zítra. Musím celý den sedět v soudní síni."
Draci se na sebe podívali. Zamávali ocasy a mrkli velkýma očima. Tichounce vyklouzli ze stáje a zamířili na ohrazené cvičiště.
Relkin ležel a pokoušel se usnout. Nebylo to snadné. Smyčka se utahovala, přesně jak to spousta lidí předpovídala.

Nejvíce ze všeho se mu příčila myšlenka, že i dračí vůdce Turrent ho bude pozorovat, jak visí.
Obhájce Sweeb dělal, co mohl, ale nedosáhl žádného pokroku. Všechno bude zítra záviset na svědectví generála Wegana, a to bude vlastně jen další reference o Relkinově charakteru. Generál dragonýrovi věřil, ale problém zůstával. Bez svědectví draků měl jen malou naději.
Jeho myšlenky na okamžik zalétly k přátelům ve vzdáleném Marneri a za ním. Lagdalen a její dítě, Hollein Kesepton, který byl v rodném městě služebně, a tak mohl žít s Lagdalen a svou dcerkou. Jak asi přijmou zprávu, že jistý dragonýr byl v Dalhousii pověšen za vraždu?
A co víc, ať už je kdekoliv, co na to řekne šedá paní, čarodějka Lessis, až jí to sdělí? Pokud se to vůbec dozví; ostatně, jak důležitá je smrt jednoho dragonýra v jedné z kenorských pevností v poměru k jiným záležitostem? Je to přece Velká čarodějka, její moci se v celé říši nic ani zdaleka nevyrovná.
Bylo to všechno strašlivě nefér. Smrt už dávno přijal jako součást rizika náležejícího k jeho práci. Smrt nebo strašlivé zmrzačení. Nejeden dragonýr skončil jako žebrák, bez některé z končetin, na ulicích devíti měst Argonathu. Věděl, že riskuje takovou budoucnost. Ale nějak si prostě nikdy nepředstavoval, že by mohl zemřít v oprátce. Bylo to tak potupné. Smrt v bitvě ano, to se mohlo stát kdykoliv. Už snad tisíckrát čelil vlastní smrti, ale nikdy ho nenapadlo, že by mohl být oběšen před regimentem na výstrahu ostatním. Klesl na duchu do ledových hlubin a zamrzl tam.
V téhle mizerné náladě konečně usnul. Ležel, lehce chrápal a zdálo se mu o obrovských hadech, bozích, pro něž nezůstala v lidské řeči jména, o hrůzách z jiného světa. Cokoliv, jen ne soudní dvůr a vojenský soud.
KAPITOLA 8
Zatímco sebou Relkin zmítal a převaloval se v neklidném spánku, sužovaný nejasnými hrůzami, daleko odtud byli jiní, kteří by jeho snům rozuměli až příliš dobře, kteří také čelili nejisté budoucnosti, mučeni předtuchami, a jejichž srdce skličoval strach.
Daleko, daleko na východě, daleko za Marneri, stovky mil přes moře, kde ležely Cunfshonské ostrovy, se tyto věštkyně, ve svém umění čarodějky nejvyšší třídy a náhodou i přítelkyně dragonýra, který byl zřejmě odsouzen viset, chystaly předložit svá pozorování císařské radě Říše růže. Uvědomovaly si, že se přibližují ke smrtícímu časovému uzlu, kritickému rozvětvení, ke krizi, která vyzkouší nejzazší hranice síly říše. Byly si rovněž vědomy toho, že s nimi většina rady nebude souhlasit.
Setkaly se o samotě na vrcholku Vlaštovčí věže, která vládla okolní krajině. Dvě ženy středního věku, ale naprosto vzájemně nepodobné. Jedna malá, štíhlá, šedovlasá, oděná v šeď a zjevně zcela nevýrazná, dokonale průměrná žena kolem padesátky. Druhá vysoká, krásná, ve třpytivém černém a stříbrném hávu, černé vlasy stažené dozadu v síťce posázené drahokamy, úbor zdobený stříbrnými myšími lebkami. Ale přesto, i když vypadaly jako paní s pouhou služebnou, obě si byly rovny a oběma bylo více než pět set let.
"Sestro, ráda tě zase jednou vidím přímo. Zdá se, že ses do toho znovu dala," řekla ta obyčejně vypadající.
"Děkuji ti, Lessis. Po tom, co se přihodilo minulé léto, jsem zjistila, že musím přijmout tvé doporučení a účastnit se zasedání rady. Hrozba zde na Ryetelthu je příliš veliká. Blížíme se k velké krizi, kterou mystikové už dávno předpověděli."
"Jako vždy, Ribelo, jsi přesná v každičkém detailu. Obávám se však, že rada má právě bázlivou náladu. Obávám se, že mi nebudou naslouchat. Asi jsem odvedla mizernou práci, když jsem je na to připravovala. Vrátila jsem se ke svému úkolu pozdě, trvalo mi mnoho měsíců, než se mi obnovily síly."
"Bylas smrtelně zraněná, má drahá."
"A tys mě zachránila. Děkuji ti, sestro." Obě rozuměly pochmurné ironii v Lessisině hlasu. Obě přemítaly o blaženém úniku, který by jim smrt přinesla. Žily už příliš dlouho.
"Problém je, že hrozba přichází příliš brzy po tažení v Ourdh. Ve všech městech jsou ještě patrné ztráty."
"A našich špiónů za pohořím Bílé kosti pořád ubývá?"
Lessis unaveně pokrčila rameny. Zdálo se, že všechna břemena světa vpravdě spočívají na jejích útlých ramenou.
"Semeliina pohroma stále přináší na této frontě další zkázu. Odhalili síť v Axoxo. Žádný z našich agentů nepřežil. Ztratili jsme všechny v Tetrapetalu." Zamyšleně se odmlčela.
"Nicméně jsme se dozvěděli, že se v Axoxo začalo pracovat na ohromném rozšíření chovných kotců."
"A z Ourdh?"
"Odhady se v minulých měsících příliš nezměnily. Bylo uneseno asi dvacet tisíc žen v plodném věku. Zmizely beze stopy, jako ty krávy ze západního břehu Oon. V okruhu sta mil všemi směry nebyla nalezena ani jedna."
"Ohromný chovný program."
"Teď už můžou mít více než sto tisíc skřetů, možná i dvakrát tolik. Množství trollů nedokážu odhadnout."
"Přesně. Císař nás musí vyslyšet."
"Modlím se, aby to udělal. Pohled na tebe, osobně přítomnou, upoutá jeho pozornost."
"Samozřejmě," řekla dáma v černém, sama Královna myší, s neochvějnou jistotou. "Víš, sestro Lessis, že kdybys světu ukazovala působivější tvář, neměla bys tak často tento druh těžkostí. Muži nevidí za lesk síly a moci. Zkoušíš je příliš těžce."
"Sestro Ribelo, chápu tvůj pohled na věc. Nicméně, v těchto záležitostech jsem prostě beznadějná a musím si poradit i v této podobě."
Ribela přikývla, cítíc za Lessisinou vnější pokorou rozhodnost a sílu: "Už ti říkám podobné věci příliš dlouho, sestro. A vždycky odcházím poražená."
"Sestro Ribelo, nemám nic z tvé síly osobnosti a ani ji nehledám. Možná tě rozčiluje, že v této věci nemám žádné ambice."
Ribela dovolila nepatrnému úsměvu, aby narušil masku na její tváři: "Možná."

Tiše se procházely po věži, rozhlížely se po okolí a třídily si myšlenky. Pod nimi se řadily menší věže, síně a zdi Andiquantu, malého města promyšleně postaveného jako správní středisko říše, sedícího nad vodami ohromného cunfshonského přístavu. Daleko za přístavem zářila světla samotného města Cunfshon. Noční vítr byl studený a pomáhal Lessis zchladit hlavu, když se připravovala na setkání rady.
Za několik minut se odebraly ke dveřím a začaly sestupovat do síně rady.

Cunfshonské ostrovy měly dvě hlavní města, oddělené jen přílivovým korytem poklidně tekoucí řeky Susy. Na severním břehu se prostíralo staré město Cunfshon se svými bílými kamennými zdmi a věžemi. V přístavišti na Suse kotvila spousta lodí, tucty místních plavidel, zámořské trojstěžníky, lugry, brigy, škunery a nad tím vším vládla hrstka bílých cunfshonských lodí, velikých troja čtyřstěžňových kliprů, nejrychlejších lodí na všech oceánech Ryetelthu.
Na jižní straně řeky, usazené na mírné vyvýšenině, leželo druhé město, Andiquant, správní centrum Říše růže. Nad zdmi z tmavě šedé žuly čněly mocné věže a opevnění prozrazovalo zájem říše na jeho obraně. Andiquant byl postaven jako přídavek, administrativní sídlo mladého impéria v době, kdy říši přestaly stačit instituce v Cunfshonu.
Potřeba obranných sil dokonce i zde na ostrově Cunfshon byla nepříjemnou daní veliké síle nepřítele panujícího na kontinentu, Iantě. Tou vládnoucí mocí byli mágové z Padmasy. Dosáhli daleko a jejich síla byla strašlivá.
Výstavba Andiquantu, dokončená během dvaceti let, byla druhou přímou výzvou silám v Padmase. Tou první bylo založení měst Argonathu. S podporou ostrovů se potomci vyhnaného Veronatha Zlatého vrátili na pobřeží Argonathu a začali dobývat zpět svou starou vlast. Jejich výpravu provázel úspěch a nakonec svrhli i vládce démonů Mach Ingboka a dobyli a zničili jeho sídlo, Dugguth. Argonath povstal a vrhal ocelově stříbřité světlo tam, kde kdysi zářilo zlato Veronathu. Devět měst vzkvétalo a rychle rostlo. Ve starobylém Kenoru, který po staletích opuštěnosti upadl zpět do barbarství, byly zřízeny kolonie. Říše růže podala přátelskou ruku ostatním národům Ryetelthu a s obchodní silou cunfshonského loďstva, která za jejich přátelstvím stála, se říše stala uznávanou po celém světě.
V předchozích letech nepřítel utržil dvě těžké porážky ve východních zemích Ianty. Nejprve padl Tummuz Orgmeen na severu. Další šach dostali mágové na jihu ve starobylém Ourdh při zničení démona Sephise.
Město Andiquant vědělo, že se nemůže příliš radovat. Moc v Padmase byla nezměrně veliká. Mágové dosáhli postavení nejvyšší figury na sféře osudu. V Ourdh byli dokonce Sinni nuceni zasáhnout z vyšší roviny, aby je pomohli držet zpátky. Zpětný odraz zásahu stále rezonoval vyššími úrovněmi bytí.
Jedna věc byla jistá, temní mágové nenechají výzvu jen tak. Bylo jisté, že nějak odpoví. Šlo jen o otázku času.
Do přívětivě modré místnosti v polovině výšky Vlaštovčí věže, která se tyčila nad císařskou pevností a dominovala zátoce Susa i cunfshonskému přístavu, byla svolána císařská rada.
Celá rada sestávala z císaře, hlav různých oddělení Císařské služby, kterých bylo celkem sedm, a dvou správců z andiquantské byrokracie. Poslední přítomní byli admirál a generál, ve prospěch flotily a legií.
Vládnoucím císařem byl Pascal Iturgio Densen Asturi, pevně stavěný, rázný muž staršího středního věku. Vlasy mu prokvétaly šedí, ale vousy měl stále černé. Oči mu zářily inteligencí a nadšením. Byl sedmnáctý v linii Asturijů a podle Velkých čarodějek jeden z nejlepších. Asturijové byli významným, stabilním panovnickým rodem už přes šest set let. Jednou z příčin jeho stability byla pozornost, kterou mu Velké čarodějky věnovaly. Proto byly mezi těmi, kdo chápali jejich úlohu, známé jako "zahradnice Asturijů". Císař Pascal byl příkladem toho nejlepšího v rodě Asturijů: aktivní, s rozsáhlým zájmem o svět, s ohromným talentem soustředit se a se schopností snášet dlouhé schůzky. Velké čarodějky jím byly velmi potěšeny.
Mezi hlavami různých oddělení Služby bylo několik z těchto Velkých čarodějek, včetně Sausann a Valembre, které reprezentovaly chrámovou hierarchii, neměnnou, konzervativní složku andiquantských pletek. Tajný úřad zastupovaly Lessis z Valmes a Ribela z Defwode, i když Ribela se více než sto let neúčastnila setkání v lidské podobě, dokud se minulého roku nestala její přítomnost nezbytnou. Tyto dvě přinášely zprávy z tajného světa sítí špiónů a náznaky z jiných sfér bytí.
Zbylí členové rady byli techničtí poradci. Garsk z Císařské byrokracie byl neocenitelný při plánování a uskutečňování jakýchkoliv základních činností. Kelfel z policejního oddělení byl rozhodující v záležitostech kontrašpionáže, protože velký nepřítel disponoval dokonce i na ostrově Cunfshon ohromnou sítí špehů a informátorů.
Pak tu byla armáda, starý admirál Cranx a generál Hektor, který se konečně zotavil z loňské otravy v Ourdh.
Cranx zasedal v radě už dvacet pět let a jeho čas se chýlil ke konci. Přesto se za bílými vousy a dlouhou hřívou bílých vlasů skrýval pronikavý intelekt spolu s rozsáhlými znalostmi oceánů a mořeplavby.
Generál Hektor byl v radě nový, byl na ostrovy převelen právě v době, kdy jeho předchůdce generál Elgore umíral. Už navždy mu zůstane kulhání, jako vzpomínka na lstivý ourdhijský jed. Jeho mysl se však plně uzdravila a poskytoval radě neocenitelný pohled na situaci v Kenoru a v legiích.
Tohle byla celá rada, až na posledního člena, kterým byl mystik Reshawr, seschlý skřítek sedící na vysokém hranatém kameni na konci stolu tváří v tvář císaři. Měl zavřené oči. Už deset let nepromluvil, ale jeho laskavá, moudrá postava byla vždy zde.
Lessis a Ribela vešly do komnaty jako poslední. Císař vzhlédl a přiměl se k úsměvu.
"Jsme tedy všichni. Prosím, posaďte se."
"Vítej, Lessis," řekla Sausann, "Ribelo." Hlavy přikývly na pozdrav. Ribela se přiměla ke krátkému, chladnému úsměvu, Lessis se usmála o něco vřeleji a prohodila pár slov s několika dalšími členy rady.
Jakmile se usadily u oválného stolu, císař začal mluvit.
"Hlavním bodem dnešního jednání bude konečné složení obchodní flotily, která odveze našeho velvyslance a zboží k národům Czardhy."
Císař dychtil po tom, aby už velká flotila vyrazila. O této výpravě snil mnoho let. Byla to ambiciózní představa, pokus o

diplomatické styky i na tak velkou vzdálenost. Národy Czardhy i Říše růže čelily společnému nepříteli, veliké moci Padmasy. Aby byl jejich odpor účinnější, musely koordinovat své úsilí. Pascal to pochopil už jako mladík, když studoval zeměpis a dějiny světa. Teď se realizace jeho snu přiblížila.
"Vaše Veličenstvo?" ozvala se Petruda z Wolafu, nejvyšší správní úřednice finančního oddělení a vyslankyně rady ve výboru pro lodní dopravu; malá žena silné postavy, zjevně nadšená svou rolí ve velké výpravě do Czardhy.
Císař Pascal na ni kývl, ať promluví.
"Výbor pro lodní dopravu doporučuje, aby bylo vysláno šest bílých lodí. S bílými loďmi můžeme poslat tři fregaty. Doufám, že admirál Cranx má pro nás další doporučení."
Všechny pohledy se přesunuly na admirálovu prkenně vzpřímenou postavu. Než Cranx promluvil, odkašlal si.
"V radách flotily bylo doporučeno, abychom poslali i párek škunerů. Menší plavidla jsou při námořních operacích často neocenitelná a cena bude při srovnání s vysláním šesti bílých lodí zanedbatelná."
Byrokrat Garsk zvedl zavalitou ruku: "Pro šest velkých lodí budeme muset najít posádku, dvě stě mužů na jednu. Dvanáct set plně placených mužů na rok nebo i víc. Už jenom všechno papírování a přijímací pohovory nám zaberou celé měsíce."
Císař hlasitě mlaskl: "Věřte, že nás dobrý Garsk všechny hned stáhne zpátky na zem. Dobrá, milý příteli, vy a vaši úředníci budete muset pracovat přesčas, protože flotila musí vyrazit do Velkého dne, jinak by neproplula kolem mysu Bouří dřív, než začne špatné počasí."
Sausann z Chrámu zvedla ruku.
"Mohu něco říci, snad varování?"
Císař se znovu laskavě usmál: "Samozřejmě, Sausann, samozřejmě."
"Smím znovu navrhnout, abychom zvážili vyslání o něco menší flotily? Šest velkých lodí, tři fregaty a další malá plavidla. To je velká síla, kterou dáváme v sázku."
"Musíme přijmout riziko, abychom mohli uspět, Sausann," odvětil císař.
"Rozumím tomu, Vaše Veličenstvo, ale naše síly jsou už tak hodně roztaženy. Nemůžeme si dovolit žádné velké ztráty."
"Což je dobrý důvod pro vyslání dostatečně velké flotily," odpověděl císař. "Admirále, prosím o vaše vyjádření."
Cranx se krátce zatahal za bílé vousy.
"Vzácná paní, rozumí se samo sebou, že když vyšleme šest bílých lodí s několika fregatami, které budou rozmístěny kolem, není na světě síla, která by se takové flotile dokázala postavit nebo ji třeba jen chytit. Bude rychlejší než kterýkoliv protivník, a tak se nejlépe vyhne nepřátelským akcím ještě dříve, než k nim dojde."
Sausann naslouchala: "Ale přesto riskujeme, že je ztratíme, viďte? Možná na ně čekají zcela neznámá nebezpečí. Mohli bychom ztratit šest velkých lodí."
Cranx se tahal za vousy o něco déle. "Paní, jaká nebezpečí mohou hrozit dobře obsazeným bílým lodím postaveným v cunfshonských docích? Jsou rychlejší než cokoliv jiného na moři."
"Bouře, vodní smrště, kdo ví, co tam může číhat?"
"Vážená chrámová paní, vy přece víte, že bílé lodě čelily všemu možnému a přežily každé nebezpečí na moři, a tak tomu je už mnoho let."
"Ano, ano, admirále, to je myslím dobrý argument," řekl císař.
"A přesto lodě ztrácíme," trvala Sausann tvrdohlavě na svém.
Pascal přikývl: "Jistě, jistě, Sausann, ale naše lodě se plaví po světových oceánech už po staletí a ztráty v minulých desetiletích jsou nepatrné."
"Vaše Veličenstvo," zvedla ruku Lessis.
"Ach, šedá paní, sdělte nám, prosím, své mínění." Císař spatřil svého největšího spojence v radě. Teď si může odpočinout a nechat Lessis, ať zviklá konzervativnější členy rady.
Lessisina slova však byla naprostým překvapením, a nejen pro císaře.
"Pro jednou musím souhlasit se Sausann," řekla a Sausann zvedla obočí. "V tuto chvíli by nemuselo být nejmoudřejší vzdát se možnosti využít šest bílých lodí. Výprava do Czardhy by se samozřejmě měla uskutečnit, ale s tak velkou flotilou budeme zřejmě muset počkat na další rok. Teď bychom měli možná vyslat jen jednu loď nebo dvě fregaty, ne víc."
Císař svraštil čelo.
"Ale," začal, "domníval jsem se, že jsme se všichni shodli na tom, že letos je vhodný rok?"
"Vaše Veličenstvo, v Tajném úřadu jsme vyjádřili podezření, že proti nám velký nepřítel chystá nějaký úder. Vím, že nemáme žádný jasný důkaz, kromě zpráv týkajících se rozšiřování chovných ohrad v Axoxo. Nicméně pokud toto podezření bereme v úvahu, bylo by nebezpečné jakkoliv oslabovat naši schopnost posílit v nadcházejícím období v případě naléhavé potřeby Argonath."
"Co tedy navrhujete? Zastavit veškeré obchodování? Držet bílé lodě tady v přístavu pro případ, že bychom je potřebovali k přepravě legie?"
Lessis při jednání s císařem Pascalem nikdy nepoužívala čáry. Věděla, jak je na to citlivý. Kdyby se o to pokusila, nikdy by jí to nezapomněl a jejich vzájemný vztah by se navždycky změnil k horšímu. Teď si ale přála, aby to bylo možné, protože se bála jeho odporu. Přirozeně se čarování zdržela, v přítomnosti Velkých čarodějek by nemohla použít žádné kouzlo, aniž by ihned věděly, co udělala. Bylo to zakázané.
"Vaše Veličenstvo, prověřily jsme plavební plány větších bílých lodí a jsme si jisté, že v případě naléhavé potřeby budeme mít dost plavidel, abychom mohli převézt legii. To ale neplatí, pokud odešleme šest z nich na půl cesty kolem světa."
"Ale co naše hlavní strategie? Nastal čas upevnit vztahy s národy Czardhy. Dychtí po našich výrobních postupech,

po obilí, výrobcích. S flotilou jim to vše můžeme dodat najednou a uzavřít mocné spojenectví. S takovým spojenectvím můžeme Padmasu ohrozit z obou stran kontinentu. Poslat jen párek lodí bude jako bázlivě táhnout pěšcem, zatímco bychom měli vrhnout přímo do hry střelce."
"Skutečně trefné přirovnání, Vaše Veličenstvo," řekla Petruda, vyděšená pomyšlením, že by všechna její práce s vypravením velké flotily vyšla nazmar jen kvůli nějakým mlhavým podezřením Tajného úřadu. Výbor pro lodní dopravu by byl zničen.
Císař stiskl rty, snaže se skrýt očividný hněv. Upnul se na velkou flotilu pro Czardhu. Byl to vrchol jeho ctižádosti. Viděl ji jako jistou cestu k vybudování aliance, která by dokázala odolat síle Padmasy.
"Mí přátelé a rádci, musíme vzít v úvahu strategické cíle. Spojenectví s czardhskými národy nám dovolí posílit je a podpořit jejich odpor k moci, která na ně působí. Přibouchnou nepříteli své dveře.
Musíme pamatovat na to, že jejich pozice má vzhledem k nastávajícímu boji velmi slabé základy. Všichni mají vzájemné spory kvůli nepodstatným věcem, dědičné spory. Už jsme však uzavřeli spojenectví s Lenkeiseenem. Na přípravách aliance jsme pracovali celá léta. Všechno dozrálo. Nemáme snad jednat? Nemáme snad pohnout střelcem?"
"Vskutku," řekla Petruda, "císař má naprostou pravdu. A navíc víme, že všechny větší oblasti v Ansonu a v Zemích smlouvy touží posílit obchodní vztahy. Mají mnoho zboží, které nás zajímá. Jemné látky, víno, výrobky z kůže, mnoho věcí, které by nám rádi prodali."
Císař převzal slovo: "Zatímco my jim prodáme naše nadbytky obilí z Kenoru, olivový olej z Kadeinu a stovky výrobních postupů, které se budou muset teprve naučit. S cunfshonskými technickými dovednostmi dokáží rychle zlepšit své hospodářství, což zlepší i jejich schopnost odolat Padmase." Císař plál ohněm své vize.
"Vaše Veličenstvo, my v Tajné službě s vaší strategií souhlasíme. Naše potíž je v tom, že v současné chvíli nemáme na území nepřítele účinnou špionážní síť."
"Vaše Veličenstvo," ozvala se Ribela. Všichni vzhlédli. Ribela na schůzích rady promluvila jen zřídkakdy. Obvykle souhlasila s Lessis a nechávala ji obstarat veškeré mluvení, ale občas měla zcela odlišný názor.
"Máme špióny, jistého druhu - mířím k předpovědím. Domnívám se, že Lessisina interpretace současné situace je dosti pravděpodobně správná, a v tom případě musíme být velmi opatrní a připravení. Za prvé zvažte, že v současné době nemáme žádné špióny za pohořím Bílé kosti. Po neštěstí, které potkalo naši špionážní síť loni v Axoxo, jsme ztratili i síť v Padmase. Víme, že nepřítelova kontrašpionáž vyvinula ohromné úsilí. Proto rozbil naše sítě. Vynaložil mimořádnou snahu. Za druhé, máme informace, že chovný program v Axoxo značně narostl. Za třetí víme, že z Ourdh byly loni uneseny tisíce žen. Za čtvrté jsme zničili jeho plány invaze, co se týká Teetolu. Porazili jsme Temného vládce v Tummuz Orgmeen. Zbrzdili jsme jeho plány v Ourdh. Těžce jsme ho zasáhli."
"A pokud naše flotila vyrazí do Czardhy, zasáhneme ho ještě hůř," prohlásil císař s úsměvem. "Během deseti let posílíme Czardhany tak, že bude představitelný koordinovaný útok na nepřítele."
Sausann a Valembre tento nečekaný obrat umlčel. Pro tentokrát byla Lessis na jejich straně a Královna myší také. Naprostá shoda mezi čarodějkami.
Pokud to bude pokračovat, začnou si muži brzy vyměňovat významné pohledy!
"Zranili jsme nepřítele, Veličenstvo, ale nijak vážně jsme nepoškodili jeho schopnost vést válku. Nicméně jsme ho rozzuřili. Mohu vás informovat, že bariéry na vyšších rovinách, které obklopují Padmasu, jsou podle mého názoru napjatější než kdykoliv předtím. V tom se překonali. Cítím, že zaměřují svou zlobu na nás. To je pátý důvod mého znepokojení. Celkově to podle mne naznačuje, že mágové proti nám chystají mohutný úder. Musíme mobilizovat, abychom se jim mohli postavit."
"Mobilizovat?" zamumlala Sausann. "Ale to bude stát celé jmění."
"Opravdu, celé jmění," řekl Garsk ze správy financí.
"Pokud své czardhské přátele zklameme, zbrzdí nás to na řadu let. Ztráta důvěry," podotkla Pertruda.
Lessis si pro sebe povzdechla. Ze všech známých způsobů vlády na Ryetelthu byla vláda Říše růže nejefektivnější. Benevolentní autokracie, vyvažovaná systémy sestrojenými k tomu, aby chránily lidi a udržovaly je silné i v nebezpečí. A přece byly chvíle, kdy dokonce i tento chytrý systém císařství nefungoval řádně.
"Pokud mohu něco říci," ozvala se. Neslyšeli ji.
Ribela zvedla ruku. Hlasy utichly.
"Má spolupracovnice si přeje promluvit."
Lessis namířila své šedé oči na císaře.
"Musíme alespoň oficiálně varovat Argonath. Obzvlášť Kadein."
"Byli varováni," řekl císař. "Žádaly jste mě o to před šesti měsíci a bylo vám vyhověno. Věnovali tomu jen malou pozornost. Prohlašují, že věří svým vlastním špehům. Ti nevidí podél pohoří Bílé kosti žádné neobvyklé aktivity."
"Ale nemají žádné hlídky za horami, nikdo je nemá. Nedokážeme říci, co nepřítel chystá, jen můžeme hádat, že to bude ohromné vojsko. Musíme je přesvědčit, aby se připravili."
Pascal Iturgio povzdechl a rozhodil rukama. Spletitý úkol, jak pošťouchnout mocnou třídu kadeinských obchodníků k tomu, aby přijala nutnost příprav a omezení obchodu, by dokázal vyčerpat trpělivost deseti schopných mužů a on byl jen pouhopouhý císař s pramalým skutečným vlivem na kadeinské kupce. Kadein se pozvedl a jeho moc vzrostla natolik, že se Kadeiňané začínali považovat za do jisté míry nezávislé na císařství. Mluvilo se o odtržení. Další důvod, proč co nejdříve poslat do Czardhy velkou flotilu. Je třeba ujistit je, že na nadcházející rozmach obchodu bude dohlížet Andiquant, a ne Kadein.
"Dobrá," prohlásil s tichou neústupností. "Beru Lessisiny starosti v úvahu. Budou přezkoumány. Budeme na Kadein naléhat, aby se lépe připravil. Ale velkou flotilu ještě nezruším. Do vyplutí stejně zbývá ještě měsíc, to nám dává trochu času, abychom vše pečlivě promysleli." Položil ruce dlaněmi na stůl.

Všichni sklonili hlavy, i Lessis. Císař vyhlásil své rozhodnutí. Lessis v duchu pronesla krátké díkůvzdání Matce.

KAPITOLA 9

Spiklenci tvořili různorodou skupinku, tři draci a jeden dragonýr. Sešli se ve vzdáleném koutě dalhousijské pevnosti, poblíž jižní zdi, kde se štípalo a skladovalo palivové dříví. Mezi dřevem teď byl klid. Určení muži právě dosekali a vlekli pryč dvě velká kola dubových a jasanových polen, která postačí k uvaření večeře pro legii i její draky a přes noc udrží v kotlích var.

K Zelenému Purpuroví a Bazilovi se připojil Vlok, další zelený drak, který s nimi byl na loňské výpravě do Ourdh. Vlok přivedl svého dragonýra. Bazil a Zelený Purpur si byli jistí, že tenhle dragonýr, Swane z Revenantu, je pro jejich úkol správnou volbou.

"Je větší než ossstatní. Větší než Relkin."

"A taky je hloupý," odvětil Zelený Purpur.

"Hej," zareptal Swane.

"Kdepak, divoký příteli," řekl Bazil, "není hloupý. Žádný hloupý dragonýr nežije tak dlouho." Swane se široce usmál.

"No, ale je pošetilý. Má sssklon vrhat ssse do všeho po hlavě, bez rozmýšlení." Swanův úsměv zmizel.

"Hmm," Zelený Purpur si podrbal dlouhou tlamu a pečlivě vážil slova. "Lidi jsssou sssložitější, než jsssem sssi kdy předssstavoval," prohlásil.

"To říkáš sssprávně, ale dřív jsssi o lidech přemýšlel jenom jako o jídle."

"To je pravda."

Teď se svého pečovatele hlasitě zastal Vlok: "Sssvvane umí dobře zacházet sss háčky a štípacími kleštěmi, nemůžu si ssstěžovat."

Bazil si jemně odfrkl, ale zdržel se komentáře. Oba, Baz i Zelený Purpur, už měli dávno příležitost vyjádřit se o Vlokových intelektuálních schopnostech.

Zelený Purpur se sklonil ke Swanovi a řekl: "Takže nám pomůžeš? Vysssvětlil ti Vlok, co musssíme udělat?"

"Jo, jasně," odpověděl Swane. "Vím, že mě za to Relkin asi bude chvíli nenávidět, ale pak pochopí, že jsme to udělali, abysme mu pomohli. I on by to pro nás udělal, kdyby musel."

Swane se trochu rozveselil. Po tažení do Ourdh a rozhodující bitvě v díře hadího boha v pradávném Dzu se považoval za Relkinova bratra. Stejně jako všichni ostatní dragonýři ve 109. byl pevně rozhodnutý, že Relkin viset nebude.

Draci si krátce promluvili dračí řečí. Bazil a Zelený Purpur museli Vlokovi vysvětlit, že se k nim nemůže přidat. Legie zůstávala jeho povoláním. Ale Zlomený Palcát a divoký drak už tu byli hotoví, pokud nezachrání Relkina.

Vlok měl spoustu námitek. Velice si přál jít s nimi. Úkol zůstat v pevnosti a čelit zlosti Digala Turrenta bledl v porovnání s možností volně běhat v tuninských lesích a stýkat se s divokými dračicemi.

Někde přišel k představě, že tam venku, v temných lesích za řekou Argo, je víc než jen jedna dračice. Byla to příjemná víra, i když se nezakládala na žádných faktech, a Vlok se zdráhal vzdát se jí. Nakonec se ale Bazilovi přece jenom podařilo přesvědčit ho, že s nimi nemůže, že musí zůstat a bránit čest bojových draků ze 109. dračího.

Konečně se obrátili k Swanovi, který se snažil pochopit, oč jde. Swane nerozuměl dračí řeči tak dobře jako někteří jiní dragonýři. Postupně mu docházelo, že Vloka přemlouvají, aby zůstal. Swanovi se ulevilo. Pomáhat Relkinovi k útěku byla jedna věc. Nechat svého vlastního draka utéct do lesů bylo něco jiného.

Jakmile dosáhli dohody, poslali Swana, aby se vybavil pro svůj úkol a připojil se k nim v Bazilově a Relkinově stání. Po jeho odchodu a po následném odchodu Vloka dračí spiklenci ještě chviličku počkali.

"Říkají, že budoucnossst patří odvážným," prohlásil Bazil.

"Kdo to říká?"

"Někteří lidi."

"Lidi jsssou od přírody užvanění. Říkají ssspoussty věcí. Občasss sssi přeju chytit je za krk a to jejich mluvení odříznout."

"Nejsssi první drak, který sssi to přeje."

"Hmm," Zelený Purpur se krátce podrbal. "Ale tentokrát mysssím, že mají pravdu. Musssíme být odvážní a popadnout budoucnossst za pačesssy."

Bazil se tiše zasmál, nevšímaje si podezřívavého pohledu divokého draka.

Vrátili se do ubytoven 109. oddílu. Bazil se Zeleným Purpurem co nejtišeji proklouzli zpět do Bazilova stání. Relkin hlasitě oddychoval, ale nevzbudil se. Swane vykročil vpřed s roubíkem v ruce a pytlem přes rameno.

Draci opatrně sáhli dolů, sevřeli spícího mladíka a pevně ho drželi. Relkin se probral a zjistil, že je úplně spoutaný v ohromných dračích tlapách. Svíjel se a zmítal sebou, ale nedokázal uvolnit ani jednu končetinu. Teď se pustily do práce menší, obratnější ruce. Vrazily mu do úst roubík dřív, než stačil zavolat o pomoc. Pak mu svázaly zápěstí a kotníky.

Nakonec byl bez okolků zdvižen a hlavou napřed strčen do velkého pytle. Chvilku ležel pytel na zemi. Relkin slyšel nezaměnitelný zvuk velkého dračího meče sundávaného ze skoby a upevňovaného přes rameno jeho draka.

Poslední, co spatřil, bylo oko Zeleného Purpura. Věděl, že tohle je dílo jeho vlastního draka. S pomocí nějakého člověka, protože draci sami by mu nedokázali dát roubík a pouta. Na takovou jemnou práci byly dračí tlapy příliš nemotorné.

Pak ucítil, jak se pytel zvedá a je přehazován přes veliké rameno, a věděl, že ho odnáší, unáší do noci nějaký drak, který přišel o rozum.

Ze všech sil se snažil spustit poplach, nezmohl se však na víc než na přidušené "mmm", tlumené pytlovinou. Pak pytel popadla velká ruka a zmáčkla ho, aby ztichl.

Bazil a Zelený Purpur, s meči v pochvě, ale bez štítů, si odchod z pevnosti pečlivě načasovali. Dřevorubci z 66. marnerijské dračí zrovna vycházeli bránou ven. Vojenští draci nemohli volně procházet branami pevnosti. Draci

opouštěli pevnost jen kvůli cvičení, sekání dřeva nebo aby pomáhali stavitelům při práci vyžadující sílu a zručnost.
Skupina dřevorubců sestávala z dvaceti mužů, pochodujících vpředu a následovaných několika vozy, taženými koňmi. Za nimi šlo šest draků. Když je draci míjeli, Bazil a Zelený Purpur se volným krokem přiřadili za své přátele Oasta a Ksodana, kteří tvořili zadní voj.
Celý den tu bylo rušno, muži i draci neustále vcházeli a vycházeli, mířili na nejrůznější klání a k arénám. Stráže u brány měly příliš mnoho práce, aby si všimly, že s vyčleněnými dřevorubci vychází dva draci navíc.
Za pevností zamířila skupinka dřevorubců doleva a podél hlavní cesty k mostu přes Dally, takže se úplně vyhnula městu. Budky a stany letního trhu brzy zůstaly za nimi.
Bazil tiše požádal Oasta a Ksodana, aby se o přítomnosti dvou draků ze 109. nezmiňovali, a pak se Zeleným Purpurem zvolnili krok a nechali dřevorubce před sebou. Byli teď asi ligu na jih od pevnosti a kolem bylo jen málo domů. Stáhli se do Zvoníkova lesa a zašli tak hluboko, aby se dostali z dohledu cesty k pevnosti. Pak se obrátili a zamířili na severovýchod, dokola podél útesu, na kterém hrad stál, a vydali se Dalhousií proti proudu Argo.
Pro dva draky byl pochod bažinatou půdou a houštím vrb, olší a sítiny hotovými muky. Museli jít tiše a nemohli si pomáhat meči, kterými by si mohli cestu rychle prosekat.
Někdo z pevnosti by ale mohl spatřit a ohlásit záblesky dračích mečů, a tak se museli prodírat, kroutit a krást bažinatými úseky, skryti pod baldachýnem listí.
Konečně vyšli na břeh Argo. Řeka tu byla skoro míli široká, chvátající příval tmavé vody, posílený nedávnými dešti na horách Červený dub a Sněhová zástěrka.
Když se draci ujistili, že na řece nejsou žádné lodě, seškrábali se k vodě. Bazil šťastně zabručel a potěšené se brodil studeným proudem. Zelený Purpur zkusil vodu a zaskuhral:
"Je to ssstudené."
"Ano, a to je dobře. Tenhle drak je po cessstě bažinami zatraceně zahřátý."
"No, asssi ano," řekl Zelený Purpur, který také pomalu ponořil ohromné tělo do vody. Popravdě řečeno, jakmile pominul šok z toho, jak je voda studená, byla to příjemná zkušenost. Podivoval se, proč se vody předtím bál. Jistě, jakožto létající drak nebyl plavcem od přírody - na rozdíl od Bazila, který byl ve vodě doma skoro tak samozřejmě jako krokodýli - měl však přirozenou obratnost každého velkého dravce i potřebnou sílu. Vlastně už minulé léto tuhle řeku dvakrát přeplaval, když byl poprvé sražen na zem a pokoušel se žít jako nelétavý divoký drak.
Zanořili se do proudu a plavali, dokud je nestrhl silný proud a nevzal je kus s sebou, zatímco se snažili dostat na druhou stranu. Nakonec přece jen znovu dosáhli na dno na druhém břehu, v dohledu dalhousijského majáku. Chvátali na břeh a stáhli se do úkrytu pod stromy. Dosáhli první mety. Utekli z legie.
KAPITOLA 10
Když se prodrali houštím víc než na míli od řeky, dva prchající draci se zastavili, aby si oddechli.
Sundali pytel, který nejevil známky života.
"Neměli bychom chlapce pussstit?" zeptal se Zelený Purpur.
"Zrovna jsssem nad tím přemýšlel."
"Doufám, že je v pořádku."
"Je nějak klidný."
"Možná ssspí. Dragonýři ssspánek milují."
"Většinou jsssou to zatraceně líní kluci."
Bazil sáhl dolů, trhnutím vak otevřel a stáhl ho z Relkina, ležícího úplně nehnutě tváří k zemi. Drak opatrně vsunul špičku drápu pod roubík. Prudce jím trhnul, rozškubl látku a opatrně ji vytáhl. Relkin se pořád nehýbal.
Draci se na sebe zděšeně podívali.
"U dechu dávných, nehýbá ssse," řekl Zelený Purpur.
"U dechu, máš pravdu." Bazil strčil do Relkina drápem, dobře udržovaným drápem, zastřiženým, opilovaným, naleštěným a nabroušeným. Bez dragonýra by byl život v divočině mnohem nepohodlnější, než na jaký byl zelený drak zvyklý.
Relkin zůstal tam, kde byl, zjevně docela bez života. Bazil do něj znovu dloubl, tentokrát použil svůj podivně zalomený konec ocasu. Chlapec se stále nehýbal.
"U vejce, mám ssstrach," prohlásil Zelený Purpur.
Bazil měl také strach. Dvěma prsty chytil Relkina za rameno a jemně jím zatřásl. Chlapec byl ochablý, uvolněný a měkký, vůbec se sám sobě nepodobal. Baz začal pomýšlet na nejhorší.
"Chlapec není na takový výlet ssstavěný. Hloupí draci zapomněli, že dragonýři jsssou křehcí, sssnadno ssse polámou."
Bazila zaplavila náhlá vlna žalu.
"Ať mi ssstaří bohové prominou, zabil jsssem ho. Nedomyssslel jsssem to. Chlapec je mrtvý."
Zelený Purpur bolestně zamručel a posadil se na padlý kmen, který pod jeho ohromným tělem zlověstně zapraskal. Jemně dloubl drápem Relkina do žeber. Dragonýr neožil.
"Jsssem velice sssmutný. Mysssslím, že jsssem ssse hloupě sssspletl. Chtěl jsssem chlapci pomoci. Bylo špatné dívat ssse, jak ho věší. Chlapec tohohle draka hodně naučil. Bez něj bych v legii nepřežil."
Bazil na tohle vyznání divokého draka přikývl. "Pravda," řekl.
"Vzpomínáš sssi, jak mě učil používat ocasssní meč?"
"Ano," zamumlal Bazil. Jak by na to mohl někdy zapomenout?
"Učil mě, a přitom ani neměl ocasss. Žádný člověk nemá ocasss."
"To je jedna z velkých záhad. Jak ssse může nějaká rasssa bez ocasssu ssstát tak mocnou?"

Oba přikývli. Tohle bylo vskutku jedno z nevysvětlitelných tajemství života. Byli tu lidé, se svými městy, loďmi a vyrobenými věcmi. Byli pány věcí ve světě i přes to, že neměli ocas. Dračí ocas byl chápavý, pružný, mnoha způsoby užitečný, téměř jako třetí ruka. Bylo nepochopitelné, jak bez něj někdo může žít.
Dlouho tu seděli a hleděli na nehybné tělo, natažené na zemi. Bazil vzal druhý vak, obsahující zbytek chlapcova majetku, jeho luk, pochvu na dýku; krabičku a váčky obsahující náčiní k péči o draka.
"Teď už nebude chlapec tyhle věci potřebovat."
Pokývali hlavami a znovu upadli do sklíčeného mlčení.
"Co uděláme sss jeho tělem?" zeptal se po chvíli Zelený Purpur.
"Lidé obvykle pohřbívají sssvé mrtvé do země. Budeme mussset vykopat jámu a zahrabat ho."
"U horkého dechu ssstarého Glabadzy, to je ale divný zvyk."
"Já vím. Draky pálí, lidi pohřbívají, pohřbívají dokonce i psssy a kočky."
Draci byli teď, když přijali chlapcovu smrt, slavnostně vážní. Na ramena jim usedl žal a oni se pod ním sklonili.
"Vezmeme ho na nějaké vysssoko položené mísssto a pohřbíme ho. Jeho duch bude mít dobrý výhled na celou věčnossst."
"To je dobrý nápad. Jaké mísssto doporučuješ?"
"Ulmo. Vezmeme ho na horu Ulmo. Vím tam o jednom dobrém mísssstě." Vysokohorská louka nad jedlovými lesy, kde Baz před dvěma lety potkal Zeleného Purpura. Stejné místo, kam se vydal kvůli zelené dračici, Létavici.
Zelený Purpur okamžitě porozuměl. "Dobrá, vezměme ho tam."
Bazil zvedl pytel a zjistil, že ho roztrhl skoro na dvě půlky. Teď jim nebyl k ničemu. Byla to zlověstná předzvěst těžkostí, které je bez dragonýra čekají.
"U dechu," zabručel. "Máme příliš nemotorné ruce na zacházení sss lidssským sssvětem. Ssse všemi těmi malými, šikovnými, křehkými věcmi."
"Pravda," souhlasil Zelený Purpur.
Stáli tam a zasmušile pokyvovali hlavami, naprosto skleslí, ponoření ve smutku.
"Řekl bych, že tohle není dobrý začátek života v divočině bez dragonýra."
Prudce, se skoro slyšitelným prásknutím, otočili hlavami.
Dragonýr si sedal.
"Žije!" vykřikl Zelený Purpur.
"Ne vaší zásluhou." Relkin tam pořád seděl, dýchal a zjevně byl živý.
"Díky bohům ssstaré dračí vlasssti," řekl Zelený Purpur.
"Za co? Že vás dva hlupáky přivedli na svět? Víte, prve jsem nebyl mrtvý."
"Cože?" Zelený Purpur stál jako zasažený bleskem.
"Podvod? Tysss násss podvedl?"
"Zasloužili jste si to."
Zelený Purpur hlasitě zasyčel. Oči mu nebezpečně zaplály. Bazil ale hrábl po chlapci, zvedl ho, posadil si ho na ramena a s výkřiky radosti a úlevy začal poskakovat po mýtince, až mu malé stromky a keře praskaly pod nohama.
"Ha ha, ho ho, chlapec tyhle ssstaré draky pěkně dossstal. Ho ho ho."
Zelený Purpur přikývl, tohle byla nesporně pravda. Nakonec to přišlo k smíchu i jemu a vydal několik hlasitých zvuků, ve kterých ti, co ho znali, mohli poznat smích, ačkoliv zněly spíše, jako když někdo škrtí koně.
Jediný, kdo nebyl se situací spokojen, byl dragonýr, skrz naskrz promočený, s rozbolavělými zápěstími a kotníky.
"Zatracení idioti! Chápete, co jste provedli? Teď nám všem hrozí polní soud za dezerci. Už předtím jsem měl potíže, ale teď jsem vyřízený. Teď mě určitě oběsí."
"Takže ssse nemůžeme vrátit," řekl Zelený Purpur. Zdálo se, že ho ta vyhlídka netrápí.
"Správně," bručel Relkin. "Vyhladovíme, a když vydržíme dost dlouho, nakonec zmrzneme. V zimě budeme určitě hladovět."
"Ne," prohlásil Zelený Purpur. "Přemýšlel jsssem nad tím problémem. Mám plán, jak to vyřešit."
"No, to je nádhera. A jakpak si ten plán chceš uvařit? Tvrdili mi, že plány nejsou příliš syté."
"Cože?" Zelený Purpur se zmateně zamračil a ten výraz byl tak lidský, že se dokonce i mokrý, rozzlobený a zděšený dragonýr musel usmát.
Zvedl zápěstí: "Podívejte, přeřízněte někdo ten provaz, ano?"
Bazil prohrabal hromádku Relkinových věcí a vytáhl těžkou dýku se stopu dlouhým ostřím. Pro draka bylo namáhavé vytáhnout ji z pochvy a obtížné udržet ji v mohutné dračí tlapě. Pro ocas bylo přeříznutí provazu příliš. Stálo to mnoho potu a soustředění, ale přeřízl pouta a dragonýra osvobodil.
Relkin několikrát ohnul paže i zápěstí, potom vzal drakovi nůž a přeřezal si provaz kolem kotníků.
"Nechte mě hádat. Využili jste Vloka a ten přesvědčil Swana, aby mě svázal, že?"
"Jo, tak nějak."
"Přesssvědčili jsssme Ssswana sssami," řekl Zelený Purpur.
"A nikdo z vás neměl dost rozumu, aby si uvědomil, že jste nás odsoudili k smrti hladem ve sněhu."
"Proč bychom měli hladovět? My dva draci naženeme zvěř, ty ji zabiješ lukem. Všechno, co budeme potřebovat, sssi obssstaráme."
"A kde budeme žít? Až přijde sníh, chtěl bych být někde uvnitř, v teple, u ohně."
"Nic těžkého," odvětil Zelený Purpur. "Najdeme sssi dobrou jessskyni."
Relkin přikývl, ty zatracené velké potvory všechno promyslely. Nejspíš stráví zbytek života v jeskyni. Bude se oblékat do kůží a páchnout kouřem a potem.

Polkl a rozčileně zavrtěl hlavou. Bohužel, teď se zdálo, že jakkoliv hloupý plán to je, takový zřejmě bude jeho život. Bude z něj otrhaný, podvyživený divoch, žijící v severních lesích s párkem potrhlých draků.
"Věř nám," řekl Zelený Purpur. "Budou z násss dobří lovci."
"A nebudeme sssami," dodal Bazil.
"Co tím myslíš?"
"Najdeme Létavici a moje děti. Budeme žít všichni ssspolečně."
"Bude se chtít vrátit do dračí pravlasti. Nikdy nebude souhlasit se životem tak blízko lidského druhu. A kromě toho, draci se neberou na celý život."
"Ssstejně půjdeme na sssever."
"Brr. Je tam zima, věčný sníh a led a to všechno."
"Jsssme lovci, tam, kde je zvěř, přežijeme."
"Bazil nelovil od doby, kdy byl ještě dráče. Od té doby jsme žili ve vesnici."
"Máš luk. Víme, že sss ním umíš dobře zacházet. Naženeme ti zvěř, ty ji zabiješ nebo zraníš tak, že zpomalí a dossstaneme ji my. Všechno jsssem promyssslel."
Relkin ucítil, jak mu ztěžklo srdce. Pokrčil rameny a hluboce povzdechl. Už se nedalo nic dělat. Vrátit se znamenalo jistotu, že ho před celou legií pověsí.
Po chvíli se mu obnovil krevní oběh v končetinách. Vstal a krátce se rozhýbal. Bylo to neuvěřitelné, ale pravda. Jeho starý život, jediný život, který kdy poznal, byl pryč. Od nynějška bude zrádce. Už nikdy neuvidí města Argonathu. Skličující myšlenky. Zatřásl hlavou, aby je zahnal.
"Musssíme jít dál," řekl Zelený Purpur. "Dossstávám hlad; musssíme něco ulovit."
Relkin si povzdechl: "A musíme se dostat dál od řeky. Legie za námi vyšle pátrací skupiny a těm nebude dlouho trvat, než si spočítají, kam jsme se poděli. Vědí, že se tvoje láska právě zdržuje na hoře Ulmo."
"Budeme tam dřív a najdeme ji."
Neměli moc na výběr.
"Tak se hněme. Máme před sebou dlouhou cestu."
Vyrazili, zamířili vzhůru údolím Argo ke vzdáleným horám. Cestou se pečlivě dívali po něčem jedlém.
Po několika hodinách našli dikobraza, který jim utekl na blízký strom. Draci si ho prohlédli. Přinejlepším sliboval pár soust, nic víc. Usoudili, že nestojí za námahu, nechali tedy dikobraza za sebou a pokračovali v pochodu.
Hodiny míjely a oni měli stále větší hlad. Když začalo slunce klesat k západu, byli všichni tři strašlivě hladoví.
A pak citlivý čenich Zeleného Purpura konečně zachytil vůni masa.
"Je tu massso, krev, nedaleko odsssud, proti větru."
Sešli ze stezky a zamířili přímo na sever, do oblasti holých skal s malými borovicemi a doubky držícími se v puklinách. Náhle pach zesílil, takže ho ucítil i Relkin. Přešli malý vrcholek a našli jeho zdroj před sebou. Zdechlina losa, strženého a zpola sežraného.
Potkali také majitele zabitého zvířete, smečku šesti vlků, kteří se s vrčením vynořili Relkinovi na dohled a pak, když vytáhl luk, se stáhli do bezpečné vzdálenosti. Když se vzápětí ukázali dva draci, vlci překvapeně vyštěkli a zmizeli v nízkém porostu.
Relkin s oběma draky si mršinu prohlédli. Vlci se spokojili s tím, že je pozorovali z bezpečí pod stromy.
Vlci zabili losa ráno a celý den na něm hodovali. Tuk z něj byl orván, játra a vybrané vnitřnosti zmizely jako první. Zůstalo šlachovité maso na spodní části nohou a na krku, hřbet a kosti.
Relkin si odřízl několik potrhaných pruhů, udělal oheň a opékal je nad ním na zašpičatělých klaccích. Zatímco maso prskalo a škvařilo se, draci sežrali zbytek losa.
Relkin sežvýkal tuhou porci. Mezitím se setmělo a z hory Ulmo vanul chlad. Draci, ani zdaleka nasycení, se na pár hodin uložili k spánku. Relkin je přesvědčil, aby usekali pár větví, z nichž udělal víceméně pohodlné lože.
Tak strávili noc. Ráno se probudili, velice hladoví, a znovu zamířili k Ulmu.
Před polednem dokázal Relkin v kaňonu nad Argo zastřelit skalního holuba. Oškubal ho v chůzi, a když se zastavili, aby si oddechli, opekl ho nad malým ohněm. Dal po kousku oběma drakům a sám snědl prsa.
Draci hladověli.
Tu noc spali o hladu, nepotkali vůbec žádnou zvěř.
Dalšího dne vytrvale pokračovali směrem k hoře.
Pozdě odpoledne, když už si draci dost stěžovali na nepříjemný pocit v břiše, narazili na malé jelení stádo.
Jeleni je zvětřili a změtˇ bílých ocásků se rozběhla loukou a mezi stromy.
Přišel čas ověřit teorie Zeleného Purpura. Draci zamířili napravo od jelenů a vběhli do lesa, zatímco Relkin natáhl luk a ukryl se. Draci se chystali stádo obejít a zezadu ho zahnat zpět na kraj louky.
Relkin čekal dlouho. Jeleni se neukázali. Potom se konečně objevili dva unavení a zklamaní draci.
Jeleni se nechtěli nechat nadehnat. Vždycky, když se je draci pokusili obejít a hnát je zpět k jihu, k louce, rozběhli se k severu.
Nakonec drakům úplně utekli a zmizeli v hustém borovém lese, který rostl na vyšších svazích několik mil odtud.
Znovu usínali hladoví a probouzeli se ještě hladovější.
Ráno překvapili další dvě stádečka jelenů a Relkin strávil nějaký čas pokusy přiblížit se k osamělé lani. Dokázal se k ní dostat na sto stop, ale než mohl vystřelit, zahlédla ho a utekla, poklidně odskákala skrz nízké křoví a zmizela v březovém hájku.
K obědu střelil tři veverky. Svoji vyčistil a opekl. Draci si svoje sežrali syrové, i s kožešinou, a jeden na druhého se ani nepodívali.

Pak, pozdě odpoledne, měli konečně štěstí. Divočák zaujatý na mýtince vyrýváním hlíz zareagoval na Relkinův příchod výjimečně násilně. Vrhl se na něj bez zaváhání, takže nestihl ucítit pach draků. Relkin se útoku zvířete vyhnul tím, že se vyhoupl na doubek. Kanec chtěl kly stromek vyvrátit, čímž nadělal spoustu hluku. Užíval si svého vzteku a nevšiml si draka, který se náhle vynořil mezi blízkými stromy a skočil po něm.
V poslední chvíli postřehl divočák nebezpečí, otočil se a rozběhl. Unikl napřaženým drápům Zeleného Purpura, kličkoval mýtinou a díky obrovskému štěstí naběhl přímo do cesty Bazilovi.
Ecator zasvištěl a kanec byl v mžiku na dvě půlky, mrtvý dřív, než si stačil uvědomit svůj osud.
Relkin nasbíral dřevo na velký oheň a prase upekl. Draci na ně mezitím hleděli a slintali.
Jedli s hlasitým pochvalným mručením, zatímco Relkin hltal svou porci s letními malinami, které našel na okraji bahna. Nakonec ztlumili oheň a poprvé během svého života v divočině docela spokojeně usnuli.

KAPITOLA 11

Z čistého nebe dopadalo na bílé město Marneri na pobřeží Zářivého moře podvečerní světlo. Zvon vytrvale zvonil, aby svolal věřící do Chrámu k večerní bohoslužbě. Novicky v tmavě modrém sbíhaly po mramorových schodech ke vchodu do noviciátu, v kamenných zdech se rozléhalo jasné dívčí štěbetání. Vysoko na cimbuří se měnily stráže a seržanti štěkali rozkazy.
Ve vysoko položených komnatách Strážní věže Lagdalen Tarcho právě uváděli do pokoje se širokými okny a výhledem na město, prostírající se až k přístavu, a na Dlouhý průliv za ním. Starý muž s bílými kníry, který pod červeným sametovým rouchem ukrýval pořádné břicho, vstal, aby ji přivítal.
"Vítejte, dítě, vítejte v mé oblíbené komnatě."
"Děkuji, komoří Burly, je vskutku nádherná. Máte odsud ten nejlepší výhled na město."
"Je mi ctí, dítě, ale už nejsem komoří. To místo nyní náleží Axnuldovi z Fiduci."
"Jistě, pane, ale já o vás stále uvažuji jako o komořím, vždyť jste nám všem v tom postavení tak dlouho sloužil."
"Po většinu života starého krále. Nakonec mne to unavilo. Je jen správné, že nové královně bude sloužit Axnuld."
"Král Sanker ve vás měl dobrého komořího. Denně se modlím, aby i královna nalezla tak dobrého v lordu Axnuldovi."
"Inu, i ona bude muset odehrát svou úlohu. Být vládcem je vzrušující záležitost. Touto dobou už to samozřejmě nejspíše ví."
"Ví, lorde Burly, ví. Ve skutečnosti denně lituje, že trůn přijala. Královna Besita není požehnána chuti tvrdě pracovat. Právě naopak, mohu-li být tak troufalá."
Burly se zasmál pod vousy. Sotva dvacetiletá dívka, a přesto mluví o vladařce s nezvyklou přímostí. Lagdalen už byla daleko víc než dívka, kterou se jevila. Byla uvedena do tajného světa Velkých čarodějek. Pracovala za nejnebezpečnějších okolností a viděla věci, které ji velmi brzy připravily o dětskou naivitu.
Burly věděl, že před pár lety byla Lagdalen v nemilosti vyhozena z noviciátu. Říkalo se o ní, že je rozmarná a nezodpovědná. Teď podobné poznámky umlkly. Z mladé ženy, prezentující moc čarodějek, byla cítit hloubka. Jen málokdo se o ni otřel. Jakmile si ji vzaly do práce čarodějky, začala se jim podobat. Při tom pomyšlení odumřel Burlymu smích v hrdle.
"Musíme pamatovat na to, že Besita měla na někoho takového, jako je ona, v životě dost těžkostí," řekl. "Máme štěstí, že ji vysvobodili z té sítě zlé moci v Tumnuz Orgmeen." Burly mávl rukou. "Ale o tom vy musíte vědět mnohem více než já. Zmínil jsem se o tom, jen abych připomněl, jaké máme štěstí, že máme Besitu jako nástupkyni starého krále."
"To je pravda, lorde Burly, ačkoliv teď je pro nás důležité získat od královny dědice. Těmto otázkám se dosud vyhýbala."
"Má možnost, Tarquin z Talionu má správný věk. Jako bratr tamního nového krále by nám dobře posloužil. Krev Tarquinů je horká a silná. Možná by oživil marnerijskou linii."
"Obávám se, že královna není talionskému vévodovi nakloněna. Upírá zrak ke Kadeinu."
"Ach, pořád je ještě okouzlená tím šlechtickým hejskem Gellionem?"
"Neodvážila bych se to říci nikomu jinému než vám, lorde Burly, ale máte pravdu, bolestnou pravdu."
"Ale ona stárne a musí si brzy zvolit nebo zůstat navždy bezdětná."
"Ano, můj lorde, a každý den slýcháme rozhovory na toto téma."
Burly se pousmál, dokázal si to představit. Jak jen se lišilo ovzduší za vlády nové panovnice od toho, jaké tak dobře znával v dobách krále Sankera.
"Ale proto jste za mnou nepřišla, viďte, dítě?"
"Ne, pane."
"Chcete se mne zeptat na obchodníky z Aubinasu." Lagdalen přikývla a v očích jí zablesklo uznání jeho ostrovtipu.
"Vaše pověst prozíravého muže je vskutku zasloužená, lorde Burly. Opravdu vás chci požádat o radu ve věci obchodníků s obilím. Královna je nerozhodná. Je pod velkým tlakem aubinského senátora. Přesto musí umožnit vykonání rozsudku. Soud vyslechl důkazy už před několika měsíci. Porota odhlasovala svůj výrok. Je vinen. Dopustil se pirátství a vraždy. Lidé z Aubinasu však požadují, aby dostal nejmenší možný trest."
"Rád bych věděl, jaký trest to má být."
"Vězení v jeho vlastním domě; dá se říci domácí vězení."
"Na jak dlouho?"
"Na zbytek života. Je tam jeden odstavec, hodně starý, ještě podle veronathských zvyklostí. Může být uvězněn ve svém domě, dveře budou zavřeny a odsouzenec tam zůstane navždy nebo do své smrti. Kdysi, když byli Veronathané ještě prostým horským lidem, to znamenalo pomalou smrt hlady. Jejich domy nebývaly velké. V případě Porteoa Glavese však bude dotyčný dům velkým sídlem s rozlehlými polnostmi. Prožil by své dny v líném luxusu. To je zjevná parodie na spravedlnost."

Burly tiše přikývl. Takové věci se stávaly. Bylo nutné s nimi bojovat, ale všem se předejít nedalo.
"Souhlasím, že by to byla ohavnost. Ten muž, Glaves, obchodoval v Aubinasu s obilím. Boháč, který si koupil vlastní pluk. Během tažení v Ourdh se pod tlakem zlomil a zachoval se mizerně. Legie žádají konec takových praktik."
"Proti jejich nezadatelnému právu se zvedl velký odpor, obzvlášť v Aubinasu."
"Aubinas může způsobit potíže."
"Kadein přísahal, že se do této záležitosti nezapojí."
"Král Neath je správný muž. Jsem si jist, že dodrží slovo, ale stejně budou do té věci zataženi, pokud Aubiňané do Kadeinu přesměrují svůj obchod s obilím. V Marneri prudce stoupnou ceny."
"Ceny v Kadeinu klesnou."
"To se bude líbit obyčejným lidem. A pro ty, kteří budou informováni předem a rychle pošlou lodi s obilím zpět do Marneri, to bude velmi výhodné."
"Náš trh to rozvrátí na celé měsíce."
"A to všechno pro jednoho tlustého, bezcenného aubinského obchodníka s obilím, kterého je naší povinností pověsit."
"Ano, lorde Burly, přesně tak."
"A královnini přátelé z Kadeinu jí říkají, ať ho pověsí. Doufají, že na tom vydělají jmění."
"Přesně tak, pane."
"A naše rada nabádá k opatrnosti. Jsem si jist, že Fi-Ice a Plesenta si nepřejí zmatek na obilném trhu." Burly chvilku pokyvoval hlavou.
"Opravdu spletitý problém. Řekněte mi jedno: kdo z těch, kteří se teď pokoušejí vyvíjet na královnu nátlak, je nejvýznamnější?"
"Wexenne z Champery, Tafd z Posily, lorde Burly."
"No jistě, Wexenne. Pouhé jméno toho muže prozrazuje potíže. Obtížný, vychytralý chlapík."
Lagdalen souhlasně přikývla. Kdykoliv se Lagdalen s velmožem v královniných komnatách setkala, Wexenne ji zcela ignoroval. Wexennův hlas, přesvědčující královniny uši, se během uplynulých týdnů stal až příliš povědomým.
"Wexenne doufá v zisky. Glaves snil o tom, že se stane senátorem. Připravil si před příštími volbami silnou pozici. Ta je teď v troskách. I pokud bude žít, už nikdy nebude moci usilovat o volený úřad. Může však mít velký vliv prostřednictvím někoho jiného. Například Wexenna. Glaves má jmění a organizaci; Wexenne má jen jmění."
"Co můžeme dělat, lorde Burly?"
"Nechte mne popřemýšlet o tom přes noc, dítě. Vraťte se zítra v poledne a já vám dám odpověď. Tohle vyžaduje pečlivé zvážení."
Lagdalen starému lordu komořímu ve dveřích poděkovala a sešla po schodech o tři patra níž. Tam odbočila doprava do hlavní chodby a sešla ke vchodu do apartmá své vlastní rodiny, tvořeného řadou místností, velkých i malých, obývaných třemi generacemi rodu Tarcho z Marneri a jejich blízkými příbuznými z rodu Dimici, kteří tu žili s nimi.
V dětském pokoji našla svou dceru Laminnu, spící v kolébce. Vedle se kolébaly dvě další kolébky s dětmi Dimiciů, narozenými v loňském roce. Chůvy, Wessary a lllin, k Lagdalen s něžným úsměvem vzhlédly.
Lagdalen se zdržela jen chvíli. Podívala se na své dítě, krátce si promluvila s Wessie a zamířila dál. Cestou ke dveřím ještě pohladila Wessiina tříletého chlapce, Dura.
V salónku našla svou matku Lacustru, hovořící s kuchařkou a plánující menu pro večeři s deseti hosty, která měla proběhnout za týden. Měla se konat na počest dvaceti let Tommasových služeb ve Strážní věži.
"Matko," řekla Lagdalen s lehkou úklonou. "Mé dítě, už jsme tě neviděli celé dny. Jak se ti daří?"
"Dobře, matko, velmi dobře. Jen mám dost práce, příliš mnoho práce."
"A přitom jsi ještě tak mladá. To je hanba. Měla bys žít pro své dítě a manžela. Místo toho radíš královně. Kdo kdy slyšel o něčem takovém?"
Ano, kdo, pomyslela si Lagdalen.
"Nebyla to má volba, matko. Nikdy jsem o to nežádala."
"Kolikrát už jsem to od tebe slyšela!" Lacustra se obrátila ke kuchařce: "Myslím, že si dáme kedlubnové pyré. Jehně se bude péci bez česneku a k němu omáčku z čerstvé máty."
"Pyré se smetanou, paní?"
"Ne, u posvátných věcí bohyně, občas bych přísahala, že nás prostě chceš vykrmit na porážku. Přirozeně, použij trochu oleje, ale žádnou smetanu; je příliš těžká."
"Jak si přejete, paní."
Náhle si Lacustra na něco vzpomněla: "Lagdalen, má nejdražší, je tu pro tebe nějaký svitek se zprávou. Dorazil dnes ráno, myslím, že z Kenoru."
Lagdalen už byla na cestě k velké kuchyni, která sloužila celému apartmá, ale otočila se na patě a na chvíli pustila z hlavy myšlenky na sklenici s vynikajícími sladkými sušenkami.
"Kde je, matko?"
"Kam jsem ho jenom dala? Myslím, že je v knihovně, na čtecím pultíku u okna."
Lagdalen vlétla do knihovny, která byla prázdná a tmavá. Rozsvítila lampu a na pultíku nalezla uložený krátký svitek. Byl to vojenský svitek a jak čekala, opatřený pečetí pevnosti Dalhousie. Byl to druh svitku užívaný pro krátké vzkazy, jako jsou povolávací rozkazy či oznámení o nemoci nebo úmrtí.
Musel být od Relkina. Instinktivně věděla, co to znamená -její přítel dragonýr má potíže. Odstřihla pečeť, otevřela ho a uvnitř našla s obtížemi naškrábaný vzkaz.
Teprve po několika přečteních si byla jistá, že mu porozuměla. Aby unikl soudu pro vraždu a pravděpodobnému

oběšení, Relkin spolu se dvěma nejlepšími draky legie dezertoval. Všichni tři přeplavali Argo a zamířili na sever do Tuniny. Byla žádána, aby jim šla na pomoc. Vzkaz byl podepsán "Swane a Mono, 109. marnerijský dračí."
Lagdalen svitek zavřela, vstala a zamířila k hlavnímu vchodu. Její manžel, kapitán Hollein Kesepton, si bude chtít tuhle novinu poslechnout.

KAPITOLA 12

Uprchlíci klopýtali vlhkými letními lesy, škrábali se po nejzápadnějším předhůří hory Ulmo. Po dvou týdnech byli vyhublí, svaly posílené neustálým putováním, žaludky pořád prázdné.
Ukázalo se, že lov na tuninské jeleny a losy je mnohem těžší, než si Zelený Purpur představoval. Relkin střelil srnu vlastně jen jednou, prohnal jí šíp hrudí, když pila u potoka, a zabil ji na místě.
K večeři si dal kýtu. Zbytkem draci sotva utišili hlad. Jako vždy vstávali hladoví a nečekala je žádná snídaně.
Jednou narazili na zbytky mnohem většího zvířete. Dobývali se k morku, až velké kosti praskaly a jejich zbytky pokryly mýtinu. Podle ohlodané lebky identifikovali oběť jako zubra. Okolí bylo udusané, na více než týden staré mršině se přiživilo mnoho zvířat. Bazil se přesto zaradoval. Takový úlovek vypadal na dračí práci. Na mohutného zubra mohl zaútočit a sežrat ho jen létající drak. Tahle divoká dobytčata byla v kohoutku vysoká jako stojící muž a vážila více než tři tuny. Drakovi se zlomeným ocasem cosi říkalo, že Létavice, jeho milovaná zelená dračice, je blízko.
Vystoupali až k pásu horských luk, kde o dračici Bazil a Zelený Purpur přede dvěma lety bojovali. Zelený Purpur upadl cestou do mrzutého mlčení.
Mezerami mezi stromy bylo vidět krajinu podél Argo. Řeka se ve vysočině obloukem stáčela k východu, zatímco na jihu se otevíralo široké dalhousijské údolí. Řeky Dally a Tuala se setkávaly mezi zelenými římsami lesa Valur, jména z prastaré legendy, kde lovívali dávní králové Veronathu. Ve dne lovili kance, v noci ženy.
Tsugový les prořídl a nahradily jej jasany a břízy, s horskými buky, ořechy a sosnami. Sluneční paprsky pronikaly mezi stromy a při chůzi jim bylo horko. Ale po cestě vlhkým jehličnatým lesem v níže položených oblastech byli všichni rádi, že vidí oblohu.
Chvíli předtím, než padla noc, spatřil Relkin cosi kroužit po obloze, daleko na východě, nad střední Tuninou. Hlasitě vykřikl a ukázal rukou. Draci natáhli dlouhé krky a zahleděli se tím směrem.
"To není ona," prohlásil Zelený Purpur, "je to moc malé."
Bylo ticho. Pak se ozval Bazil:
"To je Braner, mladý. Můj."
"Na to, že má mezi rodiči wyvernu, lítá docela dobře."
"To ano. V tomhle sssvého otce daleko předčí. Hmm. Rád bych věděl, jessstli umí plavat."
"To těžko, prožili život v dračí vlasssti. Tam ssse voda k plavání nehodí; je všechna zmrzlá."
Drak v dálce klesal ve spirále do vzdáleného lesa, až se ztratil v šeru. Draci zůstali na místě jako přimrzlí, oči upřené na vzdálený bod v přítmí, kde naposledy viděli Branerovo bronzové tělo.
Relkin se dal do přípravy ohně. Měl nějaké divoké kedlubny, tucet zpola dozrálých, fialových hlaviček. Opekl je na žhavých uhlících. Byly hořké, ale daly se jíst a nic jiného neměli, takže jich pár snědl, než se uložil k spánku. V žaludku, trávícím kedlubny, mu zuřivě kručelo, dragonýr si toho však nevšímal a brzy usnul.
Draci se přikradli blíž a okusili kedlubny.
"Nechutné," zamumlal Zelený Purpur.
"Přesssně to sssi mysssslím. Chlapec neříkal, že jsssou dobré k jídlu, jenom že jsssou jedlé."
"Ale ne pro tohohle draka."
"Brzo najdeme jídlo. Ona je ještě tady."
Draci seděli dlouho do noci, žaludky sevřené, ale srdce planoucí při pomyšlení na blízkost dračice. Uvnitř obou velkých dračích srdcí vřela bojovnost.
Před pouhými dvěma lety o dračici bojovali. Teď, zocelený ročním pobytem v legii, Zelený Purpur chápal, proč ho Bazil porazil. I on už uměl zacházet s dračím mečem.
"Tentokrát bysss mě nedossstal tak lehce, příteli Zlomený Palcáte, kdybychom znovu bojovali o Létavici."
Bazil zabručel: "Naučil sssesss zacházet s dračím mečem, divoký příteli. A máš velkou sssílu." Choval se diplomaticky.
Zelený Purpur zavrčel: "Viděl jsssem, jak jsssi vyhrál nad Burthongem, Zlomený Palcáte. Burthong byl na mě moc rychlý - ssskoro tak rychlý jako zelený drak."
"U dechu dávných, to je pravda."
"Ale tysss tehdy nebojoval jenom mečem. Vybavuju sssi jednu ránu pěssstí."
Bazil zasykl: "Zkoušel jsssi mi zlámat vaz. Neměl jsssem na výběr."
Zelený Purpur se znovu zasmál. Zvuk znějící, jako když někdo škrtí koně, se nesl nočním vzduchem a šelmy i draví ptáci na úbočí hory Ulmo zvědavě zvedli hlavy. Několik stepních vlků zachytilo pach draků a opečených kedluben. Posadili se a zavyli tu zprávu okolnímu světu.
Vlci v dalekých tuninských lesích jim odpověděli, nejprve jedna smečka docela blízko a poté mnohem větší smečka daleko odtud. Chvíli se zdálo, že vytí zní noční oblohou, aby varovalo všechny, kdo poslouchají, že venku v lesích běhají strašliví tvorové z dávných dob.
Konečně vytí doznělo. Vítr šuměl ve větvích a na západě vyšel měsíc; dorůstající, jasně stříbřitý srpek.
Draci se vrtěli a otáčeli v nepokojném spánku.
Relkin se vzbudil za úsvitu, přiložil na oheň a opekl zbylé malé kedlubny. Nebyl to zrovna dobrý způsob jak začít den, ale bylo to lepší než nic, obzvlášť po několikadenním částečném hladovění.
Znovu vyrazili, teď směrem na západ. Obcházeli temeno hory Ulmo a mířili k jihovýchodním svahům. Během cesty začal mít Relkin pocit, že je někdo sleduje. Často se otáčel a pokoušel se zahlédnout pohled toho, kdo je pozoroval, nic však

nenašel. Byl to zlověstný pocit, jeden z těch, nad kterými nelze jen mávnout rukou. V rychlosti se svěřil drakům a pak se pečlivě rozhlíželi všichni.
Asi hodinu po poledni narazili na stopu malého stáda vysoké. Relkin ho odhadl na tři dospělé laně a několik menších zvířat, ročků a mláďat.
Rozdělili se, draci se vydali každý po jedné straně, Relkin šel přímo dopředu, obezřetně, natažený luk v pohotovosti.
Draci se plížili lesem po obou stranách pasoucího se stáda, jak nejtišeji dokázali. Jeleni vyšli na spodní konec dlouhé, úzké louky, která se vinula po úbočí, lemovaná z jedné strany borovým a z druhé březovým lesem.
Jeleni přešli doprostřed louky. Protože vítr vanul podél palouku, neucítili draky číhající po obou stranách.
Konečně se Zelený Purpur dostal blízko k okraji zakrslého březoví. Ukrytý v houští horských vavřínů, byl ani ne sto kroků od vysoké, mířící směrem k němu. S obavami si prohlížel opačnou stranu lesa. Kde je Zlomený Palcát? Je na místě? A pak se objevil signál, záblesk odhalené špičky meče. Bazil byl na opačné straně. Vítr vanul loukou zleva doprava. Ani jeden z draků nebyl ke stádu po větru.
Zelený Purpur věděl, že je chlapec vzadu, tam, kde se otevírá mýtina, na dobrém místě, a čeká na příležitost k výstřelu.
Všechno bylo připraveno. Zelený Purpur čekal, s každou minutou napjatější a napjatější. V břiše mu kručelo, což mu připomínalo, jak moc úlovek potřebují. Bylo obtížné být trpělivý. Když býval létajícím predátorem, jeho lovecké postupy příliš trpělivosti nezahrnovaly. Létal si po nebi nad severními zeměmi, a když něco uviděl, vrhl se dolů a sežral to. Tak draci lovili odjakživa.
Teď čekal jako nějaká ohromná kočka, velké tmavé oči upřené na pasoucí se jeleny, kteří pomalu, příliš pomalu postupovali směrem k němu. Až příliš často vzhlíželi, nejspíš kvůli obtížnému hmyzu, a zase skláněli hlavy, aby své trýznitele zahnali. Zatím si však nebezpečí nevšimli. Čtyřtunová bestie číhající ve vavřínech pro ně byla neviditelná a stáli od ní proti větru. Byli od draka asi na padesát kroků. Zelený Purpur se připravil.
Potom se vítr začal měnit. Okamžitě to vycítil. Horský vavřín se zachvěl a břízy také. Přišel další poryv a jeleni jako jeden zvedli hlavy. Zeleného Purpura se zmocnilo zoufalství. Byl příliš daleko. Nebyla šance uchvátit ani jednoho z tlustých, báječných jelenů.
Za starých časů by sám snědl dva nebo tři. Teď by byl neuvěřitelně šťastný, kdyby se mu dostal na dosah alespoň jeden. Když budou mít štěstí, podaří se chlapci dobrá rána.
Vydal ze sebe strašlivý lovecký řev, vymrštil se z úkrytu a vrhl se ke stádu. Hnal se vpřeď po všech čtyřech, odrážel se mohutnými tlapami, až od nich odletovaly drny a kamínky.
Když spatřili děsivé zjevení z pradávných dob, kdy světu vládli plazi, dávno předtím než se pod sluncem vůbec objevili tvorové jako jeleni, lvi, medvědi a lidé, jeleni na kratičký okamžik ztuhli. Pak se všichni naráz obrátili a lehkými skoky se hnali paloukem ke vzdáleným stromům. Běželi skutečně velmi hbitě a brzy divokému draku utekli. Prchali nicméně směrem k borovému lesu na opačném konci louky. Zelený Purpur radostně zařval, i když mu došla síla a jeho mohutné tělo začalo zpomalovat.
Jeleni se shlukli, s úmyslem zmizet v borovém lese, nemajíce ponětí o pasti.
Avšak z jakéhosi důvodu, který znali jen oni sami, začali uhýbat k mezeře mezi stromy vpravo od Bazilova úkrytu. Jestli se nepohne, past nesklapne, a pokud se pohne, jeleni ho uvidí příliš brzy. Nedalo se nic dělat, Bazil se musel hnout, vyřítil se z úkrytu s Ecatorem v ruce a vrhl se na jeleny.
Shluklé stádo zastavilo tak prudce, že některá zvířata v hrůze klesla na kolena. V divokém zmatku létaly paloukem drny a pak se zvěř obrátila vpravo a řítila se pryč středem palouku, přímým směrem od místa, kde čekal Relkin s přiloženým šípem. Zklamaný výkřik odumřel dragonýrovi v hrdle.
Vstal a plahočil se na louku.
"Tak to by bylo!" zakřičel na Zeleného Purpura, který po něm střelil vyzývavým, zlostným pohledem.
Bazil přibrzdil do hřmotného, mrzutého klusu. Zastavil se a zklamaně zavrčel. Zelený Purpur praštil mečem na zem a svalil se na rozložitý bok.
Další selhání! Tři hladoví lovci žalostně hleděli přes palouk na kmitající ocásky jelenů, kteří zpomalovali a začínali se znovu pást. Před podivnými nepřáteli, s nimiž se setkali a kterým tak snadno unikli, se cítili vcelku v bezpečí.
"Je to moje chyba, vyrazil jsssem moc brzo," kál se Baz.
"Ne, ne, udělal jsssi, co ssse dalo. Vybrali sssi špatnou cessstu. Jsssme moc pomalí. Možná ssse pletu. Už brzo umřeme hlady."
Relkin se zdržel poznámek. Hladoví draci byli po určitě době nebezpeční. Začínali považovat za jídlo všechno, včetně dragonýrů. Kromě toho byla situace dost zoufalá i bez dragonýra, který si liboval v sarkasmech. Zhluboka se nadechl a chystal se zajít zpět pro svůj vak, který zůstal pod stromy.
Pak přes slunce rychle přelétl stín. Ozval se strašlivý zvuk, jako by jim přímo nad hlavami práskl ohromný bič, z azurové modři se snesl blesk žasnoucí zelené zuřivosti a přistál přímo na jedné z dospělých laní. Zvíře se ani nestačilo rozběhnout a bylo sraženo k zemi jako holub drápy sokola. Ohromné dračí spáry se zaryly do krku a hřbetu, proťaly plece a rozsekly lani srdce vejpůl.
Relkin cítil, že má vyvalené oči. Nad kořistí stála divoká zelená dračice, Létavice. Vzápětí trhla hlavou a vyrazila lovecký výkřik, který vzbudil v lese děs.
Dva váleční draci na okamžik oněměli úctou. Pak Bazil divoce zatroubil na uvítanou a oba obrovští tvorové se k ní hřmotně rozběhli.
Bazil byl u vytržení: "Pro ssstarou wyvernu je báječnou vzpruhou vidět tě znovu tak brzy, lásssko."
Dračice neměla náladu na vybrané chování, jak jim vysvětlila, už když ji zachránili z klece na lodi kupce Dooka.
"Zhubl jsssi," odpověděla kousavě.
"To je fakt," řekl Bazil přihlouple.

"Asssi nejsssi moc dobrý lovec."
Na scénu s typickým těžkým dusotem dorazil Zelený Purpur.
"Ani jeden z násss moc neumí lovit jeleny. Potřebujeme větší zvěř."
"Wyverna má pravdu. Musssíme jít do země mamutů a bizonů."
Zelená dračice si zkoumavě prohlédla divokého draka.
"Takže lidi zotročili i Zeleného Purpura z Ossstré hory," prohlásila pohrdavě.
Zelenému Purpuroví se zaleskly oči hněvem a šupiny na krku se mu nebezpečně naježily.
"Nejsssem otrok. Jsssem zassse sssvobodný a divoký. My oba. Opussstili jsssme sssvět lidí. Chci jít do země mamutů."
"Teď jsssme oba bojoví draci," řekl Bazil. "Měla bysss tohohle ohromného chlapíka vidět, když drží meč. Vyděsssí každého na bitevním poli. Opravdu, když má meč, je nejssstrašnějším tvorem na sssvětě."
"Ať je ssstrašný, jak chce, ani jeden z vásss se do zemí mamutů nedossstane. Je to odsssud na dlouhý let. Umřete hladem dávno předtím, než ssse tam dossstanete."
"Můžeme lovit," ozval se Zelený Purpur.
"Dívala jsssem ssse na váš lov," odsekla dračice kousavě. "Viděla jsssem vásss oba, jak ssse pokoušíte honit jeleny. Jediný jelen, kterého sssi dáte, bude, až ho najdete, už dávno mrtvý. Budete žrát mršiny, prolezlé červy a pokryté mouchami."
"Máme lepší nápad," řekl Bazil.
Relkin náhle polekaně vykřikl. Nad hlavou se mu zaleskly bronzové šupiny, malý drak zakroužil, zavrčel a vrhl se na něj.
"Branere!" vykřikl. "To jsem já, Relkin, dragonýr. Vzpomínáš si na mě?"
Braner přistál na palouku a složil křídla.
"Ty nejsssi jídlo. Mluvíš, ale tvoje dračí řeč je divná."
"Totéž bych mohl říct o tvé. Mluvím s wyvernami a používám jazyk wyvern."
"Mluvíš hrozně, ale jídlo nejsssi."
"Nejsem jídlo. Jsem dragonýr."
K Branerovi doběhl Zlomený Palcát a sevřel malého okřídleného draka v nemotorném objetí.
"Můj potomek, plod mého vejce!"
Braner zapištěl a vykroutil se.
Bazil se obrátil zpátky na Létavici: "Máme mnohem lepší plán. Budeme žít sss vámi a půjdeme do země mamutů ssspolečně."
"Nesssmysssl. My budeme na ssseveru za pár dní. Tady pro mě není dossst velké zvěře. Je těžké nakrmit dvě rossstoucí mláďata i sssebe jenom jeleny."
"Jsou tu i jiná zvířata."
"Vidím jenom sssrnce a prasssata, když nepočítám medvědy. Nenávidím chuť medvědiny. Když jsssem byla mládě, sssnědla jsssem příliš mnoho ledních medvědů. Moje matka je měla moc ráda a byl to sssnadný úlovek."
"Ale my pocessstujeme sss vámi."
"To bychom šli k ssseveru jako šneci. Musssím jít sss mladými dál, rychleji, jinak zmeškáme tah."
"Lásssko, víš jissstě, že nechceš, abych šel sss vámi?" zeptal se Bazil, ohromený chladnou lhostejností k otci jejích mladých.
Na okamžik je vyrušilo druhé mládě, Grener, s kůží o trochu světlejší než měla jeho matka. Dráče přilétlo s kolouchem v pařátech. Upustilo ho a oba s Branerem se na koloucha vrhli a začali se na sebe ježit, když ho trhali.
Braner se pokusil připravit sestru o úlovek. Zasyčela a ohnala se po něm předními tlapami. Uskočil a chystal se ji srazit. Matka se vzteklým řevem skočila mezi ně a obě mláďata couvla. Pak se dračice obrátila zpět k Bazilovi.
"Nerozumíš dračímu sssvětu. Žiješ ve sssvětě lidí. Teď tě nepotřebuju. Ještě pět let ssse nebudu pářit. Přivedla jsssem mladé, abych jim tě ukázala, jak žádá naše sssvatební sssmlouva; to je sssprávné, tak to bývalo na počátku sss dávnými bohy dračí vlasssti. Teď je sssmlouva naplněna. My musssíme na sssever. Ty musssíš zpátky mezi lidi."
Bazil a Zelený Purpur na ni hleděli. Baz těžce polkl. Cítil se hůř, než kdyby ho zrovna praštil do hlavy troll.
"Pět let?" zamumlal.
"A nebudu ssse pářit sss tebou," řekla. "Ne, že bysss toho nebyl hoden, osssvědčil sssesss. Ale pochopilajsssem,jakou sssílu mají lidé sss věcmi, které teď vyrábějí. Zabil bysss kterékoliv draka, který by ssse mi dvořil. Na sssvětě není nic, co by ssse těmihle meči nedalo zabít."
Relkin přikývl. Měla úplnou pravdu.
"A teď. pokud násss omluvíte, máme hlad a musssíme jíssst."
Zelená dračice zaťala drápy do jelena, nad kterým stála, odervala polovinu plece a drtila ji v zubech.
"Hmm, lásssko, má milovaná, matko mých dětí," ozval se Bazil.
Podezřívavě vzhlédla: "Co?"
"Máme hrozný hlad. Zelený Purpur a já. Musssíme brzy něco sssníssst, nebo zemřeme."
Dračice pokračovala v hodování.
"Nemůžeš ssse sss námi podělit o to, co teď jíš?"
Znovu výraz temného podezření.
"Není moc velký. A vy oba vypadáte hodně hladově."
"Přesssně," zavrčel Zelený Purpur, kterému při pohledu na jelena tekly sliny a stěží se krotil, aby se na něj nevrhl.
"Upřímně řečeno, umíráme hlady, drahá, matko mých potomků."
Zelená dračice znechuceně zavrčela, popadla kýtu a prudkým pohybem odtrhla šlachy. Kosti zapraskaly, kýta se

oddělila. Pak se samice stáhla.
"Vezměte sssi zbytek," procedila mezi zuby.
Vrhli se na kořist, roztrhli ji vejpůl a drtili ji v čelistech s horlivostí hladových. Zvuk větru skučícího v trávě přerušovaly jen zvuky mohutných šelem, hltajících mrtvého jelena. Kosti křupaly a praskaly, ohromná břicha duněla, jak po dlouhých dnech konečně dostala pořádnou potravu.
Relkin nečekal, že by mu někdo nechal třeba jen kousíček jelena, dal si tedy na rameno luk, vrátil se do lesa a chvíli lovil, až střelil dvě veverky, které stáhl a opekl nad malým ohníčkem.
Vůně pečené draky brzy přilákala, a než dokončil přípravu jídla, měl tu jako diváky pět velkých šelem, od mohutného Zeleného Purpura až ke Grener, která byla jen o kousek větší než Relkin.
Relkin snědl veverky, nevšímaje si nátlaku v očích draků. Zrovna sežrali několik set liber masa a jemu nenabídli ani unci. U starých bohů, nehodlal se vzdát ani kousku veverek.
Nikdo neřekl ani slovo. Zatímco oheň dohasínal, všichni se uložili ke spánku.
KAPITOLA 13
Relkin se probudil za svítání a v ranním světle se rozhýbával, aby vyhnal z údů chlad a protáhl si svaly. Kolem něj dřímali draci, Zelený Purpur hlasitě chrápal. Mladí se uvelebili blízko matky.
Vstal a pokračoval v protahování. Spánek pod širým nebem pro něj samozřejmě nebyl ničím novým, věděl, že je rozumné protáhnout se, když se člověk probudí prochladlý a ztuhlý. Poslední, co by teď potřeboval, byl natažený sval.
Když se předklonil a kroužil pažemi dozadu, ucítil, že ho někdo sleduje. Vzhlédl a uviděl, že ho pozoruje zelená dračice. Dívala se na něj tak dychtivě, že skoro ztuhl strachy. Zavolal pozdrav v dračí řeči: "Dobré ráno!" Ona však neodpověděla. Krátce nato se odvrátila od spící smečky ohromných tvorů, roztáhla křídla a s mocným máváním se jediným ohromným skokem odrazila od země a vznesla do vzduchu. Síla rozmachující se dračice ohnula stromky. Během několika vteřin byla daleko nad loukou a vytrvale stoupala.
Není divu, že jsou draci tak při chuti, když uvážíme jejich životní styl, pomyslel si Relkin. Wyverny nelátaly, ale ve vodě ožívaly způsobem, který se velice lišil od jejich chování na souši. Když se draci hodně pohybovali, svaly se jim rozehřály a měli větší sílu než cokoliv kromě mastodontů a největších nosorožců ze země mamutů. V důsledku toho abnormálně žrali. Nebo tomu alespoň dávali přednost.
Pomyšlení na dračí chuť k jídlu samozřejmě povzbudilo i jeho vlastní. Veverky k večeři byly malé, mláďata neopatrná před mužem s lukem. Dokončil rozcvičku, vzal si luk a rychle vyklouzl do lesa.
Tak tiše, jak jen dokázal, došel k okraji úzkého údolí, porostlého tsugami a borovicemi, jehož středem protékal potok. Pod dospělými stromy téměř nic nerostlo, takže pod větvemi viděl hodně daleko.
Byl odměněn tím, že zahlédl králíka a několik veverek. Plížil se směrem k nim, přiložil šíp do drážky cunfshonského luku a napjal tětivu. Byl si jistý, že králíka dostane ze sta kroků. K veverkám by se potřeboval dostat o kousek blíž.
Byl ještě pořád dvakrát tak daleko, když králík cosi postřehl. Zvedl se, dobrou minutu se opatrně rozhlížel a pak pomalu odskákal pod stromy, směrem k potoku.
Relkin opatrně pokračoval. Veverky byly méně obezřetné. Nevšimly si ho, dokud se nedostal na dostřel.
Luk lehce brnkl a první veverka byla jeho. Šíp jí nehlučně probodl krček.
Ostatní veverky si toho nevšimly. Dokázal se přiblížit na dostřel k další. Tentokrát nebyl zásah tak čistý, zvířátko bolestně, zděšeně vypísklo a spadlo ze stromu.
Všechny ostatní vyběhly nahoru do korun a schovaly se.
Relkin měl nicméně dvě veverky, což na snídani stačilo. Sebral je a vyrazil zpátky k tábořišti.
Draci se sotva začínali probouzet. Když odkládal luk, slyšel, jak Zelený Purpur zabručel. Relkin nasbíral chrastí a na něj uložil dřevo. Ze včerejšího ohně ještě zbývalo pár žhavých uhlíků. Než šel včera spát, dragonýr přiložil pár doutnajících polen; teď je vzal a foukal do nich, než se chrastí vzňalo. Brzy vyšlehly plameny. Během několika minut stáhl veverky z kůže, vyvrhl je, nabodl na čerstvě uříznutý prut a dal je nad oheň, než kupka chrastí shořela a poskytla mu žhnoucí uhlíky.
Veverky se záhy začaly péci a ta vůně probudila spící draky. Grener a Braner se brzy usadili na opačné straně ohniště a hleděli na opékající se tělíčka, kterými Relkin otáčel nad uhlíky.
"Malé jídlo," prohlásil Braner, zjevně hladový.
"Dej mi jídlo," řekla Grener.
"Tohle je moje," sdělil jim Relkin. "Vy jíte jeleny. Tohle jsou veverky."
"Moc malé jídlo," pokračoval Braner.
"Dej mi jídlo," opakovala Grener.
"Ne."
"Vezmu sssi to jídlo."
Relkin vstal a vytáhl dýku. Záblesk oceli je zarazil.
"Tohle jídlo si nevezmete!"
Uslyšel za sebou další dračí kroky.
"Co ssse děje?" zeptal se Bazil.
"Chtějí moje veverky a já jim je nehodlám dát."
"Veverky dobře voní a oni mají hlad. Jsssou to draci."
"Já mám taky hlad. Oni se dneska nažerou jeleního, srnčího, medvědího nebo něčeho jiného. Mně možná budou muset stačit tyhle veverky."
"Máš pravdu."
"Jsem rád, že to vidíš stejně jako já."

Bazil obešel oheň a Grener s Branerem před ním couvli.
"Tyhle veverky sssníst nemůžete. Ty jsssou pro dragonýra. Musssíte lovit. Všichni musssíme lovit a my budeme lovit sss vámi."
"Jak můžete lovit, když neumíte létat?" zeptala se Grener.
"Ssstačí, když nám nadeženete ssstádo jelenů, my jich několik rychle zabijeme. Pak budeme mít hossstinu."
Bazil zjistil, že se na myšlenku na hostinu velmi upíná. Dlouhé dny hladovění a neustálého putování mu rozhořely v útrobách oheň, podobný tomu, jaký draci znávali v dávné pravlasti draků.
Pochyboval, že by jeho hlad a hlad Zeleného Purpura dokázalo utišit i celé stádo jelenů.
Relkin vzal upečené veverky a pustil se do nich. Než dojedl první, zahučel vítr a s dvěma mohutnými rozmachy ohromných zelených křídel jim prolétla nad hlavami zelená dračice a upustila na zelenou luční trávu mršinu jeleního samce.
Draci se k ní rozběhli. Mladí vzlétli, dorazili k ní jako první a rozervali ji vejpůl.
Bazil a Zelený Purpur k ní doběhli později a byli nuceni přemlouvat mláďata, aby se vzdala části kořisti.
Ani jedno se nevzdalo lehce. Ozvalo se i vrčení a cvakání zubů. Tohle byl čas prvotních draků a Bazil se přistihl při přemýšlení o divokých starých způsobech dračí vlasti. Měl družku. Tohle byli jeho mladí. Teď k nim neměl žádné závazky. Zůstanou se svou matkou. Najde si další družky, bude mít další mláďata. Nemůže však žít jako oni, jako divoká zvířata.
Bude se muset spokojit s vědomím, že bude žít v jejich vzpomínkách. Možná dokonce budou svým vlastním mláďatům vyprávět o jejich wyverním dědovi. Uvědomil si, že tak to mezi draky chodí. Jeho otec, veliký zelený drak jménem Cos, zemřel, když byl Baz ještě velice malý, a strávil s ním jen kratičký čas.
Bazil se zadíval na mladé, kteří se cpali svým jelenem. Přirozeně, muselo se na ně zatlačit, aby se vzdali potravy. Koneckonců, byli divocí. Bazil si však musel přiznat, že je rád, že se nemusí pokoušet lovit, aby se nakrmili! Představa, že vyrazí do lesa a budou se živit lovem, ztratila lesk. On a Zelený Purpur by tady nahoře sami nepřežili, a dokonce i s Relkinem to bylo velmi těžké.
Sežral přední nohu a rameno jelena, které mu poskytla Grener. Braner se stále ježil na Zeleného Purpura kvůli dělení svého podílu na kořisti.
Znovu se objevila zelená dračice, tentokrát slétla s jiným jelenem. Přistála a jedla dál od nich, nikomu nenabídla nic ze svého úlovku, dobře rostlého kusu.
Bazil si vzpomněl na život v legii. V tuhle ranní hodinu by měl velikou mísu ovesné kaše, tucet opražených pšeničných placek, nějaké křupavé pečené vepřové nebo slaninu, tucet míchaných vajec a několik bochníků čerstvého chleba s akhou. Ach, bohatá chuť takového jídla, jemné odstíny praženého, pečeného a smaženého a akha, vždycky akha.
Zahnal podobné myšlenky z hlavy, přežvykoval šlachovité jelení maso a chroupal tvrdé kosti.
Samozřejmě, život v legiích měl i jiné stránky, boj a nebezpečí smrti. Bazil už byl veteránem tří tažení a viděl většinu svých původních druhů ze 109. hořet na pohřebních hranicích.
V legii si draci žili dobře, umírali v boji a byli pohřbíváni se ctí a slávou. Dlouho se bude zpívat o slavném Kepabarovi, jenž padl u Ossur Galanu. Nebo o Sorikovi, který zemřel na hoře Červený dub, či o ztepilé Nesessitas, která byl zabita v aréně v Tummuz Orgmeen.
Šlachovitý jelen byl pryč. Bazilův žaludek burácel a dožadoval se dalšího. Podrbal se na břiše. Nezůstala na něm ani vrstvička tuku. Možná opravdu umře hlady.
Relkin přihodil na oheň další větve a uvařil vodu. Vytáhl své dračí náčiní a vypral tampony a háčky. Pak přistoupil ke Grener.
"Máš hnisající ránu, nech mě, ať ti ji vyčistím a pomůžu ji uzdravit."
Mladá zelená dračice na něj nejistě hleděla. Měla instinktivní odpor k čemukoliv lidskému, ale šest palců dlouhá rána od ostrého jeleního parohu byla stále bolestivější a nepříjemnější. Celé její okolí i svaly pod ní byly zanícené a bolely.
Neřekla nic, ale odtáhla se.
"No tak, nech mě, ať se na ni podívám. Když to neudělám, bude se to zhoršovat. Takové poranění by tě mohlo i zabít."
"Zabít?"
"Hnisá to kvůli maličkým neviditelným věcem ze vzduchu. Zničí všechno, co není chráněno kůží. Když nařízneš kůži, dostanou se dovnitř. Proto se rány musí vždycky čistit a proto dragonýři vždycky před použitím čistí svoje náčiní ve vroucí vodě. Vřelá voda, jakákoliv extrémní teplota ty malé věci ze vzduchu zabíjí."
Grener na něj hleděla se široce otevřenýma očima.
"Jak to víš?" namítla.
"To je cunfshonské učení. V Argonathu je dobře známé."
Přesto nedokázala přemoci odpor, a tak Relkin kývl na Bazila, který přikráčel a domlouval dceři. Nejprve vzdorovala, ale nakonec se uklidnila a svolila, aby Relkin zranění ošetřil. Varoval ji, že to bude nepříjemné, dokonce bolestivé. Opatrně ránu vytřel. Malá dračice, ne o moc větší než Relkin, pronikavě zasyčela, skoro vypískla. Nakonec ránu znovu vyčistil, tentokrát dezinfekcí, a sykot se změnil v hrozivé vrčení.
"Klid, klid," zamumlal. "Štípání znamená, že to funguje, nic víc."
"Štípání ssse mi nelíbí. Chci odsssud odletět."
"Ještě ne."
Relkin udělal z rozmačkaných lístků králíčku, tymiánu a divokého česneku kaši. Rozetřel ji kolem rány a přes ni, překryl gázou a převázal ji.
Grener se tohle všechno nelíbilo, i když bolest ustala.
"Nech si tenhle obvaz dva dny, ne déle. Potom si ho můžeš strhnout. Mezitím obklad odvede svoji práci."

Když se otočil a balil své náčiní, Grener si cosi bručela. Vycítil, že ho někdo sleduje, a ohlédl se. Vedle něj seděla velká zelená dračice a zkoumala Grener.
"Tohle už jsssem jednou viděla, když můj drak sss mečem, váš drak Bazil, zabalil rány Zelenému Purpuroví z Ossstrých hor, potom, co o mě bojovali."
Relkin si nebyl jistý, jestli jí dobře rozuměl. Ještě dračí řeč úplně neovládal a její přízvuk se od přízvuku wyvern velmi lišil.
"Rozmačkal jsem byliny, povařil je a přivázal na ránu. Nechejte je tam dva dny a rána se čistě zacelí."
Dračice se nepřátelsky podívala zpět na Relkina.
"Vidím tvoje plány. Takhle jssste zotročili wyverny, které kdysssi žily volně na pobřežích dračí vlasssti."
Zahlédla cosi v jeho očích a vítězně kývla hlavou.
"Ano, hodně jsssem ssse naučila. Potkala jsssem nejssstarší draky ze všech, pány ohně z Muchelu. To od nich znám příběh o pobřežních dracích a bílých lodích, které připluly a zotročily je."
Relkin pokrčil rameny: "Po pravdě řečeno, o historii toho moc nevím. Vyučil jsem se umění války. Už jsem viděl tolik smrti a agónie, že nenávidím, když vidím jakéhokoliv tvora na tomhle světě zbytečně trpět. Umím pomáhat drakům, tak to dělám."
Nevesele přikývla: "Ano, jissstě. Dáváte jim pravidelně jíssst. Ssstaráte se o jejich šrámy a modřiny. Ossslabujete jejich vůli a nutíte jim sssvou vlassstní. Tak to lidé dělají. Jsssou prohnaní, mají dar řeči a moc obratných rukou. Proto vásss nenávidím a bojím ssse vásss a nikdy ssse do téhle čásssti sssvěta nevrátím."
Relkin si však prohlížel prasklý dráp na její pravé přední tlapě.
"Víš, mohl bych s tím něco udělat. Myslím, že víš, že potřebuješ mou pomoc."
Stáhla hlavu: "Já že potřebuju pomoc od člověka?"
"Ta prasklina zasahuje do drápu příliš hluboko, takže se sama nezahojí. Bude se šířit čím dál rychleji. Bude to bolet. Pak se zanítí, a to bude bolet mnohem víc. Mohla by zahnisat dokonce i celá tlapa a přišla bys o ni."
Ozvalo se jemné zasyčení.
"U dechu dávných, ty jsssi mazaný."
"Můžu ten dráp ošetřit a zabránit, aby se prasklina rozšířila."
Byla zticha. Po pravdě řečeno, právě o ten dráp si dělala starosti. Původně praskl, když na vysoké skalní římse lovila damany. Měla pro damany slabost, ale bylo těžké je chytit. Ze smutné zkušenosti věděla, jak bolestivá může taková prasklina být. Znala draky, kteří si byli nuceni uhryznout vlastní chodidlo, aby se sněť nemohla rozšířit nohou a zabít je.
"U prvního dechu prvního pána ohně, co sss tím můžeš dělat?"
"Zahřeju dráp a vtlačím do něj klín z horkého kovu, takže vydrží několik měsíců běžného užívání, dokud dráp neodroste a prasklou část nebude možné zkrátit nebo se přirozeně neobrousí."
Dlouze se na něj zahleděla: "Cítím, jak už ssse nade mnou zavírají čelisssti tvé lidssské passsti." Odmlčela se a probodla ho očima. Bránil se mrazivému pohledu, dělal, co mohl, aby nepřemýšlel o dvoutunovém dravci, který na něj zíral s veškerou zuřivostí.
Konečně promluvila: "Udělej, co můžeš. Ale possspěš sssi, opouštím tohle mísssto i ty dva hloupé sssamce. Musssíš je odvéssst zpátky do sssvěta lidí; nepatří do divočiny."
Relkin zaslechl těžké kroky a ohlédl se. Přišel Bazil. Sklonil se nad Grener a prohlížel si obvaz.
"Dobrá práce, jako vždycky, chlapče. Jako otec téhle malé krasssavice ti děkuju."
Relkin udržel při tomhle popisu malé zelené ďáblice vážnou tvář. Grener se však svému rozjařenému otci vzepřela.
"Proč vždycky říkáš takové věci?"
"Proč ne, má krásssná dračí dcero, vždyť je to pravda."
"To není dossstatečná omluva. Prosssím, nech toho. Vím, kdo jsssi, a trochu mě to zahanbuje. Nemůžeš lovit. Jsssi ssslabý, k zemi upoutaný tvor, a musssíš žít sss lidmi."
Bazil na okamžik zakolísal, osten v jejích slovech ho zraňoval. Ale snažil se.
"Opravdu jsssem připoutaný k zemi, ale měla bysss mě vidět ve vodě! A život sss lidmi má i výhody. V legii násss dobře krmili."
"To je dobře, když ssse neumíte nakrmit sssami."
"Jak úžasné mám děti. Jak všímavé."
"Jsssi blázen."
Důvěrně známou domácí scénu náhle přerušilo hlasité zaklení Zeleného Purpura.
"Tomu nevěřím!" zamručel divoký drak.
"Co se děje?" zeptal se Relkin.
"Přichází chlapec. Manuel."
Relkin natáhl krk, ale nic neviděl. Pak daleko na palouku spatřil pohybující se skvrnu, tmavou postavu, která postupně získávala tvar.
Opravdu to byl Manuel.
Relkin cítil, jak jím projelo zachvění. Když je našel Manuel, mohou je najít i jiní, může je najít i legie. Mohou je pronásledovat a uvěznit. Pověsí je. Nebo alespoň jeho. Drakům možná dají svobodu, vypustí je na severním břehu Argo a nechají je umřít hlady. Ale jeho s pomalým bubnováním odvedou k šibenici a před nastoupenou legií ho pověsí za krk, dokud nezemře.
Už celý ten hrozivý obřad viděl, po dobytí Ourdh, když věšeli dezertéra z Kadeinské první legie za znásilnění a vraždu ourdhijské ženy.

Manuel se rychle blížil, brzy byl na doslech. Posledních pár set kroků běžel.
"Zdravím vás, přátelé. Nesu vám důležité poselství."
"Tak," zabručel Zelený Purpur. "Neměl jsssem tě tam nechat. Přišelsss za námi."
"Šel jsem vás hledat. Nesu vám zprávu. Myslím, že si ji budete chtít poslechnout."
"Zprávu od koho?"
"Od kapitána Holleina Keseptona."
"Od kapitána?" Relkin nastražil uši.
"Před deseti dny přijel do pevnosti a chtěl okamžitě mluvit s generálem Weganem. Pak poslali pro mě a řekli mi, abych vás našel a předal vám vzkaz."
"Jaký vzkaz?"
"Relkinův případ ve věci kupce Dooka se přesouvá k argonathskému soudnímu dvoru v Marneri. Bude projednán na jaře a dračí svědectví bude přijato a zaznamenáno."
"Dračí svědectví!" Relkin se vymrštil. "Oni vyslechnou draky?"
"Ano. Je to slib seshora."
Tohle pro něj znamenalo nezměrnou posilu. Soud v Marneri navíc nebude zatížen předsudky vládnoucími v Kenoru. Měl by reálnou naději na úspěch.
Relkin se roztancoval na náhle lehkých nohou.
"To paní - příteli Bazile, to zařídila ona."
"Absence je vám prominuta. Za opuštění pevnosti a toulání po lese nebudete obviněni. Musíte se ale hned vrátit. Jinak vás čeká obvinění z dezerce a soud, pokud vás někdy chytí."
"Můžeme ssse vrátit všichni?" zeptal se Bazil a kývl hlavou směrem k Zelenému Purpuroví.
"Všichni," řekl Manuel odhodlaně. "Proto poslali mě. Abych se ho pokusil přesvědčit."
"Není zrovna v dobrém rozpoložení."
"To někdy bývá?"
"Hodně štěstí," soucitně pronesl Relkin.
"Je to lepší než hladovět," odvětil Manuel, "a to bylo vždycky základem smlouvy mezi legií a Zeleným Purpurem."
"Ano, ale u starých bohů, teď pro něj bude těžké se vrátit. Nikdo na světě není hrdější než Zelený Purpur z Ostrých hor."
Manuel zašel za Zeleným Purpurem a rozbalil dračí náčiní. Vytáhl škrabky a háčky a připravil si je. Zelený Purpur odfrkl a odvrátil se. Manuel na něj tiše, přesvědčivě promlouval. Zelený Purpur měl na nohou boláky, na pravé straně ocasu odřeniny a na levém rameni dlouhý šrám. Už si zvykl na to, že mu na tahle malá zranění dohlíží dragonýr a ošetřuje je. Manuel mírně naléhal. Nakonec se Zelený Purpur vzdal a dovolil chlapci, aby se na rány podíval.
Zatímco Manuel pracoval, opatrně se Zeleným Purpurem promlouval, vyprávěl mu, co se přihodilo, a vysvětloval, že se může vrátit k legiím.
Se Zeleným Purpurem bylo těžko hnout. Během Manuelova ošetřování upadl do mrzutého mlčení. Pak vstal, odešel ode všech stranou a uvelebil se na odhalené skále.
Manuel ho nechal na pokoji.
"Musí si to všechno pořádně promyslet. Už o jeho způsobu uvažování něco vím. Je velmi hrdý a má velice silný smysl pro čest."
"Máš ho dobře přečteného," řekl Relkin.
"Jenže chce žít. Jinak by ani předtím nikdy nesouhlasil se službou v legii."
"Chce se pomstít za to, co mu udělali v Tummuz Orgmeen."
"Smíří se s tím. Věřím tomu."
"Než si to nechá projít hlavou, měli bychom poslat Bazila, aby celou záležitost vysvětlil dračici."
Bazil přijal výzvu, přešel k dračici a sedl si vedle ní. Poblíž v trávě spala stočená mláďata.
Bazil jí pomalu a opatrně objasnil situaci. Mohou se vrátit k lidem. Nemusí umřít hlady. Potřebují však zaznamenat výpověď dračice o událostech kolem smrti obchodníka na palubě jeho lodi.
"Zůssstala jsssem tady tak dlouho jenom proto, abych naplnila naši sssvatební sssmlouvu. Ale už je léto a já bych ráda co nejdříve odlétla, abychom ssse brzy dossstali na místa, kudy táhne zvěř. Karibu budou letosss tlussstí. Musssíme hned letět."
"Ne, lásssko, má drahá, matko mých dětí, tohle jen tak neříkej. Potřebujeme tě. Musssíš sss námi do pevnosssti Dalhousssie. Tam sssi promluvíš sss lidmi."
"Hlupáku. Jak sss nimi mám mluvit, když oni nerozumí dračí řeči a já nerozumím Iidssské?"
"Dragonýři dračí řeč čássstečně umí. Jissstě, ne dokonale, ale docela dobře. Assspoň někteří z nich, ti byssstřejší."
"Řeč dává lidem velkou moc. Jejich plány ssse pod mými křídly rozrůssstají jako ssstáda ovcí. Varuju tě, otče těchto mladých, dávej sssi pozor na ďábelssskou moc lidí."
"Když nám nepomůžeš, chlapce popraví."
Neřekla nic.
"Nechají násss umřít hlady."
Zavrčela: "Nic lepšího sssi nezasssloužíte. Sssamci! Teď vásss nepotřebuju. Ještě pět let vásss nebudu potřebovat a potom ssse do téhle čásssti sssvěta na lov nevrátím."
"Tosss říkala, lásssko, má nádherná."
"Necháš toho, ty zatracený hlupáku!"
"Je to těžké. Wyverny vytváří páry na celý život a celou dobu žijí ssspolu."

"To je dobrý důvod nepřijít o křídla. Dračice ssse páří sss jedním sssamcem jen jednou." Zmírnila tón: "Ale tihle mladí jsssou dobří. Vejce byla velká. Létají dlouho a dobře. Bylsss pro mě dobrý partner. Pořád ssse tomu trochu divím. Bála jsssem ssse, že nebudou mít sssilná křídla."
"Jsssem rád, že jsssem jejich otec. Ale," pokračoval, "kvůli chlapci tě musssím požádat, abysss šla do Dalhousssie."
Zalétla pohledem k místu, kde stál Relkin a pozoroval je.
"Zotročuje tě. Zotročil by i mě; vidím, čím tě očarovali. Pořád ssse o tebe ssstará. To z tebe dělá mládě sssotva vyklubané z vejce."
"Bojím ssse, že ho přeceňuješ. Ale umí ssse dobře possstarat o rány a chodidla."
"Uvážím to. Nech mě."
Bazil to řekl Relkinovi, který se na chvíli zamyslel, pak pokrčil rameny a zamířil do březového lesa hledat něco k večeři. O kus dál směrem dolů začíná podhůří Červeného dubu. Měly by tam být veverky. Přichystal si luk. Šel ze svahu, úsekem, který protínalo mnoho stružek zařezávajících se do úbočí hory. Jedle dusily koryta, břehy odívaly borovice a břízy. Ve vzduchu bzučeli komáři. Kráčel dál co nejtišeji, oči v pohotovosti, aby zahlédl i nejmenší pohyb.
Les byl podivně tichý. Nic se nehýbalo. Čtvrt hodiny nezahlédl jediné zvíře nebo ptáka. Začínal mít pocit, že ho někdo sleduje. Nebylo to poprvé, ale ten pocit se náhle vrátil, mnohem silnější.
KAPITOLA 14
Někdo nebo něco se pohybovalo v lesích kolem něj, ale tak obratně, že nic neviděl ani neslyšel. Cítil, že jich je mnoho, ale přesto nic neviděl.
Nemohli to být skřeti ani trollové, ti to v lese takhle neuměli. Mohli to být lidé. Nepřítel zaměstnával mnoho mužů, jejichž srdce se obrátilo k temnotě. Kvůli bohatství či moci sloužili mágům a plnili jejich rozkazy, ať byly jakkoliv hanebné. Relkin věděl, že muži z kmenů jako Teetol by se mohli pohybovat lesem zcela neslyšně.
Byli před ním a po obou stranách. Dlouho se krčil, pohled upřený mezi stromy, a pak se obrátil a co nejtišeji se korytem potoka vydal zpět vzhůru. Přeskakoval z jednoho vratkého kamene na druhý a znepokojení v jeho srdci rostlo. Cítil je kolem sebe, drželi s ním krok.
Srdce mu kleslo. Vypadalo to, že vede pár teetolských hrdinů přímo ke svým přátelům. A nemohl dělat nic jiného!
Když se škrábal blátivým svahem, stromy před ním řídly, až konečně dorazil na louku, sklonil se a rozběhl. Probíhal skrze trsy vysoké trávy a kličkoval kolem nahodilých keřů, aby ztížil míření lukostřelcům, které cítil v zádech.
Ještě za běhu varovně volal na ostatní, kteří stáli pohromadě a pozorovali ho.
"Nemusíš utíkat," ozval se Manuel a zvedl ruku. "Podívej! Přicházejí."
Relkin se otočil. Z lesa se vynořila řada štíhlých postav. "Elfové," řekl s náhlým porozuměním.
Ozval se lesní roh a několik dalších mu odpovědělo. Zpod baldachýnu stromů po obou stranách palouku se vynořily stovky elfů, lesních elfů z Tuniny, oděných v měkkých šedozelených šatech. Vytáhli černé luky a šípy s červeným opeřením.
"Nedělejte žádné nečekané pohyby," zašeptal Relkin. "Používají otrávené šípy. Jestli začnou střílet, je po nás všech."
Draci vrčeli. Létavice přivolala mladé a se spoustou výhružného vrčení a chňapání se chystala odletět.
Jeden z elfů, oblečený ve stejném šedém rouchu jako ostatní, ale ozdobeném žlutými a červenými květy, udělal krok vpřed a zavolal na ně dobrou verijštinou, i když s obvyklým elfským přízvukem:
"Ve jménu Dodolfina, krále západní marky a hory Ulmo. Zdravím vás, mocné šelmy země a vzduchu. S bázní jsme sledovali váš příchod a byli jsme poctěni. Jsme však znepokojeni vaší trvající přítomností.
Náš král, slavný Dodolfin, je titulárním vládcem celé této země, od okraje Ganu k východním svahům hory Ulmo, jelikož to je dávná západní marka Tuniny a lesní elfové zde žijí od pradávna.
Náš král vládne celé zemi a všem tvorům, kteří po ní chodí. Je to však moudrý král a nepřikazuje nic, co by nestanovoval řád přírody. Zvěř musí v lesích žít bez překážek, a tak mohou v lesích žít i elfové, protože my žijeme z nich.
Náš král nyní musí požádat mocné šelmy země a vzduchu, aby se vrátily do svých domovů. Další plenění našich jelenů a srnců už nemůže připustit. Jeleni z hory Ulmo prchají. Srnci jsou na pokraji paniky. V celém lese vládne strach.
Proto mne náš král poslal, abych vám tlumočil jeho vůli. Musíte ihned opustit toto území a odmítnete-li jeho rozsudek a nevzdálíte se z naší země, zabijeme vás."
Typický příklad elfské diplomacie, pomyslel si Relkin, všezahrnující příkaz. Ne, že by se chtěl přít.
Relkin se obrátil na ostatní: "Tak, tím je věc jasná. Buď se vrátíme do Dalhousie nebo zemřeme. Nemáme sílu pochodovat až na sever, aniž bychom lovili jeleny a srnce."
"Jak by násss zabili?" zeptal se Zelený Purpur.
"Elfové jsou mistři jedů. Střelí tě stovkou šípů a během několika minut tě ochromí. Pak přijdou blíž s meči, proseknout ti hrdlo a vezmou si tvou hlavu."
Relkin se obrátil zpátky k elfímu princi.
"Slyšeli jsme slova krále Dodolfina a nabízíme mu omluvu. Nevěděli jsme, že jsme se dopustili přečinu." Relkin krátce nastínil události, které přivedly tři draky na horskou louku.
"Jak tedy vidíte," uzavřel, "právě jsme se chystali odejít, ale teď náš odchod urychlíme. Nicméně je třeba říci, že přese všechen strach, který jsme vzbudili, jsme zabili velmi málo zvěře. Budeme si od vás muset vyžádat svolení ulovit a sníst ještě další, jinak zemřeme hlady, než vaše země opustíme."
"Draci sežrali mnoho naší zvěře. Vidím, že dva draci zde jsou z Argonathu. Ti v našich hlášeních nejsou. Hlášení se týkala těch ostatních, létajících divokých draků ze severu. Občas se na hoře Ulmo objevují, ale nikdy ne na tak dlouho. Jeleni jsou vyděšení. Draci slétají z oblohy jako obrovští orli a unášejí největší samce, jako by to byli králíci. Loví dokonce i medvědy a žerou je!"

"Buďte ujištěni, že všichni draci odejdou. Létající odejdou během jednoho dne. Ostatní je budou brzy následovat. Musím však požádat o nějakou potravu. Umíráme hlady."
Elfí princ přistoupil blíž a odhodil divoké způsoby.
"Teď, když vím, proč jste zde, to snad mohu připustit. Pokud létající draci odejdou ihned, bude ostatním dovoleno vzít si jeleny a srnce."
"Víte, jeleni už nás unavují. Nemáte nějaké zubry?"
"Jsem princ Edofoon a raději bych s tebou hrál na harfu a zpíval, dragonýre, než abych na tebe střílel. Pokud však zabijete jediného z královských zubrů, budu nucen to udělat."
"Dobrá, v tom případě na to zapomeňte. Budeme jíst jeleny. Po pravdě řečeno, právě teď bychom jedli cokoliv."
Vzápětí se draci a dragonýři sešli, aby probrali situaci.
"Nemůžeme tu zůstat. Létavice a mladí musí ihned odletět."
"Můžeme se vrátit. Je tu nabídka shovívavosti." Manuelovo my nevyvolalo u draků žádnou reakci. Baz neříkal nic. Všichni se podívali na Zeleného Purpura. Ten těžce vzdechl:
"Vracíme ssse."
Relkin zhluboka vydechl. Bazil promluvil: "Dragonýr bude mít ssspravedlivý sssoud. Nebude vissset."
"Ale dračice musí do Dalhousie, aby svědčila před kapitánem," řekl Manuel.
Bazil se obrátil k Létavici.
"Co uděláš, lásssko, má krásssko?"
Zelená dračice na chvilku stiskla čelisti:
"Půjdeme do Dalhousssie. Ale chlapec půjde ssse mnou. Bude můj prossstředník. Nevěřím lidem, nikdy."
"Chlapec půjde se mnou..." zamumlal Relkin. "Jak? Chceš tam se mnou letět?"
"Jsssi menší než většina jelenů. Lidssská mísssta nejsssou daleko. Je to záležitossst půl tuctu máchnutí křídly."
"Letět? Jako pták?"
"Jako drak."
Relkinem zmítala radost a hrůza. Vidět svět z ptačí výše. A nemít pod nohama nic než vzduch!
Zdálo se to až příliš brzy, ale ani ne za hodinu bylo všechno připraveno. Ostatní zůstanou na noc ve velkém táboře s elfy a budou oslavovat věčné přátelství mezi elfy, draky a lidmi. Pak zamíří zpět k Argo a k Dalhousii.
Mezitím se slunce začalo sklánět k západu a Relkin se postavil před dračici. Opatrně ho uchopila předními pařáty. Nejprve ho zmáčkla příliš silně, ale skuhral, dokud stisk neuvolnila.
Pak se strašlivým odrazem vymrštila deset stop do vzduchu. Ohromná křídla jednou, dvakrát, třikrát tleskla a dračice se zvedla. S dalším úderem už se vznesla vysoko a Relkin s bázní hleděl dolů, jak se svět propadá a napravo se tyčí hora, až k vrcholku porostlá stromy. Údery křídel byly rychlé a pravidelné, ohromné svaly nad jeho hlavou se stahovaly a uvolňovaly. Podíval se dolů a zalapal po dechu. Náhle pocítil strach z pádu. Louka teď byla hluboko dole a z chlapcových přátel, dokonce i z draků, se staly pouhé skvrnky. Pak dračice zahnula a Relkin spatřil Argo a za ní prostorné údolí Dally, která se jako stříbrný had vinula tmavými lesy Dalhousie. Byl to tak úchvatný pohled, že zapomněl na veškerý strach a jen žasl. Otočil hlavou a spatřil horskou linii, mocné Malgunské hory, od Sněhové zástěrky a Červeného dubu až k Bascoinu, Kohonu a vzdálené hoře Livol, seřazené jako stráže východu, se sněhem třpytícím se na jejich vrcholcích.
Sevření kolem jeho těla náhle zesílilo. Vzhlédl a zachytil její pohled; dračice se na něj krátce podívala jedním velkým okem. Uvědomil si, že přemýšlí nad tím, jak by bylo snadné zbavit se ho. Stačilo jen rozevřít spáry a vypadl by. Zadržel dech.
Odvrátila však pohled, dál ho pevně držela ve veliké tlapě a přeletěla lígy lesů a údolí k řece Argo.
Relkin se zadíval k jihu a západu a v obrovské dálce, daleko odsud, zahlédl záblesk ohně, jak slunce svítilo na vrcholcích pohoří Bílé kosti. Mnohem blíže se tyčil osamělý kužel hory Kenor. Tím směrem ležel nepřítel, pověsti o smrti, děsu a mocném čarodějnictví. Relkin už toho viděl dost, aby chápal nepřítelovu moc.
Vrátil se pohledem k jihu, kde se údolí Dally zužovalo u plošiny Kohonu. Na západ od Kohonu ležela pánev kolem jezera Tuala. Relkin snil o tom, že jednoho dne bude mít farmu. Slyšel, že tualská pánev má vynikající půdu.
A už byli nad řekou Argo. Dračice zatočila a letěla po proudu a každým mocným máchnutím křídel se blížili k Dalhousii.
KAPITOLA 15
Dračice letěla vstříc nádhernému světlu podvečerního slunce, vznášela se nad řekou a její mocná křídla se pravidelně rozmachovala. Ještě byli několik líg daleko, když Relkin zahlédl třpyt pevnosti Dalhousie na vrcholku útesu a rozjařeně vykřikl. To tedy bude návrat! Po tomhle bude legenda o něm navždy vytesána do kamene. Uprchlík, dezertér, který se vrátil ve spárech létajícího draka!
Dračice zakroužila nad městem a Relkin viděl, jak vypukla panika. Koně se plašili. Káry byly koly vzhůru. Lidé hleděli vzhůru s otevřenými ústy. Slyšel vzdálené výkřiky a viděl lidi, pobíhající tam a zpátky, a pak bylo město za nimi a oni se snášeli níže k pevnosti.
Rohy zaduly a rozkřičely se večerním vzduchem. Ze stanů a budov se vyrojili muži a dali se do běhu. Dračice zatočila doprava a přelétla těsně nad vrcholkem věžní brány. Relkin měl dojem, že zahlédl samotného generála Wegana, jak s ústy dokořán hledí na to zjevení z velikého okna. Pak byli za věží, prohnali se těsně nad hradbami a zpět nad hustými řadami stanů a budov pevnosti k přehlídkovému nádvoří, kde dračice nepříjemně náhle dosedla na zem. Přistála tvrdě a docela nečekaně ho pustila, takže byl nucen běžet, aby se udržel na nohou, ale nedokázal běžet dost rychle, svalil se a v pádu udělal kotrmelec.
Vzápětí byl zpátky na nohou, ještě rychle dýchal, ohromený silou a rychlostí letu. To, co viděl, nebylo dopřáno spatřit ještě žádnému člověku v dějinách světa. Vznášet se nad zemí Kenor s mocnými Malgunskými horami jako opevněním

na východě a širými rovinami Ganu prostírajícími se na severozápadě. Takové věci viděl! Svět už nikdy nemůže vypadat stejně.
Dračice čekala se stále roztaženými křídly, tělo napjaté, připravená znovu vyskočit do vzduchu, kdyby jí přicházející muži hrozili šípy nebo kopími.
Na přehlídkový dvůr se vléval zástup mužů a draků. Rohy z vrcholků věží stále troubily na poplach a důstojníci vyštěkávali rozkazy, ale muži klidně kráčeli vpřed, jen s uctivým výrazem a zcela mlčky. Tito muži byli na draky zvyklí. Cvičili, pochodovali a bojovali po boku draků, ale ohromná stvoření, vedle nichž bojovali, nelétala! A vidět něco tak obrovského, s křídly, která málem zastínila nebe nad pevností, bylo jistým způsobem naplněním mýtu. Okřídlení draci byli dokonalí draci, největší divocí dravci světa. Jen málo lidí mělo to štěstí nějakého vidět a přežít, aby o tom mohlo vyprávět.
Teď tu jeden byl a vyložil jednoho z dragonýrů přímo na přehlídkovém nádvoří. Stála před nimi, velká křídla pomalu mávala, skloněné, svalnaté tělo pokryté zelenými šupinami, v ústech se blýskaly hrozivé zuby. Pohled na ni je fascinoval. Nikdo z mužů nezvedl zbraň, a dokonce i rohy na věžích umlkly.
Dragonýři se prodrali dopředu a opatrně se blížili. Pak se ozval známý hlas:
"Ať je ze mě rybář, jestli tohle není náš přítel z Quosh!" Swane z Revenantu se k němu dostal jako první. Vzápětí ho obklopil zbytek chlapců ze 109. dračího, strkali se a objímali ho.
"Starej Turrent z toho bude nemocnej!"
"Byl radostí bez sebe, než přijel kapitán."
"Mluví o tom celá armáda."
"Tohle bys v Quosh nikdy nezažil!"
Zvedli Relkina na ramena a odnesli ho špalírem pryč.
Na otázky důstojníků volali, že ho vedou ke generálu Weganovi, a tak jim nikdo nerozkázal zastavit. U vchodu do věžové brány ho postavili na zem.
Vojáci v bráně se stáhli a mezi nimi se vynořil sám generál.
Ve tváři byl červený, ústa sevřená v zachmuřené lince. Hlas se mu třásl potlačovanou zlostí:
"Nelíbí se mi, že ke mně toho muže přinášíte, jako by to byl nějaký vítězný dobyvatel. Je obviněn z dezerce a z vraždy. Podle zákona by měl být v řetězech. Nehodí se, abyste s ním zacházeli takto."
Generál Wegan se zahleděl na dragonýry ze 109. oddílu. Svěsili hlavy, ale neříkali nic. Nesouhlasili s jediným slovem.
"Pokud jde o vás, dragonýre Relkine, chci vás vidět uvnitř. Hned."
"A co s dračicí?" ozval se kdosi.
Wegan se otočil, málem něco řekl, ale zarazil se a změnil názor. Klidným hlasem řekl: "Nakrmte ji. Určitě bude hladová."
Dragonýři odkráčeli splnit rozkaz, neodvažujíce se promluvit, dokud nebyli z doslechu věžní brány. Pak prohlašovali, že Relkin není dezertér a určitě ani vrah. Všichni věděli, že teď, když bude vyslyšeno dračí svědectví, nemůže obvinění proti Relkinovi obstát. Z přehlídkového nádvoří se nesly jejich výkřiky a zpěv.
Relkin mezitím stál za stolem generála Wegana a čelil jeho pohledu. Wegan zuřil.
"Kdyby bylo po mém, kluku, ještě dnes bys byl obviněn z dezerce a zítra by ses houpal v oprátce. Nevím, na co sis myslel, že si hraješ, když takhle přiletíš. Ale ode mne si tím žádnou mírnost nevynutíš! Způsobil jsi ve městě paniku a zmatek v mé pevnosti. Takové předvádění by bylo špatné i u důstojníka, ale u dragonýra to tolerovat nehodlám."
Relkin se pokusil polknout, ale nešlo to.
"No," vyštěkl generál, "Co mi k tomu řekneš?"
Relkin zkusil něco říct, ale nešlo to. Zkusil to znovu.
"No tak, mluv, člověče!" zahřímal generál Wegan.
Relkin konečně našel hlas: "Prosím o prominutí, generále, ale já dračici neřídil. Letěla, kam chtěla. Omlouvám se za škody, které způsobila ve městě, ale já jsem nerozhodl o tom, kudy poletíme. Myslím, že chtěla všechny vyděsit. Draci tohohle druhu rádi děsí všechno živé."
"Ale proč jsi sem vůbec letěl? Kdo ti to dovolil?"
"No, nikdo, pane. Když jsme dostali vzkaz od kapitána, museli jsme dračici přesvědčit, aby podala svědectví. Souhlasila, ale odmítla na nás čekat, než se dostaneme zpátky pěšky. Chce odsud odletět na sever. Tahy zvěře každou chvíli začnou. Tak jsme souhlasili, že to bude nejrychlejší způsob, jak ji přivést před kapitána Keseptona. Mysleli jsme, že to tak bude nejlepší, pane."
Wegan se na mladíka přísně zadíval. Říkali mu, že to je neobyčejný hoch, dítě štěstěny. Ale bylo tu obvinění z vraždy. To obvinění ho samozřejmě trápilo nejvíc, protože se za ně Wegan cítil odpovědný. Ukvapeně se rozhodl dovolit chlapci a drakovi pronásledovat kupce Dooka. Vůbec ho nenapadlo, že kupce zabijí. Generálovi tím ve městech podél Argo způsobil vážné politické škody. A pak tenhle dezertér zatahal za provázky, aby případ přesunuli do Marneri. Dokonce přilákal slavného hrdinu, kapitána Keseptona, aby ho osobně hájil. Osobně! Wegan by si sám přál mít takové přátele. A teď takové představení! Tohle ve městě nepřijmou dobře. To znamená další politické škody. Zhluboka se nadechl. Zamyslel se. Vzato kolem a kolem, je jeho hněv přesto trochu neodůvodněný. Na okamžik stiskl dolní ret. V prvé řadě měl povinnosti vůči mužům, drakům a dragonýrům. A tohle stěží oslabí morálku, že?
Wegan promluvil mírněji: "Takže to nebylo jenom divadlo pro dav?"
"Vůbec ne, pane. Celou cestu jsem byl strachy bez sebe. Kdybyste tu dračici znal, taky byste se bál."
"Co tím myslíš? Je nebezpečná? Měli bychom ji vykázat z pevnosti? Zaútočí na koně?"
"Jenom když nebude mít k jídlu nic jiného. Říkala, že nemá ráda chuť koní, mnohem raději má zubry a vysokou," lhal rychle Relkin. Draci milovali koňské maso, syrové nebo opečené, jakékoliv.
"Vysokou? Zubry?" Wegan zvedl obočí. "No, když uvážím, kolik toho sežerou wyverny, musíme připustit, že

takováhle stvoření musí mít ohromnou chuť k jídlu."
Relkin s naprostým, upřímným souhlasem přikývl.
"Ano, pane, mají."
Wegan vstal a pochodoval pokojem. Znovu celou věc zvážil, pak vydal rozkaz:
"Pošlete pro kapitána Keseptona. Chci ho tu vidět, hned."
Za několik minut vešel Hollein Kesepton a rázně zasalutoval. Nezavadil o Relkina ani pohledem a Relkin také držel oči odvrácené.
"Nu, kapitáne, v mé pevnosti vládne vřava a musíme krmit o jednoho velmi hladového draka navíc. Takže se zdá, že váš plán vychází, a mnohem rychleji, než jsme si představovali."
Kesepton neřekl nic.
"A teď, kapitáne, chci, abyste doprovodil tohoto mladého ničemu a vyslechl tu dračici, která sedí na přehlídkovém nádvoří."
"Ano, pane," odpověděl Kesepton. "Tlumočit bude dragonýr Feregold z 66. dračího."
"Starý Feregold? No, říkají, že je nejlepší."
"Ano, pane."
"Až budete hotov, chci, aby se to stvoření odklidilo. Nedostane další hostinu z našich zásob."
"Ano, pane."
"A tenhle dragonýr bude předveden před svého dračího vůdce. Ten má bezpochyby celý seznam trestů, který s ním bude chtít probrat."
Za chvíli už Relkin po kapitánově boku chvátal táborem: "Kapitáne, chci vám poděkovat za to, co jste udělal."
Kesepton po něm střelil výstražným pohledem:
"Stejně ještě stanete před soudem. Zabil jste člověka, Relkine."
"Neměl jsem jinou možnost. Zabil by jednoho z draků."
"Porota složená z mužů a žen po vás bude žádat, abyste porovnal cenu lidského života s cenou života divokého draka."
"Ale vyslechnou svědectví draků! To znamená, že nebudou mít jen mé slovo. Draci nelžou."
"Doufáme, že porota složená z vážených marnerijských občanů to tak pochopí. Mnozí by nesouhlasili."
"Možná proto, že toho o dracích vědí málo, i když na nich závisí jejich životy. My oba víme, co by se stalo všem našim městům, kdybychom neměli draky, abychom se s nimi postavili nepříteli."
Kesepton přikývl a zachmuřil tvář. Byla to pravda, lidé z argonathských měst téměř zapomněli na nebezpečí a na to, že statečnou spolupráci wyvern potřebují.
Tlumočník Feregold už na ně čekal, byl povolán ještě předtím, než Kesepton odešel k Weganovi. Zařadil se za ně a všichni vyrazili ke správnímu stanu, odkud povolali písaře se svitky a pery. Vzápětí v zástupu, Relkin a Kesepton v čele, pak písař a Feregold a nakonec dva muži nesoucí židli a stolek, zamířili k dračici hodující na boku krávy, syrové, vytažené z řezníkovy chladírny.
Vzhlédla a olízla si krev z čenichu.
"Kdo je to?" zeptala se podezřívavě a její dech páchl krví.
"To je můj přítel," odpověděl Relkin, "náš přítel, kapitán Kesepton. Bazil ti o něm vyprávěl."
"Ano, mluvil o něm."
"Vítej v pevnosti Dalhousie," řekl Hollein Kesepton a Relkin to přeložil.
Pak vystoupil Feregold a představil se. Mluvil dračí řečí nejlépe z legie a dračici jeho schopnosti překvapily a potěšily. Feregold vysvětlil svou úlohu a podobu a způsob výpovědi. Dračice užasla při představě, že její slova zapíší, dosvědčí je a použijí o celé měsíce později v dalekém městě jako zbraň v bitvě vedené pouhými slovy. Toto letmé nahlédnutí do zavrženíhodné složitosti lidských věcí ji zviklalo. Znovu se rozhodla, že se do lidských zemí už nikdy nevrátí.
Potom, k Relkinově překvapení, náhle souhlasila a začala mnohem více spolupracovat. Když viděla jeho nevěřícný výraz, prohlásila: "Jen dávní bohové ví, čemu ti dva hlupáci naučí mé děti, zatímco jsssem pryč. Chci ssse vrátit ještě dnesss v noci."
"A vrátíš se," řekl Feregold, "tahle záležitost nezabere příliš času."
Písař se posadil ke stolku a začal psát. Kesepton chodil tam a zpátky, pokládal otázky a snažil se o jednoduchost. K jeho překvapení se dračice na události jasně pamatovala a dokázala je popsat. Písařovo pero se míhalo a Relkin cítil, jak mu padá kámen ze srdce. Se svědectvím dračice, které v podstatných bodech potvrzuje jeho vlastní verzi, bude mít u soudu alespoň naději.
Netrvalo ani hodinu a výslech byl dokončen, zápis zkontrolován, vše znovu přečteno dračici a provedeno několik oprav. Pak kapitán Kesepton a Feregold text podepsali jako svědci a svitek zavinuli.
Dračice se okamžitě vrátila k hovězímu a se zřetelnou chutí ho zhltla.
Když dojedla, přišel se Relkin rozloučit.
"To massso bylo dobré, tak dobré jako mladý zubr. Ráda bych dossstala ještě."
"Myslím, že to generál Wegan nedovolí."
"Tak možná ssseżeru vašeho generála Wegana."
Relkin se moudře zdržel komentáře.
"Sbohem, Létavice od jezera Tundra. Doufám, že z mláďat draka se zlomeným palcátem vyrostou silní, dobří draci. Děkuji, žes mě nezabila, když jsi mohla."
Pohlédla na něj s náhle pohněvaným výrazem.
"Vezmu mláďata a odletím na sssever. Nikdy ssse nevrátím do lidsssských zemí. Už vím, odkud pochází vaše sssíla.

Vládnete mocí sssložitého řízení sssložitých věcí. Žádný drak nedokáže uvažovat v tak jemných sssouvissslossstech. Mou mysssl zraňuje i pouhá předssstava něčeho takového."
Zapadající slunce jako ohnivá koule mizelo na západě. Na věžích byly zapáleny strážní ohně.
"Sssbohem, chlapče, žij dlouho. Ssstarej ssse o Bazila draka. Má dobré sssrdce."
S těmito slovy se vzepjala a vyskočila do povětří. Vzduch svištící kolem rozmachujících se křídel převrátil stoly, vytrhal stanové kolíky a přinutil Relkina běžet do úkrytu.
Pak vzhlédl a díval se na ni, na ohromný temný stín přeletující nad městem a mířící nad řeku. Na jejích šupinách se zalesklo slunce a dračice zazářila na nebi jako ohromný smaragd.
Relkin si povzdechl, pokrčil rameny a obrátil se od fantazie zpět ke všednosti. Zamířil k ubikacím 109. marnerijského dračího a k nevyhnutelnému pohovoru s dračím vůdcem Turrentem.
KAPITOLA 16
O tři týdny později byl Relkin znovu povolán do kanceláře generála Wegana.
Draci a Manuel se vrátili před několika dny. Oba draci byli vyčleněni na těžkou práci a Relkin sloužil v kuchyni, vybíral žumpy a vyvážel odpadky. Dračí vůdce Turrent byl v jeho životě trvale přítomen, sekýroval ho, hleděl mu přes rameno a nařizoval další a další služby.
Generál Wegan řekl Relkinovi, že se usnesl odeslat 109. do Kohonu na podzimní výpravu proti Crallům, klanu banditů z Kohonských hor, kteří podnikají nájezdy na úrodná pole kolem Horního jezera. Wegan se rozhodl zdvojnásobit dračí sílu pro tuto výpravu. Crallové zabili dvanáct mužů ze samoty poblíž Wachau a unesli jejich ženy. Musí dostat lekci, na kterou nikdy nezapomenou. Budou chyceni, odsouzeni a přede všemi pověšeni.
"Trápí vás nějaké otázky, dragonýre. Smíte se ptát."
"No, pane, můžu se zeptat, proč mi to říkáte?"
"Proto, dragonýre, že když jsem se rozhodoval, myslel jsem na vás a vašeho draka. Chci vás oba někde, kde budete mít dost práce a nebudete mít čas dostat se do dalších potíží. Nechci být nucen dát vás za mříže.
A pokud během zimy zemřete v bitvě, ušetřím legii trapný soud. A pomůže mi to zmírnit místní politické spory. To zabití je jistými kruhy využíváno k prosazování požadavků na škrty v příspěvcích do rozpočtu legií v kenorských provinciích."
Relkin vykulil oči.
"Vidím, že o tomhle jste nepřemýšlel. No, chlapče, probuďte se do reality světa. Lidé středního Argonathu byli po dlouhá léta ušetřeni války. Nedávné události v Tummuz Orgmeen jejich zájem o legie ještě oslabily." Wegan se mrazivě usmál.
"To bylo tehdy a teď je teď a poctiví občané údolí vidí šanci na snížení daní. Lidé Kenoru sem přišli, aby unikli vysokým daním na východě."
"Chápu, pane."
"Ano, jste bystrý, věděl jsem, že to pochopíte. Pokud přežijete, což je myslím pravděpodobnější, pošleme vás na jaře k soudu v Marneri."
Relkin neřekl nic.
"A teď smíte o rozkazech uvědomit své přátele. Řekněte dračímu vůdci Turrentovi, aby se u mě hlásil. Můžete jít."
Dalšího dne byla oslava výročí založení kenorských kolonií. Pevnost se otevřela a na volných prostranstvích byly postaveny stany a stánky.
Relkin se na oslavy dostal později, protože musel dokončit horu úkolů od Turrenta, nakonec však byl přece hotov a vydal se k hořícím hranicím a barevným stanům.
Našel skupinku dragonýrů se Swanem a Tomasem uprostřed, jak si pyšně vykračují od střelby na jablko.
"Hej, Relkine, hádej, co se stalo," zavolal Tomas.
"Starej Swane se třikrát trefil a vyhrál pro nás všechny lístek k věštci. Pojď s námi!"
"Kdepak, myslel jsem, že si jenom dám smaženou rybu."
"Zajdem si všichni na ryby, ale nejdřív jdem k věštci, zadarmo. Jen pojď, Quoshane, je to na starém Swanovi." Swane ho chytil za rameno a Relkin se nechal odtáhnout.
Věštec byl velice impozantní muž, na jehož červenobíle pruhovaném stanu se skvěl vývěsní štít, na kterém bylo zlatými a šarlatovými písmeny vyvedeno jméno Mumplepeezer Veliký. Mumplepeezer měl dlouhý bílý vous, fialový kuželovitý klobouk pokrytý stříbrnými a zlatými magickými znaky a černé sametové roucho. Seděl skloněný nad malým červeným stolkem, na němž ležela velká skleněná koule, která uvnitř lehce svítila.
"Pojďte, chlapci, vítejte v Mumplepeezerově království. Posaďte se a dávejte pozor. Komu mám předpovědět budoucnost jako prvnímu?"
Dopředu se prodral Swane: "Já jsem vyhrál ve střelbě na jablko, takže jdu první."
Věštec otevřel úzkou podlouhlou skříňku a vytáhl sadu slonovinových hůlek.
"Teď se potichu posaďte tamhle do toho křesla, mladíku, a uklidněte se. Prosím žádné hihňání ani vrtění, protože takové věci mohou vyrušit vševidoucí Mumplepeezerovo oko a zkazit pohled do budoucnosti."
Přejel jednou rukou nad koulí a zamumlal jednu či dvě věty. Sklo se zakalilo a znovu projasnilo.
Hodil hůlky do skříňky a pečlivě si je prohlédl.
"Zdá se, že vaše romantická povaha bude brzy odměněna. Potkáte mladou ženu, která bude odpovědí na vaše sny. Buďte k ní však zdvořilý a štědrý, protože bude šlechtické krve."
Swane se radostně zasmál: "Slyšíte, hoši, najdu si šlechtický děvče a odejdu do výslužby na hrad jejího táty."
Věštcova tvář nicméně vypadala znepokojeně. Šťouchl do hůlek ukazováčkem.
"Zvláštní, vskutku zvláštní." Pokrčil rameny. "Musí to být náhodný prvek, občas něco proklouzne. A teď, nehlučte,

chlapci. Kdo bude další?"
Do křesla usedl Tomas Černé Oko. Ruka znovu mávla nad křišťálovou koulí a slonovinové runové hůlky spadly do skříňky.
Věštec zvedl obočí a stiskl rty.
"Dobrá, tedy," prohlásil a zkoumavě se na Tomase zadíval, "je možné, že se dožijete vysokého věku, vezmete si pohlednou ženu a budete s ní mít sedm dětí."
"Fajn," řekl Tomas šťastně. Nevěřil, ale nechtěl to zpochybnit.
"Ale je tu věc osudu. Hodil jsem ho znovu. Ukazatel. Ne tak silný jako poprvé, ale je tam. Sedm hůlek je v domě války a také v domě osudu. Čeká vás velká zkouška a možná nepřežijete, abyste si užil zbylého štěstí."
"Velká zkouška? To zní, jako byste měl špatného dragonýra, pane." Swane postrčil dopředu Relkina. "Vemte jako dalšího Relkina, ten bude čelit zkoušce."
Všichni ostatní se zasmáli.
Když se posadil, Mumplepeezer si ho pečlivě prohlédl. Stará ruka přejela nad skleněnou koulí, druhá vrhla hůlky. Prudce se nadechl. Rychle sebral hůlky a znovu hodil.
"Matko, ochraňuj nás!" řekl Mumplepeezer. Hleděl na Relkina a v unavených šedých očích měl cosi jako bázeň.
"Je předpovězena válka, veliká bitva. Váš osud leží tam, na bojišti."
"Jasně," odvětil Relkin, kterému byl starcův pohled nepříjemný. "Na tom není nic překvapujícího, my všichni jsme dragonýři."
Ale věštec ještě neskončil: "Ne, nerozumíte mi. Každému z vás jsem hodil sedm na sedm, Ukazatel, což znamená velké události na obzoru. Pak tam byl Oběšenec a Důtky pro prvního a druhého, což znamená, že se kola osudu otáčejí. Teď jsem hodil Nebeského draka a Pravý meč. Není pochyb, chlapci, není žádných pochyb. Nikdy v životě jsem nehodil sedm na sedm třikrát za sebou. Nikdy jsem neviděl tak strašlivé předpovědi jako Pravý meč, Důtky a Oběšence za sebou. Už chápete? To je ruka Matky. Byl jste vyvolen k veliké službě."
Sebral hůlky a znovu je rozhodil. Chlapci byli nejistí, připravení zpola zasmát se a zpola brát všechno příliš vážně. Mumplepeezer zalapal po dechu a skryl tvář do dlaní.
"Ruka, u dechu, to je Její ruka. Podívejte se, znovu sedm na sedm, Ukazatel. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl. Čtyřikrát za sebou, a s Důtkami a nadto Pravý meč a Dveře otevřené moudrosti. Kolem vás jsou v pohybu veliké události." Swanova netrpělivost rostla: "Dost těch triků. Jenom nám zkoušíte otevřít váčky. Vyhrál jsem ve střelbě na jabko a máme lístky zadarmo."
"Kdepak, mladý pane, vůbec ne, nevezmu si ani vaše lístky. Tohle je posvátné dílo. Vlastně musím zavřít stan a hned jít do chrámu modlit se. Nikdy jsem neviděl takovou kombinaci znamení. Nikdy!"
Opustili tedy věštcův stan, srdce rozbouřená starostmi. Obzvlášť Relkin se trápil.
Ten večer už se nevylepšil. Smažené ryby, které si dali u stánku, byly mastné a ne dost horké. Poručili si pivo a bylo mdlé a slabé. Swanovo chvástání a hloupé vtipy byly stejně slabé jako pivo a Relkin je dost brzy opustil, zabalil se do pokrývky a lehl si na lůžko. Přemohl ho spánek a dragonýr vklouzl do snů lemovaných zchřadlou Mumplepeezerovou tváří a runovými hůlkami ze slonoviny, rachotícími ve skříňce.
KAPITOLA 17
Proti opevnění města Andiquant vanul chladný mořský vánek. Nahoře, na pozadí nočního nebe, chvátala k východu šedá oblaka. Na vysoké vížce Věže vlaštovek se Velké čarodějky znovu setkaly.
Tentokrát se k Lessis a Ribele přidala třetí, Irene, Královna oceánů. Irene, jen o století mladší než sama Ribela, měla stejně věčně mladý vzhled jako její sestry. Vypadala snad na čtyřicet, vlasy žluté jako kukuřice tu a tam prokvétaly stříbrem a štíhlý půvab mládí ustoupil vráskám dospělosti. Jedinou věcí prozrazující její moc byly světle modré oči. Když na někoho pohlédly, jako by mu pronikly až do morku kostí.
Irene byla čarodějka v utajení, o její přítomnosti nevěděl nikdo kromě císaře a ostatních Velkých čarodějek. Dělala podobnou práci jako Lessis a její síť informátorů zahrnovala přístavní města po celém světě. Jak se na tajnou čarodějku slušelo, byla oblečená obyčejně - do hnědého tvídového pláště, dlouhé sukně, v těžkých dřevácích a s kloboučkem jako ochranou před deštěm. "Sestry," řekla, když se mlčky pozdravily. "Je to už dlouho, co jsem se s některou z vás setkala, i když bych řekla, že tebe jsem neviděla zřetelně déle. Ribelo."
Ribela neodpověděla. Irene několik vteřin čekala a potom znovu promluvila: "Inu, chápu to, mělas své důvody. Nemáš ráda lidskou podobu."
Irene a Lessis se na sebe usmály. Ribela nejprve neodpovídala, i když se jí na okamžik zajiskřilo v očích a dva tři záblesky vyšly i ze stříbrných myších lebek, které lemovaly její plášť jako třásně. Pak konečně promluvila, klamně mírným hlasem:
"Sestry, každá přispíváme k našemu významnému dílu svým vlastním způsobem." Stříbrné myší lebky se zamihotaly. Čarodějky přikývly. Ribelin boj se odehrával na úrovních mimo dosah běžného lidského chápání. Lessis ani Irene v těchto oblastech nedosahovaly moci Královny myší.
"Takže co je nového?"
Lessis se mírně pootočila k Irene: "Mořská sestra má znepokojivé novinky z Czardhy."
Ribela upřela černé oči na Královnu oceánů.
"Včera jsem dostala zprávu. Přinesl ji kupec z Bakanu. Jeden z našich zdrojů v Czardhře se doslechl, že v Padmase jsou v zajetí chováni ulovení mamuti. Ví o tom teprve krátce, celá operace je držena v mimořádné tajnosti. Náš zdroj to zjistil jen proto, že dva muži, kteří pro Padmasu lovili mamuty, mágům uprchlí a hledali nový život v nejzápadnější části Czardhy."
"Kolik mamutů?"

"Alespoň sto. Zničili několik stád, aby zajali přinejmenším sto krav a tucet býků."
"Pokouší se stvořit novou třídu trollů."
"Snad. Ačkoliv co se tohoto druhu věcí týče, je jejich vynalézavost nekonečná. Irene naznačila, že možná vytvářejí mořské obludy, tvory, kteří by mohli útočit na lodě."
Lessis a Ribela si vyměnily nepatrné úsměvy. Ireniny modré oči na okamžik ztvrdly. Královna oceánů měla sklon přeceňovat důležitost své říše.
"To by znamenalo hrozbu veškerému našemu obchodu," zdvořile zabručela Ribela.
"Který je už tak dost ohrožovaný, jak víte," řekla Irene. "Piráti z Velkých úžin jsou rok od roku horší. Musíme něco podniknout."
"Něco podnikneme, sestro," odvětila Lessis.
"Ale? Cítím tu obavy. Co se stalo?"
"Ne, mořská sestro, ještě se to nestalo. Ale připravuje se hrozivá rána, která na nás brzy dopadne. V Hazogu šlechtí něco nového a zcela nestvůrného, co vrhnou proti nám."
"Proč jsme se o tom nedoslechly dřív?"
"No," pohrdavě se nadechla Ribela, "stala se katastrofa. Pověz Irene pravdu."
Lessis se s námahou pousmála. Po pravdě řečeno, bylo to pro ni bolestné. Byli to její lidé, její síť.
"Pronikli do naší sítě v Axoxo. Ztratili jsme všechno. Potom vystopovali v Padmase ubohou Semelii. Pokud jde o Padmasu, jsme teď vlastně slepí a hluší."
Irene ta zpráva ohromila: "Nemáme v Tetrapetalu žádného agenta?"
"Všechno je pryč. Mágové pracují zcela v bezpečí před zpravodajskými službami."
"Takže se chystá velký úder. Povstane z žen unesených z Ourdh?" Irene byla navzdory svým slabým místům dost bystrá.
"Ovšem."
"A co na to říká císař?"
"Ten připravuje odpověď. Je spoutaný potřebami politiky. Výprava do Ourdh byla strašlivě drahá. Vzrůstá odpor k ceně, kterou stojí současná bojová síla našich legií."
Irene nezaváhala, což na ní měla Lessis vždycky ráda: "Čím můžu v téhle věci pomoci?"
"Kdyby tak všechny sestry odpověděly jako naše Královna oceánů," zamumlala Ribela, která věděla o Lessisině slabosti pro Irene.
"Královna myší vždy byla nám všem dobrým příkladem," klidně odvětila Irene.
Zdálo se, že se myší lebky znovu zaleskly.
"Nicméně dobrá vůle obyvatel moří bude v nadcházející bouři životně důležitá." Lessisin hlas potemněl starostmi.
Irene se dlouze zahleděla do šedých očí Šedé vědmy.
"Ano, mořská sestro," prohlásila Lessis. "Pokud se obrovsky nemýlím, tahle bouře vyzkouší samé hranice naší síly."
Ribelina maska se mírně narušila a čarodějka se pousmála: "Cožpak se Královna ptáků někdy zmýlila?"
Lessis se otočila k Ribele.
"Obávám se, že někdo musí rozhodovat," řekla. "Obvykle jsem tady jen já."
"A Sausann?"
"Je ponořená v myšlenkách. Vkročila na cestu mystiky."
"Kéž ji Matka ochraňuje," řekla Irene a políbila si nehty v modlitbě.
"Kéž Matka ochraňuje nás všechny. Bojím se, že má Lessis naprostou pravdu. Na plošinách Padmasy byly vztyčeny nové ochranné štíty. Nemůžeme se dostat dovnitř. Mám podezření, že bariéry stíní ten velký úder, který chystají."
"A co tedy budeme dělat?" zeptala se Irene.
"Musíme mít více a lepších informací. Zpráva, kterou jsi nám přinesla, je neocenitelná. Víme, že náš nepřítel chystá do bitvy nějakou děsivou ránu. Je tu podezření, že připravuje ohromnou armádu. Máme císařův souhlas. Můžeme se připravit. Máme-li však předvídat nepřátelský úder, potřebujeme víc."
"Okamžitě se vydám do Argonathu," prohlásila Lessis. "Možná se musím pokusit proniknout do Axoxo osobně."
"Znovu a znovu riskuješ. Copak ses z Tummuz Orgmeen nic nenaučila?"
Lessis se usmála: "Naučila jsem se, že slabost srdce nepřináší odměnu."
"Tohle bude veliké riziko, sestro."
"Nemáme jinou možnost, sestro. Sama jsi to řekla. Musíme mít lepší informace. Je jen jediný způsob, jak je získat, a nemáme čas cvičit někoho jiného."
Ribela si povzdechla. Byla to pravda. Tlačil je čas.
"Zakrátko odjedu do Argonathu. Sestra Irene vyburcuje srdce našeho mořského lidu a Královna myší obnoví dohled nad astrálními plány."
"Hlídat mohou jiní. Považuji za důležitější trávit čas v radě a s císařem."
"Děkuji ti, sestro. Jsem si jistá, že s tvou silou za sebou si císař proklestí správnou cestu."
"Problém bude přimět ho uznat naši analýzu situace. Je potomkem z dobrého rodu, ale je to muž. Je pro něj těžké přijmout radu, která je v rozporu s jeho vlastními domněnkami."
"A proto musím znovu do Argonathu."
"A tam do Axoxo? Jako můra k temnému plameni."
Lessis se usmála: "Sestra Ribela má dnes v noci chuť žertovat."
Irene se také usmála: "Souhlasím, sestro, ještě nikdy jsem ji v takové náladě neviděla."
Ribelina zlost znovu vzplála. Škádlily ji, jako vždycky.

"Mohla bych se dokonce utkat s mystikem," řekla a přidala se k jejich způsobům. Lessis tvrdila, že se zbytečně rychle naježí. Začala si příliš zakládat na své důstojnosti. Dobrá, bude stejně lehkovážná jako ostatní.

KAPITOLA 18

Výpravu do Kohonských hor tvořilo tři sta mužů, sto koní, dvacet dragonýrů a dvacet válečných draků. Byla shromážděna flotila škunerů, šalup a říčních brig s plochým dnem, aby je vyvezla splavnými koryty řek Dally, Tuala a Darkmon, na vzdálenost asi jednoho sta líg.

Dračí oddíly byly 66. a 109. marnerijský. Jezdecká setnina pocházela z Talionské lehké jízdy a setniny pěchoty byly 322. (třetí setnina, druhý regiment, Marnerijská druhá legie) a 182. (první setnina, osmý regiment, Marnerijská druhá legie).

Vrchním velitelem byl kapitán Rorker Eads, osmadvacetiletý, sloužící v legii téměř devět let - vysoký muž s pískově žlutými vlasy a po většinu času s odhodlaným výrazem. Byl to po všech stránkách zralý důstojník, měl za sebou čtyři tažení proti Teetolu a každé léto bojoval s nájezdnickými tlupami skřetů a trollů.

Třetího dne cesty, když pomalu veslovali proti proudu široké, líné Dally, míjeli vzkvétající farmy s červenými chlévy, bílými koni a ovocnými sady zdobícími mírné svahy. To byla legendární Valose, země ovoce a vína. Tady rostla otužilá réva, základ proslavených bílých vín z Lodoveru a Chanay.

109. dračí lenošil na palubě říčního člunu Alba, dokonce i dragonýři měli volno. Alba byla dobrá loď, snadno ovladatelná, se starou a zkušenou posádkou. Kromě krmení a napájení draků toho měli chlapci na práci jen málo. Jejich výstroj byla samozřejmě bez chybičky. Alespoň tohle jim měsíce pod velením Digala Turrenta přinesly.

Dračí vůdce nařídil všem cvičit společně brzy ráno a znovu odpoledne. Draci cvičili sami, protože kapitán Noonce nechtěl, aby se mu po palubě pohybovalo současně více než jedno veliké zvíře. Stejně se modlil za žebra své staré, ale ladné lodě vždycky, když se pohnul Zelený Purpur. Turrent nicméně přísahal, že udrží celou jednotku "při životě", takže výcvik dragonýrů pokračoval plnou silou.

Jediná věc snižující Relkinovu nechuť k Turrentovi byla skutečnost, že se dračí vůdce sám účastnil všech cvičení, vedl je při klicích a leh-sedech, klusu na místě i nejrůznějších rytmických cvicích. Všechno ostatní s dračím vůdcem byl čirý děs. Být s ním uzavřen na palubě malé lodi jako Alba bylo skoro peklo.

Každodenně se konaly polední "přehlídky", spíše podobné inspekcím. Ale výstroj 109. už byla bez poskvrny a nepoužívala se.

Docházelo i k namátkovým prohlídkám, kdy Turrent rozhazoval jejich torny a hledal kontraband. A pak tu byly nečekané práce, jako například drhnutí záďové paluby, což zřetelně těšilo kapitána Noonceho, jelikož už se svými postaršími námořníky starou loď mírně zanedbávali. Ale dokonce i pod Turrentovým velením mohli mnoho hodin jen tak posedávat a pozorovat svět ubíhající kolem.

Relkin měl samozřejmě spoustu práce navíc. Turrent dal jasně najevo, že bude trvat "věčnost", než trochu uvolní sevření kolem Relkina z Quosh. Dragonýr skoro celé dny loupal tuřín, vynášel pomyje a nosil vodu.

Ostatní mu pomáhali, potají, protože Turrent se rozzuřil na každého, koho při tom přistihl. Jenže dračí vůdce byl všeobecně neoblíbený a Quoshan skutečně uctívaný. Stal se v legii legendou, ale hlavně jejich legendou a oni na něj byli hrdí. Jistě, byl trochu zamlklý, ale znali ho jako věrného druha a dobrého společníka v boji.

A tak kradmo přinášeli drakům vědra vody, kdykoliv se Turrent nedíval. A když Relkin loupal tuřín či třel česnek do akhy, Swane s Tomasem a obvykle i Mono posedávali kolem lodní kuchyně. Zatímco si povídali, jejich nože se činily na tuřínu a česneku, a když tak pracovali tři nebo čtyři, byli brzy hotoví.

Odpoledne hrávali přerušované partie munga a dvakrát sedm s kostkami. Svvane obvykle sázel příliš vysoko a začínal si hromadit dluhy. Bryon, nováček, byl v mungu velmi dobrý a jasně vedl. Tomas Černé Oko měl opravdu šťastnou ruku, ale sáze! neopatrně a jen zřídka neprohrál. Relkina hry obyčejně nezajímaly. Prostě na ně neměl náladu. Zkušenosti z posledních týdnů na něj silně zapůsobily.

Často vzpomínal na podivuhodný let z hory Ulmo k Dalhousii. Ohromný volný prostor nebe a země dole, nad kterou se lehce vznášeli.

Občas se podíval na Zeleného Purpura a žasl, jak mohl bývalý divoký drak dokázat přijmout život svázaný se zemí. Když poznal kousíček toho, co ohromný divoký drak ztratil, Relkin se Zeleným Purpurem soucítil. Znovu si také uvědomil, jak důležitá byla pro divokého draka Bazilova podpora. Jen takováto opora dokázala udržet Zeleného Purpura v kolejích života legie.

Jindy Relkin přemítal o tom, jak málo stačilo, aby byl ztracen on sám, odsouzen k životu toulavého ničemy, žijícího ze svého luku a pokoušejícího se udržet v lese při životě dva draky. Od chvíle, kdy kupec Dook zajal Létavici, se jeho život roztočil jako odkopnutá stolička na dojení.

V důsledku toho si připadal velmi vážný. Život byl skutečný a život byl i vážný a cílem nebyl hrob, jak to říkala jakási modlitba k bohu Caymovi, kterou si vybavoval jen zpola.

I Bazil vypadal podrobeně, na chvíli pokořený katastrofální hloupostí z nedávné minulosti. Bazil věděl, že jeho příkladný záznam u legie je teď pošpiněn. Ulpělo na něm znamení nestálosti, které už nikdy nezmizí. Ale nakonec se přes to dostali, on a Relkin byli opět spolu, muž a obrovská šelma, pokrevní bratři i přes propast mezi wyvernami a lidskými bytostmi.

Bazil také truchlil pro svou životní lásku. Odešla a už se nevrátí, tak to řekla. Ale měl teď vzpomínky na své potomstvo, na silného, hbitého Branera a ladnou Grener. Byli krásní a tak mladí. A občas byl i trošku vděčný, že s nimi po zbytek jejich života nebude mít nic do činění. Divocí draci měli tak nevypočitatelnou povahu!

A tak minul třetí den, stejný jako dva předchozí. Pokud to šlo, seděl Relkin o samotě, hleděl na břeh, který míjeli, a přemítal.

Swane konečně vyhrál pár kol munga a jeho jásavé výkřiky začaly hádku. Tím byla hra brzy přerušena, všichni nanosili svým drakům vodu a zašili se u zábradlí uprostřed lodi.

Rozhovor se stočil ke Crallům, lupičskému klanu v Kohonských horách, který měli za úkol potrestat.
"Co za potíže by s nima mohly bejt?" řekl Swane. "Mám po krk všech, co si z nich dělaj těžkou hlavu. Postaví se nám a budou namydlení. Budem je muset zahrabat. Pamatujete na Salpalangum? Bez draků se s náma nemůžou měřit."
Některé z mladších chlapců však neuklidnil.
"Salpalangum bylo něco jiného. Tihle Crallové jsou lupiči na koních a únosci. Bojují zradami, úplatky a nástrahami. Ti se nám nechystají postavit v poli."
"Dobrá, v tom případě dobudem jejich domy a spálíme je se vším, co jim patří. Buď tohle, nebo by si to všecko museli vzít s sebou, a to by je zpomalilo a my bysme je dostali."
"Swane si je vždycky moc jistý."
"Jo, to je fakt. Pořád samé Salpalangum tohle a Salpalangum tamhleto."
Relkin si povzdechl. Už to tady bylo zase.
"Nevím, že by starej Chektor nebo i Vlok uměli dohnat koně," řekl Jak.
Relkin se od ostatních odvrátil. Celé to byla spekulace. Jakmile se banditi dozvědí, že je v oblasti trestná výprava, nejspíš prásknou na jednu nebo dvě sezóny do bot. Naklonil se přes boční zábradlí a zahleděl se na krajinu. Všiml si, že se okolí změnilo. Odpolední stíny se prohlubovaly, na jihu a na západě líně plulo několik mraků. Farem postupně ubývalo a brzy se úplně vytratily. Oba dva břehy řeky převzal les.
"Kde to jsme?" zeptal se Swane.
"Tohle je les Valur."
"Strašidelný les."
Ráz krajiny se zcela proměnil. Temný prastarý les, jemuž dominovaly obrovité duby, buky, jilmy a příležitostně i ohromné vrby, obsadil a stiskl říční břehy.
Les byl stále hustší a hustší a brzy proplouvali kolem v tichu, přerušovaném jen občas ptačími hlasy a jednou i zavytím vlka kdesi na západě.
V pozdním odpoledni, v nazelenalém světle filtrovaném bohatým listovím, zahlédli ruiny dávného chrámu Nolgar. Toto byli bohové předků, když původní kmeny Vero, Ota, Abbad a Shanti sestoupily z hor a převzaly vládu nad touhle zemí. Z Nolgar povstali staří bohové Doni, kteří drželi moc, dokud z Cunfshonských ostrovů nevzešlo uctívání Velké Matky. Byli to bohové s divokými způsoby a zvyky, krutí a rozmarní. Asgah, dávný bůh války, symbol první dynastie veronathských králů, držel v ústech, ze kterých stékala krev, stonek růže. Starý šprýmař Caymo, pán vína, zpěvu a tělesných potěšení, byl znám rohy, prasečím ocáskem a velkým rudým nosem.
Teď byl chrám opuštěný, opatrovalo ho jen pár mystiků starších náboženství. Střechy už se dávno propadly, zůstaly jen kamenné zdi budov spolu s rozbitými sochami a rozpadajícími se dlážděnými nádvořími. Nad stromy vyčnívaly sloupy s řezbami podivných run. Vysoká zeď obrostlá kořeny stromů, které se teď držely na jejím vrcholu, byla sotva vidět. Přes to všechno tam ležel duch ticha a temnoty.
Avšak zkáza nebyla úplná. V noci byly lesy plné podivných tvorů a nebezpečí. Elfové lovili jeleny a elfky při úplňku tančily za zvuku píšťal a houslí. Lidští poutníci spěchali z těchto lesů pryč, aby je hudba neočarovala, nesešli mezi stromy a navždy se neztratili. Mnoho nešťastníků tak přišlo ve valurských hvozdech o život.
Tvrdilo se, že tyto ubohé duše nakonec zahynuly hlady, omámené, ztracené na temných lesních pasekách, se zničenou myslí, která se nikdy neuzdraví.
Jiní vyprávěli ještě temnější příběhy o elfech, kteří omámené lidi shromažďovali a prodávali je do tajné říše trpaslíků přeživších z dávných dob. V bájných veronathských dolech se pak jako otroci udřeli k smrti. Doly, kdysi zdroj poloviny světového zlata, byly už dlouho ztraceny, jejich umístění bylo zapomenuto během prvního Temného věku, který následoval po pádu Veronathu. Přesto byly v mnoha legendách spojovány s prastarým divokým hvozdem, takže sem vytrvale proudily řady tuláků a dobrodruhů, hledajících zlaté bohatství. Vraceli se jen nemnozí, a ti byli často pomatení a vyprávěli o nekonečných tancích za zvuku elfí hudby při měsíci. Nebyly objeveny žádné zlaté doly a nikdy nikdo nepřinesl do světa venku žádné nugety.
Vyskytli se i odhodlaní lidé, kteří v kouzelnou říši nevěřili a odvážili se ve starém lese usadit. Selhali. Země byla tajuplná, znepokojovaná stíny dávného Veronathu. Farmářům nikdy nepřálo štěstí. Tažná zvířata posedali zlí duchové. Mírní voli se náhle obraceli a trkali své pány. Osli byli nesmiřitelně divocí. Nic se neurodilo. V polích se rozmnožili králíci. Lidé byli hladoví a zoufalí.
I když se kolonisté vzdali, říční doprava se udržela, protože země Kenoru byly pospojovány splavnými řekami. Pěší cestovatelé se snažili lesu vyhýbat a putovat za dne.
Ruiny dragonýry ztišily. Dokonce i Swane je zapomněl porovnat s velikými ourdhskými zigguraty. Tyhle ruiny opravdu nebyly tak ohromné, ale ležel na nich jakýsi duch. Pro dragonýry i ostatní lidi byly skličující. Jen draci se o ně nestarali. Alba důstojně pokračovala, až trosky konečně zůstaly daleko vzadu a zanechaly je světu stromů a vody. Když padla tma, flotila se stočila a zakotvila ve známé zátoce za mysem vyčnívajícím v říčním proudu.
Měsíc vyšel o chvíli později. Blížil se úplněk a nad ohromnými stromy vypadal měsíc starší, více zlatý a jaksi bližší světu, jako by byli vtaženi zpět do dávných věků. Nebe bylo zcela čisté a na jižním obzoru stále svítilo několik hvězd. Hvozd byl temný a skoro tichý. Záblesky růžové a žluté prozrazovaly pohyb elfů lesem.
Kapitán Eads nařídil zdvojnásobit hlídky. Jeho hlavní starostí bylo, aby se legionáři očarovaní nějakými přeludy nevrhali přes palubu. Valur měl špatnou pověst.
Byla připravena večeře a potom se někteří muži, posílení trochou whisky, dali do zpěvu kenorské písničky "La Lilly La Loo". Vydrželi pár minut, ale s každým veršem se les zdál více skličující. Nakonec postupně utichly písně na palubách všech lodí.
Relkin cítil neklid. Zůstal na palubě, nakláněl se přes zábradlí a zíral do lesa. Jednou měl dojem, že zahlédl vzdálené

světlo, silné a jasné, ne malé skvrnky elfů, ale něco důkladnějšího. Jindy zaslechl útržek hudby, jen pár taktů v dálce, píšťaly a housle. Pak znovu zavládla tma a ticho, dokud měsíc nevyšel ze stínů a neoděl loď svým světlem.
Vrátil se v myšlenkách zpět k sobě a své situaci. Bylo mu sedmnáct, sloužil třetím rokem. Ještě jeden a budou s Bazilem oprávněni k roční službě v domovském městě.
Po sedmi letech skončí jejich kariéra v legii. Získají právo na čtyřicet akrů dobré půdy v nížině pro každého. Odhadce půdy Ton Akalon mu řekl o Tuale. Právě teď ji zpřístupňovali, ale i za sedm let tam ještě bude k dispozici dobrá země. Byla to široká plošina, skrytá v plášti dubových a bukových lesů. Kolem jezera Tuala už vznikla malá městečka. Jednou je navštíví a možná bude žít poblíž některého z nich.
Mezitím ho čeká sedm let jako dragonýra ve 109. marnerijském dračím. Sedm let boje o přežití. Sedm let úsilí udržet naživu draka.
Služba v legii mu s krutou jasností ukázala, jak vysoká může být mezi dragonýry úmrtnost. Byl tu sklon spoléhat na draky a vysílat je do riskantních bojů. Boj je těšil, nebo to tak vypadalo. Ale cena byla vysoká. Bazil a Chektor byli jediní, kdo zůstali ze staré jednotky, z původního 109. dračího oddílu.
Jako tak často, vrátil se v myšlenkách k vlastnímu drakovi, úžasnému Zlomenému Palcátoví. Relkin věděl, že je zelenému drakovi za všechno dlužen. Svržení Temného vládce z Orgmeen stačilo k vytvoření legendy, ale potom, v hrůzném městě Dzu, viděl Relkin Bazila v největším souboji jeho života se samotným hadím bohem. A mezi Relkinem a drakem bylo pouto tak silné, až si myslel, že by bez něj ani nemohl žít.
Úžasný drak, který ovládal svůj těžký meč se zručností nejlepšího šermíře v legii. Dvoutunové monstrum, které dokázalo v šermířském souboji udělat piruetu s téměř lidskou smrtící grácií.
Relkin měl v krku knedlík. Bylo mu sedmnáct a pořád se cítil jaksi nemotorný a nedokončený. Ještě rostl, zase se vytáhl o palec do výšky a zesílil v ramenou. Vousy už měl tak silné, že se musel denně holit, aby vyhověl Digalu Turrentovi, který považoval vousy u dragonýrů za nepředpisové.
Relkin si povzdechl. Všechno, co museli udělat, bylo přežít a zůstat spolu. On a ten dvoutunový netvor s mečem. Odejdou do výslužby společně a jako skvělý tým vybudují na půdě, kterou jim přidělí, farmu. Na rutinní práci budou samozřejmě mít koně, ale při kácení stromů a mýcení se válečnému drakovi nikdo nevyrovná.
Usmál se pro sebe. A možná se oba ožení. V jeho životě znovu bude žena.
Z řeky náhle zavanul teplý vítr a rozdmýchal vzpomínky na jiné řeky, kde s ním trávila vlahé noci Miranswa Zudeina. Leželi ve vyhřátých mramorových oknech chrámu bohyně Gingo-La. Bez potíží si vybavoval její tělo, její teplo, ale jeho nebude, už nikdy. Byla to bohatá dáma, teď, když měla zajištěné dědictví a její teta Elekwa byla odeslána z velkého města, aby žila pod dozorem na vlastním panství. Miranswa byla urozená dáma a očekávalo se, že bude reprezentovat rodinu při společenských povinnostech v Ourdh. Nepřichází v úvahu, že by si vzala takové "nic" jako sirotka z Quosh. Ani by neopustila svůj domov na jihu pro nejistý život manželky vojáka v Kenoru. A tak se po jediném společném létě, blažených měsících po obléhání Ourdh, rozešli.
A tohle léto? Tohle léto budou po Kohonských horách pronásledovat klan mizerných banditů. Nehrozilo, že to bude nějak zábavné. Relkin měl chorobný strach z nastražených pastí. Jejich první tažení v zimě proti Teetolu mu ukázalo, jak smrtící dovedou takové věci být. Provést draky územím plným pastí, jam a léček byla nervy drásající záležitost. Draci nebyli dobří stopaři. Dragonýři museli celou dobu sledovat zem.
Skoro se v myšlenkách ztratil, když zaslechl tichý zvuk. Ohlédl se a zjistil, že hledí do nejkrásnějších dívčích očí, jaké kdy viděl. Byly velké, zelené, s dlouhými řasami, lehce sešikmené, v jemné, štíhlé, půvabné tváři.
Zhluboka, dlouze se nadechl a byl okouzlen. Prohnula se v zádech a usmála se na něj způsobem hovořícím o skryté vášni a smyslném potěšení. Jediný oděv, který na sobě měla, byl jednoduchý kus jelení kůže. Nechával představivosti jen málo. Byla krásná, dokonalá lesní víla.
Zahleděla se mu do očí. Zahlédl v nich touhu? Úžas v jeho srdci ustoupil radosti.
Přesto potřásl hlavou. Co je zač? Odkud přišla? Kdo je to? V hlavě se mu rojily otázky.
Konečně si všiml, že je mokrá. Plavala v noci v temné řece.
"Kdo jsi?" zeptal se.
Usmála se, zachichotala a ukázala na řeku.
"Plav," pronesla docela zřetelně.
"Ty mi rozumíš," řekl.
"Plav," opakovala.
"Teď hned nemůžu," odpověděl.
Přehoupla se zpět přes zábradlí s ladností gymnastky a chytila se ho z vnější strany, chodidly opřená o bok lodi.
"Pojď, teď," řekla.
Cosi těžkého mu dolehlo na víčka. Myšlenky se mu zamlžily, skoro jako by vypil o jedno pivo víc, než snese.
"Ale já nemůžu, já..." začal, ale vzápětí si už nedokázal přesně vzpomenout, co chtěl říct.
Stoupl na zábradlí a vrhl se do řeky. Dopadl se šplouchnutím, ponořil se, prohnul a s prskáním vyplaval, rád, že je naživu.
Stráž ho viděla, lodí se rozlehly výkřiky, ale zdálo se, jako by patřily do vzdáleného světa, skrytého za nějakou membránou.
Jediné, nač se dokázal soustředit, byla elfská dívka, která s občasným ohlédnutím plavala pryč. Zvedla nohu a v měsíčním světle se zablýskla sprška kapek. Hravě se ponořila pod hladinu a zmizela. Díval se dolů, ale nenašel ji. A pak proplavala kolem něj a štípla ho.
Povzbuzený pokračoval v pronásledování a skoro ji chytil, když se dostal na mělčinu. Byla před ním, vylezla z vody a s chichotáním vyběhla pod stromy na břehu.

Výkřiky za ním sílily a přes bok bylo spuštěno několik lamp, ale on jim nevěnoval pozornost. Viděl jen útlou dívku, která před ním utíkala. Zastavila se a opřela se o strom.
Dohnal ji, stál vedle ní a ztěžka dýchal.
Protáhla se, přitisknutá ke stromu.
"Dotkni se mě," řekla, nebo se alespoň zdálo, že to řekla. Klopýtal dopředu, nohy nejisté. Proklouzla za strom, vlasy se jí leskly v záři měsíce.
Jak běžel, výkřiky za ním slábly. Zdálo se, že pokaždé uklouzne před jeho sevřením, když je jen pár stop od ní. Nikdy nic tolik nechtěl.
A pak zakopl, spadl na kolena a ucítil, jak na něj spadla síť. Snažil se vstát a síť se stáhla. Zahlédl obličej s příliš výraznými rysy a světlýma, vystouplýma očima. Velké silné ruce stahovaly síť. Relkin se pokusil postavit. Těžká bota mu podrazila nohy.
Když se znovu ocitl na zemi, zaznamenal, že protivníci jsou dva. Trpaslíci! Malí, sukovití, dobře stavění trpaslíci, přesně jak je popisovaly dávné legendy.
Kouzlo bylo pryč. Všechny myšlenky na malou elfskou dívku zmizely. Relkin se konečně probral a uvědomil si, co se děje. Právě ho unášeli trpaslíci. Legendy měly pravdu!
Divoce se zmítal a z plných plic křičel o pomoc.
Dopadaly na něj kopance, dokud nepřestal. Svazovaly ho provazy a v ústech se mu ocitl roubík.
Bude pracovat jako otrok v dolech, v legendárních valurských dolech, dokud ho nevysvobodí smrt.
To není možné. Jeho budoucnost je v Tuale, na farmě se ženou a dětmi.
Teď ale nemohl dokonce ani pohnout svalem. Trpaslíci ho pevně sešněrovali. Pověsili ho na tyč a nesli na ramenou, jeden vpředu a druhý vzadu, do lesa.

## KAPITOLA 19

Putování lesem netrvalo ani hodinu, když se trpaslíci zastavili v hájku velkých dubů s mohutnými větvemi. Jeden z nich hvízdl a odpověděl mu znělý tón. Trpaslík odsunul kámen, zatáhl za velký měděný kruh a otevřel padací dveře, za kterými se skrývalo schodiště vedoucí do tmy.
Tudy snesli Relkina, stále se houpajícího v síti pod tyčí. Jak šli, pískali si společně jednoduchou melodii a Relkinovi se sevřelo srdce. Byl zvědavý, jestli se ještě někdy vrátí na povrch země.
Pokračovali dlouhou chodbou, na jejíž stěnách byly basreliéfy zobrazující dávné scény z trpasličích dějin. Dvoje ohromné dvoukřídlé dveře je zavedly do velké obdélníkové místnosti plné zdobeného nábytku. Na zdech se skvěly zářivě barevné tapisérie. Kouty plnily sochy trpaslíků, díla tuctu sochařských škol, všechno od veronathského baroka až k tvrdým, děsivým tvarům školy z Tummuz Orgmeen.
Tady cesta skončila. Trpaslíci Relkina bez okolků složili na podlahu. Z křesel, které byly v podstatě trůny, vstali dva jiní trpaslíci odění v nachovém a šarlatovém sametu a potěšené vykřikli.
Relkin ležel naprosto tiše, dobře si uvědomoval těžké boty na nohou věznitelů.
Vysoce postavení trpaslíci sešli dolů, aby si ho prohlédli. Kolem krku jim visely mohutné šperky, těžké zlaté řetězy zdobené lesklými drahokamy. V ušních lalůčcích se blýskaly smaragdy, rubíny a diamanty zářily na každém prstu.
Relkin neznal trpasličí řeč, ale i pouhá existence trpaslíků pro něj byla ještě docela nedávno jen legendou. Teď se trpaslíci dohadovali nad jeho tělem a hádka zněla v jejich jazyce stejně jako v každém jiném.
Byla to bouřlivá debata. Obě strany si libovaly v dlouhých výstupech s mnoha gesty k ležícímu dragonýrovi. Trpaslíci se zprudka nadechovali a mávali rukama, bručeli a bolestně, znechuceně i žalostně vykřikovali, s celou krásou kupeckého citového zaujetí. Tohle bylo vytříbené umění sporu, daleko nad schopnostmi pouhého dragonýra. Relkin byl tím představením v určitém smyslu unesen. Byla to zvláštní zkušenost, být předmětem takových dohadů jako nějaká věc, kus majetku.
Náhle je něco hrubě přerušilo. Ozvalo se silné zabušení na dveře. Trpaslíci se syknutím ztichli. Ticho se protáhlo na několik vteřin.
Na dveře náhle cosi velkou silou zaútočilo, až se rozlétly, a dovnitř vtrhla skupinka hbitých lesních elfů, oděných v prostých zelených šatech. V rukou drželi luky s vytaženými šípy. S nimi sem dorazil i závan teplejšího vzduchu, vonící nočním lesem. Za nimi jako poslední vstoupila elfská dívka. Vykročila dopředu a oslovila vysoké elfy. Nebylo pochyb o tom, že si přišla pro odměnu.
Trpaslíci v róbách couvli s hlasitými, rozhořčenými slovy. Elfská dívka zopakovala svůj požadavek.
Hádka sílila.
V jednom okamžiku si Relkin a elfka pohlédli do očí. K jeho zklamání, a dokonce hrůze v nich neuviděl vůbec žádný cit. Nebyl pro ni ničím, jen kořistí, jako jelen pro lovce. Z jakéhosi důvodu se mu při tom pomyšlení udělalo nevolno.
Položil hlavu na podlahu a zavřel oči. Trpaslíci, ani jeden z těch čtyř, ale neustupovali žádným námitkám elfské dívky. Ať usilovala o cokoliv, nechtěli se toho vzdát.
Relkin nezahlédl první ránu, ale lesní elfové na trpaslíky náhle zaútočili. Jeho dva únosci energicky vytáhli hole a boty. Urození trpaslíci vytáhli zpoza trůnů meče. V síni trpasličích pánů zazvonila ocel.
Trpaslíci se s nadáváním a kletbami stáhli. Náhle se nad ním sklonili dva elfové a přesekli mu pouta na zápěstích a kotnících.
Relkin se s námahou pokusil vstát, ale nohy se mu podlomily a spadl na jedno koleno. Ukázalo se, že to bylo štěstí, protože trpaslík se mu právě ohnal holí po hlavě. Minul a ztratil rovnováhu, načež klopýtl a se strašlivým proudem kleteb upadl na zem.
Relkin se chopil příležitosti. Když se znovu vyškrábal na nohy, držel v rukou trpaslíkovu hůl a tvrdě ho praštil do rozkroku. Trpaslík se zhroutil na podlahu. Relkin zavýskl. Byl to dobrý pocit, vrátit těmhle trpaslíkům trochu zacházení,

jakého se mu dostalo od nich.
Něco mu zezadu zavadilo o hlavu. Instinktivně zvedl ruku a zachytil smyčku z jelenice, kterou mu jeden z elfů přehodil přes hlavu.
Relkin vztekle zavrčel, strhl elfa na zem a tvrdě ho kopl do žaludku. S divokým máváním holí se střemhlav vrhl do úzkých dveří na boku místnosti. Vedly do malé, trpce páchnoucí tmavé chodby. Jeden elf se mu postavil do cesty, ale Relkin ho srazil a šlápl na něj. O stěnu zadrnčel šíp, ale to už byl ve dveřích a mizel v temném, úzkém průchodu. V hlavní komnatě se rozléhal zuřivý řev trpaslíků.
Obrátil se doprava a rozběhl se k matnému světlu, ke kapající svíci postavené vedle malých dveří. Stiskl měděnou kliku a dveře se k jeho údivu lehce otevřely.
Širší chodba ho přivítala čistším, nezapáchajícím vzduchem. Zahnul doprava, dotápal k dalším dveřím a ocitl se v místnostech, které vypadaly jako prázdné obydlí, matně osvětlené řadami stopu velkých čtverců z fosforeskujícího skla, zasazených ve stěnách i ve stropě. Bylo tu mnoho velkých, prostorných pokojů, až na prach a občas kus nábytku prázdných, už dávno opuštěných. Za sebou slyšel zvuky pronásledování. Zdálo se, že se elfové s trpaslíky dohodli, když si uvědomili, že bez Relkina nemají o co bojovat.
Prošel tuctem těchhle velkých, prázdných komnat, zanechávaje za sebou v prachu stopu nohou, až se konečně dostal k zamčeným dveřím. Rozhlížel se po jiné cestě ven, ale nenašel nic kromě padacích dveří zasazených dole v jedné zdi. Ohmatal je, našel držadlo a silně zatáhl. Nestalo se nic. Opřel se nohou o stěnu a táhl vší silou. Trochu se pohnuly, ale ne o moc. Zkusil to znovu, namáhal se, až si ruce málem vytrhl z kloubů. Pak mu uklouzla noha, tvrdě dopadl na zadek a náhodou zatáhl za držadlo směrem dolů. Západka povolila a dveře po skrytých válečcích zajely do strany.
Za nimi byl výtah na jídlo umístěný v uzounké, svislé šachtě. Pronásledovatelé se blížili. Neměl na výběr. Vlezl do výtahové šachty a zatáhl dveře.
Výtah okamžitě prudce sjel dolů a o dvanáct stop níž udeřil o podlahu. Relkin se vykutálel a se zaduněním zastavil o mohutný stůl.
Pomalu se vyškrábal na nohy. V hlavě mu po nárazu zvonilo. Byla tam tma, ale ne úplná. Odkudsi zleva vycházelo slabé světlo. Po chvíli si jeho oči přivykly a rozeznal další stoly a řadu dřížd a dřezů podél stěn.
Byla to veliká kuchyně, celé věky nepoužívaná. Vydal se ke světlu, našel těžké dveře zpola vyvrácené z pantů, dřevo ve spodní části prohnilé. Za kuchyní leželo bludiště sklepů, komor, spižíren i dalších kuchyní a ze všech vedly výtahy k místnostem nad nimi.
Všechny byly prázdné.
Konečně se dostal k odpočívadlu. To byl zdroj světla, které sem dopadalo odkudsi shora. Rychle se pustil po schodech dolů, hlouběji do tmy.
Vzduch v šachtě byl chladný a voněl skálou. Jak hluboko do podzemí schodiště pokračuje, Relkin netušil. Nežádal víc, než aby ho odvedlo dál od elfů a trpaslíků.
KAPITOLA 20
Předvolání přišlo dva a půl měsíce po jeho příjezdu do Tetrapetalu. Tu dobu vyplnil čaroděj Thrembode horlivým studiem v knihovně, přerušovaným zápasy s inkvizicí.
Teď mu to připadalo skoro jako zázrak, ale přežil výslechy vlastně nezraněný. Skoro ho ani nemučili. Jenom lehké pálení levé ruky a pár jehel pod nehty na pravé. Uzdravoval se docela rychle a v knihovně si mohl vyzkoušet práci na řadě vzácných a důležitých věcí, včetně Negek Deem, jedné z nejobtížnějších praktik vysoké magie.
Několik posledních týdnů žil v luxusní soukromé cele, osmkrát osm stop, vybavené slamníkem a houní. Takové houně byly známkou pocty. Měl lístky na dvě jídla denně z kuchyní síní Nexu, i když to byla jednotvárná strava. Jídlo vždy sestávalo z vařené rýže, vařeného zelí a omáčky z neidentifikovatelného masa a fazolí. Stačilo to udržet člověka v chodu. Když večeříte s mágy v Tetrapetalu, rozhodně neztloustnete.
A tak dny míjely v aktivním pátrání. Po celý čas ale v jeho srdci narůstaly obavy. Kolem něj, v knihovně, v jeskynní jídelně byly stovky dalších šedivých tváří podobných té jeho, čekajících na slyšení. Vyzáblí muži neurčitého věku a s beznadějí v očích. Nikdo na nikoho nepromluvil, obzvlášť ne na veřejnosti. V refektáři v tichosti snědli své zelí a ovesnou kaši a pak se vrátili do cel. Bylo možné tu pročekat roky.
Thrembode takhle nechtěl promrhat život. I když byly materiály v knihovně užitečné a naučil se pár nových kouzel, přece by raději byl zase na cestě zpátky do teplejších, živějších východních nebo západních zemí. Potřeboval ženu, ale jen málokdy se odvážil do nevěstinců na náměstí; ne teď, když byl vyslýchán.
Zaměstnávala ho stará záležitost s generálem Lukashem. Potřeboval se s Lukashem setkat, aby si ho prostudoval, aby ho pochopil. Problém spočíval v tom, že generál Lukash by ho nikdy schůzkou nepoctil. Lukash mu nedával najevo nic než okatou neúctu a Thremboda už generál s tlustým krkem a kulatým obličejem rozčiloval. Lukash byl teetolský míšenec původem z nižší vrstvy v Axoxo. Tamější Temný vládce rozeznal jeho schopnosti a Lukash rychle postupoval. Potom byl vyslán do Padmasy a dobře se osvědčil ve vedení armády v Kassimu. Říkalo se také, že je zapojen ve velkém tajném programu, který probíhal pod Tetrapetalem. To z něj dělalo člověka každým coulem tak důležitého, za jakého se zjevně pokládal.
Dokonce ani v šeptaných pověstech šíleného světa Tetrapetalu se doopravdy nevědělo, jaké tajemství se tam dole skrývá, jen, že jde o něco velkého a že je to umístěné ve zvláštním komplexu, vykopaném během dvou a půl let přímo pod Tetrapetalem. Od té doby nebylo do této sekce nikomu pod trestem smrti dovoleno vstoupit. Dovnitř se dostal i jenom skřeti a hrstka mistrů. A ze skřetů jen ti z nového chovu, s přerostlými hlavami.
Lukash byl v téhle věci zapojený, to bylo jediné, co Thrembode zjistil. Dokonce ani administrátor Gru-Dzek nevypátral víc. Lukash měl pro každého jen opovržení, tak to alespoň špatně naloženému administrátorovi připadalo.
Thrembodovi se ulevilo, když zjistil, že se i Gru-Dzekovi dostalo stejného zacházení jako jemu.

Přesto mu dělalo starosti, že jeho role v nadcházející válce bude katastrofou, pokud nedokáže s Lukashem nějak navázat lepší vztahy. Musel se s tím mužem přinejmenším jednou či dvakrát setkat. Kolik toho Lukash věděl o Argonathu? Byl tam už někdy? Mluvil jazykem Verio? Bylo mnoho otázek, na které neznal odpověď. A tak byl čaroděj nucen zkoušet to dál, nechávat v generálově kanceláři vzkaz za vzkazem navzdory generálovu ponižujícímu vytrvalému mlčení.
Jak se z dnů stávaly týdny a z týdnů nakonec měsíce, ucítil Thrembode, že do jeho srdce vstoupilo a usadilo se tam podivné, tiché zoufalství.
Byl mužem pestrého světa měst. Ve všech velkých městech světa, ve kterých pobýval, byl doma, od Ourdh k Lenkeiseenu, od Kassimu ke Kadeinu, v místech, kde bylo světlo, barvy a život. Nebyl stvořen pro život tady, v zamračeném Tetrapetalu.
A nejhorší bylo, že nemohl vyhovět své vášni pro ženy, ne tady v Padmase, kde se to považovalo za slabost. Byl naprosto zdrženlivý, uvědomoval si neviděný, ale trvalý dozor. Oni ho sledovali.
Přicházely však mučivé chvíle, kdy cítil, jak ho stravuje strašlivá sexuální touha. Musel bojovat sám se sebou, aby jí nepodlehl a nerozběhl se k nevěstincům na Náměstí.
A tak zůstával devět týdnů v malé cele, stále promrzlý, stále hladový, stále sledovaný a stále čekající. Začínal být zvědavý, jak dlouho to může vydržet.
Pak, docela náhle, přišel zlom. Jednoho šedivého chladného rána, stejného jako každé jiné, se vrátil z refektáře do cely, kde na něho čekali dva podivní megacefaličtí skřeti. Jejich haleny i kalhoty byly z lesklé černé látky, vypadající skoro jako kůže. Hlavy měli obrovské, větší než lidské, ale obličeje drobné, smáčklé tak, že vypadaly úplně jako krysí. Špičaté nosy jim trčely nad zuby vyčnívajícími z přeplněných čelistí. Bylo těžké dívat se na ně déle.
"Kde jste byl?" zeptal se jeden tenkým, pisklavým hlasem.
"Byl jsem v refektáři, najíst se."
"Měl jste povolení?"
"Ano."
"Od koho jste získal povolení opustit celu?"
Thrembode svraštil čelo. Nehodlal se nechat vyslýchat párkem skřetů!
"Kdo jste?" řekl.
Chvíli na něj hleděli a mžourali očima.
"Byli jsme posláni předvolat vás. Jste očekáván u slyšení."
Na pravé straně na prsou jejich haleny bylo malé červené znamení. Viděl znak Pětice, pět červených kruhů.
"V Hlubinách?"
"Moc mluvíte," řekl první skřet.
"No, možná ano. Dlouho jsem na tuhle poctu čekal."
Ve skutečnosti by Thrembode raději už nikdy do Hlubin nevstoupil.
"Pojďte," řekli, otočili se a společně vykročili. Thrembode zaváhal. Ohlédli se.
"Pojďte, jste očekáván, ihned!"
Nebylo úniku. Přestože cítil k těmhle tvorům zjevnou nechuť, následoval je.
Udržovali svižné tempo a rychle prošli několika velkými sály, plnými řad žadatelů, kteří chtěli vidět administrátora. Nakonec prošli mohutnými dvoukřídlými dveřmi do předpokoje hlídaného tuctem urostlých mužů v černých pancířích, se štíty, meči a kopími.
Nad dalšími dvoukřídlými dveřmi byl ve skále vytesaný balkón, na němž seděli sledovači, druh podivně zmutovaných skřetů s nadměrně velkýma očima a ušima.
Thrembode na sobě cítil pohled těch divných očí a věděl, že uši číhají na jeho nejjemnější zašeptání. S pečlivým sebeovládáním kráčel za megacefalickými skřety.
Za dveřmi se nacházelo obrovské volné prostranství ponořené v temnotě. Kdesi daleko vpředu zazněl veliký zvon. V podlaze uprostřed zela široká šachta, která vedla do Hlubin. Měla v průměru tři sta stop a její stěny byly hladké. Klesala dolů do matné, načervenalé tmy.
Z jedné strany nad šachtu čněl ohromný systém trámů a kladek. Odsud vedly výtahy a řetězy klesající daleko do hloubky. Vedle se kupila výstroj a k lanům byla popruhy připoutána velká skupina zotročených eunuchů. Krabicový vozík už čekal.
Kolem stáli další strážci v černých zbrojích, včetně trollů ukrytých ve stínech za hromadami věcí. Thrembode se při pohledu na ně otřásl. Vždycky si tyhle lidožravé stvůry hnusil. Byl zvědavý, čím je asi krmí. Nejspíš nešťastnými zmrzačenými otroky.
Jakmile s megacefalickými skřety nastoupili do kabiny výtahu, dveře se zavřely, zaznělo prásknutí biče a klec začala klesat do temné šachty.
Sestupovali několik minut, až se konečně dostali do dalšího, snad ještě rozlehlejšího temného prostoru. Daleko v nekonečnu se mihotala rudá světélka. Thrembode se chvěl a pozoroval svůj dech srážející se v ledovém vzduchu. Teplota klesla o mnoho stupňů. Zezdola vyšlehl jasný světelný záblesk a znovu zazněl velký zvon.
To je Prvotní propast.
Vyhlédl okénkem vozíku. Skřeti na něj hleděli, ale nevšímal si jich. Odhadl, že vzdálená světla jsou alespoň míli odsud. Prvotní propast byl prastarý sopečný jícen, dávno vyhaslý a trvale zamrzlý.
Vozík si odpočinul vedle vratké dřevěné plošiny na tenkých nohách vysokých více než sto stop. Byla to provizorní stavba. Neměla žádné zábradlí, jenom úzká plošinka čnící z prázdné temnoty. Čekala na ní skupinka megacefalických skřetů. Jeden z nich ukázal rukou.

Když se Thrembode otočil, spatřil, že tma v naznačeném směru rozhodně není prázdná.
Asi sto kroků odsud, lehce nad úrovní vratké plošiny, se vznášela velká černá koule. Přibližně každou vteřinu vyšlehly v okolním prostoru světelné záblesky. Údery zvonu se rozléhaly, až mu zvonilo v uších.
Hleděl na Pětici, na samotné Tvůrce Temných, při práci na dalším z jejich výtvorů.
Visela tu třicet stop velká koule z černého mramoru a ocelový límec, který ji obepínal, byl připevněný k tuctu těžkých řetězů, zvedajících se k vrcholku šachty. Kolem ní se vznášelo pět postav, podobných lidským, ale ukrytých ve stínech. Občas z jedné z nich vyšlehl červený záblesk, paprsky se zabodly do černého kamene a na okamžik malý kousek ozářily. Ve stejný okamžik zaznělo silné zasyčení a pak zazvonění, jako by někdo udeřil do zvonu kladivem.
Thrembode hleděl s posvátnou bázní. Tohle byl vrchol jeho světa. Tohle byli Tvůrci. Svými mocnými kouzly kámen zpracovávali a vplétali do něj temnou mentalitu, bytost z čirého intelektu, bez fyzické formy, uvězněnou v kameni, otroka své vůle.
Stíny se pohybovaly, kámen zněl písní tvoření. Veškerou svou energii směrovali mágové na mohutný balvan, přesto jí však vyzařovalo do okolního prostoru dost, aby se Thrembode chvěl. Síla té energie byla ohromná. Taková moc! Nic na světě se jim nemůže rovnat, rozhodně ne hejno čarodějnic pracujících ve městech na východě. Už brzy budou dost silní, aby ovládli celý svět.
Čekal na konci a dmul se pýchou, ruce sevřené za zády. Stál těsně u kraje. Po chvíli si uvědomil, že slyší jakýsi vytrvalý zvuk, bublavý šelest.
Obrátil se na jednoho ze skřetů a optal se na příčinu.
"Švábi, čtyři stopy hluboko. Sežerou všechno, co k nim spadne."
Na to Thrembode od okraje poodstoupil a pokusil se ohavný zvuk miliardy hmyzích těl dole pod sebou nevnímat.
Pak kolem něj s tichým zakvílením prolétlo tělo zmrzačeného otroka, shozeného shora.
Po dopadu nabyl šelest na intenzitě.
Náhle se pole síly kolem vznikajícího Temného vládce scvrklo a zmizelo. Thrembode okamžitě vzhlédl.
Mocní se k němu blížili, plujíce na čisté psychické síle. Teď je doopravdy viděl, třpytící se tvory korunované rohy. Jejich oči byly šarlatové štěrbiny ve vypouklých křišťálových bulvách. Spirály rohů jim vyrůstaly vzhůru z lícních kostí a spánků. Thrembode cítil, že jeho posvátná bázeň přerostla v hrůzu.
"Toto je podruhé, co před námi stojíš, čaroději Thrembode," řekl jeden z nich, nedokázal však říct který.
"Ano, Tvůrci, jsem poctěn."
"Měl jsi na východě spoustu práce, čaroději. V Kadeinu, v Tummuz Orgmeen, v Marneri a nedávno v Ourdh, řada katastrof."
Thrembode spolkl odpověď.
"Myslím, že v Kadeinu jsme ztratili vynikající síť agentů."
Thrembode zůstal naprosto potichu. Pod ním to dál nerušené šumělo.
"A v Tummuz Orgmeen jsme přišli o Temného vládce. Dobrého vládce, jednoho z našich nejlepších."
"A kromě toho jsme vyrozuměli, že se jistý čaroděj kriticky vyjádřil o skvělém vládci, kterého jsme vytvořili."
"Ten čaroděj řekl, že je vládce 'poškozený', že?"
Thrembode cítil, jak mu vyschlo v ústech.
"Něco ho drží za jazyk."
Thrembode chvíli bojoval o řeč a nakonec přece jen získal vládu nad svým jazykem.
"Velmi se omlouvám, že jsem vás urazil. Neměl jsem v úmyslu naznačit, že je vaše dílo nějak špatné. Byl jsem zklamaný svou neschopností vysvětlit vládci všechna rizika. Nechápal, jak mohou být čarodějnice obtížné."
"Nesmysl." Bylo to řečeno velmi pohněvaně.
Thrembode polkl a zhluboka se nadechl.
"Nechtěl jsem kritizovat. Prosím o odpuštění za své hloupé poznámky. Jsem nehodný kritik."
Dlouhá odmlka.
"To je pravda a máme na tebe mnoho stížností. Nicméně jsme obvinění odložili. Máme pro tebe úkol."
"Dobře znáš jazyk a zvyky takzvaných argonathských měst."
"A strávil jsi tam v zázemí dost času."
"Proto jsi byl vybrán za rádce generálu Lukashovi."
Sklopil oči, deprimovaný nelítostnými pohledy všech pěti, a instinktivně se chvěl. Ve srovnání s nimi byl pouhý komár.
Sbíral odvahu promluvit, věděl, že je to životně důležité.
"Jenže je tu jedna obtíž, Tvůrci." Nevěřil tomu, že to říká.
"Obtíž?" Nedůvěřivý tón.
"Generál Lukash se se mnou odmítá setkat. Nejsem s ním vůbec v kontaktu. Nemůžu mu radit, když s ním nemůžu mluvit."
Dlouhé, zlověstné ticho.
"Lukash se s tebou setká, čaroději Thrembode. Budeš mu radit." Znělo to děsivě neodvolatelně.
KAPITOLA 21
Dračí zrak byl ve tmě velmi pronikavý, dědictví eónů života dravců. V lese Valur se to ukázalo být užitečné.
Bazil se znovu pohnul, přiblížil se, manévroval velkým tělem mezi stromy, a pak ztuhl za mohutnou borovicí.
Odkudsi shora stále svítilo strašidelné světlo elfských lamp, zatímco kolem dál zněly vysoké tóny píšťal. Lesní elfové dováděli s družkami a zábava je zaměstnávala natolik, že si nevšimli dvoutunového netvora, který se k nim plížil.
Při dalším kroku vpřed šlápl na shnilou větev, která zapraskala, i když ne moc hlasitě. Ztuhl. Hudba hrála dál. Zahleděl se skrz větve dvou malých borovic a konečně je spatřil při tanci.

Byli vysocí a afektovaní, poskakovali na špičkách ve svitu měsíce. Šest hudebníků hrálo na flétny a píšťaly, tamburíny a malé bubínky. Tanečníci, kterých bylo čtyřicet či víc, vytvořili na mýtině kruh. Hudba byla živá a zaručeně dokázala přimět k pohybu každého, kromě draků, kteří odolávali většině kouzel světa. Zatímco je Bazil pozoroval, elfové tančili, točili se, vířili, a dokonce metali kozelce. Někteří z nich byli přímo akrobati, ti na konci každého tance skákali dvojitá salta vzad. V dokonalém souladu prolétávali složitými pohyby a fantastickými kroky.
Jeden z nich měl královské způsoby a byl oděn v šatu z jemně zpracované jelení kůže nabarvené do jasně červeného odstínu. Zdálo se, že je to nějaký vůdce, někdo, kdo by mohl mít informace.
Bazil odhadl vzdálenost k němu. Jakmile se vynoří z úkrytu, bude muset urazit padesát stop. Přikrčil se. Pokud mu někdo dokáže říct, co se stalo s Relkinem, bude to elf. Věděli o všem, co se v jejich lesích dělo.
Vysoký výskok, salta vzad, otočky a vůbec. Hudba se nesla daleko, daleko k Horám Smutku a k dávno minulým dnům.
Náhle se jedna z borovic otřásla, z úkrytu vyrazil Bazil a skočil do kruhu.
V první chvíli se dostavil šok. Tanečníci uprostřed otočky ztuhli na místě se zdviženýma rukama, společně vykřikli úlekem a děsem a pak se rozprchli jako myši před venkovskou kočkou.
Elf v červené vyrazil k lesu rychlostí atleta. Bazil zamířil za ním, chystaje se k velkému skoku.
Skočil, elf zakličkoval a Bazil ho minul. Pokoušel se zarazit na místě, ale odrazil se příliš silně, takže ztratil oporu, upadl a skutálel se do trnité houštiny.
Když se konečně vyprostil, nebyl v dohledu jediný elf. Se zavrčením vyrazil vpřed.
Byl v lese celé hodiny. Všichni ostatní se mezitím dávno vrátili na Albu. Zbytek flotily už odplul. Alba mohla čekat jen pár hodin.
Jenže chlapec byl pryč, očarovaný, omámený, něco oklamalo jeho smysly tak, že utekl. Bazil slýchal příběhy o elfských únosech a trpasličích otrokářích, kteří žijí pod zemí. Tohle nebyli civilizovaní elfové, které znal z argonathských měst, z důmyslně stavěných elfských čtvrtí. Tohle byli elfové z lesa Valur, s veškerou dávnou slávou a tajnými kouzly.
Bylo jisté, že jestli toho prokletého kluka nenajde, bude bez dragonýra. Nenáviděl dělení. Několik měsíců se musel o Relkina dělit se Zeleným Purpurem a nestálo to za nic. Teď by to bylo ještě horší.
Vynadal si za takové myšlenky. Měl Relkina od doby, kdy byl ještě dítě. Dospěli spolu. Byli si navzájem rodinou. Dračice se stěží dala považovat za rodinu, ta se někde daleko na severu honila za soby a šedými medvědy. Baz nemohl dragonýra opustit, musel ho najít, i když bylo zatraceně nepříjemné být tady venku, popíchaný trním, rozpálený a vzteklý, úplně ztracený, a dokonce zmatený.
Klopýtal lesem, nevěda, co hledá. Na paloucích vzhlížel k měsíci, tak jasnému, tak nelítostnému. Natahoval uši, ale nezaslechl nic, kromě vzdáleného jeleního zatroubení.
Zatímco zdolával houštinu menších stromků, uslyšel jiný zvuk, cosi, co ho na místě zmrazilo. Někdo hlasitě klel. Hlasité nadávky, vysoký hlas. Emoce nebylo možné si splést, i když byl jazyk neznámý.
Okamžik ticha a další výbuch, stejný elfský hlas, ženský hlas.
Bazil vyrazil tím směrem, napříč svahem zarostlým vavřínem a javory. Nemohl zůstat úplně zticha, ale zdálo se, že na tom nezáleží. Hlas elfky dál dával průchod hlasité kritice. Když se přiblížil, zaslechl další hlasy, hlubší než elfčin, jak pokřikují nazpátek. Byly ale tlumené a Bazil poznal, že křičí odněkud z domu nebo z jeskyně.
Dral se dál a za vrcholkem svahu spatřil elfskou dívku v prostém oděvu, jak se naklání nad skrytou chodbou. Zavřískla pár dalších vybraných urážek a otočila se. Bazil viděl, jak ze země vynořila hlava a zaječela na ni cosi v jazyce, který nepoznal. Hlava si odplivla, pak se objevila paže a zatáhla poklop.
Za pár okamžiků se na scéně ocitl Bazil. Nebyla tu žádná viditelná stopa po vchodu. Viděl jen holou zem a kámen, který v ní byl zpola pohřbený. Drak byl chvíli v rozpacích. Pak se otřásl od krku až k ocasu. Tohle bylo samozřejmě kouzlo, mocné kouzlo. Prohlížel si zem. Zjevně to byla nějaká hádanka. Přál si, aby tu byl Relkin. V těchhle věcech byli dragonýři o tolik lepší než draci.
Zaměřil se na kámen, velký a hladký jako dračí vejce. Opatrně sáhl dolů a dotkl se ho. Byl velmi hladký i na dotek. Zatlačil do něj prstem. Nic se nestalo. Poodstoupil a prohlížel si ho. Byl příliš hladký, aby to mohlo být něco jiného než součást kouzla. Bylo na něm cosi neskutečného. Zkusil to znovu. Shrbil se, objal ho svou velkou tlapou a zmáčkl.
Kámen se mu pod rukama okamžitě proměnil, změnil tvar a stal se z něj velký měděný kruh připevněný svorníkem k zemi.
Zatáhl za kruh a na neviditelných pantech se hladce zvedl kus půdy, šest krát čtyři stopy. Dolů do tmy vedla řada schodů.
Věděl, že elfku v nočním lese nikdy nechytí. Možná by mohl dostal nějaké odpovědi na své otázky pod těmihle schody. Tam dole někdo žije, to je jasné.

KAPITOLA 22

Relkin zlehka sbíhal po schodech do hlubší temnoty nižších pater. Tady odpočívadla ústila do rozlehlých síní, prázdných a tichých, plných prachu věků. Neměl světlo, atak si nevšiml, že utíká pod stropy obloženými drahokamy a vykládanými zlatem. Všiml si zrcadel, ale netušil, že jsou z ryzího stříbra.
Vysoko nad sebou slyšel zvuky pronásledování. Silné hlasy křičely trpasličí řečí. Scházeli dolů za ním, v šachtě schodiště blikaly lucerny.
Sešel o dvanáct pater. Poslední schodiště bylo několikrát delší než první. Tady schody končily, ústily na holé kamenné podlaze pokryté jen prachem a kostmi neznámých zvířat. Ve světle klesajících luceren uviděl v prachu stopy, docela čerstvé. Vedle ležela psí lebka. Zvedl ji. I v matném osvětlení rozeznal, že je ohlodaná.
Zaťal zuby a zamířil širokou vstupní chodbou do prostoru ohromných rozměrů, do obřadní síně. Měl pocit, že se mu každý zvuk, který způsobil, vrací ozvěnou z ticha. Shora slyšel vítězný pokřik trpaslíků.
Stěží rozeznával mlhavé obrysy na opačném konci síně. Byly tam další dvojité dveře. Křídla byla vyražená a ležela

roztříštěná po celé místnosti. Relkin zamířil přes prohnilé dřevo a prošel do dalšího sálu. Ve vzduchu tu visel kyselý zápach, něco jako nevyprané ponožky. Světlo bylo už tak slabé, že nejen neviděl opačný konec, ale ani strop. Nedostatek světla způsobil, že pokračovat podzemním městem dál bylo obtížné. Potřeboval najít další schodiště, takové, které by vedlo zpět do vyšších pater. Schodiště nebo lucernu.
Šlapal po zaprášené podlaze a z velikosti síně v něm pozvolna rostl pocit neklidu a bázně. Tenhle sál byl větší než předchozí, dokonce větší než Svatyně v Marneri.
Uvědomil si, že nakyslý puch sílí. Nepochopitelně se mu přitom zježily chloupky na krku. Ohlédl se přes rameno a málem vyskočil z kůže.
Kousíček za ním se nakláněl bledý tvor podobný člověku, porostlý bílou srstí, s červenýma očima ponořenýma ve vpadlých důlcích. Chystal se na něj skočit.
Relkin zděšeně vyjekl, uskočil a tvor ho se široce rozpřaženýma rukama minul. Ucítil, jak mu jeho prsty přejely po tváři. Relkin, se srdcem bušícím překvapením a úlekem, hbitě couval, pryč od té věci.
A znovu ten zápach, ale silnější než dřív. Obrátil se a spatřil dvojici podobných tvorů. A za ní stáli další. Udělalo se mu nevolno, když pochopil.
"Číhači," zašeptal. Legendární obyvatelé všech hlubokých, temných míst. Číhači! Znetvořené bytosti s dlouhým předloktím a prsty na rukou, které pročesávaly hlínu. Někteří tvrdili, že jsou to původní předkové rasy trollů. Požírali všechno, co se dostalo do jejich chladné, tiché říše. A teď si vyčíhli jeho a vrčeli v očekávání nadcházející hostiny.
Neměl žádné zbraně, nic, čím by s nimi bojoval. Vypadali velmi silní, ale byli pomalejší než člověk. Vyklouzl jedné dvojici, která se přiblížila, prokličkoval kolem dalšího, a tak pokračoval až ke zdi. Obrátil se zpět k matnému světlu vycházejícímu od vzdáleného schodiště. Rozběhl se tím směrem, ale pak se zarazil. Vrátit se zpět znamenalo přímo naběhnout trpaslíkům. Nemohl se vrátit. Otočil se a spěchal tmou podél zdi. Předstihl číhače a dostal se k poškozeným dveřím na konci ohromné síně. Zbytky trámů byly tentokrát na místě, ale polámané a naházené na zemi, aby mohli číhači po libosti procházet.
V prostoru za nimi vládla absolutní tma. Relkin včas začichal. Znovu nakyslý pach, byli tam uvnitř, čekali na něj, až jim vklopýtá do náruče.
Odsunul se. Zápach sílil, šli si dveřmi pro něj.
S výkřikem zoufalství se otočil a rozběhl se zpátky cestou, kterou přišel. Číhači na něj čekali.
Bylo to jako nějaká hra z noční můry, až na to, že on byl míč a jestli ho chytí, snědí ho. Číhači se k němu sbíhali, snažili se ho přitlačit ke zdi.
To nemohl dovolit. Bylo jich nejmíň deset, kdyby ho zahnali do kouta, určitě by ho chytili. Zabrzdil, přidřepl a ve výšce kolen proklouzl k jednomu, který po něm šel.
Máchl rukou vzhůru a udeřil číhače do prsou. Ucítil, že protivník uhnul, a skokem proběhl kolem něj. Jen těsně se vyhnul tvorovu sevření. Běžel ke konci jejich řady, dýchal přerývaně, zrychloval, jak nejvíc to šlo.
Vzdálil se od nich a zahnul zpátky ke dveřím. Byl rychlejší než číhači, nic víc nepotřeboval. Několik jich ale mělo ke dveřím blíž a rychle se tam sbíhalo. Sprintoval rychleji než kdy předtím a jen nejtěsněji vyklouzl nataženým pažím. Ucítil dokonce ruku, která mu sjela po zádech a málem ho chytila za opasek, než mezi nimi proběhl do první síně.
Tam naštěstí už před ním žádní nebyli, a tak trochu zpomalil a zamířil ke vzdálenému schodišti. Kdykoliv raději k trpaslíkům než k číhačům. Zamumlal modlitbu ke Caymovi a zauvažoval, kdy si asi starý bůh všimne, že má jeho služebník Relkin pořádné potíže.
Opustil síň a málem vrazil do malé skupinky čekajících číhačů. Vyhnul se ruce, ucítil sevření na košili, ale vytrhl se a rozběhl se kolem. Jiná ruka ho zasáhla do tváře, on se zhoupl a zeširoka udeřil doleva, až ho zabolela pěst. Klopýtl, málem upadl a byl za nimi.
Nemohl dělat nic jiného než vzít nohy na ramena. Z jiných dveří už se vynořovali další číhači. Nejnižší patro jimi bylo zamořené. Ruka ho bolela, v běhu si ji přidržoval druhou. Byli přímo za ním, hnali se jako opice po všech čtyřech.
Byl v pasti mezi nejhorší a druhou nejhorší životní možností - být sežrán číhači nebo zotročen trpaslíky.
Připomněl si, že dokud je naživu, má naději. Rád by věděl, jestli se starý Caymo vůbec chystá zakročit. Rád by věděl, jestli by se neměl pokusit dovolat se Velké Matky.
Dorazil ke schodům a vyrazil vzhůru, bral je po dvou.
Číhači se objevili na schodech vzápětí, brali je po třech a brzy ho začali dohánět. Ohlédl se a znovu se vyděsil, když uviděl, jak jsou blízko.
Lucerny byly stále daleko nahoře, jak trpaslíci prohledávali patro po patru.
Číhači byli skvěle vybavení k běhu do schodů, možná to bylo chmurné tajemství jejich úspěchu. Co jednou sešlo dolů do jejich světa, to nikdy neuniklo. Teď mu chňapali po patách, dokonce i když natáhl krok, takže i on bral schody po třech.
Nohy už mu umdlévaly. Vyčerpání bylo blízko. Zoufale vykřikl a pokusil se zrychlit. Skákal po schodech, přes tři nebo čtyři, stejně rychle jako číhači za ním.
Jeho zoufalý výkřik však vyvolal pozornost o pár pater výš. Lucerny zasvítily dolů. Hlasy vítězně zakřičely. Běžel po schodech, natahoval krok. Běžel k trpaslíkům.
Na odpočívadle se číhačům o pár kroků vzdálil, na schodech jeho náskok stahovali. Patro po patru se přibližovali. Trpaslíci už nemohli být daleko, znovu volal. A pak ho číhač chytil za patu. Relkin ztratil rovnováhu a zavrávoral. V mžiku byli na něm. Vyrazili mu dech, zavalili ho a nadzvedli a začali ho trhat na kusy. Křičel a rval se, ale byli na něj příliš silní.
Na jeho řev odpověděla salva výkřiků jen o kousek výš a trpaslíci s ocelí v rukou zabili pár číhačů, zatímco zbylí s hněvivým a rozčileným křikem utekli.

Relkin hodnou chvíli ležel schoulený na schodech a snažil se jen popadnout dech. Připadalo mu, že má paže málem vytržené z kloubů, a skoro to byla pravda.
Drsné trpasličí ruce sáhly dolů a zvedly ho. Kdosi ho zezadu udeřil dlaní přes hlavu. Zhluboka se nadechl. Znovu ho udeřili a několik dalších mu bez okolků nadávalo.
Prudce se otočil a kopl trpaslíka za sebou do žaludku. Ten zalapal po dechu a zkroutil se bolestí. Relkin se znovu otočil a pokusil se utéct jim, proklouznout nahoru kolem nich. Skoro se mu to podařilo, ale pak přilétla palice a udeřila ho z boku do hlavy, takže ztratil vědomí ještě dřív, než dopadl na kamenné schody.
KAPITOLA 23
Relkinovi bušilo v hlavě. Probudil ho hlasitý rachot, jako by se prázdný sud valil po kamenném dláždění. Otevřel oči a opatrně zvedl ruku k zraněnému místu. Na horní části lícní kosti měl bouli. S námahou se posadil, prohmatal otok a pohnul čelistmi. Byly ztuhlé, ale neucítil bodavou bolest zlomeniny. Ucho ho bolelo a bylo pokryté krví.
Ležel ve stáji na hromadě slámy na místě, které vypadalo jako poničené stání. Ve stěnách zely díry, příčky chyběly, takže tudy viděl do dalších stání. Na rohových pilířích na obou koncích asi osm stop dlouhé dřevěné stěny visely podivně zdobené lampy. O protější stěnu se opíralo kolo. O kus dál byly hromady pečlivě smotaných provazů.
Posadil se, ale hned si zase lehl, přemožen vlnou nevolnosti. Několikrát se zhluboka nadechl. Kdosi běžel kolem stání, ve kterém ležel. Podíval se nahoru a uviděl trpaslíka s těžkým vakem, který spěchal, jak jen mohl.
Okolo proběhli další trpaslíci a volali na někoho za sebou. Náhle odněkud zdálky zazněl hlahol zvonu.
Relkin zjistil, že je za kotník připoután řetězem ke kruhu zapuštěnému v zemi. Líně za něho zatáhl. Nikde nebyl uvolněný. Řetěz zajišťoval masivní zámek.
Zalila ho další vlna nevolnosti. Se skřípěním zubů ji překonal.
Pokoušel se vzpomenout, jak se sem dostal. Nebylo to snadné.
Z přemýšlení ho vytrhli dva trpaslíci, oblečení do hnědé, kteří vtrhli do stání a zvedli ho na nohy. Zatímco jeden velkým klíčem odmykal zámek, něco si vykládali. Pak ho vyvlekli ze stání a strkali před sebou. Vyklopýtal do široké chodby.
Minuli je další trpaslíci, rodina tvořená dvěma obtloustlými dospělými a čtyřmi obtloustlými dětmi. Za nimi šli tři otroci, muži neurčitého věku sklonění pod truhlami a těžkými vaky. Byli skoro nazí, těla pokrytá jizvami, které zanechal bič.
Relkin se zachvěl. Trpaslíci ho s kletbami tlačili dál. Trpasličí rodinka spěchala před nimi. Bolestně vyhublí otroci se potáceli za nimi. Takový bude i jeho život, pokud nenajde nějakou cestu ven.
Ale žádná možnost k útěku se nenabízela, ani když se vynořili na dalším, ještě širším náměstí, kde trpaslíci vylezli do rikš a jejich zavazadla byla navršena za ně. Potom se otroci postavili dopředu mezi kola rikš a začali táhnout. Trpaslíci hrubě pokřikovali, aby otroky popohnali, a pobízeli je bičem stejným způsobem jako koně nebo osly.
V nejpěknější rikši, v otevřeném vozíku s reliéfními řezbami ve světlém dřevě a zlatými intarziemi, seděli dva urozeně vypadající trpaslíci, ke kterým byl Relkin předtím přiveden.
Zatleskali a vyštěkli ostré rozkazy na dva nízko postavené trpaslíky, kteří postrkovali Relkina. Zatlačili ho mezi kola a řetězy mu připoutali zápěstí k držadlům. Pak odstranili řetěz z kotníků.
K Relkinově úžasu oba neurození trpaslíci vylezli na zadní část rikši a usadili se vzadu. Čekalo se, že utáhne je čtyři, a ještě těžké truhly naplněné jejich věcmi!
Urození trpaslíci na něj náhle zakřičeli verijsky. Ten v purpurovém sametovém rouchu popadl dlouhý bič kočího.
"Otroku, táhni, táhni pilně, táhni teď, jinak bič!"
Mluvili verijsky!
"Tohle mi nemůžete dělat. Nemáte právo!" Relkin cítil, jak v něm kypí hněv. Až se o tom doví legie, tohle místo vydrancuje a vypálí.
"Ticho. Ty jsi otrok. Táhni, táhni pilně, jinak bič!"
"Ne. K čertu, jsem svobodný člověk, nejsem otrok!"
Oba trpaslíci zařvali vzteky.
Relkin si vzpomněl na rikši v Ourdh. Bude tohle jeho osud? Vlastně tažné zvíře, určené deset či dvacet let tahat vozík napříč podzemní říší trpaslíků, dokud nebude příliš vyčerpané a neužitečné?
Trpaslík v purpuru ho náhle udeřil bičem, ramenem mu projela bodavá bolest.
Vztekle na ně zařval a zůstal na místě. Rozhodl se, že vozík nepotáhne. Nebude jejich otrokem. Nepřipustí, aby se mu to stalo.
Bič mu dopadl na záda, až nadskočil bolestí. Pak znovu a znovu. Po šíji mu stékala krev.
Tohle neudělá! Byl rozhodnutý. I kdyby ho umlátili k smrti, nikdy nepotáhne čtyři tlusté trpaslíky, jako by byl nějaké tažné dobytče.
Trpaslíci křičeli a hojně ho častovali bičem. Relkin cítil, jak mu po zádech teče krev. Kdesi hluboko v srdci si povzdechl. Zdálo se, že ho ti proklatí trpaslíci umlátí tady a teď. Jeho zkušenosti s trpaslíky byly minimální, za což byl ze srdce vděčný. Spadl na kolena, ruce před sebou, stále připoutaný na místě. Trpaslíci pokřikovali nadávky a dál na něj pršely rány. Jestli ho chtějí zabít, udělají to. Nemohl nic dělat.
Matně se podivil, proč starý Caymo nikdy nezasáhl. Snad neslyšel modlitby svých uctívačů. Snad, uvažoval smutně Relkin, starý Caymo už neexistuje. Dny tančícího boha rozkoší a obchodu ve skutečnosti už dávno skončily. Buď tak, nebo bylo Relkinovo uctívání a modlitby tak špatné, že ho Caymo nikdy neslyšel. Přemítal, zda by ho Velká Matka po tom všem přijala do nebe.
Náhle se ozval strašlivý zvuk a všichni trpaslíci zároveň vykřikli. Na okamžik kolem zazářilo silné světlo, pak pohaslo.
Relkin si uvědomil, že zprava vychází jakýsi zlatý žár.
Bič se zarazil. Trpaslíci oněměli. Relkin se tam zahleděl, potřásl hlavou a znovu hleděl, nevěda, jestli má věřit vlastním očím.

Elfská dívka byla zpátky, ale tentokrát jako vězeň, držena mezi dvěma postavami, které vypadaly, jako by vystoupily přímo z pradávných mýtů.
Ze zlaté zbroje a vážných krásných tváří lemovaných stříbrnými kadeřemi poznal, že jsou to vládci elfů. Měli přilby starodávného typu s malými stříbrnými křidélky vyčnívajícími nad ušima. U opasků měli meče a v pravici nesli těžké oštěpy s ocelovými hroty.
Elfská dívka ukázala na trpaslíky a dlouze, hlasitě si stěžovala. Jakmile skončila, trpaslíci vybuchli vlastními hlasitými protesty.
Elfští páni dost dlouho naslouchali trpaslíkům, kteří si zřejmě dokázali stěžovat donekonečna. Pak náhle zvedli oštěpy a hlasitě vzkřikli.
K Relkinovu úžasu trpaslíci zmlkli.
Elfové promluvili, ne řečí trpaslíků, ale dávným jazykem svého lidu, mateřštinou všech jazyků, a Relkin jím docela zřetelně rozuměl, takže žasl ještě víc.
"Nejprve," začali, "bylo shledáno, že ten mladý člověk nebude váš. Bude okamžitě propuštěn."
Relkin ucítil, že mu srdce v hrudi buší pevněji. Šlo to dobrým směrem. Trpaslíci zklamaně zabědovali.
"Co více, vězte, že tento muž nese znamení Sinni. Nesmíte zasahovat do jeho osudu."
Trpaslíci zmlkli.
"Za druhé, ve věci stížnosti elfky Debeneni, bylo shledáno, že jste ji ošidili o platbu, kterou jste jí povinováni."
Trpaslíci zasykli.
"A do třetice, ve věci zákona krále Lesa, Dethelgolina Velikého, jste shledáni vinnými z neoprávněného braní otroků."
Trpaslíci zbledli, chvěli se, ale zůstali zticha.
"Propusťte ho," ukázali zlatí elfi na Relkina.
Jeden z neurozených trpaslíků slezl a vzdorovitě osvobodil Relkina z opratí.
Relkin si přeměřil trpaslíkovu bradu.
"Nesmíš trpaslíka udeřit!" řekli zlatí.
Relkin si dal ruku k hrdlu, ukázal na trpaslíky, udělal znamení ďáblova oka a odvrátil se.
Trpaslík, který mu byl nejblíž, se zavrčením zvedl nůž. Zlatá záře na okamžik zesílila a dva elfové potěžkali oštěpy.
Trpaslík se zaklením spadl dozadu a vrátil se do zadní části vozu. Relkin stál vedle elfů.
Zblízka byli zlatí elfové jednoznačně nepodobní lidem. Uši měli špičaté, útlé, s dlouhými lalůčky. Šikmé oči byly větší než oči kteréhokoliv člověka. I když na něj zíraly zlatými zornicemi, neprozrazovaly žádné emoce.
Relkin zamumlal díky. Vyměnil si pohled s elfkou, ale ani u ní nerozeznal žádné lidské city. Pak odvrátila pohled a už se nepodívala zpět.
"Tvůj osud neleží zde," řekl jeden z nich.
Relkin na něj chvíli hleděl. "A kde tedy leží?" zeptal se.
"V zemi Arneis je růžová zahrada. Tam se mu postavíš."
"Růžová zahrada v Arneis," opakoval Relkin a zachvěl se, když si vzpomněl na slova dalhousijského věštce. Čeká ho nějaká pohroma, to se zdálo zatraceně jisté.
"Cesty osudu jsou působištěm Sinni. Toto je jejich jasnozření."
Vzhlédl. Sinni? Dívají se snad?
"Proč hledíš vzhůru?"
"Jsou Sinni tady?"
"Ne. Proč? My jsme tady."
"No, ano, ale..."
"Pojď. Ještě je třeba něco učinit a pak se musíš vrátit ke svým druhům."
Relkin mávl rukou ke čtyřem trpaslíkům.
"A co oni? Odejdou nepotrestáni?"
"Budou potrestáni."
"Jak?"
"Dívej se."
Relkin se podíval a spatřil, že trpaslíci stále sedí, jako zmrazení. Zdálo se, že ani nedýchají.
"Co se stalo?"
"Nepohnou se celých sto let."
"Sto let?"
Elfští páni se otočili a zamířili chodbou pryč.
Relkin nedokázal odolat. Udělal dva kroky a štípl trpaslíka v purpuru do nosu.
"Nechej trpaslíky na pokoji!" řekli zlatí.
"Kam jdeme?"
"Musíme uklidnit draka."
"Draka?"
"Ve městě trpaslíků se volně pohybuje velký drak. Jde s ním zkáza."
"U dechu, nechte mě hádat."
"Je to tvůj drak, Relkine z Quosh."
"Kde je?"
"Musíme si pospíšit. Trpaslíci jsou ohrožený druh. Pokoušíme se zachovat jejich počet. Drak se je chystá pobíjet."
"Kde?"

"Pojď, vezmeme tě tam."
Ukázal na elfku, která kráčela mezi pány.
"Proč jim pomáhala?"
"Slíbili jí krásné drahokamy. Je mladá a tvrdohlavá. Půjde s námi k dvornímu soudu krále Lesa, kde bude souzena. Nemusíš se starat o pomstu."
Elf napravo, který měl snad o něco ostřejší bradu a menší nos, přistoupil těsně k němu, natáhl ruku a připevnil k Relkinově opasku zlatý řetízek.
"A to je k čemu?" Relkin ho chytil do dlaně. Byl jemnější než stříbro, asi pět stop dlouhý. Elf za něho zatáhl a přitáhl Relkina k sobě. Elfskou dívku propustili a odeslali pryč. Neohlédla se. Relkin teď stál mezi oběma elfskými pány.
"Utíkej," řekli.
"Kam?"
"Utíkej."
"Ještě pořád se vzpamatovávám z minulého útěku, nečekejte nic moc."
"Utíkej."
Dal se do běhu. Cítil se smrtelně unavený, v hlavě mu při každém kroku bušilo. Elfové vedle něj běželi lehkým krokem, zdánlivě bez námahy. Skoro nebylo vidět, že vůbec dýchají. Pak si Relkin uvědomil, že všichni tři zrychlují, jako by je spojovalo neviditelné vlákno. Běželi teď mnohem rychleji, než člověk dokáže, tak rychle jako nejrychlejší kůň, a pak ještě rychleji. Utíkal dál, potácel se, ale oni se hnali matně osvětlenými chodbami podzemního města stále rychleji. Relkin jen hleděl, jak se míhají kolem rohů a probíhají štěrbinami.
Netrvalo ani minutu, když se vynořili ve vstupní místnosti Mardubabovy brány. Relkin okamžitě pochopil, že situace je výbušná.
Bylo to prostorné místo, dost prostorné, aby se válečný drak mohl účinně ohánět mečem. Bazil stál v otevřené bráně. U stěn se tlačilo ohromné množství trpaslíků a jejich vozů, tažených psy, otroky a malými poníky. Drak a blyštivá ocel Ecatoru je drželi v šachu.
Tihle trpaslíci prchali před vpádem draka, ale drak je chytil do pasti tady v bráně, kde se celá ta změť vozů a kočárů, rikš a nosítek zadrhla.
Někteří slézali ze svých dopravních prostředků a chystali se dát na útěk. Bazil vrčel a řval: "Kde je dragonýr?"
Trpaslíci se rozběhli.
Ecator zasvištěl a přeťal malý bílý kočár. Poník splašeně vyrazil pryč s přední částí. Bazil šlapal v troskách, některé vozy převracel, jiné smetal z cesty. Ecator vylétl vzhůru.
Vzápětí byli elfové i Relkin před ním.
"Tady jsem, Bazi, tady!"
Drak se zarazil uprostřed rozmachu. Půl tuctu zděšených trpaslíků to zachránilo před smrtí.
"Chlapče!" zahulákal. Pak se nedůvěřivě podíval na oba elfy, kteří stáli Relkinovi po boku.
"A kdo je tohle?"
"To jsou, no, nevím, jak se jmenují, Bazi, ale řekněme, že mi hodně pomohli."
"Chlapec vypadá, že je sssotva živý. Nepomohli dossst brzo."
Relkin si sáhl na poraněné ucho: "Máš pravdu." Pak se starostlivě zadíval na drakovu potrhanou kůži.
"Co se ti, ve jménu starých bohů, stalo?" zeptal se.
Bazil zasupěl: "Vběhl jsssem v lessse do trní. Elfi ssse těžko chytají."
"No vida, ty jsi chytal elfy, zatímco elfové chytali mě. Dneska v noci jsme si chytání docela užili."
Když Bazil uviděl Relkinova bičem rozšvihaná záda, dělal si další starosti.
"Chlapec bude mít záda jako tressstanec," řekl zachmuřeně.
Promluvili elfští páni.
"Teď se musíte vrátit ke svým druhům. Pojďte, ukážeme vám cestu." Elfové je vyvedli Mardubabovou bránou a na lesní pěšinu. Sundali Relkinovi zlatý řetízek. Pak zvedli dlaně.
"Sbohem, dragonýre. Nyní tě opustíme."
"Počkejte, ještě něco bych rád věděl. Sinni. Proč zasahují?"
"To nám není známo."
"A kdo to teda je? Můžete mi říct aspoň to?"
"Urození vládci, kteří povstali za rozbřesku časů. Odvždy chrání Ryetelth."
"Už musíme jít, dragonýre. Vrať se ke svým druhům. Přicházejí."
"Počkejte, řekněte mi, jak se jmenujete. Musím vědět, komu dlužím život."
"Jsme Althis a Sternwal. Kdybys někdy potřeboval pomoc v lese krále pod Stromem, stačí zavolat naše jména."
Otočili se, rozběhli se obrovskou rychlostí a brzy zmizeli. Zlatou záři si odnesli s sebou.
Relkin vydechl a zhluboka nabral dech. Drak představoval ve tmě uklidňující jistotu. Kráčeli mezi stromy po široké pěšině, která je nakonec vyvedla ke břehu řeky. Nepříliš daleko zahlédli světla Alby.
Voda byla studená, ale drak ho vzal na široká záda a šok z chladu ho oživil. Obrátil se a zahleděl na les Valur. Svět se mu ukázal jako podivnější místo, než jaké si kdy představoval.
"Růžové zahrady v Arneis," zamumlal. Zajímali se o něj Sinni. Bylo to zneklidňující pomyšlení.
KAPITOLA 24
Po návratu na palubu Alby musel Relkin snášet hněv dračího vůdce Turrenta a žertování dragonýrů. Mono, který uměl nejlépe zacházet s jehlou, mu zašil záda. Během šití ho trápil otázkami, jak si zadováděl s elfkou.
Relkin zatínal zuby a mhouřil oči, nakonec se ale přece jenom dokázal ušklíbnout.

"Nemohl jsem se zastavit, Mono, však víš, Relkin velký milovník a tak."
Bazil, který seděl vedle nich, se hlasitě zachechtal: "No, elfka prossstě pochopila, jak je tento chlapec posssedlý oplodňováním vajec."
Když ale smích dozněl, drakovi nebezpečně zajiskřilo v očích. "Ale pro trpassslíky by bylo lepší, kdybych je nikdy nepotkal. Nikdy už neukradnou dragonýra ani nikoho jiného."
Když se Relkin probral, musel se vrátit k životu sestávajícímu z menších trestů a prázdných hodin, během nichž přemítal o budoucnosti.
Arneis byla prosperující provincie na opačné straně Malgunských hor, blízko Kadeinu. Byla známá červeným vínem. Bylo mu záhadou, proč by tam měl jít, aby se jeho osud naplnil.
A pak tu byla ta věc se Sinni. Co mu ty podivné bytosti chtějí? Vzpomněl si na přízračné tvary, které nad ním visely ve vzduchu v jámě v Dzu, a zachvěl se.
Vzpomněl si na slova čarodějky Ribely: "Ve sféře osudu leží všechny figurky, dítě. Je tam figurka pro každého z nás, i pro tebe, a i ta nejmenší figura může sehrát v záležitostech světa životně důležitou roli."
Odhodlal se napsat paní Lessis. Celou zimu usilovně pracoval v péči trpělivého učitele z pevnosti, který učil třídu smíchanou z legionářů a farmářských chlapců, aby zvládl čtení a zlepšil se v psaní. Lessis mu řekla, aby jí napsal, a on to udělá. Snad by mu mohla odpovědět na některé z mnoha, mnoha otázek, které se mu honily hlavou.
Drhl. Škrábal. Leštil. Dny plynuly a Alba pomalu, ale vytrvale plula proti pomalému říčnímu proudu.
Relkinova záda se zahojila a fialový otok na líci postupně zhnědl a vytratil se.
Konečně dopluli k Darkmonskému zlomu, kde řeka na půl míle dlouhém úseku spadla o tisíc stop. Vylodili se a pochodovali císařskou silnicí k vrcholu. Cestou minuli obilné skluzy vybudované císařskými inženýry. Tyhle skluzy byly jedním z kenorských divů. Pytle obilí hladce sjížděly dolů po skluzech k určeným nákladním dokům.
Ve skutečnosti tvořilo skluzy sedm oddělených částí a u každého přerušení pracoval tým dělníků, kteří nasměrovali obilí k dalšímu skluzu. Celkově představovaly skluzy dokonalý příklad toho nejlepšího z císařského stavitelství.
Za vrcholem zlomu stanuli u horního toku řeky, divokého kraje naprosto odlišného od poklidného dolního toku. Odsud šli dál pěšky.
Později toho dne minuli skupinu kopáčů, hloubících kanály. Tři velcí, staří mosazní draci seděli na břehu a pořádali obrovský oběd. Na pomoc měli tucet mužů, dvakrát tolik koní a spoustu nářadí. V kanálu, zpola ponořeném ve vodě, stálo jejich říční rypadlo. Na křížem vyztužených, stopu širokých trámech byly lžíce s ocelovými zuby.
Když pochodovali kolem, starší draci si se 109. oddílem vyměnili směs přátelských pozdravů a dobrosrdečně míněných dračích urážek.
Jakmile minuli kopáče, draci ze 109. se pustili do živé debaty o možnostech podobného života. Draci na odpočinku si mohli vybrat farmaření v Kenoru, mohli pokračovat v práci u stavebních jednotek nebo se mohli vrátit do vesnice, kde se narodili.
"Draci u ssstavbařů mají dobrý život," prohlásil Anther, zelený drak z Anubinasu.
"Dobrý plat, k jídlu co chtějí," řekl jeho dragonýr, Halm z Orsu.
"To musssí kopat každý den?" zeptal se Zelený Purpur.
"Taky staví mosty. To je velká část Císařské služby."
"Zvážím to," řekl Zelený Purpur. "Lepší než pěssstovat rossstliny, abysss přežil."
"Ale farmáři jeho půda patří, i draci mají vlassstnická práva," ozval se Bazil.
"Takovým věcem nevěřím. Až bude celá země osssídlená, nechají lidé půdu drakům?"
"Říše si draků vždycky vážila," řekl Halm z Orsu.
"Ale říše tu nebude napořád," prohlásila Alsebra, jalová zelená dračice z Aubinasu. "Lidé sssi vládnou mnoha různými způsssoby. Jenom říše je k drakům přátelssská."
Ostatní draci se na Alsebru zadívali a těžce mrkali, jak si promýšleli její slova. Dračice byla velice dobře informovaná a, jak se báli, chytřejší než kdokoliv z nich. Taky byla velmi dobrá s mečem. Od chvíle, kdy přišla, všem drakům ve 109. naháněla hrůzu a zároveň je přitahovala. Samozřejmě kromě Zlomeného Palcáta, jehož srdce toužilo letět po širém severním nebi a lovit táhnoucí stáda.
"Alsssebra se nemusssí bát. Říše přežije všechny draky tady."
"Ale jednou, Zlomený Palcáte, jednou tu bude hodně, hodně lidí, a nebudou chtít, aby draci žili mezi nimi. Víš, jaké je to ve měssstech."
"V Marneri zachází sss draky dobře."
"Ano, ale ne vždycky. Mysssím, že sssám máš špatné zkušenosssti."
Bazil přikývl. Měl v Marneri svou první práci, pro pána z borganského hrabství v Modrých horách. Tam získal první zkušenost s trolly.
"Pravda, ale farmář zbohatne, když pěssstuje obilí pro říši. Zbohatne a najme lidi a koně, co pro něho pracují. Drak už nebude mussset pracovat."
"Ale draci u ssstavbařů cessstují. Projdou celou zem. Ssstaví mosssty v Kadeinu. Kopou říční kanály v Kenoru," namítl Anther.
"Aha, zelený chce cessstovat," ozval se Vlok. "Dej na tohohle draka, necessstuj."
"Vlok teda cessstoval?" zeptala se Alsebra.
"Vlok už viděl sssvět."
"Tak proč necessstovat?"
"Je to nepohodlné. Na lodích jsssi v kukani jako nějaké velké kuře."
Všichni se zasmáli.

"Ten Vlok by měl mít křídla," řekla Alsebra.
To pobavilo Zeleného Purpura.
"U ohně Glabadzy, to je mizerný nápad," zahřměl.
Cestou potkali i řadu vozů, tažených skupinou obrovských koní.
"To jsou největší koně, co jsem kdy viděl," prohlásil malý Jak.
"Jsou v císařských službách," řekl Manuel.
"Císařští?" optal se Swane. "Jseš si tím jistej?"
"Jasně, jen se na ně podívej. Bílé hřívy a ocasy u šedáků, to je znamení císařského chovu."
"Celý Kohon je známý svými koňmi," řekl Bryon. "Pšenice a koně, říkají."
"A ty největší berou pro službu říši."
"Jak asssi chutnají?" zeptal se nevinně odněkud zpoza nich Zelený Purpur. Všichni dragonýři znechuceně zasténali.
"Hmm," zabručel Zelený Purpur, který se několikrát olízl, když přemýšlel o křehkých, kulatých kýtách císařských koní, "dragonýři zatím ještě nikdy koně nejedli. Ukážu vám, jak sssi na nich pochutnat."
Otřásli se a přikázali mu zmlknout.
Dalšího dne časně ráno vpochodovali do hlavního města Kohonu. Na ulicích s obchody už vládl čilý ruch a z dřevěných kuchyní podél doků se linula vůně horkého chleba a smažené slaniny, až se jim sbíhaly sliny. A přece, když pochodovali, všimli si, že je něco špatně.
Město Kohon vyrostlo pod příkrými skalními srázy hory Kelder a ulice se vinuly ve svahu v sousedství pěkných domů postavených ze dřeva, cihel a proutí. Ve vzduchu se vznášela vůně úspěchu. Město bylo přirozeným vládnoucím střediskem rostoucí provincie a tvořilo vstupní bránu k ní.
Na východě a jihu se táhlo Horní jezero, měřící napříč víc než deset mil. Na severu ležely úrodné kohonské roviny a na západě čekala chmurná tvář Černého vřesoviště.
Relkin vřesoviště krátce přeměřil pohledem.
"Vyhnat lupiče odtamtud bude dřina."
Zamířili k pevnosti nad městem. Když pochodovali ulicemi města, uvědomili si, že kromě obchodní čtvrti byl všude podivný klid. Všichni lidé, které potkali, byli oblečení v černém. To Swanovi samozřejmě připomnělo lidi z Ourdh, kde také mnozí nosili černou. Bylo tu i hojně klobouků se širokým okrajem, které stínily obličej.
"Všimli jste si ještě něčeho?" zeptal se Jak.
"Zavřeli všechny pivnice," řekl Relkin.
"Tak," prohlásil Swane se zděšeným údivem.
"Všechny hospody?"
"Vypadá to tak."
"A kde je teď starý Caymo?" zabručel Swane.
Podél cesty nad městem míjeli úhledná stavení s pevnými kamennými zdmi a silnými doškovými střechami. Zimy tady byly krátké, ale tuhé. částečně kvůli velké nadmořské výšce.
Za okny se občas mihly dětské tváře, uchvácené pohledem na pochodující muže a na draky.
Po pobytu v Dalhousii jim pevnost připadala malá, obvykle byla domovem jen jízdní jednotce, ne více než šedesáti mužům. Teď se na bývalém přehlídkovém nádvoří tyčily stany a rostly tu chýše pro draky. Brzy tu bylo přeplněno.
Jen co se usadili, prošel kolem kapitán Eads. Tvářil se mrzutě.
"Chápu, jak je vám tu všem těsno," řekl, "ale brzo začneme vysílat hlídky a tím se věci tady dost zjednoduší."
Pak nasadil ještě pochmurnější tón.
"Obávám se, že mám pro vás všechny špatné zprávy. Dokud budeme v Kohonu, budeme pít jenom vodu. Nebudou žádné dovolenky a nikdo nesmí do města, jen v rámci služby. Ujišťuju vás, že to není moje práce. Je to požadavek městských radních."
Jeho zpráva zapůsobila jako úder blesku. V legiích bylo pití piva běžnou denní samozřejmostí, pro muže, draky i dragonýry. Opilost byla odsuzovaná a vzácná, ale všichni si každý den dávali pivo a nikomu nechybělo víc než drakům.
Kapitán Eads viděl tázavé pohledy všech očí. "Vysvětlím to. Loni město převzala sekta bohyně Dian. Těm, kdo o nich ještě neslyšeli, můžu říct, že dianinci mají, řekněme, v oblibě prohibici. Odsuzují jakoukoliv lehkovážnost. Zakázali veškeré alkoholické nápoje. Popravdě řečeno, zakázali hezkou řádku věcí. Třeba tanec, česnek a noviny. Budete se mnou, myslím, souhlasit, že město bez piva a tance stejně nestojí za návštěvu. Nejsme ve městě vítáni. Nebudeme tam chodit. Jasné?"
Eadsova tvář měla v tu chvíli neobvyklou barvu. Takový vývoj ho zjevně rozezlil. Ti zatracení měšťani samozřejmě chtěli, dokonce požadovali, aby muži a draci šplhali po horách a pobíjeli Crally, ale nechtěli je ve svých ulicích. Rorker Eads by s chutí obrátil své mužstvo a vyrazil zpátky po proudu. Bylo mu jedno, co Crallové s tímhle prokletým místem udělají, když je to tak.
Později šel Relkin přímo před skupinkou kavaleristů, kteří rozhněvaně probírali dianince.
"Říkám vám, že jsou to fanatici. Zrovna teď jsou i u nás ve Vo. Chtějí, aby všechny holky chodily pořád v černém."
"Tohle teda bude ubohá služba."
Jeden z jezdců si ho všiml.
"Hej, Relkine, co na to řeknou draci?"
"V Ourdh jsme je mořili hlady, a přece jsme se protloukli. Chci říct, že nikoho nesežrali, ale moc nechybělo. Budou potrhlí a malicherní. Milují svoje pivo. Brzo si rozhodně nebudu přát být na špatném konci dračího meče."
"Tak doufejme, že dostaneme některou z prvních hlídek. Radši být venku v lese než trčet tady. Jestli draci znervózní,

koně to určitě vycítí, a pak budeme mít potíže i my."
Relkin souhlasil. Daleko lepší bude vyrazit s patrolou než zůstat bez piva v přecpané malé pevnosti. V hloubi duše si povzdechl. Život tady bude asi pěkně těžký.
KAPITOLA 25
Jednotky kapitána Eadse, rozhořčené tím, jak s nimi zacházeli puritánští radní Kohonu, ochotně přijaly tažení do hor. Tratili na tom Crallové. Muži a draci pochodovali vřesovištěm tam a zpátky, zatímco jezdci dělali učiněné divy, a během měsíce Crally úplně rozdrtili.
Dobyli a zničili crallská opevnění jedno po druhém. Získali zpět spoustu ukradených věcí, včetně pokladnice jejich náčelníka Bleuse Cralla, a nalezený majetek vrátili vlastníkům nebo ho poslali po proudu do dalhousijské pevnosti. Crallové líčili oka, kopali jámy a číhali v záloze, ale způsobili jen málo ztrát. Dragonýři a muži z 322. a 182. měli příliš dobré oči a bystré hlavy.
Jen při jedné příležitosti se Crallové pokusili svést bitvu. Během deseti minut ztratili sto mužů a jejich síly byly rozprášeny. Lekce se neminula účinkem. Proti disciplinovaným, dobře vycvičeným argonathským legionářům, podpořeným draky, jakýkoliv útočník riskoval vše.
Posledního dne v měsíci zajali u Strmé skály samotného Bleuse Cralla a přivedli ho do města. Vojenský soud v pevnosti ho shledal vinným vraždami více než čtyř set lidí. Jen přečtení seznamu zločinů trvalo déle než hodinu. Bleuse Crall byl oběšen téhož dne při západu slunce.
Potom už byl život v pevnosti klidný a nudný.
Na počest jejich úspěchu se dianinští starší usnesli, že zdvojnásobí bdělost proti hříchu jakéhokoliv druhu.
Boty nahradily dřeváky. Spolu s česnekem bylo zakázáno i všechno ostatní koření. Ovoce se smělo jíst jen vařené. Nesměly se číst žádné jiné knihy než Kniha Dian. Po západu slunce nesměla hrát žádná hudba. A další a další. Za mnoho přestupků bylo ukládáno bičování a kamenování.
Občas k nim odpoledne, kdy se odbývaly tresty, dolétaly z města strašlivé výkřiky. V pevnosti se podívali jeden na druhého, obrátili oči v sloup a pokrčili rameny.
Neměli nic moc na práci, jen opravu pevnosti a udržování kondice. Turrent byl posedlý výstrojí, která se leskla ještě víc než dřív. Vtipkovali, že kdyby museli na přehlídku se zbytkem legie, nikdo by je neviděl, protože by všechny oslnil lesk jejich mosazi a oceli.
Jednoho dne si Turrent nechal zavolat Relkina a malého Jaka a dal jim za úkol zajít do města a přinést pár balíků kůží, aby je mohli natáhnout a použít k opravě štítů. Kromě toho měli vyzvednout i šest bedniček ocelových hřebíků, které jim poslali z Dalhousie na žádost stavitele z pevnosti.
Relkin a Jak dostali na starost velkého mezka s divoce vyhlížejícími žlutými zuby a s potměšilýma vypočítavýma očima, kterému přezdívali Hryzal. Brzy jim předvedl proč, když ve chvilce neopatrnosti kousl Jaka do zadku.
Jakmile Jak doskučel, přetáhl mezka několikrát laťkou, zvíře ale jenom potřáslo hlavou, zasupělo a pobaveně zahýkalo. Relkin Jakovi prkno sebral.
"Pojď, Jaku, jdem dál. Drž se za ním a sleduj nohy. Je nedůtklivý jako sršní hnízdo."
Scházeli ulicemi do zasmušilého města. Když míjeli zavřená okna a němé uličky, začal se Relkin cítit nepříjemně.
"Turrent by byl blahem bez sebe, kdybychom se dostali do potíží."
"Dobrá, budeme teda opatrní."
"Jenom si drž ruce u těla a neškleb se."
"Jo, ty se taky drž zpátky. Já jsem ještě žádné opravdické potíže neměl. Ne jako někteří."
Relkin měl chuť dát mladšímu chlapci pohlavek, ale neudělal to. Koneckonců, byla to pravda.
"Jo?" ušklíbl se. "A jak se teda přihodilo, že tu jsi se mnou?"
"Prostě se mu jenom dost nezdá moje leštění. Pořád si stěžuje na ty staré Ruspovy pracovní přezky. Prostě nevím, jak je vyleštit, aby byly jako vaše."
"Musíš si obstarat druhý pár, Jaku. Docela snadno se mění. Ten druhý pár budeš mít pořád naleštěný a necháš si ho jenom na kontroly. To je jediná doba, kdy je chce vidět nablýskané."
Jak žasl. Tenhle trik mu nějak unikl, když nastoupil.
Ve městě byl podivný klid. Výhled přes jezero dole bral dech. Hladina se leskla ve slunci, ztracená někde mezi modří a bílým oparem. Vzdálené hory se třpytily. Navzdory nepříjemnému pocitu Relkinovi úžasně stoupla nálada.
Pak, když míjeli hlavní náměstí, spatřil, kde všichni jsou. Shromáždil se tu dav, aby přihlížel veřejnému trestu. Na plošině, kde byli v kládě nahý muž a žena, stáli muži ve vysokých černých kloboucích. Na rozkaz dva z nich přistoupili s holemi a na nešťastné milence začaly pršet rány. Jejich výkřiky se ozvěnou odrážely od úbočí Kelderu. Relkin odvrátil zrak a pobídl mezka. Malý Jak si vrazil prsty do uší, aby ty zvuky neslyšel. Ze dveří se na něj zamračil nějaký člověk v černém. Relkin zapomněl na vlastní příkaz nedělat obličeje a vrátil mu to.
Šli dál, minuli zavřenou krčmu, dveře zatlučené hřebíky, vývěsní štít utržený ze řetězů. Na ulici na ně zírala trojice tmavě oblečených chlapů s kyselými tvářemi. Když dragonýři procházeli kolem nich, zamumlali modlitby. Jejich prosby byly nelítostné, plné opovržení a odsouzení nehodných prostopášníků, kteří neznají Dian.
Jak i Relkin na ně pokradmu udělali znamení ďáblova oka a Relkin zašeptal kletbu, kterou se naučil v Ourdh, zahrnující rodiče i potomky dotyčných lidí až do třetí generace.
Bez incidentů se dostali k doku a postavili se do fronty u skladiště. Stálo tu i pár lidí, kteří nebyli z města, honáci se sevřenými rty a mezkaři z venkova.
Byly tu čtyři nákladní doky a u všech se museli zeptat na zásilku, pro kterou přišli. Nic jim nevydali. Otázky k nim přivedly další dvojici zachmuřených mužů v černých pláštích, kteří prozkoumali jejich doklady a důkladně je vyslýchali. Brzy bylo jasné, že ti muži slyšeli o pokladnici Bleuse Cralla. Relkin žasl nad rychlostí, jakou se podobné novinky šíří.

Pokládali jim mnoho otázek, ale stále se vraceli k pokladu. Viděli ho dragonýři? Můžou ho popsat?
Než ho Relkin stačil zastavit, Jak vyhrkl:
"Jasně. Je to truhla plná zlaťáků a stříbrňáků. Našli jsme ji ve voze pod Strmou skálou."
Relkin šlápl Jakovi na nohu.
"Au."
Jak po něm střelil dotčeným pohledem, a pak si uvědomil, co udělal.
"Au, u dechu, promiň, Relkine."
Dianinci si něco šeptali.
"Promiňte," ozval se Relkin, "Kůže? Můžeme začít nakládat? Rádi bychom se vrátili do pevnosti."
Skladníci vzhlédli: "Bude to pár minut trvat. Musíme to najít."
"Dobrá, tak si pospěšte, ano?"
Muži je ignorovali. Vrátili se dovnitř a nechali Relkina i Jaka stát s Hryzalem venku.
Cekali u doků, ale i když ostatní dostávali své zboží, bedýnky s čajem, pytle kalutu, dokonce i balíky kůží, jim nepřinesli nic.
Relkin měl pocit, že omdlí hlady, a tak nechal mezka na starost Jakovi a zašel do pouliční jídelny, která sloužila dokařům. Koupil si teplý chléb zalitý sezamovou omáčkou.
Vyšel z jídelny a na chvíli se zastavil u doku, aby chléb s omáčkou zhltl. Zahleděl se na jezero s horami pokropenými slunečními paprsky a znovu ho uchvátila krása toho místa. Jen kdyby ti lidé nebyli tak divní. I Crally chápal víc než tyhle náboženské fanatiky. Těšil se zpátky do dalhousijské pevnosti. Atmosféra v Kohonu byla skličující.
Vedle seděl námořník a popíjel šálek kalutu.
"Tak co, dragonýre," řekl, "jak se ti líbí Kohon?"
Relkin si vzpomněl na zvuky veřejného výprasku. Bárkař na sobě neměl pohřební háv dianinců, a tak se mladík nedržel zpátky.
"Musím říct, že mě město moc nezajímá."
"He! No, to bylo docela upřímné." Muž se ohlédl přes rameno. "Ale bacha, co tady říkáš, dianince cizinci zajímají."
"Připadají mi posedlí zákony a tresty. Nahoře v pevnosti to celou dobu slyšíme."
Námořník se předklonil a ztišil hlas.
"Možná je to proto, že většinu lidí zastrašili, takže se jenom podřizují všemocné menšině."
"Pořád nechápu, jak se to může stát. Copak tihle lidi neuctívají Velkou Matku jako každý jiný?"
"To ti opravdu neumím říct. Uctívají Dian, správně? To je jejich způsob, jakým Matku vidí. Ti lidi v černých kloboucích říkají, že Dian je jediná podoba, která je skutečná, a jediná, kterou budou uctívat. Myslel jsem, že Matka je ve všech věcech, všude. Ale vždycky to tu nevypadalo takhle. Před třemi roky to bylo místo, které člověk rád navštívil. V té době zvolili za starostu jednoho z nich. Ten kupec, Emser, se k nim přidal, ale přede všemi to tajil, i před vlastní ženou. Když ho zvolili, začal je prosazovat na vysoká místa. Všechny zastrašili vězením a veřejným bičováním."
Námořník se odmlčel a dopil kalut.
"Jasně, tohle město potřebovalo kapánek zcivilizovat. Během trhů to tu bývalo trochu moc divoké. Tihle kohonští farmáři celé dny nevidí živou duši, dokud se nedostanou do města. Když si dají piva, co hrdlo ráčí, zdivočí. Celé dny jich pak měli plné vězení."
Relkin zvedl obočí.
"Chcete říct, že teď už není plné?"
"Kláda a bič jsou mnohem levnější. A kamenování lidí v kládě je jediná zábava, která tu zbyla. Ještě kromě koukání na bičování."
"Tak si představují zábavu?"
"Nechávají zmrskat kluky a děvčata, kteří se po modlitbách kradmo políbí, a všichni spoustu času promodlí, hlavně mladí."
"Zpívají ještě v chrámu?"
"Jenom Dianini kněží. Všichni ostatní se při tom modlí."
Relkin se otřásl. Nic ho nenudilo víc než organizované modlitby. Pak se přistihl při myšlence, jestli jsou staří bohové opravdu ještě naživu a jestli kdy mysleli na dragonýra, který se jich až příliš často dovolává, ale nikdy se moc nemodlí. Zatřásl hlavou, aby zahnal nevítané úvahy, které šly podobným myšlenkám v patách.
"Řekněte, jak vypadá Portage?" zeptal se a mávl rukou k jezeru.
Námořník se zasmál: "Je stejné, jako kdysi býval Kohon. Jestli tě zajímá můj názor, je to dobré město."
"A co Dianini lidi, jsou tam taky?"
"Neodváží se strčit do Portage ani nos. Nevykládej si to špatně, tamější lidi jsou bohabojní, ale uctívají Matku na jejích místech. Jako každý v Argonathu." A pobouřeně dodal: "Ale ví, že život je víc než modlení a podívaná, jak někoho jiného bičujou."
Najednou na ně padl stín. Relkin zvedl zrak a hleděl do zachmuřeného obličeje vysokého muže v černém dianinském plášti. Za ním stálo několik dalších, s vysokými kuželovitými klobouky.
"Och - hm," řekl námořník a vstal.
Dlouhá paže se natáhla a kostnatá dlaň sevřela Relkinovo rameno.
"Copak je tohle? Zahálčivý mladík! Posedává, pomlouvá lepší lidi, než je on sám! Nevázaně mluví o záležitostech víry! Hanobí Dian! Okouní se záměrem škodit!"
"Ne, pane, vůbec ne. Jenom obědvám. Tamhle ve skladišti mám mezka a náklad kůží, chystám se je odvézt do..."
"Ticho!" Nos toho člověka byl komicky velký, červený a opuchlý.

"Odvezu je do pevnosti teď hned," prohlásil Relkin odhodlaně a vstal.
"Nesmysl. Půjdeš před soud, ty i tady ten darebák."
"Darebák?" řekl námořník a couvl.
"Slyšeli jsme tě," ozval se jeden z mužů v černém.
"Hanobil Dian, slyšel jsem to," prohlásil druhý.
"Zbičují ho a půjde na týden do klády."
"A ten kluk?"
"Určitě ho zbičují. Na týden v kládě je možná moc mladý."
"Říkal jsem, že si myslím, že věkový limit se musí zrušit. Každý, ať je, jak chce, mladý, by si měl pobýt v kládě, když zbloudí z Dianiny cesty."
"Okamžik!" podrážděně namítl Relkin. "To nemůže udělat, bez vojenského soudu. Musíte poslat do pevnosti pro kapitána Eadse."
"Chceš mluvit do mých věcí?" vyštěkl muž s velkým červeným nosem. "Sami rozhodneme, co říká zákon a koho se budeme ptát." Zaťal pěsti.
"Vezměte je odsud!"
Námořník se shýbl a kamenem shodil jeden z kuželových klobouků. Muži se vztekle rozkřikli. Relkin se vyškubl z nešikovného sevření, zakličkoval doleva a doprava, přeběhl ulici a vřítil se do skladu.
Mezek tam stál sám. Malý Jak byl pryč.
Chlapík s ochablou bradou, který stál ve frontě na pytle pšenice, se k němu sklonil a zašeptal:
"Toho tvého kamarádíčka zavřeli. Řekli, že hanobil Dian, a odvedli ho pryč."
"Jak je to dlouho?"
"Jen minutu nebo dvě. Raději se odsud kliď."
Relkin se ohlédl ke dveřím skladiště.
"Díky," řekl, chytil Hryzala za uzdu a vyvedl ho na ulici.
Měl nejvyšší čas. Spěchala ho zajmout ozbrojená četa pěti dianinců. Relkin nasměroval Hryzala proti nim a pak svárlivého mezka píchl dýkou do zadku.
Hryzal s divokým hýkáním vyrazil dopředu a divoce se rozháněl zadními kopyty. Relkin uhnul a rozběhl se opačným směrem, rovnou do svahu k pevnosti.
Starý Hryzal nebyl z těch, kdo si nechají ujít příležitost pomstít se lidem, a dianinci byli roztroušení před jeho kopyty a zuby, což poskytlo Relkinovi pěkných dvacet yardů náskok.
KAPITOLA 26
Malý Jak seděl v kládě před budovou soudu, čekal, až bude vykonán rozsudek, a pokoušel se být statečný. Měli ho bičovat během hodiny.
V sevřeném hloučku kolem prošli tři malí kluci a jen o trochu starší holčička. Byli v černém, jako všichni ostatní. Stoupli si před něj do malé, vážné řady.
"Budou tě muset ukamenovat," řekl jeden z kloučků.
"Prodavači kamenů budou mít dobrý den," prohlásilo děvče.
"Proč ho budou kamenovat, Ferino?" zeptal se chlapec, který mluvil předtím.
"Protože je to dragonýr, Keriku. Dragonýři jsou notoričtí zloději."
Všichni kloučci na něj upírali nelítostné zelené oči.
"Zloději jsou zlí."
"Musí se zabíjet."
"My jim pomůžeme tě ukamenovat."
Jak zamumlal, že nic neukradl. Že ho vůbec neobvinili z krádeže, ale jenom z hanobení Dian.
"Lžeš. Vsadím se, že jsi zloděj," řeklo děvčátko, které už mělo přísný výraz dospělých uctívačů Dian.
"Podívej, já nejsem z vašeho města, já jsem dragonýr. Sloužím říši."
"To my víme, hlupáku," odpovědělo děvče, "ale všichni muži v pevnosti jsou zloději. Říkal mi to tatínek."
Jak namítl, že takzvaní zloději právě ukončili řádění Bleuse Cralla.
"No a co?" řekl jeden z chlapečků.
"No, nezasloužíme si trochu vděčnosti?"
"Je psáno, že není žádné vděčnosti pro ty, kdo nenásledují Dian," prohlásil chlapeček s podivně prázdným pohledem.
"Kde je to psáno? O tom jsem ještě neslyšel."
"Je to psáno ve Velké knize Dian. Jestli jsi o ní neslyšel, tak musíš být velký hříšník," řekl děvčátko a pohněvaně si ho prohlíželo.
"Tohle nemá smysl." Jakovi se točila hlava. Cítil se strašlivě sám, bál se i hněval.
"Můžeme poslouchat jen slovo Dian. Jdeme, kluci." Děvčátko od něj své menší společníky odtáhlo. S mnoha ohlédnutími přešli náměstí a zmizeli z dohledu.
Brzy nato vyšli ven soudci známí jako "Dianiny nástroje". Dva statní muži ho vytáhli z klády a připravili k bičování.
Rychle se shromáždil dav a muž s velkým zarudlým nosem se ujal řízení.
"Teď, spolusluţebníci Dian, musíme znovu přemýšlet nad dílem ďábla. Kdekoliv se nezralému mládí dá možnost, vyžádá si ďábel daň. Svoboda pro takové mladíky vede ke zlořádu. Dian žádá trest!
Znovu a znovu vidíme mezi nevěřícími, kteří navštěvují naše svaté město, známky nedbalosti a ďábelské žádostivosti. Znovu a znovu jsme jako Dianini soudci vyzýváni vyměřit trest."
"Trest!" zavyl dav.

"Máme tu příklad nejhoršího druhu, opilce, zloděje."
"Trest! Ukamenovat!"
"Ne, bratři, nebude ukamenován. Je na to příliš mladý. Bude jen zbičován a držen v žaláři. Tam dostane šanci kát se a přijmout do svého srdce Dian. Nebude-li se kát, bude znovu zbičován. Pokud bude stále vzdorovat pravdě, povoláme prodavače, kamenů."
"Bude se dneska kamenovat?" vykřikl zklamaný hlas.
"Proč se ptáš?"
"Prodavači kamenů čekají. Lidi se chtějí zbavit bezbožníků."
"Ukamenujeme tedy námořníka."
Na zahvízdnutí vyneslo několik mužů na ulici bedny naplněné hladkými, leštěnými kameny a začali je prodávat davu.
"Kupujte kameny," vykřikovali. Nastal čilý obchod.
Z davu, sledujícího, jak kati zvedají chlapce na skřipec, se ozvalo zklamané reptání. Chudáka malého Jaka natáhli na žebřík a jeden z katů vytáhl biče. Zapráskal jimi ve vzduchu a muž s červeným nosem otevřel ústa, aby dal pokyn k zahájení trestu.
Zastavilo ho zatroubení na roh, jasný výkřik, který projel davem jako do ruda rozžhavený nůž máslem.
"Zadržte!" zazněl rozhodný hlas. "Kdo udeří toho chlapce, zemře." Aby dodal váhu těm slovům, zabodl se doleva před kládu šíp.
Šokovaný dav spatřil dragonýry, stojící na střeše soudní budovy. Měli ty malé proklaté cunfshonské luky a mířili jimi na katy.
Hromotluci uviděli luky a sklonili biče.
"Nevěřící!" vykřikl kdosi z davu.
"Smrt nevěřícím!" zaburáceli ostatní. Kameny vzlétly vzhůru a zarachotili na střeše soudu.
"Smrt, smrt, smrt," skandoval dav v záchvatu hněvu. Zdálo se, že se neudrží. Zmasakrují nevěřící. Někteří muži už se probíjeli ke schodišti vedoucímu na střechu.
Pak se ozvaly další rohy a zvuk těžkých kroků. Vlastně to znělo, jako by se na ně hnalo stádo dobytka.
Když se objevily vysoké postavy s dlouhými krky a hlavami v groteskních přilbách, ozval se sborový křik. Dav dianinců se v okamžiku vytratil, zůstali jen soudci a několik naprostých fanatiků. Ti čelili deseti obrovským, do běla rozzuřeným válečným drakům. Přihnali se na náměstí dlouhým, rychlým krokem, přikrčení, v rukou obrovské meče, které se leskly ve slunci.
"Z cesssty," zařval drak v čele, zelenohnědá bestie s podivně ohnutým, jakoby zlomeným ocasem.
"Jak se opovažujete sem takhle vpadnout?" začal soudce.
Jiný ocas, tentokrát zelený, udělal smyčku a chytil soudce kolem pasu. Když ho zelený drak, jen o trochu menší než ostatní, postavil stranou, soudce zděšeně zakvílel.
"Bylo by hloupé ssstát nám v cessstě, nosssáči," řekl drak.
K pódiu se vecpal ohromný netvor oranžově-okrového odstínu, popadl mohutnými tlapami řetězy a přetrhl je, jako by to byly provázky.
"To je násilí," vykřikl muž s červeným nosem. "Dostaneme vás, všechny. Toho kluka si nesmíte vzít. Je to usvědčený zločinec a musí být potrestán!"
Oranžovohnědý drak si posadil chlapce na rameno. Udělal dlouhý, lehce výhružný krok směrem k soudci a ke skupince Dianiných starších, kteří stáli za ním.
Těm se roztřásla kolena.
Drak se zlomeným ocasem položil oranžovohnědému obru na mohutné rameno pevnou ruku.
"Chlapec žije. Vypadá nezraněný."
"Ublížili ti, chlapče?" zeptal se obrovský Rusp.
"Ne, Ruspe, nestihli to."
Rusp hodil velikou hlavou ke starším.
"Ale chtěli zranit mého dragonýra."
Soudce se, navzdory zděšení, nevzdával.
"Ten kluk byl odsouzen."
Před draky se objevil další mladík, kterého znal.
"Určitě byl odsouzen, ale pročpak Ruspovi neřeknete, zač byl odsouzen?"
Soudce polkl: "Ty jsi taky uprchlý zločinec. Musíš být uvězněn a odsouzen."
Relkin plivl soudci k nohám.
"Takhle si vy představujete právo? Já ani Jak nespadáme pod vaši jurisdikci."
Soudcova tvář smrtelně zbělala potlačovaným vztekem.
"Půjdeme," řekl drak se zlomeným ocasem.
"Proč je nezabijeme?" zeptal se jiný drak, nachové monstrum, které dokonce mělo křídla, složená u mohutného těla.
"Je to proti sssmlouvě. Nezabijeme je," odpověděl ten se zlomeným ocasem.
Zle se tvářící dragonýr přistoupil k soudci a namířil mu dvě stopy dlouhou dýkou na dlaň.
"Máte štěstí," prohlásil s významným úšklebkem. "Kdybyste ho zranili, vyřídili by si to s vámi. Kdybyste ho zabili, no, myslím, že by je žádná smlouva nezastavila."
Soudce se zasyknutím vydechl.
"To je vojenská vzpoura. Všichni budete viset."
Zazněly další rohy a na náměstí se cvalem přihnal tucet jezdců. Zastavili koně před kládou, kde se nad soudcem a

staršími tyčili draci.
Kapitán Eads seděl v sedle s výrazem chladného hněvu.
"Soudce Penbare, nevím, co si myslíte, že děláte, ale nemáte žádné zákonné právo trestat kohokoliv pod mým velením. Smíte jej uvěznit, ale pak mi musíte oznámit, že jste to udělal, a na základě jakého obvinění je držen ve vazbě. Všichni muži, chlapci i draci pod mým velením podléhají vojenským zákonům, které jsou vykládány vojenským soudem. Doufám, že mi rozumíte."
Rorker Eads byl mezi důstojníky známý svou vznětlivostí. Zjevně se stěží krotil.
Soudce dianinců ale neustoupil.
"To je násilí, kapitáne. Za to vás degradují! Uvidím vás viset, pane!"
Eads vypadal nebezpečně blízko tomu, aby na soudce tasil meč. Četař Croel na okamžik popustil svému koni uzdu a nechal ho šťouchnout do kapitánova, aby ho rozptýlil. Eads se s ohromným úsilím ovládl.
"Vy, pane," vyštěkl, "Jste fanatik a vrah. Dávejte pozor, co děláte, protože zde bude uvalena vojenská správa a pak se ocitnete před skutečnými soudci."
"Jak se opovažujete!" zaječel soudce. Ostatní vůdci dianinců zrudli vzteky.
Eads pobídl koně a popojel k impozantnímu drakovi se zlomeným ocasem.
"Dragonýre Relkine, už se stává zvykem, že se dostáváte do potíží. To musí přestat. Vraťte se do pevnosti. Dnes večer se budete hlásit v mé kanceláři. Budu chtít úplné vysvětlení, rozumíte?"
Relkin přikývl: "Ano, pane." Ale ještě než se Eads otočil, Relkin se znovu ozval.
"Pane, dovolte mi promluvit!"
"Mluvte, dragonýre!"
"Byl s námi uvězněn jeden námořník. Neudělal nic špatného, žádný zločin, jenom seděl v doku a mluvil se mnou, když jsem obědval. Tohle není spravedlnost, pane!"
"Opravdu, ani já ji tak nechápu."
Eadsova tvář se znovu zachmuřila.
"Z čeho byl obviněn ten námořník?" zeptal se soudce.
"Rouhal se Dian. Slyšel ho pravý věřící, který zločin ohlásil."
"Co přesně řekl?"
Soudce se obrátil ke starším, kteří stáli za ním.
"Prohlašoval, že Dian je jenom jedním aspektem cunfshonské bohyně."
"No," řekl Eads, "a není to snad tak?"
"Nejnovější výklad nám ukázal, že to není pravda. Dian je dokonalost, podstata, která je povýšena nad takové věci, jako je pohlaví a dualita."
Eads svraštil čelo.
"Myslím, že byste s tím měl raději seznámit čarodějky, pane soudce, ne mě. Pokud se mne týká, má námořník naprostou pravdu. Jak měl být potrestán?"
"No," řekl soudce, "byl shledán vinným z nejhanebnějšího zločinu, a tak byl odsouzen k ukamenování."
Eads se zhoupl v sedle. "Chystáte se ukamenovat člověka za to, že řekl něco, s čím by v podstatě souhlasil každý rozumný člověk?"
"Náš nejnovější výklad nám ukázal, že kamenování je bezpochyby nejlepší odpověď na takové bezbožnosti."
"Mlčte. Podle zákonů Kenoru jste se ocitl nebezpečně blízko ke spáchání vraždy. Z moci svěřené mi velením legie v Dalhousii tento rozsudek ruším."
Kapitán Eads se obrátil na poručíka Grasse z Talionské lehké jízdy.
"Propusťte toho námořníka a přiveďte ho do pevnosti k výpovědi."
Eads zvedl ruku nad hlavu
"Vracíme se do pevnosti. Žádné ničení majetku, žádné další nepřátelské akce. Rozumíte mi?"
Upřelo se na něj deset párů velkých očí. Draci byli ještě nabuzení a měli chuť trochu srovnat tohle město, kde nebylo pivo a kde se někdo odvážil bezdůvodně vyhrožovat dragonýrům. Zaťali čelisti, ale zvítězila kázeň a po delší chvíli se otočili a zamířili zpátky. Dragonýři chvátali vedle nich.
KAPITOLA 27
Než záchranná výprava vpochodovala zpátky do malé pevnosti, slunce už zapadalo za Černé vřesoviště. Draci měli povznesenou náladu a vrátili se do stání s veselým žertováním a hranou zlostí.
Kapitán Eads okamžitě zamířil do kanceláře sepsat hlášení pro generála Wegana v Dalhousii. Nechal ho ihned odeslat, jezdec se cvalem vyřítil k Darkmonskému zlomu.
O chvíli později dorazila protestní deputace městských kupců. Požadovali, aby byli "uprchlí vězni" vráceni do rukou městské spravedlnosti a vybraných soudních úředníků.
Eads je chvíli poslouchal. Pak je umlčel tím, že vytáhl Kenorský zemský zákoník. Vše završil tím, že vytáhl notně opotřebovaný výtisk Legionářského kodexu.
"Jak dobře víte, pánové, kenorské zákony nedávají městskému soudu moc nad životem a smrtí, jen v případě vraždy, a dokonce i tehdy musí proběhnout řádné přelíčení."
"Tohle je město Kohon, kapitáne," odpověděli.
"Pokud si přejete, vytáhnu i Právo Cunfshonu. Ukážete mi, kde se v textech píše, že lze ukamenovat člověka za to, co ten námořník říkal o Dian."
Zmlkli. Eads před nimi poklepal opotřebovaným svazkem.
"Legionářská příručka mi nedovoluje popravit člověka, s výjimkou vraždy při vojenské vzpouře."

Zabubnoval prsty na stolní desce.
"Takže, pánové, když uvážím činy náboženských fanatiků, kteří by nerespektovali zákony země, daleko překračovali Právo Cunfshonu a žádali po mně něco, co je v rozporu s Legionářským kodexem, myslím, že se těším na vojenský soud a na důkladné vyšetřování činnosti soudního úřadu města Kohon, které jistě bude následovat."
Kupci se po sobě podívali. Zjevně nebyli s takovým výsledkem spokojeni, ale kapitán Rorker Eads nebyl přístupný žádným dalším stížnostem.
V ubikaci draků si dračí vůdce Turrent nechal předvolat Relkina i Jaka. Přivítal je neveselým úsměvem.
"Takže, dragonýre Relkine, vrátil jste se nám v bezpečí a zdráv."
"Ano, pane."
"Stůjte v pozoru, když s vámi mluvím, dragonýre!"
Relkin i Jak ztuhli.
"Ano, pane." Relkin měl chuť nahlas si povzdechnout. Turrent se chystal využít další záminky, aby ho zahrnul úkoly navíc. Zbytek života stráví drhnutím hrnců a taháním dříví a vody.
"Už jste zase, dragonýre Relkine, ve středu pozornosti."
Turrent šlehl pohledem po Jakovi.
"A teď svádíte z cesty i naše mladší členy. Tentokrát jsme málem přišli o mladého Jaka, který byl málem zbičován k smrti. Mám pravdu, Jaku?"
Jak zalapal po dechu a polkl. "Nevím, dračí vůdce, pane!"
"No, já vím. Jste propuštěn, dragonýre Jaku. Při večerním troubení budete připraven na prohlídku veškeré výstroje."
Jak na Turrenta hloupě zíral.
"Slyšels mě, kluku? Řekl jsem, že jsi propuštěn. A teď se odsud kliď."
"Ano, pane." Jak pelášil pryč. Turrent se otočil zpátky k Relkinovi.
"Dragonýre Relkine, proč jste vždycky uprostřed každé katastrofy?"
Relkin zůstal zticha.
"Takže, dragonýre, jak jsem vám už dříve vysvětlil, nechci ve své jednotce dragonýra, který neustále vyvolává nebezpečné situace. Chci klidné dragonýry, kteří dělají svou práci a drží se při zemi! Rozuměl jste?"
"Ano, pane."
"Věřím, dragonýre, že jste se Matce úplně nevyvedl. Myslím, že vás chce srazit na zem, ale smilovala se, že jste tak mladý a slibný. Ale vím, co nechce. Jste naší hanbou! Zdá se, že nedokážete udělat ani tu nejjednodušší věc, aniž by se do toho musela vložit celá armáda. Nemyslím si, že by to bylo způsobeno nedostatkem inteligence. Vím, že jste stejně chytrý jako ostatní. Mám tedy za to, že problém spočívá v nedostatku píle, soustředění a síly vůle. Kdyby to byla záležitost inteligence, jenom bych zalomil rukama. To je něco, co může změnit jedině Matka. Ale pokud je to věc motivace, no, to je něco, co můžu vyléčit. Ó ano, pane Relkine, můžu, a taky to udělám; přísahám, že ano."
Konečně byl Relkin propuštěn. Čekala ho hora práce a on se k ní vrátil s pocitem neodvratného osudu. Po večeři zamířil do kanceláře kapitána Eadse. Eads byl odměřený, ale ne nepřátelský.
"Žijete vzrušující život, dragonýre. Příliš vzrušující. Jsem si jist, že tento pohled na věc vám už tlumočil dračí vůdce Turrent."
"Ano, pane."
"Povězte mi, co se stalo."
Relkin opakoval celý příběh. Když skončil, Eads se zadíval na svitek, který držel v rukou. Nic neříkal. Relkin začínal být nervózní.
Konečně Eads vzhlédl.
"Váš popis souhlasí s výpovědí námořníka."
Eads se na něj zadíval pozornýma modrýma očima.
"Něco se tu děje, dragonýre Relkine. Co to může být? Jste snad prokletý? Slyšel jsem, že jste bez pomoci zničil Svatyni Gingo-La na jejím ostrově v Ourdh. Mohla na vás uvalit kletbu?"
Relkin se nad tím zamyslel, ale vzpomněl si na pohrdavé odfrknutí lady Ribely, když se jí ptal, jestli ho Gingo-La mohla proklít.
"Svatyni jsem nezničil já, pane, ale drak. A někdo, kdo se v naukách různých bohyň vyzná, mi řekl, že od téhle se nemusím ničeho bát."
Eads se zasmál: "Dobrá, zdá se, že si na vás někdo zasedl. Musíte být opatrnější. Jste jediný dragonýr v historii, který získal Legionářskou hvězdu. Nechci, aby se na moje velení vzpomínalo jako na to, při kterém jsme o vás přišli!"
Eads se usmíval, ale stále Relkina pozorně sledoval.
"Ano, pane. Promiňte, pane, ale ani já nevím, co se děje. Zdá se, že se mě chytla pěkná smůla. Chci říct, že pro ty kůže mohli poslat kohokoliv. Byl jsem tam jenom náhodou."
"Ano, musíme zkusit držet vás od podobných nesnází co nejdál. Rozumíte?"
"Ano, pane."
Eads se ho právě chystal propustit, když se zvenku ozval křik. Nastal rozruch. Na dřevěném ochoze zaduněly boty. V dálce znělo volání.
Náhle někdo zabušil na dveře.
"Vstupte," řekl Eads.
Dovnitř vešel rozčileně vypadající podporučík Apteno.
"Pane, byla rozsvícena signální věž na hoře Kelder. Je jasně vidět."
Někdo vyběhl nahoru za Aptenem. Poznali rozložitou postavu seržanta Quertina.

"Kapitáne Eadsi, pane!" řekl seržant, když dorazil ke dveřím.
"Pohov, seržante, co se děje?"
"Od Kelderu ke Keshonským výšinám, od Keshonu až ke zlomům se rozsvěcují signální věže. Dalekohledem je vidět světla majáků v Tualé."
"Děkuji, seržante. Co si myslíte, že to znamená?"
"Válku, pane."
"Ano, ovšem. Rád bych věděl, co se děje."
Kapitán Eads vstal. Relkin byl propuštěn. Okamžitě se rozběhl k věži a vyběhl tak vysoko, až uviděl světlo na vrcholu severozápadní stěny hory Kelder. Daleko a mnohem níž za řekou zahlédl odlesk dalšího vzdáleného ohně, signální věže na Keshonských výšinách.
"Válka!" zavolal někdo dole. Z města se ozýval vzdálený křik.
Ve vzduchu bylo něco velkého, svět se právě měnil. Když od Kelderu zavanul studený vítr, Relkin ucítil, jak mu páteří projelo zachvění. Válka. Pro dragonýra z mírumilovné vesničky v Quosh to bylo strašlivě známé slovo.
KAPITOLA 28
Ta zpráva se rozběhla Říší růže směrem k východu. Válka! Velký nepřítel na západě konečně udeřil. Zkáza a hrůza se od čela ohromné armády, která vypochodovala z Ganu a táhla na západní marky Kenoru, šířila jako bouřkový mrak.
Čtyřicet mil široká fronta se vlnila řadami skrčených skřetích vojáků, zpevněnými devět stop vysokými trolly a řízenými tisíci mužů: krutých mužů s černýma očima, kteří sloužili moci Padmasy. V čele a na křídlech se valil veliký oblak nomádských jezdců.
Válka! Na vyvýšených místech se rozzářily signální věže, světlo přeskakovalo od hory k hoře až k pobřeží. Na severu se vydalo od velkého sopečného kužele hory Kenor k horám v Tuale a k Dalhousii, a pak na Horní Argo a Červený dub. Na jihu vyrazilo z teotské pevnosti a přes řeku Lis od hory k hoře, až ho vojáci vyzvedli vysoko na jižní sedlo Livolu, odkud přehlédlo Hrdý průsmyk.
Pak se z hor rozběhla zpráva k Razacu a k Modrým horám, k Arneis a Par Navonu, a odtud konečně k hlídkám na Strážní věži v Marneri, do Kadeinu i ke všem ostatním pevnostem v Argonathu. Přichází válka!
Města se zmítala v křečích.
Za světlem majáků dorazili ptáci, poštovní holubi cunfshonského chovu, odvážní, neúnavní letci. Během dalších dvou dnů dostala zprávu všechna velkoměsta i větší města Argonathu.
Když zprávu obdržela největší města Argonathu, přístavy Talion, Vo, Vusk, Marneri, Bea, Pennar, Ryotwa, Minuend a mocný Kadein, nastal další výbuch činnosti. Čarodějky vypustili cvičené mořské racky a upevnily jim zprávy k nohám. Racci vzlétli a okamžitě vyrazili přes Zářivé moře k Cunfshonským ostrovům, mateřskému lůnu Argonathu, nervovému centru Říše růže.
Vítr byl rackům příznivý. Dalšího dne hodinu po snídani dorazily do Cunfshonu první zprávy.
Okamžitě vzplálo světlo na Vlaštovčí věži nad Andiquantem a novina se rozlétla napříč ostrovy, když se rozzářily staré strážné věže - Defwode, Nusaf, Par Convon, Wick, Byrn a Exsaf. Dokonce i na vzdálené ostrůvky Ilf a Alaf dorazila v poledne zpráva, kterou si předávaly lodě a rybářské bárky. Do přístavu se dostala ve chvíli, kdy začal zvon na chrámové věži odbíjet poledne.
Začala velká válka, útok na západní hranici říše.
A všude, kam novina v záblescích přišla, říše odpověděla. Tento den byl dlouho plánován.
Tento den odhalil pozoruhodné kvality Říše růže, kvality, které jí umožnily přežít, a navzdory dlouhotrvajícím válkám i vzkvétat. Říše teď pracovala na odpovědi, i když ohromná rána ještě nedopadla.
Ženy v západních částech Kenoru se usadily do lodí a na koňské hřbety. Mířily na východ, aby se nevystavovaly nebezpečí zajetí nepřítelem. Muži se shromažďovali v dobrovolnických jednotkách, zatímco v pevnostech se legionáři chystali na obléhání. Válka byla dlouho očekávána, každý měl při přípravě svou práci a vše probíhalo s hrozivou výkonností. Brousili ocel, statisíce šípů opatřili opeřením, povzbuzovali mysl v očekávání nadcházející zkoušky.
V Andiquantu nastal obrovský shon, jak se u promyšleně zbudovaného hlavního města říše dalo čekat.
Okamžitě se shromáždily Velké čarodějky a na soukromém setkání probraly situaci s císařem. Zbylí členové císařské rady čekali venku, hýčkali si zraněnou důstojnost a jak se vršily minuty, rostl v nich hněv. V zamčené komnatě si císař Pascal mnul prsty, aby se uvolnil. Tiše obviňoval sám sebe. Zpráva o válce jím otřásla.
"Náš sýček nám říkal, abychom se měli na pozoru, ale my jsme neposlechli. Na to teď vzpomínám, paní Sausann. Šedá paní nás varovala, abychom se báli a podle toho se připravili, ale my to neudělali."
.,Ano, Vaše Veličenstvo," řekla popelavě šedá Sausann. Sama před touto možností úmyslně zavřela oči. To ona organizovala opozici proti Lessis. Teď zakoušela skutečný strach.
Císař Pascal Iturgio viděl rýsující se katastrofu.
"Byl jsem tak odhodlaný otevřít obchodní styk s Czardhou, nechal jsem se tím zaslepit."
Jeho sebeobviňování prolomil chladný autoritativní tón Královny myší: "Vaše Veličenstvo se tím nemusí mučit. Nebyl jste sám, kdo bral Lessisiny zprávy na lehkou váhu." Ribela popošla k velkému stolu.
Na desce ležela roztažená mapa západního Argonathu.
Pascal Iturgio přistoupil, opřel se dlaněmi o stůl a naklonil se nad ním. Setkal se s čarodějkami pohledem.
Císař si tiše povzdechl: "Má chyba, je to má chyba. Vy jste jen rádci."
Nepodívaly se mu do očí. Všechny ho zklamaly a on v téhle věci zklamal sám sebe. Všechny kromě Lessis, a ta tu nebyla, už před týdny odplula do Marneri.
Byla to pro všechny nepříjemná chvíle.
"Jaký je poslední známý stav, Vaše Veličenstvo?" zeptala se Ribela, která zkoumala země daleko na západě. Zdálo se, že

je jí zahanbení kolem lhostejné.
Císař se probral. Jeho hlas zesílil a zazněl odhodlaněji. Stopy císařské krve se znovu prosadily.
"Existuje podezření, že se nepřátelská armáda právě dělí na dvě části. Kolem pochodujících vojů je ale tolik bagutských jezdců, že nám chybí přesné informace. Jejich záměry můžeme jen odhadovat. Naštěstí jsme už dávno připravili plány pro podobnou situaci."
Umístil na mapu značky.
"Tohle jsme očekávali. Nepřítel udeří zároveň na pevnosti v Kenoru a Teotu. Jelikož je v každé z nich jenom jedna legie, budou muset zůstat uvnitř opevnění a smířit se s obležením."
Pak ukázal na místo na řece Oon, přímo na jihu od osamělého vrcholu hory Kenor.
"Očekáváme, že severní síly překročí řeku tady na Cudbernských mělčinách."
Ukázal dál na jih.
"Vojsko, které potáhne na Teot, pravděpodobně přejde tady, těsně nad soutokem Oonu a Lis.
Jakmile budou pevnosti obklíčeny, armády skřetů a trollů budou moci pochodovat proti proudu řeky a cestou budou plenit a ničit."
"Ženy," vydechla Sausann. "Co s nimi?"
"Budou evakuovány v dostatečném předstihu před vpádem. Už teď bych čekal, že se údolími žene přílivová vlna uprchlíků."
Ribela zvedla černé oči.
"A jak odpovíme my?"
Císař pokrčil rameny: "To je otázka pro generála Hektora. Můžu odpovědět jen v hrubých rysech."
"Veličenstvo, hrubé rysy mi budou naprosto vyhovovat. Víc od vás nežádám. Generál Hektor k nám brzy promluví, ale já pro teď potřebuji pochopit úplný základ. Jak víte, v poslední době jsem nad podobnými věcmi příliš nepřemýšlela."
Nejméně posledních sto let určitě ne, pomyslel si Pascal Iturgio. Dřív, než se před rokem, během krize v Ourdh, začala znenadání objevovat osobně, ji nikdy neviděl. Od dětství s ní mluvíval, cítil ji na její astrální rovině, ale neviděl ji. Na jednání s těmito ženami, s tvory, kteří žili staletí předtím, než se vůbec narodil, a kteří budou žít staletí poté, co bude mrtvý a pohřbený v hlíně, bylo cosi podivně děsivého.
"Alespoň to pro vás mohu udělat, paní. Ať dobudou kteroukoliv pevnost, posílí příslušnou stranu svých útočných sil a přesunou ji proti proudu řeky. Budeme se snažit zastavit je pomocí legií v Dalhousii a pevnosti Picon. Stejně však budou mít velkou převahu a dříve, nebo později se budeme muset stáhnout. Mezitím sesbíráme armádu v Argonathu, pět až sedm legií, posílených z Cunfshonu, a přesuneme ji, aby se postavila nepříteli tam, kde se soustředí jeho síly."
"A dá nám to dost času?"
"Věříme, že během měsíce dostaneme z Cunfshonu do Kadeinu dvě legie a za dalších deset dní je přesuneme z Kadeinu k Hrdému průsmyku. Pokud dokážeme soustředit několik legií buď u průsmyku, nebo v oblasti Horní Argo, můžeme nepřátelský nápor zadržet. Pak mobilizujeme veškeré síly a využijeme je. Případně s jejich pomocí svedeme bitvu a zatlačíme nepřítele za Oon."
"Mezitím dojde k ohromným škodám."
"Nevyhnutelně."
Ribela si pravou rukou podepřela bradu.
"Vaše Veličenstvo, dorazila v poslední době nějaká hlášení ohledně trollů v nepřítelově armádě? Jakýchkoliv neobvyklých trollů?"
"Doslechl jsem se jen to, že mají ohromné množství trollů. Snad celou tisícovku."
"Jak se může naše vojsko v kterémkoliv údolí postavit takovému množství?" řekla Irene.
"Zpomalíme je pastmi a jámami. Kenorští lukostřelci budou hledat jejich oči. Když to bude nutné, zaútočí naše dračí jednotky."
"Zdržíme je, ale nezastavíme."
"Nemůžeme doufat, že zastavíme takovou armádu jednotlivými legiemi. Dokonce i s dobrovolníky nás bude jednoduše příliš málo, abychom dokázali víc než je zpomalit a potrápit."
"Ale nedorazila žádná hlášení o neobvyklých trollech?"
"Ne, paní, alespoň zatím ne. Narážíte na otázku mamutů, kterou předestřela Irene?"
"Ano, Vaše Veličenstvo. Lessis provádí v této záležitosti určité pátrání, ale když jsem od ní dostala zprávy naposled, ještě nic konkrétního neměla."
"Je zpátky v Marneri?"
"Ano, Vaše Veličenstvo."
Sausannina tvář teď zbělala.
"Jestliže dobudou Hrdý průsmyk, nic jim nezabrání projít do Arneis. Mohli by se dokonce dostat až do Kadeinu."
Čarodějky utichly. Sausann propadala panice.
"Všechno, co jsme za posledních tři sta let vybudovali, bude zpustošeno. Všechno zemře."
"Udržíme je u průsmyku, paní Sausann."
"Jaké síly tam máme teď?"
Císař rozhodil rukama: "Nejsem si jistý, když jsem mluvil s generálem Hektorem, zmiňoval se o nedávných úsporných opatřeních. Snad rota, možná méně."
"Nemůžou udržet průsmyk proti tak ohromnému počtu nepřátel."
"Samozřejmě že ne. Dostanou posily."
"Kéž nás Matka ochrání, cítím takový strach," sepjala Sausann ruce.

"Nebojte se, Sausann, naše jednotky už jsou v pohybu. Z Marneri přišla zpráva, že k Hrdému průsmyku vyrazil dnes ráno kapitán Hollein Kesepton se třiceti jezdci."
"Třicet? To bude těžko stačit."
"To je předvoj k několika stům dalších. A posily přijdou i z Kadeinu a Minuendu. Hrdý průsmyk udržíme."
"Říkáte kapitán Kesepton? Znám jenom generála."
"Myslím, že kapitán je vnuk starého Keseptona. V legiích už si získal výbornou pověst. Například je jedním z hrdinů z Tummuz Orgmeen."
Při pomyšlení na to ďábelské město se Sausann zachvěla. Císař však ještě neskončil.
"A musíme mít na paměti, že v závěrečném boji v Ourdh sloužil po boku paní Ribely. V jámě s příšerou."
Sausann se podívala na Královnu myší. Jemná Sausann Ribele nikdy nerozuměla. Nedokázala si představit, že by s někým bojovala, že by na někoho vůbec tasila meč.
"Rozumím," řekla a znovu se zahleděla do země. Brzy už tohle všechno opustí, nastal čas, aby se křehká Sausann připojila k mystikům. Zdálo se, že tahle válka ohrožuje završení celé její práce.
Císař se obrátil k Irene, Královně oceánů.
"Jak přijali tu novinu v Kadeinu? Mám odtamtud jen málo zpráv."
"Vaše Veličenstvo, přihodilo se, že jsem dostala zprávu od čarodějky Iny, která slouží v kadeinském přístavu. Říká se v ní, že mezi majetnými třídami vládne panika. Jacísi soukromí vojáci se v přístavu pokusili dobýt bílou loď, Nebeskou jízdu. Posádka Nebeské jízdy je s jistými ztrátami odrazila. Všechny lodě, které přístav opouštějí, jsou plně obsazené. Bohatí zabedňují velké domy a spěchají na jih."
"A král?"
"Král Neath je se svou nejvyšší radou. Poslal zprávu, že Kadein během měsíce shromáždí plnou legii. Během dalšího měsíce slibuje druhou. Druhá bude tvořena záložníky a veterány."
Císař znovu oslovil Ribelu.
"Máme zprávy od Lessis?"
"Ano, Vaše Veličenstvo. Připojím se k ní v Marneri."
Císař byl zmaten.
"Co to znamená?"
"Velice nutně potřebujeme lepší informace. Náš Tajný úřad nás v této záležitosti nechal úplně na holičkách. Loni jsme utrpěli katastrofální ztráty a v důsledku toho se nám nepodařilo přesně určit, kdy přijde útok. Lessis má plán, jak situaci zlepšit."
Císař chápavě přikývl.
"Znovu pro nás bude riskovat krk. A vy, paní? Budete v ohrožení? Obě jste pro nás velice cenné. Prosím, buďte opatrné."
"Věřím, že druhým jménem paní Lessis je Drzost, Vaše Veličenstvo."
"Pak se musím spoléhat na vás, paní, že její prudkost zmírníte - pro dobro říše."
"Pokusím se, Vaše Veličenstvo."
KAPITOLA 29
Bílé město Marneri v paprscích dorůstajícího měsíce zářilo strašidelným světlem. V ulicích města se usadil hluboký klid, jen na hlavních třídách svítilo několik hostinců, kde se obchodovalo dlouho do noci. Na městských hradbách se měnila stráž. Zvon ve Svatyni ohlašoval půlnoc. Kdybyste byli dost blízko, slyšeli byste, jak vědmy ve Svatyni začínají zpívat při bohoslužbách vítajících nový den.
Uvnitř Strážní věže, mohutné pevnosti na nejvyšším místě města, už rodiny úředníků a důstojníků legie spaly v postelích. Na vrcholku věže se s obvyklými úsečnými rozkazy a údery těžkých bot měnila hlídka, ale nikoho z obyvatel, pro které byly tyto zvuky stejně běžné jako ranní východ slunce, ze spánku nevyrušily.
Na zaběhané otázky na stav věcí odcházející seržant zamumlal něco o komnatě v nejvyšším patře, kterou používaly jen čarodějky. Bylo to místo, kde se lidé materializovali z řídkého vzduchu nebo, jak říkali vojáci, "kam vejdou tři a vyjdou čtyři".
Pracovala tam velká magie. Komnata byla užívána jen vzácně a posádka dávala takové události velký význam. Bylo to viditelné znamení moci čarodějek, tajné síly říše. Když odcházející vojáci míjeli pevné dubové dveře komnaty, pozorně naslouchali. Těm citlivým se zježily chloupky na pažích a zátylku, když do jejich myslí vtrhly podivné, fantastické obavy a nápady, ale nic zpoza černých dveří neslyšeli. Pokračovali v cestě, nervózně našlapovali po kamenných schodech, a zatímco sestupovali do nižších pater, šeptali si, naplnění podivnou směsí hrdosti, podezřívavosti a strachu z nadpřirozena.
V komnatě Černého zrcadla stály v kruhu kolem vysokého kamene tři ženy. Dvě měly na sobě šedá roucha čarodějek, třetí nákladnější plášť a šaty představené. Čarodějky byly Lessis z Valmes, křehké postavy a naprosto všedního vzhledu, a Fi-Ice z Marneri, černooká, s havraními vlasy a sošným postojem i profilem. Třetí byla abatyše Plesenta, kyprá dáma, která už byla skoro na odpočinku po dlouhých letech strávených službou Matce.
Když vyvolávaly kouzlo, byly obě čarodějky klidné a uvolněné. Lessis a Fi-Ice vložily do kouzla velikou moc a abatyše tu byla jen proto, aby vytvořily trojici a získaly odpověď.
Se silným zaprskáním, jako by někdo ponořil do vody obrovskou pánev, se nad kamenem otevřelo zrcadlo, okno do temného podsvětí chaosu.
Abatyše těžce polkla. Její dřívější zkušenosti s Černým zrcadlem nebyly právě příjemné. Opravdu, při jedné příležitosti před pár lety chyběl jen vlásek a byly by u vládce nicoty ztratily Lessis. Po pravdě řečeno, ta nestvůra je mohla dostat všechny, i ji. Kdykoliv pomyslela na to, že ji mohl pohltit jeden z děsivých vládců temného chaotického éteru, otřásla

se.
Zrcadlo syčelo. Oceánem šedého a bílého prachu pulsovaly vlny. Kolem přelétaly zmatené, chvějící se tvary a všudypřítomný šum na povrchu chaosu prorážely zvuky podobné syčeni žhavého kovu. Náhle z prázdné hladiny zrcadla vylétla rudá jiskra a s ostrým třesknutím přistála v místnosti. Následovala vůně ozónu.
Plesenta se zachvěla. Občas si přála, aby ji nikdy nevybrali k výcviku v práci s Černým zrcadlem. Jak se blížil čas, kdy měla odejít na odpočinek, toužila po tom stále silněji.
Ale cosi v jejím srdci se zatvrdilo. Je abatyší marnerijského kláštera. Necouvne. Vykoná svou povinnost. Kdysi dávno se dobrovolně přihlásila do služby Tajného úřadu a přijali ji. Vždycky byla na svou práci hrdá. Nezneuctí sama sebe tím, že by se vzdala. Plesenta nebyla žádná Lessis, žádná Královna ptáků, ale také sloužila říši v tajném světě a znala některá z jeho tajemství.
Éter v zrcadle kypěl. Dívat se dovnitř bylo jako propadat se vířící masou oblaků. Ale pokud se divák příliš dlouho zaměřil na jeden bod, objevily se falešné víry, otáčející se špatným směrem, odporně rychlé, schopné vyvolat prudkou nevolnost. Plesenta těkala pohledem a pevně svírala dlaně svých společnic.
Jak dlouho, přemítala. Jak dlouho tu budeme stát, balancovat na pokraji smrti? Chaos vřel, vlny kypěly v šedobílém zmatku. Plesenta cítila, jak jí po skráních volně stéká pot. Pod pažemi měla vlhko.
A pak, naprosto nenadále, se v mlhách zrcadla objevila drobounká tečka. Ve vlnách tekutého chaosu byla stabilní, nehybná. Lessis měkce zašeptala: "Přichází."
Plesentě vyschlo v ústech. Teď nastávaly nejnebezpečnější chvíle, neboť když se cestovatelka přibližovala k Černému zrcadlu v Marneri, přitahovala za sebou veliké dravce.
Uplynulo půl minuty. Tečka se skoro nezvětšila. Materie chaosu vřela a bzučela. Ze zrcadla vylétla další jiskra, obloukem prolétla vzduchem a s prasknutím jim vybuchla nad hlavami.
Stále nebylo ani stopy po energetických oponách, které označují přítomnost vládce nicoty. Plesenta sjela pohledem k Fi-Ice, ale čarodějka měla zavřené oči, soustředěná jen na své, vyhledávací kouzlo. Plesenta takové kouzlo nesvedla, a tak se držela mezi dvěma čarodějkami a modlila se, aby cesta skončila bezpečně.
Potom se náhle tečka nečekaně proměnila v drobnou postavičku, která velmi rychle rostla, až spatřily čarodějku. Když prolétala příbojem vírů, černé roucho kolem ní vlálo ve větru chaosu.
Vzápětí vykročila ze zrcadla jako z tajné místnosti a stála tu před nimi na kameni. Trojice zvedla ruce a zlomila kouzlo. Zrcadlo se zapraskáním zmizelo a čarodějka sestoupila a připojila se k nim.
Stála tu Ribela, Královna myší, jako vždy oděná ve své černé sametové róbě zdobené stříbrnými myšími lebkami.
"Vítej, sestro," řekla Lessis se sepjatými dlaněmi a lehkým pokývnutím.
"Děkuji ti, Lessis, a děkuji i oběma sestrám z Marneri. Vaše zrcadlo bylo dobře umístěné a silné. Zaměřila jsem se k němu bez obtíží."
Abatyše se odvážila poznamenat:
"Hladká cesta, pro jednou."
"Opravdu, abatyše, vůbec ne jako při mé minulé návštěvě této věže."
"Abatyše je nejspolehlivější ze všech pomocnic," prohlásila Lessis. Spolu se slovy přivolala malé kouzlo, které si abatyše neuvědomila, ale náhle ji zalil pocit hrdosti na úspěch ve službě Černému zrcadlu.
"Děkuji ti, paní," řekla.
"To je v pořádku, abatyše, v pořádku." Lessis jí krátce stiskla ruku a pak s Ribelou vyšla dveřmi, které jim přidržela Fi-Ice. Venku se na chvilku zastavily. Plesenta vytáhla velký klíč, zavřela důkladné dveře nahoře i dole a všechny zamířily chodbou na hlavní odpočívadlo. Společně sestoupily o dvě patra, pak se Velké čarodějky zastavily a popřály Plesentě a Fi-Ice dobrou noc.
Ve Strážní věži bylo všude ticho a svítilo tu jen pár světel, až na prostě zařízenou skupinu místností v horním patře, kde Lessis bydlívala při svých návštěvách Marneri.
Lessis a Ribela spolu mluvily tajnou řečí koček, jazykem, který díky svým zvířecím zosobněním obě důvěrně znaly.
Pak se ozvalo zaklepání na dveře. Lessis opatrně otevřela. Dovnitř vstoupil mladík v obnošené, šedé a zelené uniformě pohraniční jízdní hlídky.
"Ribelo, to je jezdec Hawthorn. Přijel z teotské pevnosti."
"Devět dní, paní. To je rekord."
"Ten nevyrovnají ani talionští koně." V Lessisině hlasu zněla pošetilá pýcha. Na Ribelu udělal menší dojem. Za devět dní urazil vzdálenost jen o kousek větší, než jakou právě překonala během tří minut.
Lessis vycítila Ribelin výsměch a smutně se usmála.
"Než sem z Teotu přijel, jezdec Hawthorn pět dní projížděl na okraji nepřátelské armády."
Ribelina pozornost zjevně ožila.
"Skutečně?" zeptala se.
"Ano, paní. Byl jsem venku v křovinách, nedaleko Oon, kde je tráva pořád vysoká. Je tam rovná krajina, s dobrým dalekohledem člověk dohlédne pořádně daleko."
Jezdec, hrdý na svůj úspěch, poplácal pouzdro, které měl přes rameno.
"A co jste viděl, jezdče?"
"Nejdřív jsem zahlédl skupinu bagutských jezdců. Na praporech měli umrlčí lebky. Ten kmen neznám."
"Hazogi," řekla Lessis, "z chladných zemí."
"No, myslel jsem si, že to můžou být oni. Bylo jich hodně, ale nedostali se ke mně blíž než na míli a ve vysoké trávě neviděli mě ani koně."
"Co dál?"

"Čekal jsem asi hodinu a pak jsem zpozoroval na západě přicházet dlouhé řady praporů. Skřeti, paní, desetitisíce skřetů. Vypadalo to, že pokrývají celou zem. Musel jsem během pozorování ustupovat na východ. Brzo jsem si ale všiml řad trollů, asi tři míle od mé pozice."
"Jaký druh trollů?"
"Vysocí albíni, docela zavalití černomodří a další, kteří mi nebyli povědomí, pokrytí hnědou kožešinou."
"Kolik?"
"Stovky. V jedné řadě jsem jich napočítal devětatřicet."
"Co jste ještě viděl?"
"Zrovna jsem se chystal zacouvat, ale ještě jsem se naposled rozhlédl. Nejbližší regiment skřetů byl asi půl míle daleko. Pak jsem je uviděl. Další řada, docela daleko, možná čtyři míle. Ale já mám dobrý dalekohled, cunfshonský."
"Jsem si jistá, že máte dobrý dalekohled, mladíku. Co jste viděl?" Ribela byla netrpělivá, což se stávalo jen zřídka.
"Obry, paní, byli to obři."
"Co tím myslíte?"
"No, nejdřív jsem si myslel, že jsou to trollové. Myslel jsem si, že je tam nižší tráva, protože jim sahala jenom ke kolenům, ale pak jsem si všiml květů na bražinkových keřích, a ty jim taky sahaly jen ke kolenům. Bražinky nekvetou, dokud nejsou vysoké aspoň pět stop, paní. Ty potvory byly třikrát vyšší."
"Obři," zašeptala Ribela.
"Aspoň patnáct, šestnáct stop vysocí, paní. Sledoval jsem je tak dlouho, jak jenom jsem se odvážil, stáhl jsem se, až když už byli skřeti jenom pár set yardů daleko. Couvl jsem asi o dvě míle a podíval jsem se znovu, ale zahlédl jsem je už jenom jednou a musel jsem se ztratit, protože se přiblížila skupina Bagutů, kteří hlídkovali před armádou. Jel jsem celý den a další noc, až jsem dojel k mělčinám přes Lis. V tamější pevnosti jsem si vyměnil koně a rozjel jsem se přímo do Teotu. Tam jsem dorazil příští den při západu slunce."
"Vedl jste si velmi dobře, jezdce Hawthorne," konečně řekla Ribela.
Hawthorn se dmul pýchou. Lessis se obrátila k Ribele.
"Okamžitě poslali s tou zprávou holuba. Požádala jsem, aby jezdce předvolali v Marneri k podrobnějšímu výslechu. Během rozsáhlého dotazování nám poskytl velké množství cenných informací. Snášel to všechno podivuhodně dobře."
"Je to má povinnost, paní. Chápu, proč to bylo nutné. Jinak by bylo těžké si na všechno vzpomenout. A brzy na to zapomenu, myslím."
Lessis mladíkovi poděkovala a poslala ho do jídelny se vzkazem, aby ho nakrmili a dali mu teplou postel.
Když odešel, Lessis a Ribela se usadily naproti sobě ke čtvercovému stolu, jehož nemoderní těžkopádnost prozrazovala, jak moc je starý.
"Tak tedy obři," zamračila se Lessis. "Jak jsme se obávaly."
"Zbraň, která prorazí naše linie, a přemůže dokonce i naše dračí jednotky."
"Pokud prorazí našimi liniemi, naše armády skončí. Budeme poraženi prostým počtem nepřátel."
"Pokoušeli se je před námi ukrýt a málem se jim to podařilo."
Ribela rozvinula na stole mapu Kenoru.
"Císař věří, že nepřítel brzy svá vojska rozdělí. Část půjde na sever na Kenor."
"Vyslýchala jsem toho mladého jezdce," odvětila Lessis, "a myslím si, že nepřítel ve skutečnosti dělí své síly na tři části. Další menší vojsko míří na jih. Ale hlavní skupina je stále obrovská. Podle našich odhadů asi sto tisíc skřetů a tisíc trollů. Desítky tisíc jezdců."
Ribela okamžitě pochopila.
"Jedna armáda pochoduje k útoku na Picon."
"Tím pádem se jejich hlavní síly nebudou muset zabývat legií, která půjde posílit Teot nebo Redor. Takže nám zbývá jen půl legie umístěné v Redoru."
"To k zastavení takového nepřítele nestačí."
"Co můžeme dělat?" Ribela byla náhle v koncích.
Lessis ukázala na jihovýchodní cíp Kenoru.
"Hrdý průsmyk, sem vrhnou své síly. Myslím, že je v něm možná nedokážeme zadržet. Jejich síla je zdrcující. Přejdou Malgunské hory a dorazí do Arneis. Tam, podle mého názoru, vybojujeme poslední bitvu."
"Poslední bitvu?"
"Pokud prohrajeme v Arneis, už je nikdy neporazíme.
Na poli budou veškeré naše dostupné síly, snad třicet tisíc legionářů, a všichni draci, které dokážeme shromáždit. Potřebujeme vědět víc, mnohem víc o plánech nepřítele a o těch obrech. Možná bychom s nimi mohli bojovat jako s těmi hliněnými pochopy v Ourdh."
"Hlinění panáci by nikdy nedokázali pochodovat. Vydrží jenom jediný měsíc. Zřejmě budu muset přijmout zprávy o mamutech, které nám přinesla Irene."
"Potřebujeme vědět víc."
Ribela vzhlédla. Šedá paní se na ni podívala zpříma: "Mám plán."
"Vlastně jsem si myslela, že možná nějaký máš," odvětila Ribela.
"Pokud ti dobře rozumím, nemůžeme se dostat do Padmasy na astrální rovině."
"Ne, to nemůžeme," souhlasila Ribela.
"Uvnitř Tetrapetalu nám nikdo nezůstal. Budeme se tam muset dostat my osobně."
Ribela vytřeštila oči: "Žertuješ, sestro? Ať se zamaskujeme jakkoliv, pokud se tam pokusíme vejít, odhalí nás."

"To není nezbytné, sestro Ribelo. Pokud podstoupíme kouzlo úplného převzetí, můžeme získat masku tvora, kterého by nikdy nepodezírali."
Ribela zbledla: "Já jako myš?"
"A já jako vrabec. Nebo střízlík. Čím menší, tím lepší."
"Takže bychom se skutečně fyzicky dostaly dovnitř Tetrapetalu. Tak to by bylo ďábelsky mazané." Ribela se na Lessis podívala s netajeným obdivem. Pak se vrátily pochyby.
"Dobrý nápad, ale jak bychom dostaly myš a ptáka až do Padmasy? Pokud se proměníme hned, dostaneme se tam tak za čtyřicet let. Myš rychleji nemůže."
Lessis šťastně přikývla.
"Poletí na zádech velkého orla. Připojí se k nám třetí, která se vtiskne do orla. Orel takovou vzdálenost uletí za pár dní. Když budeme mít štěstí, vrátíme se s užitečnými informacemi ještě dřív, než se nepřítel dostane k Hrdému průsmyku."
"Chápu," přikývla Ribela. "Ale vykonat převzetí na někom třetím bude opravdu náročné."
"Známe ji dobře. Je dost odvážná, aby zatlačila i divokou, omezenou mysl orla."
"Mluvíš o mladé Lagdalen. Ale co její mateřství? Můžeme ji poslat do takového nebezpečí?"
"Bojím se, že jinou možnost nemáme. Fi-Ice je vrchní cvičitelka zvířat, ale je příliš stará, příliš silně usazená sama v sobě. Lagdalen má dost odvahy a je mladá. Bude to krátká služba. Budeme pryč jenom týden nebo dva. Nebude to jako úkol v Ourdh,"
"Ty bys nemohla převzít orla?"
"Mohla, ale jsem si jistá, že při pátrání v Tetrapetalu budeme potřebovat myš i ptáka. Možná budeme chtít sestoupit i do Hlubin a tam bude pták neocenitelný."
"Hlubiny Padmasy! Na astrální rovině jsem je vždycky zahlédla jen z dálky. Nemyslela jsem, že se tam někdy dostanu!"
Vstaly a chystaly se rozloučit, když si Ribela na něco vzpomněla. "Ještě chvilku, sestro, mám pro tebe dopis, doručený do Andiquantu, nic úředního."
"Prosím?"
Ribela vylovila malou obálku, zjevně doručenou vojenskou poštou. "Odesláno z dalhousijské pevnosti."
Lessis obálku roztrhla nehtem na palci a nahlédla dovnitř. Široce se usmála: "U dechu! Matka někdy užívá zvláštní cesty."
"Ano?"
"Je to od jistého dragonýra, kterého obě velmi dobře známe. Má na mě pár otázek."
KAPITOLA 30
Za vlády královny Besity byl trůnní sál v Marneri veselejším místem, než jakým býval za dob jejího otce, krále Sankera. Ošumělé záclony a těžké brokátové závěsy byly odstraněny a stěny získaly nový bílý a bleděmodrý nátěr. Nové závěsy byly prosté, v kontrastní tmavě modré, a podlahu pokrývaly koberce z bílé marnerijské vlny.
Změnili se i dvořané. Bylo tu jen pár vytrvalců ze starého režimu, většina Sankerových přátel se vrátila na svá panství, aby truchlili pro krále a připravovali se na vlastní smrt. Besitu obklopovaly mladší zástupy, v nichž bylo mnohem víc žen. Změnila se nálada, byla lehčí a radostnější.
Ale jedna věc se nezměnila, a to samotný trůn, dávné křeslo "Pellaras", s přísným, rovným opěradlem a nepohodlnými područkami. Trůn, vyřezaný z černého týkového dřeva, byl prostý a mimořádně těžký, dědictví dávného Pellinu ze zlatého věku Veronathu. Během Temných časů byl převezen do Cunfshonu a uložen ve skladišti. Nakonec, po znovunastolení civilizace a založení Enneadu, Devíti měst Argonathu, se vrátilo zpět, stejně nepohodlné jako dřív. Většina marnerijských králů a královen dokázala trůn snést stoicky. Besita ovšem nebyla z tak ukázněného těsta. Nechala ho obložit polštáři, ale rovná záda a tvrdé područky zůstaly ohavně nepohodlné, ať se člověk kroutil, jak chtěl.
A ta únavná záležitost aubinského velmože Portea Glavese se táhla dál a dál.
"Opravdu, tento případ si už dříve vyžádal nepřiměřené množství času. Proč se ho nemůžeme zbavit?"
Lord Axnuld, nový komoří, se na ni obrátil s protivně blahosklonným úsměvem.
"Vaše Veličenstvo, případ je složitý. Svědectví si protiřečí."
Lagdalen, sedící za trůnem, sebou škubla. Jakožto první dvorní dáma strávila spoustu hodin v pohodlném čalouněném křesílku odsunutém kousek z očí za trůnem. Lagdalen ta svědectví vyslechla. Ve skutečnosti si protiřečila jen nepatrně. Glaves byl vinen podle všech výpovědí, kromě své vlastní.
Byl však nesmírně bohatý a měl velký vliv ve sdružení aubinských obchodníků s obilím.
"Proč se tedy neprojednává před soudem, kam patří? Mám v tomto městě dost práce jako lenní pán říše i bez posuzování kriminálních případů."
"Je to choulostivá situace, Vaše Veličenstvo." Axnuld přikročil blíž, sklonil se ze strany a zašeptal:
"Madam, Aubiňané už zase ohrožují obchod s obilím. Pokud splní své hrozby a pošlou obilí do Kadeinu, může vypuknout zmatek."
"Ach." Besita se opřela a promnula si bradu. Zdálo se, že ať udělá cokoliv, odevšad hrozí taková či onaká katastrofa. Bude si muset znovu poslechnout všechny ty hlouposti, jinak hrozí v ulicích hlad.
Aubinští velmoži vykročili a podle zvyku poklekli na jedno koleno. Jeden z nich, velký tělnatý muž ve třpytivě žlutém atlasovém kabátci se širokým krajkovým límcem, se svitkem v rukou přistoupil před královnu.
"Ctihodný Faltus Wexenne," ohlásil ho Axnuld. "statkář z Champery."
"Vaše Veličenstvo, smím oslovit dvůr?" Muž ve žlutém kabátci měl překvapivě zvučný hlas.
"Smíte nás oslovit, Wexenne."
Wexenne spustil dlouhou litanii, ve které znovu žádal o zastavení pře v trestním případu proti ubohému Porteu Glavesovi z Aubinasu. Glaves, legionářský velitel a prokazatelný hrdina, v bitvě u Salpalanga ukořistil prapor a odeslal

ho domů, aby pozvedl morálku města. Teď čelí zlovolným obviněním závistivců, kteří se ho snaží pomluvami a lží odstranit z cesty.
Samozřejmě, je pravda, že byl na palubě bílé lodi Kaštan. Bylo to však proto, že byl nucen převzít loď od téměř se bouřící posádky, aby mohl vyplout do bitvy s nepřítelem v Dzu. Chystal se zabít toho démona, když ho, ach běda, přepadli a zajali vzbouření dragonýři a draci. Pak proti němu byla vznesena tato nespravedlivá obvinění a strávil celé měsíce ve vězení.
Tohle bylo na rádce žaloby, lorda Burlyho ze Sidinthu, kancléře starého krále, příliš.
"Vaše Veličenstvo!" zvolal, vstal a zvedl paži.
"Nemohu tu jen tak sedět a naslouchat takovým lžím. Wexenne staví celý případ na hlavu. Máme svědectví z tuctu zdrojů a všechna se shodují, že je ten muž vinen. Kromě své vykonstruované historky se nemá čím hájit."
Axnuld hladce zakročil.
"Vaše Veličenstvo, jsem nucen lorda Burlyho zarazit. Podle protokolu trůnního sálu má Wexenne právo pokračovat v promluvě."
"Ano, jistě, lorde kancléři." Protokol byl vždycky výborným východiskem z nouze. Utrhla se na lorda Burlyho: "Řekla bych, že vy, Burly ze Sidinthu, budete vědět, že podobné výbuchy jsou v marnerijském trůnním sálu nepřípustné. Zůstanete zticha, dokud Wexenne nedokončí své poznámky, jinak budete vyveden."
Burly poklekl na koleno a couvl zpět do řady mužů a žen v tmavých šatech, kteří stáli u zadní stěny sálu. Wexenne pokrčil rameny a pokračoval ve své řeči.
"Jak jsem právě říkal, Vaše Veličenstvo, než jsem byl tak nešťastně přerušen, vznešený Porteous Glaves z Aubinasu žádá Vaše Veličenstvo, aby milostivě zastavilo neúprosné stíhání, které se vleče od konce ourdhského tažení. Ten případ je parodií, výsměchem vaší vznešené spravedlnosti."
Konečně se Wexenne vzdal práva mluvit. Jeho místo zaujal Rodro Burly ze Sidinthu a usilovně se snažil zdůraznit, že svědectví u vojenského soudu Glavesově historce zcela protiřečí. Dokonce i jeho tvrzení o tom, že sám, bez pomoci získal v bitvě u Salpalanga prapor, je podezřelé, protože jiní prohlašují tuto kořist za svou. Je zjevné, že předložená tvrzení jsou jen předivem lží spleteným bohatým mužem, který se pokouší vykoupit se, aby nemusel před soud, jak si každopádně zaslouží.
Po dlouhé chvíli Besita zvedla žezlo.
"Skutečně, tohle stačí, aby se jednomu rozskočila hlava. Proč se ke mně tenhle strašný případ pořád vrací? Vskutku, můj lorde kancléři, je to otravné. Nařizujeme přerušení. K dalšímu slyšení se vrátíme dnes odpoledne."
Besita vstala a odspěchala za trůn ještě dřív, než shromáždění obchodníci s obilím, dvořané a úředníci stačili pokleknout. V dobách vlády starého krále, který v podobných případech uměl zachovat náležité formality, by se něco takového nemohlo stát.
Besita hbitě zmizela ve své soukromé komnatě, zasténala a hodila sebou na pohovku.
Její dvorní dámy, Lagdalen Tarcho, Pessila z Clamothu a Kuellen z Brusty, jí spěchaly oživit náladu. Pessila přinesla šálek horké rajské polévky, Kuellen z Brusty čajové sušenky s medem, královniny nejmilejší. Lagdalen královně masírovala bolavý krk a ramena. Královna měla pocit, že ji život strašlivě zneužívá.
"Ten zatracený trůn je nejnepohodlnější židle na celém světě. Není divu, že měl otec celou dobu tak strašlivou náladu."
Lagdalen jí masírovala zatuhlé ramenní svaly. Královna byla rozrušená až k slzám.
"Ach, mé milé, jenom Matka ví, jakou jste mi útěchou, ale tohle už opravdu začíná být nesnesitelné. Celé dny tam sedím a poslouchám ty strašné lidi s jejich nekonečnými stížnostmi a chamtivými požadavky. Když to nejsou obchodníci s obilím, jsou to stavitelé nebo ještě hůř dámy ze Svatyně. A když jenom pomyslím na to, že se tam musím vrátit a strávit další odpoledne s aubinskými kupci! Někdy si přeju..." zavzlykala a všechny tři dvorní dámy se po sobě podívaly a obrátily oči v sloup - kolikrát už to její štkaní slyšely? "Přeju si, abych byla pořád princeznou. Ach, proč jen bratr musel takhle umřít? Byla jsem docela šťastná. Měla jsem své místo. Měla jsem své malé povinnosti a spoustu času na ostatní zájmy." Následovaly další vzlyky.
Na okamžik se nadzvedla a vykřikla: "A nemusela jsem celý den sedět na tom ohavném kusu dřeva!"
Lagdalen počkala, až se královna usadí zpátky na pohovku a usrkne rajské polévky. Vybavila si Lessisiny rady, jak zalichotit rozmrzelému monarchovi, a promluvila.
"Vaše Veličenstvo, v této záležitosti opravdu nejste bezmocná. Nemusíte jim dovolit odejít s tím, že se případ znovu vrátí k vám. Je to zbabělost na straně soudců. Můžete jednoduše rozkázat, ať soudci splní úkol a vynesou rozsudek. Pošlete případ zpět k soudu. To zastaví aubinské pokusy zvrátit spravedlnost marnerijského soudního dvora."
"Ach, to by bylo nádherné, dítě, ale Aubiňané by potom začali posílat svou úrodu přímo do Kadeinu. Beztak posílají lodi ze Sequily, nemáme přímou kontrolu, jakou jsme mívali, když dopravovali náklad přes Marneri. A když pošlou sklizeň na trhy v Kadeinu, ceny našeho obilí vylétnou až do nebe. Potřebujeme aubinskou pšenici, abychom stabilizovali situaci, obzvlášť, když se blíží válka. Vypukne panika, lidé si budou dělat zásoby a pak přijdou hladové vzpoury."
Lagdalen se sklopenýma očima odpověděla:
"Vaše Veličenstvo má pravdu, aubinští obchodníci s obilím by mohli něco takového udělat. Ale možná i oni by to těžko vysvětlovali vlastním lidem, obzvlášť za válečného stavu. Je ohrožena samotná naše existence a Aubiňané nedokáží odložit drobné výhrady ke spravedlnosti?"
Besita se na Lagdalen zahleděla.
"A teď mě budeš poučovat, Lagdalen? Tolik omáčky a samé nesmysly. Poučuješ mě, jako vždycky, ale já vím, kdo tě k tomu ponouká!"
Nastalo ticho. Pessila a Kuellen se dívaly na podlahu. Všechny věděly, že Lagdalen není jen dvorní dámou marnerijské

královny. Ve skutečnosti zastupovala šedou paní, Lessis z Valmes. Lagdalen ještě nebylo ani dvacet, ale už byla součástí tajného světa, ve kterém se za závojem tajemství pohybovali agenti a špióni. Pessila od svého otce slyšela, že Lagdalen patří k Tajnému úřadu. Byl to nejtajemnější úřad říše a nezasvěcené nejvíc přitahoval. Jenže Lagdalen o své službě nikdy nemluvila, jen o Ourdh, kde strávila mnoho týdnů během obléhání a po něm. Lagdalen raději vyprávěla o svém dítěti, Laminně, osmnáctiměsíčním batoleti. Laminna na sebe převrhla židli a Lagdalen málem umřela leknutím, ale dítěti se nic nestalo. Občas to vypadalo, že malá je tvárná jako hadrová panenka. Pessila i Kuellen měly starší sestry s malými dětmi. Slyšely toho o miminech víc než dost. Chtěly si poslechnout něco o hrůzách Tummuz Orgmeen a velkých kouzlech čarodějek. Lagdalen asistovala slavné Ribele, věštkyni, Královně myší. Jaká je? Ale kdepak, nic z toho se nedozvěděly.

Besita se podřídila nevyhnutelnému. Bude muset podstoupit scénu a dlouhodobý konflikt s obchodníky s obilím z nejúrodnější marnerijské provincie.

"Měla bych udělat, co mi radí lord Axnuld, měla bych vydržet a zabránit jakémukoliv rozruchu na trhu, ale -" pokrčila rameny. Dívky na ni upřely jasné oči. "Musím hájit důvěryhodnost našich legií." Povzdechla si a mávla rukou na dvorní dámy: "Nechte mě, mé milé, chci chvíli odpočívat v soukromí."

Lagdalen s ostatními vyšly ven, minuly stráže a na chvilku se zastavily u schodů. Na schodišti Strážní věže bylo stále rušno.

Pessila a Kuellen jí sotva stačily poblahopřát k tomu, jak popíchla královnu k rozhodnutí, když se před nimi objevil posel, děvče v jasně modrém hávu novicky.

"Mám vzkaz pro Lagdalen Tarcho. Je uvnitř?"

"Máš štěstí, děvče, je přímo tady," zachichotala se Kuellen.

"Já jsem Lagdalen. Oč jde?"

Dívka byla podezíravá: "Nevypadáte dost stará."

"Vzhled může klamat. Pokud máš vzkaz pro Lagdalen Tarcho, předej mi ho. Pokud ne, jdi svou cestou."

Novicka stiskla rty: "No dobrá, tady je, od jedné z těch shora, jestli víte, co myslím."

Když Lagdalen otevírala zapečetěný dopis, srdce se jí chvělo. Až příliš dobře věděla, co myslí.

"Musím jít, prosím, omluvte mě u královny."

"Samozřejmě, sestro," řekla Pessila a vědoucně mrkla na Kuellen. Společně sledovaly, jak Lagdalen odchází vzhůru schodištěm do vyšších pater velké věže.

KAPITOLA 31

Lagdalen vystoupala věží vzhůru, minula poschodí, kde v dědičném apartmá rodu Tarcho žili její rodiče, a dostala se až k nejvyšším patrům, které nikdy nenavštívila, dokud ji tam před téměř třemi lety nepozvala Lessis z Valmes. Ta událost navždy změnila její život.

Byla tam řada dveří, všechny z tmavě hnědého dřeva a s měděnými čísly. Zaklepala na třetí z nich a ty se samy, bez lidské pomoci, otevřely dokořán. Vešla dovnitř a dveře se za ní zavřely. Lagdalen byla na podobné věci zvyklá.

Lessis v prostém, šedém lněném rouchu čekala u stolku, před sebou bílou keramickou konvici ourdhského kalutu. Podle vůně Lagdalen usoudila, že je to prvotřídní kalut. Během pobytu v Ourdh se toho o kalutu hodně dozvěděla.

Lagdalen okamžitě pochopila. Bude přítomna i Královna myší. Děje se něco důležitého. Lagdalen věděla, že věštkyně, Ribela z Defwode, je, co se týče kalutu, velmi puntičkářská, zatímco Lessis obvykle popíjela vlažný, slabý čaj, studenou vodu a jednou za den citrónovou šťávu.

"Jak si vede královna?" optala se Lessis, když probraly, jak se malá Laminna učí mluvit.

"Konečně se rozhodla s aubinskými kupci bojovat. Pošle Glavesův případ zpátky k soudu a bude žádat, aby byl vynesen rozsudek."

Lessis vážně přikývla. Šlo o důležitý případ, který by mohl mít silně negativní vliv na morálku legií. Kupování důstojnických hodností bohatými muži se stalo zdrojem vášnivých sporů. Lessisiny instinkty byly proti.

"Předpokládám, že si královna stěžovala, když jsi jí narovnala páteř."

Lagdalen se začervenala: "Občas s ní jednám nešikovně, ale jsem mnohem lepší, než jsem bývala."

Lessis se usmála: "Stalo se z tebe docela úskočné stvoření. Klidně se vsadím, že jednoho dne budeš Velkou čarodějkou."

Chvilku bylo ticho. Lagdalen věděla, že se ji chystají požádat, aby se ujala nějakého obtížného úkolu. Byla napjatá. V myšlenkách zalétla k manželovi, kapitánu Keseptonovi, který právě mířil k Hrdému průsmyku. Po tisící toho dne se modlila, aby byl v bezpečí.

"Má milá Lagdalen, myslím, že chápeš, v jak těžké jsme situaci. Celíme strašlivé zkoušce." Lessis se předklonila a shrbila útlá ramena.

"Musím tě požádat o velkou oběť, o pomoc našemu úřadu v tomto krizovém okamžiku."

Lagdalen se s nepříjemným pocitem kolem žaludku podívala čarodějce do očí. Copak jejich požadavky nikdy neskončí? Krátce sklopila oči. Minulé léto ztratila kus Laminnina dětství. Co to bude tentokrát?

Lessis zalétla očima k vnitřním dveřím, které se otevřely a vpustily paní Ribelu.

Královna myší měla na sobě neměnné černé sametové roucho s okraji lemovanými stříbrnými myšími lebkami. Její tvář byla dokonalou maskou, už celá staletí.

"Ráda tě zase vidím, Lagdalen." Ribela udělala něco neslýchaného - natáhla ruku a než se posadila, na okamžik stiskla Lagdaleninu dlaň.

"Tys připravila kalut, sestro?" zeptala se s hraným překvapením. Nos jí prozradil, že je tu horký kalut, ještě když byla za dveřmi.

Lessis se podívala na konvičku; úplně na ni zapomněla.

"Ano. vlastně ne, já dělám hrozný kalut, ale dostala jsem nějaký od naší přítelkyně Narshi."
"Pokud neuděláme nějaký zázrak na rovině magie, vystydne nám. Možná bychom ho měly vypít, dokud je horký."
"Jistě, jistě." Lessis nalila hustý, aromatický nápoj a chvíli tiše upíjely.
Lessis se znovu obrátila k Lagdalen.
"Problém je, že nám chybí jakýkoliv zdroj informací z Padmasy. Jsme slepí, dokážeme předvídat přesuny nepřítele jen v těch nejhrubších obrysech. Tenhle úder je z těch, které nám nepřítel až dosud zasadil, nejsilnější. Pokud máme být schopní ho porazit, musíme mít jasnou představu o jeho záměrech."
Lagdalen zneklidněla. Tento nepřátelský útok je zřejmě mnohem nebezpečnější, než si představovala.
"Jsme slepí. A musíme se pokusit o něco smělého. Musíme proniknout přímo do centra nepřátelské moci. Musíme vstoupit do temnot v srdci Padmasy. Musíme se dostat do Tetrapetalu a pak do Hlubin."
Při té představě Lagdalen zamrazilo u srdce. Pevnost Temného vládce, Tummuz Orgmeen, byla jedna věc, ale Tetrapetalum v Padmase? Doupě samotných temných mágů? Jak by někdo mohl vstoupit na to mrazivé dno a doufat, že unikne zajetí?
Lessis ale vypadala podivně vesele.
"Přemýšlíš, jak bychom se mohli do toho smrtícího místa dostat a ještě doufat, že se zase vynoříme ven? Samozřejmě nevstoupíme v lidské podobě."
Lagdalen si v duchu zhluboka vydechla. Takže chtějí, aby jim pomohla s nějakým velkým kouzlem. To bylo v pořádku, ráda jim poslouží. Udělá všechno, co je potřeba, zatímco budou čarodějky projíždět chaosem na astrální rovině.
Ribela odložila šálek. Nepatrně pokynula rukou a Lessis jí ustoupila.
"Bohužel, nedokážeme zaútočit z astrální roviny. Nemůžeme proniknout vyššími módy vnímání. Tvůrci tam vybudovali silné bariéry. Velmi zesílili."
Lagdalen tápala: "Ale když nemůžete použít magii a nemůžete vstoupit dovnitř, jak to uděláte?"
Lessis se pousmála: "Vejdeme ve fyzických tělech, ale ne jako lidské bytosti. Vejdeme v mnohem skromnějších, miniaturních přestrojeních."
Lagdalen široce rozevřela oči.
"Převzetí?"
Lessis přikývla.
"Ano, má milá, bude to vyžadovat velkou moc, ale dokážeme to."
Lagdalen slyšela jistotu v Lessisině hlasu. Věděla, že ze všech čarodějek jsou tyhle dvě v provádění umění převzetí nejzběhlejší. Vpravdě jsou známé jako Královna myší a ptáků.
"V takových malých tělech pro nás bude snadné nepozorovaně vejít do Tetrapetalu a porozhlédnout se tam. Budeme pro mágy tak bezvýznamné, že si nás nevšimnou."
"Nicméně, je tu jistý problém," dodala Ribela.
Lagdalen už ho viděla.
"Musíte se dostat do Padmasy v lidské podobě a pak se proměnit."
"Ne, máme v úmyslu se proměnit tady a cestovat v jiné podobě. Což znamená, že budeme potřebovat nějakou přepravu, protože já budu maličký ptáček a Ribela bude myš."
"Cože? Jak?" Hrůza v jejím srdci prudce změnila směr. Cítila, jak jí srdce v hrudi divoce tluče.
"Ne!" Chtěly její duši? K čemu?
"Žádáme jen, abys na pár dní ovládla orla. Jen na tak dlouho, abys nás odnesla tam a zpátky."
Převzetí? Vyjmou ji z vlastního těla a umístí do mysli orla, úplně jiného tvora, divokého dravého ptáka? A co její dítě? Její milovaná Laminna?
"Dokážu se vrátit? Chci říct, nezůstanu orlem?"
V očích obou čarodějek se krátce zajiskřilo.
"Účinek potrvá jen několik dnů," prohlásila Lessis. "Jen tak dlouho, abychom se dostaly tam a zpátky. Bude to svízelné, ale dokážeme to. Je to naše jediná naděje."
"Ano, rozumím," řekla Lagdalen s těžkým srdcem.
"Nemáme nikoho jiného, koho bychom mohli o tuhle službu požádat," měkce řekla Lessis. "Máš dost odvahy, duchapřítomnost i inteligence, pracovala jsi s námi oběma už dřív a chápeš naši práci lépe než kdokoliv cizí."
Lagdalen vzdychla. Lessis vzdychla. Lagdalen vzdychla znovu.
"Ještě jednou tě musíme požádat, abys obětovala kus svého mateřství pro dobro říše."
Lagdalen cítila, že na ni Ribela upírá zrak, a dokázala se v přítomnosti Královny myší ubránit neprominutelné slabosti.
"Je to obrovské riziko, dítě. Tentokrát se musíme v případě potřeby obětovat. Náš úkol je důležitější než kterýkoliv jednotlivý život."
Lagdalen se podívala na Ribelu a znovu nalezla řeč.
"Slyšela jsem jenom to, že na západě je válka a nepřítel se chystá zaútočit na Teot."
"Držíme pravdu o celé situaci pod pokličkou, aby nevypukla všeobecná panika. V Kadeinu už k panice došlo. Bitky o kočáry a místa na lodích. Nepřítel proti nám postavil víc než stotisícovou armádu."
"Jak se mohli tak rozmnožit?"
"Před rokem unesli tisíce ourdhských žen. Použili je, aby získali tuhle skřeti hordu."
"Do zimy by mohli porazit naše vojska v Kenoru a dostat se až k pobřeží."
Lagdalen se otřásla. Představa, jak jsou vzkvétající provincie její rodné země, s městy, farmami a vesnicemi zaplaveny hordami ohavných, vraždících skřetů, byla strašlivá, nemyslitelná.
"Musí být zastaveni," řekla Lagdalen. Dokud existuje tahle armáda, nemá Laminna žádnou budoucnost. "Ano,

Lagdalen, máš pravdu." Uvědomila si, že kolem ní sklapla past. Slyšela se, jak říká: "Udělám, cokoliv bude třeba."
KAPITOLA 32
Na křídlech císařských poštovních holubů vylétly k městu Kohon nové rozkazy. Kapitán Eads měl okamžitě stáhnout své síly z Kohonu a vyrazit zpátky do Dalhousie. Marnerijská druhá legie byla okamžitě odeslána jako posila legie v pevnosti Kenor.
Eads podobné rozkazy předvídal. První jednotky se naloďovaly na říční čluny během hodiny. Koncem dne už byli na lodích všichni jeho legionáři a mířili na vrchol peřejí u Keshonu. Zasmušilé město nechali za sebou náhle prosté vojáků, až na malou jednotku v pevnosti.
Pod Darkmonským zlomem krátce počkali na říční loď, která je měla odvézt. Mezitím upírali toužebné pohledy na blízké krčmy. Celý měsíc nikdo z nich, muž, dragonýr ani drak, neochutnal ani kapku piva. Bohužel ale na kapitána Eadse už čekaly další rozkazy. Měl nařízeno přimět všechny ke spěchu. Krize na hranicích se rychle vyostřovala. Legie už opustila Dalhousii a spěchala po proudu Argo na posilu pevnosti v Kenoru. Eads měl příkaz okamžitě ji tam následovat.
Proto se okamžitě nalodili a na krčmy nebyl čas. Tísnili se na říčním člunu jménem Floz. Byla to menší loď než Alba. Ozývalo se reptání. Vládlo všeobecné napětí. Během první hodiny vypukly mezi legionáři dvě bitky.
Kapitán Eads to však předvídal, a zatímco se jednotka naloďovala, podařilo se mu obstarat tucet soudků dobrého piva z Modrého Pelikána. Toho večera, když pluli po proudu široké, klidné řeky Darkmon, nařídil vydat část piva. S ostatními důstojníky se připojil ke svým mužům, chvíli s nimi zpívali a bavili se. Potom, když přišly na řadu oplzlé verze starých písniček, se vrátili do svých kajut na zádi a nechali muže zpívat.
Reptání utichlo. Po všeobecné chvále kapitána Eadse se řeč stočila k budoucnosti. Blížila se velká válka. Teď budou vojáci vyzkoušeni tak jako nikdy předtím.
Prozatím se vrátili ke vzoru minulé výpravy, až na to, že tentokrát pluli po proudu, což bylo snazší a rychlejší. Uplynulo několik dní, během nichž dragonýři a muži pod tlakem seržantů a dračích vůdců starou Floz prakticky rozebrali a přestavěli.
Brzy se znovu ocitli na okraji znepokojujícího lesa Valur. Jak Relkin slíbil, chystal se zůstat v podpalubí po celou dobu, kdy budou v dosahu podivného lesa. Sotva však vpluli do říčního úseku řeky, pozdravila je z opačného směru malá, hbitá plachetnice a vzápětí kapitán Eads dostal novou sadu rozkazů z Dalhousie.
Když je přečetl, zamračil se a zachmuřil. Zavolal si důstojníky a přikázal lodnímu kapitánovi, aby okamžitě obrátil Floz zpět a vyplul k pramenům Darkmonu.
Kapitán byl ohromený. Okamžitě však vydal rozkazy a Floz provedla obrat a začala s pomocí lehkého, ale příznivého větru křižovat proti proudu.
Eads vysvětlil důstojníkům, co se děje, a ti to sdělili mužům. Situace se komplikovala a byla velmi nebezpečná.
Nepřátelský útok byl dlouho připravován. Pevnost Teot obléhalo zhruba čtyřicetitísícové vojsko. Armády čítající třicet tisíc skřetů zaútočily na pevnosti Kenor a Picon a zabránily tak jakékoliv posile projít k Teotu. Zatímco byl Teot obklíčován, vyrazila proti proudu Lis ohromná, snad stotisícová síla.
Eads dostal rozkaz vzít své jednotky zpět proti proudu řeky, u Horního jezera přejít po souši mezi dvěma řekami a pokračovat po proudu Bur k Lis. Tam dostane další rozkazy a zamíří buďto k pevnosti Redor, nebo k Hrdému průsmyku. Musí postupovat co nejrychleji.
Dračí vůdce Turrent svolal 109. dračí oddíl a řekl mu, co se od kapitána právě dozvěděl. Když skončil, dragonýři odešli sdělit novinky drakům.
Obrovské wyverny přijaly zprávu vážně, ale s filozofickým klidem. Ať zamíří kamkoliv, budou tam bojovat, to bylo jisté.
Dragonýři si uvědomovali mnohem víc věcí. Všichni věděli, že v redorské pevnosti je jen půl legie, a možná i méně. Od zřízení pevnosti Picon a pacifikace severního Teetolu byl Redor a údolí na středním toku Lis poklidnou oblastí.
Půl legie, kenorská domobrana a oni sami se postaví desítkám tisíců skřetů, stovkám trollů a tisícům jezdců.
Později se chlapci usadili na palubě a tiše spolu mluvili o válce. Ti mladší si nebyli jisti budoucností, děsila je vážnost situace a zároveň je vzrušovalo pomyšlení, že konečně uvidí boj, svou první opravdovou bitvu.
Starší chlapci už viděli hodně bojů a byli zticha. Cítili, že převaha nepřítele je vražedná.
Swane jako vždycky bručel, ale tentokrát měl ochotné posluchače.
"Hloupí generálové, posílají nás po řece nahoru, pak zase dolů, a zase nahoru. Kdyby to hned vymysleli pořádně, mohli jsme dávno být u Portage."
"Budeme tam dost brzo."
"Drakům se to nebude líbit."
"Pěšky je to náročné. Slyšel jsem, že je to drsná krajina."
"Celá cesta proti Bur bude krušná. Je tam divočina. Pod feutoborgským lesem jsou čtyřicet mil dlouhé peřeje."
Malému Jakovi svítily oči. Během svého poměrně krátkého života ještě nikdy nebyl ve skutečné divočině. Nikdy nebyl nikde kromě Marneri a dalhousijské pevnosti.
"Uvidíme opravdový boj," řekl vesele, aby zakryl nervozitu.
"Ano, mrně," zabručel Swane, "ale nebude to žádný piknik s pivem a kuželkami."
"Spíš tam budou trollové a jezdci s dračími kopími," souhlasil Tomas Černé Oko.
Jak zahanbeně přikývl, ale přesto se jistým dětsky nevinným způsobem na bitvu těšil. Boje s Crally byly koneckonců celkem snadné, i když každý tvrdil, že budou těžké.
"A co si o tom myslíš ty, Relkine?" zeptal se Manuel.
Relkin dlouho mlčel.
„-„Nevím, nejspíš mě to děsí. Ale 109. dračí už byl i dřív v pěkné šlamastyce. Projdeme."

"Jasně že jo," vyštěkl Swane. "Jasně. Buzerant Manuel."
"Sklapni, Swane," řekl Manuel.
"Ano? A kdopak mě k tomu asi přinutí? Ty, Manueli? To těžko."
"Prosím tě, Swane," ozval se Relkin.
Swane zareptal, ale nechal si to pro sebe.
"Vždycky jsem snil o dni, kdy uvidím opravdový boj, i s drakem," prohlásil Halm z Orsu. "Chápete, až budeme dělat to, co celý život cvičíme. Ale teď to najednou vidím z jiné strany."
"Viděl jsi bitky s Crally; copak Anther nemá na kontě nejvíc zabitých?"
"Crallové byli snadná kořist, to víme všichni."
"Tohle nebude snadné," řekl Bryon. "Nejspíš umřeme."
Pronesl to tak přímočaře a vážně, že všichni zmlkli. Swane zvedl hlavu, chystal se něco říct, ale vycítil to ticho a znovu ji sklonil.
"Radši se půjdu podívat na starého draka," řekl Mono, vstal a zamířil k palubnímu průlezu.
Floz je vrátila ke zlomu. Znovu se vyškrábali nahoru, zatímco po skluzech sjížděly dolů náklady pšenice.
V Kohonu našli radní v pilné práci s věšením půltuctu členů kultu, kteří byli přistiženi, jak třetí den v týdnu jedí solené jídlo.
Nalodili se na jezeře a ještě téhož večera rozvinuli plachty. Za nimi mizela světla města, nad nimi vycházel dorůstající měsíc. Na západě se třpytily hvězdy.
***
Daleko na východě, za horami, se stejné hvězdy třpytily nad Strážní věží v Marneri. Uvnitř věže, v místnosti v horním patře za svitu ohně v krbu povstávalo mocné kouzlo. Závěsy byly pečlivě zatažené a v místnosti bylo tak horko, že po neviditelných tvářích tří žen stékaly potůčky potu.
Lessis zaklínala s vášní básníka. Na stále ještě rozžhaveném amuletu zasyčela krev, která skanula Lagdalen z paže. Hrdlo jí zalila vlna nevolnosti. Lagdalen ji přemohla. Byl to vedlejší účinek jedovaté směsi z Ribeliny lahvičky, které se napily všechny tři.
Nápoj, připravený z červených muchomůrek, rumericových semínek a rozmačkaných dixanthových brouků, měl odpornou chuť a mimořádný účinek na mysl.
Lagdalen připadalo, že se jí amulet točí před očima. Cítila, jak magické síly pracují. Ve hře byla samotná osnova i útek světa. V hrudi měla lehko, jako by tam někdo nafukoval míč. Představovala si, jak odlétá vzhůru, nohama k zemi, ústa otevřená v němém výkřiku. V duchu se zachichotala, ale pak zahlédla zajiskření v oku bytosti vznášející se vedle látky kouzla, Ribely. Lagdalen se znovu soustředila na společné dílo. Nevolnost ustoupila, za což byla vděčná. Amulet žhnul a zdálo se, že se točí. Byl to nepříjemný pohyb, žaludek se jí napjatě stáhl a tlačil na bránici tak, že málem nemohla dýchat.
Lessis udělala rázné gesto. Ribela hodila do ohně plnou hrst větviček a bylin, svázaných žlutou hedvábnou nití. Svazeček s bílým záblesk explodoval. Překvapená Lagdalen zůstala polekaně stát s otevřenými ústy.
Příval slov na chvíli ustal. Blížilo se vyvrcholení. Lessis ji varovala, že to bude velmi obtížné.
Ribela jí přidržela u rtů pohárek.
"Krev?"
"Krev orla, krev orla, kterým budeš," řekla Lessis. "Krev skalního orla s bílými konečky křídel, vládce oblohy z hor, mého starého přítele."
Lagdalen se zatvrdila a bez ochutnání vypila trochu tmavé krve. Ribela vylila zbytek tekutiny na amulet, kde se škvařila a páchla na zaschlé slupce krve Lagdalen.
Nemusely nikoho vyzývat, dveře se otevřely a vešla jedna z chrámových akolytek. Nesla hřad, na kterém seděl divoký orel s malým obvazem na levé noze. Lessis k ptákovi přistoupila, sundala ho a na ruce ho odnesla k ohni. Obrovský pták by jí mohl rozmáčknout ruku jako suchou větev, ale neudělal to. Byl podrobený, v očích měl skelný pohled.
Teď začala zaklínat Ribela. Lessis mezitím položila ruku na ptačí hlavu, zakryla mu oči a popošla blíž k Lagdalen.
Lagdalen hleděla na podivně klidného ptáka. Věděla, že je ztracený někde v síti magie, kterou vyvolala Lessis, Královna ptáků.
"Jmenuje se Cuica, správce oblohy," řekla Lessis. "Jeho očima toho hodně uvidíš, Lagdalen."
"Jsem připravená."
Akolytka postavila hřad vedle Lagdalen a Lessis na něj ptáka vrátila. Pak uchopila malý kožený váček řemínku a přivázala ho orlu kolem krku.
Lessis a Ribela prudce natáhly vpřed pravou ruku. Lessis dala Lagdalen nůž. Halucinogenní jed jí způsobil další vlnu nevolnosti, ale ovládla se. S námahou se soustředila a řízla obě čarodějky do předloktí. Vytryskla krev, stekla po jejich bledé kůži, zasyčela a připojila se k už zaschlé krvi na amuletu.
Zaklínání pokračovalo, Ribela dokončila příslušné pohyby. V ohni vzplály byliny a v kruhu kouře žhnulo jasně rudé světlo jako paprsek ve vzdáleném oblaku.
Lagdalen se zadívala do očí orla, které na ni hleděly zpět, podivně lesklé a bez výrazu.
A pak se jí podivně točila hlava a viděla se, jak se na sebe dívá, jako by jí někdo držel zrcadlo těsně u obličeje. Zrak daleko ostřejší, než jaký kdy měla, jí ukazoval každý pór na kůži, každou vrásku. Pod pravým křídlem bylo rozcuchané pírko. Rána na noze ji lehce brněla. Netušila jak ani proč, ale ponořila hlavu pod křídlo a uhladila si peří.
Cítila silnou touhu vznést se, zakroužit, odletět co nejdál odsud. Několikrát máchla křídly.
Do mysli jí proniklo hvízdání, jemný přerušovaný zvuk. Rozhlédla se. Lessis pískala, hleděla na ni a její oči byly pro Lagdalen jako okna na temné obloze.

"Musíš ho ovládat, Lagdalen, skoro jako bys jela na koni. Teď to vypadá velmi podivně, ale s tím se vyrovnáš. Ucítíš, co cítí on, a uvidíš, co vidí. Jak jsem říkala, zvykneš si na to."
Až teď si Lagdalen plně uvědomila, že jsou hotovy. V dobrém i zlém, její mysl je teď vštípena v mysli orla. Její tělo dál sedí se zkříženýma nohama na rohoži, oči má zavřené a pravidelně, ukázněně dýchá, ale její mysl ho už neobývá. Od této chvíle budou její tělo napájet a krmit akolytky. Dokud bude žít. Pokud orel zemře, zemře i ona. Na druhé straně, pokud se někomu podaří zničit její tělo, ona bude žít v mysli orla - chvíli. Ale nakonec, možná po několika letech, vybledne a ztratí se navždy. Lagdalen důvěrně znala legendy týkající se převzetí a činů vlkodlaků. A teď se ona sama účastní tohoto nejzapovězenějšího z velkých kouzel.
Doopravdy bizarní se začínalo stávat normálním. Ještě dlouho poté se bude sama sebe ptát, co si v tu chvíli myslela, že vidí.
Na stole ležela klícka. Myš si zevnitř otevřela dvířka, vyšla ven a klidně se usadila na stole. Přilétl malý ptáček, střízlík, přistál na stole, hopkal kolem myši a vyzobával z prachu nepatrné drobky.
Lessis a Ribela pokračovaly v mnoha složitých pohybech náležejících ke kouzlu. Nejprve Ribela a vzápětí Lessis hodily do ohně otýpky bylin, naklonily se a vdechly část hustého, ďábelsky páchnoucího dýmu, který z bylin stoupal. S nafouklými tvářemi a vytřeštěnýma očima se obrátily zpátky ke stolu a vydechly dým na malá zvířátka, která znehybněla jako sochy.
Ribela klesla do lotosové pozice vedle Lagdalen. Lessis dokončila závěrečné zaklínání a také usedla.
Místnost osvětlil silný záblesk rudého světla. Lagdaleniny orlí oči zamrkaly.
Kdesi na vysoké vnitřní rovině začalo hřmět. Dunění pokračovalo dál a dál, jako by celý svět popraskal a rozsypal se na padrť. Pak pomalu odumřelo.
Myš a pták byli znovu převzati. Střízlík se vznesl, oblétl orla a přistál mu na rameni.
Lagdalen si uvědomila, že se jí myš šplhá po noze. Svedla tvrdý boj s instinktivní touhou sklonit hlavu a rozervat ji vedví. Myš šplhala, hemžila se na ní. Cuica byl rozčilený. Ohromná křídla se rozepjala.
Lagdalen se ukáznila, vynutila si na svém velikém létajícím oři klid. Křídla se znovu složila. Myš vlezla do koženého váčku, zatímco ptáček se usadil na jeho obrubě. Byli připraveni k odletu.
Dveře místnosti se otevřely. Dovnitř vešly dvě ženy. Rychle si prohlédly tři lidské postavy, sedící tiše s prázdným pohledem a dýchající v pomalém, pravidelném rytmu. Pak roztáhly závěsy a otevřely okno.
Orel s máchnutím skočil na okenní římsu a vznesl se. Když pták vylétl z věže, Lagdalen na okamžik zpanikařila. Náhle plula ve vzduchu, vysoko nad zemí. Ale ohromná křídla bila s úžasnou silou a Lagdalen během několika vteřin vystoupala, zakroužila nad Strážní věží a vznesla se nad město a pryč k Dlouhému průlivu a k západnímu pobřeží.
KAPITOLA 33
Severní a jižní část východní poloviny Kenoru dělil Kohonský sráz, dvě stě mil dlouhý útvar s dlouhým, pozvolným svahem na severní a ostrým, prudkým srázem na jižní straně. Kohonské hory a Horní jezero ležely přímo na hřebeni srázu.
Na jih od jezera, za městem Portage, brázdily krajinu hluboké rokle, vymleté v místech, kde sezónní bystřinky duněly po přívalových deštích. Ještě dál se sbíhaly a tvořily začátek řeky Bur, která se valila v pěnivém přívalu soutěskou, než se stočila k východu a otevřela do feutoborgského úseku.
Malá trestní výprava kapitána Eadse musela projít údolím Bur. Kde to bylo možné, využívali řeku. Za tímto účelem postavili několik prámů a obstarali pár patnáctimístných kánoí. Prámy uvezly po dvou dracích a dvou dragonýrech a daly se přenést kolem peřejí.
Díky tomu, že nešlo využívat lodní dopravu, bylo území kolem řeky ještě pořád skutečnou divočinou. Znovuosídlení Kenoru na jihu i na západě pokračovalo rychle, ale podél Bur bylo jen pár městeček a rybářských vísek. V lesích jste stále nejspíše potkali jen lovce kožešin. Mohli jste jít celé dny a nevidět živou duši.
Opravdu, ani za dnů slávy Veronathu tady moc lidí nežilo. Dokonce ani tehdy nebyla v této oblasti žádná velká města. A dokonce ani ženijní jednotky legií až dosud nenašly způsob, jak Bur zpřístupnit pro lodní dopravu.
Od draků se žádalo, aby se naučili ploché, nemotorné pramice řídit - a to příliš velkými pádly, které se honosily čtyři stopy dlouhými listy. Draky tahle práce nenadchla ani nebyli těmi nejlepšími adepty na řízení pramic skrze mělký, rychlý proud v řečišti.
Doprovázela je Talionská lehká jízda, ale ta jela po souši, údolím dál od řeky směrem k pláním, kde se do Bur vlévala Kalens.
Za dne s námahou proplouvali příkrými kaňony, křišťálově čistou vodou chvátající po kamenitém dnu. Na holé skále se dokázaly uchytit jen zakrslé doubky a trpasličí borovičky. Čistý říční tok byl domovem mnoha rybám, občas zahlédli opravdu obrovské pstruhy. Na noc vytáhli plavidla z vody a utábořili se na břehu pod širým nebem.
Bylo teplo a obloha byla jasná. Když tak seděli kolem ohňů u večeře a vedle nich pod hvězdami chvátala řeka, bylo snadné zapomenout, že míří do války, a ne na nějakou klidnou hlídku.
Dragonýři se shodli, že mají potíže. Draci se nejspíš nenaučí zároveň pádlovat i kormidlovat. Když draci dospěli, bylo těžší je něco naučit. Dračí mysl nezůstávala pružná a schopná přijímat nové věci a názory celý život, ale ve věku šesti či sedmi let ztuhla. Předtím však byli draci učenlivými žáky a rychle se naučili ovládat dračí meč.
Prámy nebyly tak robustní, aby vydržely srážky s říčními balvany. Každý den museli několikrát zastavit a ten či onen prám opravovat. Obzvlášť velké potíže jim zpočátku dělal Zelený Purpur.
Třetí den však tomu skoro současně všichni draci přišli na kloub. Byla to záhada. Nejprve se to podařilo Alsebře, zelené dračici. Pak starému Chektorovi a Chamovi. Následovali Vlok a Zlomený Palcát a potom všichni ostatní, Rusp a Anthe, nakonec dokonce i Zelený Purpur přišel na to, jak kormidlovat loď.
Dragonýři se po sobě užasle dívali. Draci neříkali nic. Draci byli toho večera na břehu u ohně neobvykle tiší.

Ukázalo se, že se toho dne naučili kormidlovat a pádlovat zároveň i draci z jiného oddílu, 66. marnerijského dračího. Byla tu spousta naplaveného dřeva. Uvařili si nudle a míchali je s olejem, solí a česnekem. Vypili si příděl piva, pintu pro muže a galon pro draka, a rychle si roztáhli přikrývky. Všechno šlo dál jako obvykle, dokud se draci obou oddílů nesešli ke krátkému rozhovoru. Dragonýry přitom zostra zahnali z doslechu.
Dragonýři se setkali zvlášť na velkém plochém balvanu usazeném na mělčině.
Swane přičítal dračí chování dávné smlouvě mezi starými bohy a dračími vládci. Vesco, bůh dávného Vera, bůh ohně a tvůrce lávy, se o draky velmi zajímal. Byla to i jeho heraldická zvířata. Když na draky na severu zaútočili ledoví trollové, Vesco popadl své obrovské kladivo a šel jim na pomoc. V rozhodující bitvě Vesco kladivem ledové trolly rozdrtil, a tak vznikl sníh. Během bojů v dračí vlasti však Vesco přišel o životně důležitý orgán. Odedávna se traduje, že tou chybějící částí byl penis. Vescovi služebníci projeli svět křížem krážem a pátrali všude, ale neobjevili ho. Nakonec dorazili do dračí vlasti a tam ztracený boží úd našli. Vesco draky odměnil darem řeči a darem sdíleného myšlení.
Relkin se uchechtl. Swane znal všechny pověsti o starých bozích, obzvlášť ty neslušné.
"Jsi rouhač, Swane, sklapni," řekl Halm z Orsu, který pocházel z velmi nábožensky založené rodiny.
Swane se naježil, ale než stihl něco odseknout, ozval se Manuel. Vždycky je překvapilo, když obvykle mlčenlivý Manuel příležitostně začal mluvit, a když se to stalo, všichni mu s respektem naslouchali.
"Na katedře studia draků v Cunfshonu věří, že draci čas od času dosahují kolektivního myšlení. Je to odpověď na velký stres."
Manuel byl zvláštní, dřív studoval na akademii. Věděl toho o dracích mnohem víc než ostatní chlapci.
"No, to je možné," řekl Relkin, "a možná za to dokonce může starý Vesco. Může to tak být. Ale draky to překvapilo stejně jako nás."
"Viděls někdy něco takovýho, Relkine?" zeptal se Swane.
"Draci se učí zvláštním způsobem. Všichni jsme viděli, jak jim tisíckrát ukážete nějakou fintu s mečem a oni ji nikdy nedokážou udělat správně. A pak jim to najednou dojde a už nikdy neudělají chybu."
"A s velkýma už nehne nic," řekl malý Jak.
Swane jim vzrušeně skočil do řeči.
"Pamatujete, jak jsme šlí do Ourdh? Procházeli jsme bažinami a kvůli tomu žabímu kvákání se nedalo spát. Ale draci byli opravdu divní. Sedli si a poslouchali. Neřekli ani slovo."
"Draci nejsou lidi, to je všechno, Swane," odpověděl Relkin.
"To já vím, ty Quoshane. Ale člověk na to občas tak nějak zapomene. A pak ti něco předvedou, že si to pořádně uvědomíš."
Několik dragonýrů se zasmálo.
"Na akademii nám říkali, že to má něco společného se životem v moři," prohlásil Manuel, vzdělaný dragonýr.
"Když vidí moře, můžou se zbláznit."
"Ať jsou to blázni, nebo ne, zbytek téhle plavby po řece bude mnohem jednodušší."
"Včera jsem si myslel, že se zblázním já," řekl Bryon. "Alsebra byla nemožná, bylo to jak naschvál."
"Možná se dostaneme do Redoru včas," podotkl malý Jak.
"Proč to sakra říkáš?" zabručel Swane. "Teď neusnu."
Všech se zmocnila stejná předtucha. Budoucnost vypadala temná a beztvará, plná hrozivých bouří. Zlověstný mrak visící nad obzorem. Mrak plný devět stop vysokých trollů, ozbrojených meči a kladivy.
Swane se zachumlal na tvrdé zemi do přikrývek a navzdory svým slovům usnul po pár minutách. Usnuli všichni, byli příliš vyčerpaní.
Snídali surově brzy. Kapitán Eads věděl, že situace je velmi vážná. Redorská pevnost možná padne nebo ji prostě odříznou další obléhající jednotky. Hlavní nepřátelské síly mezitím stoupaly údolím. Zjevně mířily k Hrdému průsmyku. Rozhodl se, že až dorazí k Lis, obrátí se na východ. To by znamenalo pádlovat proti proudu, což byla dřina, ale na klidné Lis to bylo možné, obzvlášť v létě, kdy je málo vody a omezený průtok. Bylo důležité dostat se k Hrdému průsmyku.
Za hodinu už byly lodě na vodě a s nově nabytou dračí zručností pluly mnohem rychleji než předtím.
I tak je čekaly celé dny plavby, Bur se před nimi táhla déle než dvě stě mil. Nejsnazší na horním toku řeky byl úsek podél feutoborgského lesa. Rychle klouzali po rovné hladině, vedle sebe pochmurný, skličující les tvořený starými duby a buky.
Relkin měl tajuplných hvozdů dost. Toužil po tom, aby nechali starý les za sebou, a oddechl si, až když se na sklonku odpoledne na východním břehu řeky objevilo městečko Grettons. Připluli k němu a vytáhli prámy a kánoe na široký písčitý pás.
V úhledné vesnici se čtyřmi ulicemi a dvaceti kamennými domy s doškovými střechami se nacházel i prastarý chrám Velké Matky, malá svatyně půvabných proporcí. Během dlouhé noci Temných časů zůstala skryta všem, kromě vlastních uctívačů. Odporní agenti vládců démonů netušili, že chrám Skryté Matky leží tady, na okraji Feutoborgu. Skupinka mladých čarodějek, dobrovolnic z Bea a Kadeinu, chrám stále udržovala.
Eads rozkázal mužům vztyčit stany podél břehu těsně za městem. Kuchaři se dali do vaření a poslali do města pro chléb, pivo a čerstvou zeleninu.
Usadili se k jídlu na písčině za městečkem. Slunce se chýlilo k západu. Vrcholilo léto a počasí zůstávalo slunečné a příjemné.
Obyvatelé městečka byli pohostinní a Bosun Chesnew, bývalý legionář, který se tu usadil, objednal několik rund dobrého piva.
Bosun Chesnew byl, po pravdě řečeno, šťastný, že s nimi mohl posedět a poslechnout si historky ze severního

Kenoru, Dalhousie a z Agro. I on pro ně měl novinky. Od počátku invaze tudy procházeli lidé, kteří se chtěli dostat k Hrdému průsmyku a ven z Kenoru. Pak, před několika dny, se začali objevovat jezdci mířící opačně, po staré cestě k Lis, kteří vstupovali do Feutoborgu. Tito lidé byli přesvědčeni, že nepřátelské hordy už každou chvíli vpadnou do údolí Bur. Od jiného cestovatele, ugolského obchodníka ne většího než elf, Chesnew slyšel, že redorská pevnost už padla a všichni její obránci byli povražděni. Teot se však stále držel.
Povídalo se, že nekonečné řady nepřátelské armády postupují k říčnímu kotvišti v Livoldě. Nepřátelské síly se taky přesouvaly územím na druhé straně řeky, v Piconu a Guevě. I když jejich země byla výš proti proudu Bur, lidé z Grettons se začínali bát. Osla nebylo možné koupit v okolí města za žádnou cenu.
Eads svolal kapitány Senshona, Defta a Retinera. Retiner chtěl zůstat v Grettons a vyčkat na nové rozkazy. Deft a Senshon si chtěli pospíšit na jih, doufali, že se dostanou k soutoku s Lis včas, aby mohli vyrazit proti proudu k Hrdému průsmyku.
Nastal čas pro velitelský úsudek. Eads se musel rozhodnout a převzít odpovědnost. Mohlo by se stát, že se nepřítel dostane k soutoku dříve než oni - v tom případě by plýtvali časem i námahou.
Tato možnost vyvolávala otázku, co by mohli v podobném případě dělat. Eads to všechno chápal.
"Spěcháme k Hrdému průsmyku, pánové, a tam bude vybojována bitva. Abychom průsmyk udrželi, budeme potřebovat každého muže, každého draka, kterého tam můžeme dostat.
Nejrychlejší cesta k Hrdému průsmyku je po řekách."
"Takže budeme spěchat dál, bez ohledu na následky?" zeptal se kapitán Retiner z Talionské lehké jízdy.
"To je mé rozhodnutí, kapitáne."
"Ano, pane." Bylo zjevné, že Retiner nesouhlasí, ale nenamítá nic kvůli subordinaci. Eads se na okamžik odmlčel.
"Pokud zjistíme, že je příliš pozdě, obrátíme se zpět, ale teď půjdeme na jih. Musíme připustit možnost, že to nestihneme. Nemůžeme si ale nechat ujít žádnou příležitost dostat se k Hrdému průsmyku."
Kapitáni se vrátili ke svým jednotkám a tlumočili rozkazy. Ráno vyrazí na jih, vstříc nepřáteli, k Hrdému průsmyku.
Hodinu před soumrakem nastala jedna ze vzácných chvil, kdy Relkin neměl nic na práci. Dračí vůdce Turrent právě zkoumal výstroj chudáka Jaka, která byla, jak hřímal hlas dračího vůdce, v "havarijním stavu". Relkin vyklouzl z tábora a prošel se městečkem. Všude byla děvčata, včetně děvčat jeho věku, které po něm házely velkýma očima a svůdnými úsměvy.
Za děvčaty se však rýsovaly jejich domovy a na zápražích seděli otcové a bratři, urostlí chlapi, a tvářili se sveřepě. Relkin se zatoulal na cestičku, která se vinula hájkem stromů skropených měsíčním světlem, až ho nakonec přivedla na mýtinu s malým chrámem z bílého kamene. Měřil šedesát stop na délku a asi polovinu na šířku, vpředu se čtyřmi sloupy dokonalého tvaru a proporcí. Do svatyně vedly sešlapané mramorové schody, které se v měsíčním světle bělostně leskly.
Zlehka vystoupal po schodech, přitahován krásou toho místa, ale ve vchodu se váhavě zastavil. Dveře byly otevřené dokořán, prostor osvětlovalo několik svící a lampa, zavěšená uprostřed stropu. V jejich světle viděl jedinou místnost, podlahu z leštěného bílého mramoru a zdi ze světle šedého pískovce, do kterého byly vytesány klasické krátké modlitby k Velké Matce. I oltář byl prostý, jen tmavý kámen pro zápalné oběti. Relkin si pomyslel, že ještě nikdy neviděl tak skromný chrám, bez ozdob a pohodlí.
Překonal rozpaky, vklouzl dovnitř a kradl se podél zdi, přejížděje prsty po řezbách. Bylo to dávno, co naposledy navštívil bohoslužbu v chrámu. Vzpomněl si na mnohé dlouhé večery, které strávil ve svatyni v Quosh.
Vycítil, že ho někdo pozoruje a ohlédl se. U vchodu spatřil mladou ženu, oděnou ve strohých šatech ze světle šedé domácí příze a v měkkých botách ze srnčí kůže. Přistoupila blíž. Hned věděl, že je to čarodějka, pravděpodobně strážkyně tohoto místa. Relkin viděl za svůj krátký život dost čarodějek, aby je okamžitě poznal. Vždycky je obklopovala aura, pole očekávání a síly.
"Mohu-li ti nějak pomoci, pomohu ti," pronesla rituální pozdrav, sepjala dlaně a uklonila se.
"Děkuji ti, sestro." Zaváhal. Vypadala na pouhých dvacet pět či třicet let, ale klidně může být desetkrát starší. Věděl, že paní Lessis, například, je starší než Devatero měst Argonathu.
Pro jednou nebyl schopen slova, nejistý vším. Bylo tolik věcí, které chtěl říct. Ale je toto správné místo, kde je má říct? Pokud existuje Velká Matka, která je všechny hlídá, pak se proti ní jistě hluboce prohřešil svými modlitbami ke starým bohům. Jak má říct, co potřebuje, aniž by urazil čarodějku?
Cítil, že jsou v běhu velké události a že se ho nějakým způsobem týkají, ale všechny probíhaly na rovinách mimo dosah jeho chápání. Bylo to, jako by slyšel hlasy, zkreslené vzdáleností, a byl si jistý, že mluví o něm, ale on jim nedokázal porozumět, ať se snažil, jak chtěl.
"Cítím v chrámu nepokojnou duši," řekla čarodějka.
Světle hnědé vlasy nosila svázané v copech a na čele měla stříbrnou čelenku. Byla zavalitá, se silnýma rukama a kulatou, srdečnou tváří.
"Dovol, abych ti pomohla," řekla.
"Nevím, jak by mi mohl někdo pomoct, paní. Myslel jsem, když napíšu šedé paní Lessis, že to snad se mnou probere, ale kdo ví, jestli od ní dostanu odpověď dřív, než vypustím duši v příštím velkém boji."
Čarodějka Dassney zamrkala a upřeně se na mladíka zahleděla. Mluvil o šedé paní Lessis? Kdo je ten kluk, který si lhostejně pohazuje takovým jménem?
"Nikdo ti nemůže pomoci, pokud to od něj nechceš."
"To je tak," pokrčil rameny, "jak mám zjistit, jestli se na mě Matka hněvá, tak hněvá, že v tomhle životě už nemůžu znovu získat její přízeň? Mám pocit, že jsem prokletý. Chyba. Jsem prokletý. Už celé měsíce se mnou jde všechno špatně."

"Vzal jsi život?"
"No, ano, jistě."
Mladá čarodějka bezděčně široce rozevřela oči.
"Stalo se to nedávno?"
"Ano."
"Stalo se to předtím?"
"Ano."
Mladá čarodějka zavrtěla hlavou a ostře se na něj podívala. Měl na sobě uniformu, červenomodrý baret, červenomodrý kabát, kalhoty a boty, na řemeni meč a dlouhý nůž. Byl z legií. Trochu si oddechla.
"Jak došlo k tomu, žes vzal život?"
"Na Černém vřesovišti, v boji s Crally. Zaútočili a my je zabili."
"V boji? Ale jsi ještě tak mladý."
"Jsem dragonýr."
"Aha, samozřejmě. To bylo ode mě hloupé. Takže tys byl v bitvě a zabils člověka. Protože Matka neschvaluje zabíjení, myslíš si, že už tě nepoctí svou přízní."
"Ne, to vůbec ne."
"Ne?" Čarodějka Dassney překvapeně svraštila čelo.
"No," mávl rukama, "bojujeme pro mír Velké Matky, ne? Tohle mě vždycky učili. Viděl jsem boje po celé zemi a zabil jsem tolikrát, že si ani nevzpomínám - lidi i tvory, kteří nebyli lidmi, ale bojovali stejně dobře. A párkrát málem zabili oni mě. Můžu říct, že jsem viděl všechno zabíjení, které jsem kdy chtěl vidět. Ale to všechno bylo pro Argonath. No," opravil se, "všechno kromě kupce Dooka, ale to bylo něco jiného."
"Taková zabití mohou být obhájena jako nezbytná, aby byl v Kenoru ochráněn Matčin mír. Můžeš si být jist Jejím odpuštěním. Koneckonců, bojovals v Jejích službách."
Upřela na něj zvlášť pronikavý pohled, takže si znovu vzpomněl na Velké čarodějky.
"Ale možná máš na svědomí nespravedlivou a zbytečnou smrt. Smíš se modlit o odpuštění, ale může ti být odepřeno."
Zkroutil rty. Kdo může říct, co bylo nespravedlivé? Když odrazíš skřeti meč a v sevření hněvu mu dýkou rozpáráš vnitřnosti, zatímco všude kolem tebe zvoní ocel - kde jsou v tu chvíli pojmy jako spravedlnost a nespravedlnost? V takových chvílích se věci dějí příliš rychle. Zabiješ, nebo jsi zabit.
"Ale to bylo nutné, sestro. Ale to není důvod, proč mě nemá ráda. To kvůli starým bohům. Podívejte, já si myslím, že pořád žijí. i když nejsou tak silní, jak bývali."
Dassney udiveně zavrtěla hlavou. Jde tedy o staré bohy? Uctívač starších božstev? Tenhle mladík, který vzal mečem tolik životů, si dělá starosti se starými bohy?
"Jak se jmenuješ, dragonýre?"
"Relkin z Quosh, dragonýr první třídy, 109. marnerijský dračí. Přidělen k osmému regimentu, Marnerijská druhá legie."
"A dál, proč myslíš, že ti Matka odepřela svou přízeň?"
"Nevím, jestli v ni věřím. Staří bohové mi připadají skutečnější, protože patří ke světu. Dýchají, jedí, milují a bojují jeden s druhým. Starý Caymo s vínem a kostkami. A Asgah, s mečem, myslím, že dohlíží na mého draka. Jednou jsme stáli na Červeném dubu proti těžké přesile. Asgah vyslyšel naše prosby a přišel nám na pomoc. Svalil na trolly kámen."
Sestra Dassney se nadechla.
"Matka je upřímnější než jakýkoliv jiný bůh nebo bohyně, dítě. Jejím slibem je laskavost."
"Já vím, bojuju pro Její mír. Konec nespravedlivého násilí a neomezené lačnosti. To všechno jsem se učil ve škole. Ale od chvíle, kdy jsem opustil vesnici, jsem neviděl nic jiného než chaos a spoustu zabíjení. Je mi osmnáct a už jsem viděl bitvy, obléhání, všechno. Jak může existovat Velká Matka, když je v jejím světě tolik zabíjení a hrůzy?"
Mladá čarodějka se usmála a přistoupila k němu:
"To je dlouhá a svízelná práce, očistit svět od jeho hrůz. Jejich ohromné množství a dochází k nim už dlouho. Práce Velké Matky sotva začala."
"Ale nám říkali, že Velká Matka svět stvořila. Jestli ona stvořila svět, proč ho neudělala bez hrůz a zabíjení? Proč musí být tak krutý?"
"Položils tu otázku starým bohům?"
"No, ne, staří bohové, ti se podobají obyčejným lidem. Jsou vrtošiví. Někdy jsou krutí. Caymo má nůž, kterým člověku podřízne krk, když prohraje svůj osud. Jsou součástí světa, proto jim rozumím. Nesedí někde bokem, nekritizují a nenastavují všem nemožná měřítka."
"Dobrá, dragonýre Relkine, buď si jistý, že pokud jsi v jejím jméně nezabíjel zbytečně, Velká Matka tě neodsoudí. Uznává potřebnost starých bohů. Přinesli do světa, který v ně věří, určitou pestrost. Ale jak jsi řekl, Velká Matka se drží vyšších měřítek než oni. Nenosí nůž, kterým by přeťala život beznadějného hráče. Zahrnuje v sobě nekonečnost a věčnost."
Relkin slyšel, ale dělalo mu potíže přijmout to.
"Je to těžké," řekl tiše.
"Já vím, ale tak je to s dobrými věcmi. Zlo přichází snadno, skutečně cenné věci jsou obtížné."
Relkin pokrčil rameny: "Asi ano."
A s tím se čarodějka omluvila a odešla. Chrám byl znovu prázdný, až na něj. Povzdechl si. Svatyně byla velmi krásná, tak prostá a bez ozdob. Je to prostě smůla. Snadné odpovědi neexistují.
Opustil chrám a zamířil po měsícem ozářené cestičce zpátky do tábora. Jeho drak seděl a hleděl na oblohu. Dračí hvězda, rudý Razulgab, stála vysoko v zenitu.

"Vítej zpátky," řekl Bazil.
"Myslel jsem, že už budeš spát."
"Rudá hvězda je vysssoko. Všichni jsssme vzhůru."
Relkin se rozhlédl kolem. Byla to pravda. I všichni ostatní draci seděli, oči upřené na nebe.
"Dozvěděl ssse dragonýr něco v chrámu?"
"Ano," řekl a vklouzl pod přikrývky. Byl vyčerpaný a toužil po spánku.
"A co to bylo?"
"Že odpovědi neexistují, Bazile."
KAPITOLA 34
Dlouhým řetězem Malgunských hor mezi Kenorem a zeměmi Argonathu vedly jen dvě cesty. Jeden průlom zabírala řeka Argo, ženoucí se mezi horami Červený dub a Ulmo. Druhá cesta se nacházela na jihu a byla známá jako Hrdý průsmyk. Byla to necelou míli široká a víc než míli vysoká průrva, která se točila mezi horami Livol a mocným Malgunem na jihu. Holé šedé skály čněly až k nebi. V mlhách přežívalo jen pár koz. Pro lidské oči tu byla nejsilnějším dojmem čirá prázdnota. Vítr lkal nad pustými skalisky a hvízdal stržemi.
Říše růže tu zbudovala rovnou cestu, čtyřicet stop širokou, aby bylo možné průsmykem projít. Přerušovaly ji pouze brány Rolandu. Obdélníková pevnost protínala průsmyk a dělila ho na dvě části. Opevnění směřovalo k severu.
Kapitán Hollein Kesepton stál v chladném ranním světle na hradbách nad bránou. Výhled na západ byl blokován nízkými mraky, které průsmyk proměnily v trychtýř vedoucí do mlžné zdi.
Mimo mlhu, stěsnáno na cestě, přicházelo nekonečné procesí uprchlíků, tisíce a tisíce žen, dětí a starců, chromých a vyděšených. Byla tu stáda dobytka a ovcí, skupiny koní, stovky vozů, a dokonce i několik přepychových kočárů tažených šesti, či dokonce osmispřežími ušlechtilých koní. Všechny hnala stejná naléhavá touha projít velkou bránou Rolandu a dostat se do bezpečí v zemích Argonathu. Ale Hollein věděl, že to bezpečí je jen iluzorní, protože za uprchlíky přichází ohromná hltavá bestie, kráčející údolím řeky Lis, která překročí hory a pozře argonathská města - pokud nebude zastavena právě zde. A k zastavení této obrovské hrozby tu bylo i s ním jen pár set mužů.
Zaslechl, jak kdosi stoupá po schodech ve vížce, a když se otočil, spatřil důvěrně známou zamračenou tvář, která se vynořila z temnoty. Poručík Liepol Duxe se postavil do pozoru a zasalutoval.
"Pohov, poručíku," řekl Hollein. Duxe byl konečně povýšen, přeskočil z poddůstojnické hodnosti k důstojníkům.
"Nemyslel jsem, že vás znovu uvidím tak brzy, kapitáne." Duxe předvedl důvěrně známý chladný úsměv.
"To je asi náš osud. Hledám v tom všem nějaký smysl, nějaké známky Matčiny ruky."
"Nic nenajdete. Tahle válka je stopou silnějších hráčů. Pokaždé, když našeho nepřítele porazíme, povstane znovu mocnější."
"Dřív jste nebýval defétista a pochybuju, že teď jste." Liepol Duxe se zazubil. Byl vysoký a na rozdíl od Keseptona světlovlasý a nosil středně dlouhou bradku, vždycky elegantně zastřiženou. Byl starší než Kesepton, postupně povyšoval a cítil se notně ukřivděně. Sloužil v tažení proti Temnému vládci z Tummuz Orgmeen a byl vyznamenán.
"Máte pravdu, kapitáne."
"Dokážeme to?"
"Dokážeme se ho zbavit? Ano, pane."
"Ale ne. Dokážeme je udržet? Tak dlouho, aby k nám dorazily posily?"
Duxe přelétl pohledem po hradbách. Byly velmi dobře postavené, na dobrém místě. S několika sty muži by dokázaly zastavit armádu. Jenže podle všech zpráv šel proti nim nepřítel legendárních rozměrů.
"Upřímně řečeno, pochybuji, pane. Ale pokusíme se. Všichni muži, co jsou tady. Až na velitele Hodwinta."
Kesepton se podíval jinam, na cestu. Do brány s rachotem vjížděl vůz naložený dětmi; tlačily se jich na něm tucty. Děti začaly zpívat kenorskou hymnu, vysokými a roztřesenými hlásky. Muži v bráně se rozesmáli a přidali se ke sboru.
"Víte, jaké máme zprávy z Redoru. Řady nepřátel pět dnů jen pochodovaly kolem pevnosti."
"Redor padne, kapitáne," prohlásil Duxe s pochmurnou jistotou. "Ale Teot se udrží. Sloužil jsem v Teotu tři roky. Je to nejsilnější pevnost v Kenoru a má nejhlubší studny."
"Máte pravdu, poručíku. Pokud nedokážou prolomit hradby, o čemž pochybuji, Teot se udrží až do konce. Čarodějky mu hluboko do hradeb vetkaly kouzlo nezlomnosti."
Duxe pokrčil rameny: "Co se kouzel týče, na to se Liepola Duxe neptejte! Nepřítel taky bude mít kouzelníky. Ale k teotským hradbám se dá těžko dostat, protože stojí na útesu. Můžete přímo zaútočit jenom na brány a ty jsou velice silné."
"Příchod k branám je smrtící past. Ne, myslím, že nepřítel nebude plýtvat zdroji a nepokusí se Teot dobýt. Ale bojím se, že muži a draci uvnitř Redoru jsou ztraceni."
"Přál bych si mít je tady. Je to strašlivé plýtvání."
"A my nemáme žádné draky. Nic, co bychom mohli postavit proti trollům."
"Trollové mizerně šplhají."
"To je naše jediná útěcha. Ale určitě si přinesou beranidlo a prolomí bránu."
Duxe se znovu studeně usmál: "Slyšel jsem, kapitáne, že na branách Rolandu leží mocné kouzlo. Čekal bych, že dřív padnou hradby než brány."
Hollein potřásl hlavou: "Příteli, dřív než bude po všem, budeme se muset postavit trollům. Víš, co proti nám jde."
Duxe pokrčil rameny: "A to je jenom půlka našeho problému. Určitě víte, kde je druhá polovina."
Hollein Kesepton se ušklíbl: "Velitel Hodwint."
"Koupený dekret, kapitáne. Už jste na tenhle problém možná narazil."
Kapitán stiskl rty. Opravdu, už i pocítil jeho následky, během obléhání Ourdh.

"Snídal jsem s velitelem."
Duxe se nevesele ušklíbl: "Neví, co dělat, jestli utíkat, nebo zůstat. Je to zbabělec a hlupák."
Kesepton musel souhlasit. Hodwint byl kadeinský šlechtic. Měl velké rodinné panství poblíž Minuendu. Koupil si velitelský dekret, aby získal právo být na rodinném portrétu v legionářské zbroji a uniformě.
Jeho představa služby v legiích byla prohýřit pár měsíců v Kadeinu, v krčmách a bordelech. Po několika divokých nočních sporech se stráží generál Pekel usoudil, že nejbezpečnější místo pro tohohle bouřlivého hlupáka bude nahoře v Hrdém průsmyku.
Hodwint by na svou hodnost okamžitě rezignoval, kdyby nemusel čelit zhoubným pokutám. Pokusil se využít svůj vliv na dvoře krále Neatha, aby Pekelovy rozkazy zvrátil, ale neuspěl. Nakonec ho nechali vysoko a na suchu v pustině Hrdého průsmyku.
Jak informoval kapitána Holleina Keseptona při snídani, jediným bezpečným místem teď byl samotný Cunfshon. Jak řekl, byl rozhodnutý dostat se na ostrovy co nejdřív.
Cunfshon si Temní mágové nikdy nepodrobí, ne dokud neovládnou moře, a cunfshonští námořníci jsou nejlepší na světě. Pozvedli umění stavby lodí, mořeplavby a námořních bojů na nejvyšší úroveň, která kdy byla v Ryetelthu dosažena.
V tomto posledním bodě byl velitel Hodwint velmi rozhodný. Naštěstí měli Hodwintové dědičné pozemky v Cunfshonu a dosud tam vlastní několik panství. Cunfshonská větev rodiny je možná zaostalá a úzkoprsá, ostatně mají kořeny v Defwode, ale svého argonathského příbuzného přijmou. Bude lepší být hostem u rodinného krbu v Defwode než se nechat zadupat do prachu pod kopyty temného nepřítele z Padmasy. To byla volba, kterou velitel Hodwint viděl a svěřil se s ní kapitánu Keseptonovi.
Duxe považoval Keseptonovo mlčení za souhlas.
"Mluvil jsem o tom se seržanty, pane, a oni souhlasí.
Všechno záleží na vás, pane, protože vy jste tu nejvyšší důstojník. Musíme se spojit."
"Spojíme se. Samozřejmě, pokud přežijeme, bude to znamenat polní soud."
"To není moc pravděpodobné, kapitáne."
Hollein se ušklíbl: "Aspoň s jednou věcí si nemusíme dělat starosti, viďte?"
"To ano, pane."
Duxe odešel organizovat následující. Hollein zůstal na hradbách, aby posbíral myšlenky.
Skutečně neměli na vybranou. Hodwint byl proradný hlupák, zmařil by jakoukoliv naději, že Hrdý průsmyk nepřítele zadrží. Ale porušit řády legií a zavřít velitele bude vzpoura a nejvyšší velení se na vzpoury vždycky dívalo velice špatně. Možná ho za to nepověsí, ale jeho kariéra bude fakticky zničena.
Pokrčil rameny a zahleděl se na uprchlíky vcházející dole do velké brány Rolandu. Utěšoval se pomyšlením, že Lagdalen a dítě jsou bezpečně v Marneri. I kdyby padlo vše, bílé město na Dlouhém průlivu zůstane stát. Budou v bezpečí. Na okamžik zavřel oči a modlil se o záchranu dcerušky i milované ženy. Když je otevřel, vzhlédl a spatřil nad průsmykem letět orla, mířícího do Kenoru. Sledoval ho, dokud pták nezmizel v oblačné stěně.
Poručík Duxe se vrátil. Hollein si nebyl jistý, jestli bude s Liepolem Duxem snazší vyjít jako s důstojníkem, než jak to bylo se seržantem, ale byl rád, že ten muž konečně složil zkoušky a povýšil. Jako seržant plýtval svým talentem.
Za Duxem byli seržanti malé posádky.
"Seržant Hack, Dulu a Epwort, pane."
Hollein je pozdravil. "Dobré ráno, pánové. Chápete, že pokud přežijeme nadcházející bitvu, pravděpodobně všichni staneme před vojenským soudem? Víte také, že to musíme udělat, protože tenhle průsmyk musíme udržet?"
Všichni souhlasili. Muži jsou s nimi.
Hollein okamžitě odpochodoval do věže, do velitelovy kanceláře. Velitel Hodwint překvapeně vzhlédl od hromady klobásek a bílého pečiva, které splachoval džbánkem piva.
"Co to má sakra znamenat, kapitáne? Od kdy sem smíte vtrhnout bez povolení?"
Kesepton zasalutoval, ale odmítl se Hodwintovi podívat do očí.
"Odpusťte, pane, ale jsem nucen vám sdělit, že od této chvíle nejste velitelem této pevnosti."
Hodwintovi zaskočilo a vyprskl kousky klobásy na stůl.
"A dál," pokračoval Hollein nesmiřitelným tónem, "budete uvězněn ve svých pokojích. S podporou mužstva a nižších důstojníků přebírám velení, abychom mohli tuto pozici bránit tak dlouho, jak jen to bude možné."
Hodwint vyskočil: "To je vzpoura! Uvidím tě viset, ty drzý spratku!"
"Až bitva skončí, budete propuštěn a budete si moct dělat, co chcete. Všechny nás čeká vojenský soud. Protože jste však měl v úmyslu z této pevnosti ustoupit, nemám na výběr. Okamžitě pošlu do Kadeinu pro nové rozkazy."
"Generál Pekel vás nechá pověsit."
"O tom pochybuji, pane. Generál Pekel pochopí, proč jsem to udělal. Musíme udržet tenhle průsmyk. Nemůžeme ustoupit."
Hodwint na něj nevěřícně hleděl: "Jste šílený. Musíme odejít ještě dnes; oni se blíží, brzy tu budou."
"Pane, prosím, jděte do svých pokojů. Bude to pro nás všechny snazší."
Hodwint prskal a křičel. Seržanti ho museli vytáhnout a odvléct pryč.
Kesepton a Duxe obešli opevnění a podnikli pečlivé přípravy. Většinu stihnou vykonat. Ještě mají čas.
KAPITOLA 35
Bur překonávala svou pověst obtížné řeky. Den poté, co opustili Grettons, se počasí prudce změnilo a odpoledne se spustil hustý déšť. Prudký vítr rozcupoval hladinu řeky a strhával dračí lodě, že jim hrozilo převrácení. Eads nařídil zastávku; obrátili ke břehu.

Vzápětí se zvrhl Ruspův a Jakův prám a shodil je do proudu. Rusp byl ohromný mosazný drak a plaval dobře, ale Jaka by proud spláchl, kdyby Manuel se Zeleným Purpurem nebyli těsně za nimi. Manuel se potopil a vylovil mladšího chlapce, který lapal po dechu. Zelený Purpur mezitím mohutnými údery pádla udržoval prám na místě.
Na břehu sesbírali kusy suchého dřeva, zapálili ohně a vztyčili stany. Nakonec mokrá a unavená skupina vojáků snědla nedovařené jídlo a uložila se ke spánku.
Pršelo skoro celou noc a přestalo až za svítání. Řeka stoupla a korytem se valil špinavě hnědý proud, ve kterém zjevně nemohli řídit.
Strávili den sušením. Aby je udržel v činnosti, nařídil kapitán Eads připravit dřevěné uhlí na doplnění zásob pro kuchaře. Skupinky mužů vyčistily okolní les od suchých větví, které nanosili do tábora a rozložili na slunci. Dragonýři dřevo otáčeli a sušili, potom naštípali a postavili na pláži tři veliké hromady. Pak zapálili ohně a kolem nich navršili mokré hranice dříví, které nechali zvolna dýmat. Muži a dragonýři ve střídavých směnách udržovali ohně celou noc.
Kovář a nejlepší tesaři mezitím stavěli Ruspovi a Jakovi nový prám. Museli použít čerstvé dřevo přímo z lesa, ale utěsnili ho dobrým dehtem a zajistili železnými hřebíky, aby byla nějaká naděje, že vydrží cestu po proudu řeky.
Následující ráno řeka značně poklesla. Skupinka draku doplavala na místo, kde se starý prám potopil, a prohledala dno. Ruspův velký meč Doceras nakonec našli asi čtvrt míle po proudu, kam ho odnesl dravý proud. Rusp byl celou noc jako na jehlách a ohromně se mu ulevilo, když měl meč zpátky v rukou.
Na další cestu vyrazili pozdě odpoledne a pokračovali tak dlouho, dokud nespatřili vesničku Vrbová těsně pod soutokem Bur a jejího přítoku, řeky Kalens. Lidé z Vrbové už zaslechli neověřené zprávy o řadách nepřátel právě pochodujících údolím Bur a připravovali se k útěku na sever k Hornímu jezeru.
Eads byl v rozpacích. Podle jeho výpočtů nepřítel zatím nemohl minout redorskou pevnost, a dokonce dojít až k ústí Bur.
Prožili neklidnou noc a ráno vyrazili na přechod kolem pět mil dlouhých peřejí známých jako Lví řev. Toho dne začalo znovu pršet a pochod, který by byl za dobrých podmínek obtížný, se stal úděsným. Podél cesty byly blátivé úseky. Když přes ně první muži a draci přetáhli lodě, stalo se bláto skoro tekutým. Poslední se brodili po kolena v bahně.
Pod Lvím řevem se zastavili, mokří a vyčerpaní. Eads viděl, v jakém stavu jsou muži, a nařídil zapálit ohně k vaření. Čerstvé dřevěné uhlí teď přišlo jako na zavolanou, protože dřevo kolem bylo nasáklé vodou a měli jen málo použitelného paliva.
Všechno bylo mokré, včetně stanů, a tak byla jejich druhá deštivá noc mnohem horší než ta první. Nakonec ale usnuli, i v mokrých přikrývkách a se studenýma nohama.
Do rána déšť ustal a zanechal po sobě jen nad řekou stoupající mlhu, která je přivítala.
Navzdory tomu, že se v noci několikrát vzbudil, Relkin vstal časně. Ucítil kalut, bublající nad ohněm, a hned k němu zamířil.
Kuchaři a jejich pomocníci během noci kolem ohnišť postavili z velkých větví hrubě otesanou zastřešenou konstrukci. Teď byl malý prostor napěchovaný lidmi, dychtivými zahřát se při popíjení horkého kalutu. Relkin se postavil do řady, aby si naplnil misku. Šťouchnutím do lokte se k němu přihlásili Swane a Tomas.
"Brzo ráno dorazila kánoe s poslem od jezera Bur," řekl Swane.
"Posel zašel za kapitánem Eadsem a ještě se neukázal."
Relkin se zamračil: "Jak to víte, to jste hlídali celou noc?"
"Hlídali jsme po sobě. Pořád jsou uvnitř. Musí to být důležité."
Relkin popadl vak horkého chleba a hrnec akhy pro draka, pak si nabral misku uvařeného kalutu a vrátil se ke stanu. Drak, který se zrovna vrátil od řeky a kapala z něj voda, se najedl a Relkin mezitím sbalil výstroj. Společně složili stan, uložili ho na svou loď a pak prám zatlačili na vodu, připraveni vyrazit, až přijde rozkaz.
Ostatní draci se k nim brzy připojili a vytvořili úhlednou řadu. Kousíček po proudu byl 66. dračí oddíl, taky připravený. U Relkina se zastavil na inspekci dračí vůdce Turrent, ale i když hledal dlouho a pečlivě, nedokázal najít nic, zač by ho sjel. Relkin během minulé noci usušil všechny jejich věci u ohně, obracel je celou noc, aby dokonale proschly. Dračí vůdce s kyselou tváří si neměl nač stěžovat.
Vysvitlo slunce a všichni si oddychli. Draci seděli nebo se šli ochladit do řeky a meče nechali na prámech. Čekali na rozkaz vyrazit.
Rozkaz nepřišel. Místo toho se objevil kapitán Eads ve společnosti drobného chlapíka v šedé uniformě, s batohem a kloboukem se širokou střechou zhotoveným z hovězí usně.
Eads vytáhl skládací dalekohled a zahleděl se dolů na řeku.
Bazil skončil s krátkou koupelí a sušil se na slunci. Náhle do Relkina šťouchl.
"Podívej, chlapče, vidíš toho muže? To je náš přítel z lodě na Argo, loni, než jsssme vyrazili na jih."
"Ton Akalon?"
Relkin se podíval znovu. Byl to on.
Eads sklonil dalekohled, něco řekl malému muži vedle sebe, pak se otočil a vydal rozkazy seržantu Quertinovi, který tu stál v pohotovosti.
Za chviličku jim bylo sděleno, aby neopouštěli pozice a zůstali v klidu.
Eads a jeho důstojníci zmizeli zpět v kapitánově stanu. Malý muž ve velkém hnědém klobouku se procházel po břehu, až se přiblížil k dračím lodím.
Zatímco mluvil s mladým Jakem, pečlivě si prohlížel nejnovější prám, který narychlo postavili pro Ruspa.
"Zdravím vás, sire Tone," ozval se Relkin.
Mužíček se otočil.
"Ano, ano," vykřikl. "Dragonýr Relkin. Tak se znovu setkáváme!"

Ton Akalon byl odhadce půdy z ostrova Cunfshon. Za ten rok od doby, kdy se poprvé setkali ve Střední Argo na palubě říčního člunu Lín, se změnil. Trochu zesílil a byl teď hodně opálený a mírně ošlehaný větrem.
Ton Akalon plácl Relkina po rameni.
"A tys vyrostl, dragonýre. Málem bych tě od loňska nepoznal."
Zahlédl draka, který tiše stál vedle a opíral se o jílec obrovského meče.
"A buďte pozdraven i vy, sire Bazile Zlomený Palcáte. Už jsem o tobě slyšel legendy. Je mi ctí."
Bazilův podivný ocas sebou lehce škubl.
"Sssláva tobě, Tone Akalone z Cunfshonu. Copak tě sssem přivádí?"
"Od doby, kdy jsme se viděli naposledy, jsem prošel každý kout Kenoru, sire Bazile. Od dobré půdy v Tuale až k lehké vápenité hlíně údolí Esk, prozkoumal jsem je všechny. Nakonec mě má práce přivedla k jezeru Bur. Je tam nějaká cenná půda, dokonce i uprostřed divočiny kolem řeky."
Povzdechl si: "A tak dělám průzkumníka lidem, kteří tudy prchají, a našel jsem tu vás. Takže se znovu setkáváme za zvláštních okolností." Zatvářil se vážněji. "Běda, tohle je zlá doba, a já bych si přál, aby to bylo jinak, ale nepřítel na nás mocně udeřil. Říká se, že jsme ho dlouho očekávali. Ale nepřipravili jsme se dosti."
"Míříme po proudu, abychom se pokusili dostat do Hrdého průsmyku," řekl Relkin. "Kapitán Eads si myslí, že nás tam budou potřebovat."
Ton Akalon zavrtěl hlavou: "To nepůjde, přátelé. Nepřítel je před vámi. Před dvěma dny vypálil osady kolem jezera Bur. Když se teď podíváte po proudu řeky, uvidíte, jak k vám spěchají uprchlíci. Nepřítel je jim v patách a pokouší se zajmout ženy."
Relkin jen hleděl: "Tak blízko?"
"V údolí Lis došlo ke strašlivému neštěstí. Víte, že padla redorská pevnost?"
"Něco jsme zaslechli. Nevěřil bych, že je to možné."
"Nepřítel má mnoho nových a strašlivých zbraní. Redorská posádka byla zjevně příliš malá, než aby jim odolala. Po této katastrofě začal nepřítel chytat v týlu uprchlíky z území Teotu a Donu. Nastala ta nejděsivější jatka. Skřeti uvařili mnoho vězňů zaživa a nakrmili jimi trolly. Řeka prý byla rudá krví."
Relkin byl otřesen.
"Nepřátelská jízda dobyla ústí Bur před několika dny. Po vydrancování Redoru jela bez přestávky. Proti proudu zavládla panika a většina obyvatel okamžitě opustila své domovy. Tak se zachránilo mnoho životů, protože další den pršelo a řeka se stala nesjízdnou. Nepřátelské jezdectvo nás málem dostalo, když rozlitá řeka chytila uprchlíky do pasti. To bylo v osadách u jezera. Zpracovávali jsme půdní profily v tamější pánvi. Bude to dobrá země." Odmlčel se a nadechl: "Jestli ji někdy dobudeme zpět."
"Určitě, musíme," řekl Relkin odhodlaně.
Swane, který seděl v koruně stromu, vykřikl. Chektor stál na mělčině a natahoval krk.
"Někdo se blíží. Spousta lodí."
Během pěti minut se v dohledu objevilo loďstvo tvořené malými loděmi. Byly jich tucty, všechny druhy, od kánoí až po velkou říční jachtu.
Hlasy začaly vykřikovat rozkazy.
KAPITOLA 36
Celou hodinu kolem proudili uprchlíci ve stovkách kánoí, na prámech, a dokonce i v křehce vyhlížejících jezerních pramicích. Mezi lidmi schoulenými na palubách viděl Relkin mnoho žen. Při tom pohledu ho zamrazilo. Věděl, že nepřítel vyvine velké úsilí, aby získal ženy v plodném věku. Lidé od jezera se nechali ukolébat svou okrajovou polohou. Teď byly jejich ženy ve strašlivém nebezpečí, kdyby totiž padly do rukou nepřítele, odvlekli by je na západ, kde by v podzemních žalářích města Axoxo sloužily jako chovné otrokyně.
Podle Tona Akalona se k nim blížilo asi pět tisíc skřetů, stovka trollů a možná pět set jezdců, kteří uprchlíky pronásledovali.
Vůdci lidí od jezera Bur vystoupili na břeh, aby se setkali s kapitánem Eadsem a probrali strategii. Později se připojili ke kapitánu Whiteartovi z Kohonské selské jízdy a k předáku Starterovi, který velel lukostřelcům od jezera Bur. Jejich síly, čítající asi tři sta padesát mužů, tvořily nárazník mezi řadami uprchlíků a pronásledovatelů. V nejlepším případě by dokázali nepřítele občasnými léčkami a střelou ze zálohy zpomalit.
Brzy pronikly informace od seržanta Quertina. Po lesní cestě, která vede souběžně s řekou, se blíží skupina asi pěti set bagutských jezdců. Cesta sbíhá k řece asi o dvě míle dál na severovýchod, u Gemmova brodu. Aby se tam dostali, budou muset pochodovat drsnou krajinou po úzkých loveckých stezkách.
Eads se rozhodl okamžitě vyrazit na pochod vnitrozemím a nachystat léčku. Kdyby je chytil na cestě v hustém lese, mohl by jim vážně uškodit, zatímco by byli v hloučcích a neschopní manévrovat.
Hlavní nepřátelský voj tvořený skřety a trolly byl daleko víc vzadu a předák Starter si byl jistý, že se ještě několik hodin nepřiblíží.
Eads věděl, že nadcházející výprava musí snížit výhodu nepřátelského jezdectva. Měl setninu Talionské lehké jízdy, což bylo samozřejmě skvělé jezdectvo, ale bagutští stepní kočovníci se v sedlech rodili a bylo jich pětkrát víc. Přesto měl předák Starter pro kapitána skvělé zprávy. U brodu bylo vynikající místo na léčku.
Byly vydány rozkazy a muži vyrazili. 109. dračí se seřadil k pochodu a zaujal své místo v řadě. Eads je poslal dopředu na úzkou cestu lesem, s průvodci vybranými z místních lukostřelců. On sám jel napřed se skupinkou zvědů, aby si místo, kde měli číhat, osobně prohlédl.
Cestu protínaly strže a krátké chvátající potoky, dobře nakrmené nedávnými dešti. Bylo těžké je překročit, obzvlášť když člověk nesl výstroj. Drakům se potoky líbily, ale všichni ostatní prostě promokli. Ale teď nebyl čas na žádnou

přestávku. V lepších úsecích prakticky běželi. Čas byl životně důležitý.
Během cesty se začaly z lesů vynořovat jednotky Kohonské selské jízdy a připojovaly se k nim. Sedláci byli z větší části legionáři na odpočinku a dorazili dobře ozbrojení, s meči, štíty a kopími. Většinou měli své staré přilby z legií a někteří i náprsní pancíře a holenní brnění.
109. dračí držel tempo, i když si Zelený Purpur stěžoval, že musí pochodovat tak rychle. U jednoho potoka, kde se voda hnala ze svahu mezi balvany, Relkinovi ujela noha a málem do rozhněvané bystřiny spadl. Naštěstí byl na kameni za ním Manuel. Chytil ho za rukáv a vytáhl ho zpět.
Drak se zlomeným ocasem běžel dobře. Byl zdravý a plný síly, připravený k boji. Nestaral se o detaily. Cítil, že je kapitán Eads důvěryhodný a schopný. Jako většina draků se příliš nezabýval zlověstnou budoucností, dokud nad měsíc nevyšla rudá hvězda.
Urazili dvě míle za méně než půl hodiny a na místě našli hrstku ozbrojených farmářů, kteří pod velením jistého Bessona drželi brod.
Kapitán Eads a jeho skupina už řeku přešli a byli na druhé straně.
Brod se nacházel v místě, kde řeka protínala na štěrk vymletou skálu. Proud byl hluboký, ale úzký, jen u tohoto brodu se rozšiřoval do mělkého lůžka. Na protější straně, asi sto yardů od řeky, se rýsovaly skály. Země byla porostlá hustým vyšším křovím, doubky, habry a tsugami. Stezka vbíhala do tohohle lesa a zmizela. Přesto Relkin viděl na vrcholu skal jezdce, signalizujícího muži, který měl velení, kapitánu Senshonovi ze 3. setniny, druhého regimentu, Druhé legie - ze 322.
Když přebrodili řeku a ponořili se do přítmí v houštinách, ozbrojení sedláci je přivítali nadšenými výkřiky. Stezka se ostře stočila doleva a asi sto kroků pokračovala proti proudu, pak zahnula doprava a šplhala se strmě po skalním úbočí, kde se klikatě vzdalovala od řeky. Když stoupali vzhůru, po levici se nad nimi tyčil příkrý, holý svah a po pravici stejně prudce klesal dolů, do houští na planině u řeky.
Na vrcholku potkali kapitána Eadse, který je nasměroval na pozice, odkud měli zaútočit. Eads měl v plánu využít jistoty bagutských jezdců, že už obešli křídlo ustupujících kenorských lučištníků, kteří jim dole po proudu způsobili mnoho ztrát. Hnali se rychle, pokoušeli se předjet prchající flotilu lodí. Dělali jen krátký, jednoduchý průzkum. Nečekali žádné potíže. Byli dychtiví získat ženy, za které jim jejich páni štědře zaplatí.
Místo bylo rozděleno širokou roklí, ve které pěnil špinavě hnědý proud. Rokle rozdělovala skály a sbíhala do houští, udušená naplavenými větvemi, kusy dřeva, dokonce i kmeny stromů. Dračí vůdce Turrent nařídil 109. oddílu sejít do rokle a ukrýt se.
Dragonýři doprovázeli své svěřence. Draci se docela šťastně cákali v pěnivém proudu dešťové vody.
Relkin přiměl Bazila, aby si dřepl mezi dva oblé balvany. Po obou stranách se hnala voda. Relkin se dýkou a rukama hrabal v hlíně, házel ji na draka a roztíral ji na něm.
Swane Vloka úplně skryl pod kmenem borovice. Stejný strom posloužil i Alsebře a Byronovi. Zelený Purpur se schoval v bahně pod skalním převisem. Draci byli zamaskovaní tak dokonale, že to vypadalo, jako by se propadli do země.
Kapitán Eads teď všude kolem nich rozmísťoval své muže. Kenorští lučištníci se ukryli nahoře ve svahu, připraveni střílet, jakmile se budou nepřátelští jezdci tísnit na stoupající stezce. Byli to muži, kteří věděli, jak splynout s okolím. Živili se lovem v divočině. Teď zmizeli v porostu.
66. dračí byl poslán proti proudu, kde se měl ukrýt v hustém tsugovém křoví u řeky. Draci tu byli schopní řeku překročit. Jejich úkolem bylo přejít neviděni, vrátit se po proudu, uzavřít za nepřítelem cestu přes brod a zatlačit ho do pasti.
Talionská lehká jízda byla vyslána ještě asi míli dopředu a schovala se v březovém hájku. Ta měla být "zátkou" láhve. Dvě stě legionářů s osmdesáti kohonskými sedláky poslali zpátky do hustého křoví po obou stranách cesty. Byli připraveni připojit se k útoku lehké jízdy na přední řady nepřítele.
109. dračí měl čekat na signál a pak se rychle přesunout roklí a houštím a vrhnout se na jezdce, kteří budou namačkaní nahoře na stezce.
Pro sebe kapitán Eads našel výhodnou pozici na silné bříze rostoucí na výčnělku na břehu řeky, asi sto yardů před pozicí 66. oddílu. Z tohohle hřadu viděl na brod i na místo, kde stezka vystoupala na vrchol skal. Všechno záviselo na načasování a skoro dokonalém provedení přesunů. Napětí začínalo narůstat.
Náhle se na protějším břehu řeky objevil pohyb. Několik malých, snědých mužů na hbitých, dobře krmených koních přiklusalo po proudu. Na okamžik se zastavili a rozhlédli se po okolí. Našli stopy početné skupiny, která nedávno překročila řeku. Zvědové se obrátili zpět a vítězně zakřičeli. Uprchlíci jsou blízko, budou mezi nimi ženy. Brzy budou bohatí!
Zvědové přebrodili řeku a projeli houštím. Vystoupali příkrou stezkou k vrcholku a zastavili se, aby si zběžně prohlédli okolí. Nenamáhali se zajet příliš daleko do houští, jen aby se ujistili. Příliš se starali o to, aby byli mezi prvními, kdo se dostane k prchajícím ženám.
Jednoho poslali zpět podat hlášení. Hlasitě si stěžoval, ale jel. Ostatní se obrátili a pobídli koně po cestě. Nevšimli si lučištníků ani vojáků ukrytých v houští. Dokonce je ani nenapadlo podívat se do rokle pod sebou.
U brodu se rozlehly další výkřiky zvědů. Během chvíle se objevilo nejprve čelo bagutských řad a vzápětí všichni ostatní, pět set mužů s namaštěnými vousy i černými vlasy svázanými do copů, s kníry a velkými měkkými klobouky ze surové kůže, nejlepší lehká jízda na světě. Procválali brodem a sebejistě vyrazili po šikmé stezce ke skalnímu vrcholu.
Eads už odeslal prvního posla, který projel po cestě těsně před nepřátelskými zvědy k čekající Talionské lehké jízdě. Teď vyrazil další, aby uvedl do pohybu 66. dračí.
K prvnímu kontaktu by mělo dojít mezi nepřátelskými zvědy, kteří se právě bezstarostně hnali dál po cestě, a útočícími Talionskými.

Když zaslechl ze stezky první zvuky poplachu, pronikavé výkřiky a pak ostrý poplašný hvizd Bagutů, vydal kapitán Eads rozkaz k útoku.
Lesy se rozlehlo pronikavé troubení na rohy. Kenorští lučistníci vstali a zahájili palbu na Baguty přímo pod sebou. Baguti zareagovali vztekem a chvilkovým zmatkem. Někteří vytáhli vlastní rohovinové luky a začali střelbu opětovat, jiní se pokoušeli pospíšit si, aby se dostali na vrchol a unikli z vězení úzké stezky ohraničené dole houštím.
A v houští už se pohyboval 109. dračí, prodírali se roklí a velkými meči v pohotovosti si prosekávali cestu mezi zakrslými stromy. Dragonýři tančili vzadu, dělali, co mohli, aby se udrželi za draky a nenechali se rozmačkat.
Vzápětí se několik bagutských zvědů rozjelo s poplašným hvízdáním po cestě zpět.
Na vrcholku skalní stezky začínali nepřátelští jezdci rozvíjet pozici, ale nikdy manévr nedokončili, protože se jim vstříc přihnala Talionská lehká jízda a pustila se do nich s tasenými šavlemi. Silou svého útoku zatlačila čelo bagutských řad zpátky na prudce klesající stezku a uzavřela nepřítele ve zhoubné pasti. Šavle o sebe zvonily a muži se káceli ze sedel s černě opeřenými kenorskými šípy v tělech.
V tu chvíli se bažinatým houštím prodral 109. dračí a vrhl se na jezdce namačkané na stezce vedoucí podél řeky. Dračí meče zpívaly a tkaly vzory smrti v boji, kde se všechny výhody přiklonily na stranu draků a dragonýrů.
Začaly dout další rohy, přes hřeben přejeli legionáři a sedláci a připojili se k boji na úzké stezce. Shazovali Baguty ze sedel a zabíjeli je na zemi.
Závěrečný úder přišel, když se nenadále objevil 66. dračí, vyřítil se z lesů na opačné straně proudu, přehnal se řekou a kousek od brodu vpadl Bagutům do zad.
To všechno se semlelo během minuty, plán byl proveden skoro dokonale. Kapitán Eads na stromové vyhlídce divoce zavýskl, slezl dolů a skočil do sedla. Nedoufal, že by celý plán mohl tak dobře klapnout. Ale než se dostal na scénu, bylo po boji. Baguti byli vzteklí, ale ne hloupí. Po úvodní srážce se hnali zpět dolů, a když narazili u brodu uprostřed lidí a koní i na draky, vrhli se přímo do řeky a přeplavali s koňmi pod brodem.
Přesto utrpěli strašlivé ztráty. Poblíž brodu navršili hromadu asi stovky mrtvých Bagutů. Eads si mohl být jistý, že mají nejméně stejně tolik zraněných. Nepřítel stále měl výhodu jízdy, ale už omezenou. Kromě toho si byl Eads jistý, že v budoucnu budou Baguti mnohem opatrnější. To je zpomalí při pronásledování osadníků od jezera Bur.
A z Eadsova pohledu bylo na tom všem nejlepší, že jeho vlastní ztráty byly malé, šest mrtvých, tucet zraněných. Draci byli v podstatě nedotčení, až na pár šípů. Zelený Purpur utržil sečnou ránu do jedné z obrovských nohou a Alsebra měla bodnou ránu na pravém předloktí, ale ani jeden z nich nebude vyřazen z boje. Šípy jen velmi zřídka pronikly silnou dračí kůží.
Eads nařídil nakupená bagutská těla zapálit. Muži přinesli roští, narovnali ho do výšky a podpálili. Naházeli těla do plamenů a pak velikou kouřící pohřební hranici u brodu opustili.
Odjeli po stezce a pokračovali proti proudu do údolí řeky Kalens.
KAPITOLA 37
Pochodovali proti proudu a zpívali kenorskou hymnu, srdce povznesená vítězstvím. Ve spodní části Lvího řevu narazili na zadní hlídku uprchlíků. Byli roztaženi podél celých peřejí, zápasili s ranci a dětmi. Jejich cennosti, oceňované chvílí pravdy, kdy je majitel musel nést na vlastních zádech, byly poházeny po cestě. I jejich lodě zůstaly opuštěny pod peřejemi.
Odsud budou muset pochodovat, muži, ženy i děti, v zoufalém chvatu k Malgunským horám, které leží dále než sto mil na východ.
Eads vedl dlouhý rozhovor s předákem Starterem, který okolní území dobře znal, protože v mládí podél Kalens lovil. Eads potřeboval místo, kde by mohli zaujmout postavení. Museli získat čas, aby zajistili zástupu uprchlíků dobrý start. Talionští zvědové hlásili, že se Baguti přeskupili a opatrně se přiblížili na dvě míle. Před sebou mají hustou síť hlídek. Talionští se s nimi několikrát střetli.
Eadsovou noční můrou byla představa, že ho Baguti pronásledují otevřenou krajinou a on kvůli zdrcující přesile, která jde za jezdci, nemůže zaujmout pozici. S pouhými několika sty muži a pár draky by nemohl svést na otevřeném poli boj s nepřítelem čítajícím několik set trollů a tisíce skřetů. Bude muset bojovat obratně, takticky.
Kapitán se utěšoval myšlenkou, že malý ostrý střet u brodu alespoň naučil Baguty jistému stupni opatrnosti.
Předák Starter věděl o dvou dobrých místech. To první se nacházelo přímo na vrcholu Lvího řevu, kde řeka protínala tvrdou slepencovou horninu. Údolí se zužovalo do těsné soutěsky se strmými srázy Kalenských skal po obou stranách a patnáct mil na sever ani na jih nebylo možné soutěsku překročit a dostat se k obráncům z boku.
Když kapitán Eads uslyšel tento poslední detail, jeho naděje prudce vzrostly. Cestou přes peřeje si všiml, jak dobře se to místo dá bránit. Teď se znovu ujistil, že by se tam mohli udržet a nebýt napadeni na křídlech. Vydal rozkazy, aby všichni přidali do kroku, a nařídil seržantům a poručíkům, aby rychlé tempo udržovali. Nařídil také, aby s sebou vzali některé z nejlepších kánoí. Měl představu, že by se jim během pochodu údolím řeky Kalens mohly velice hodit. Druhé dobré místo pro zaujetí pozice bylo v mokřinách u Dernova zákrutu, kde se řeka roztříštila do stovky zmatených kanálků. Na takovém místě se jim kánoe sejdou.
Eads cítil v srdci pevné odhodlání. Vyšvihl se vlastním úsilím, narodil se v chudé čtvrti. Na cestě k hodnosti kapitána nezískal žádná vyznamenání, ale byl by si je zasloužil. Většinu bojových zkušeností nasbíral v bojích s Teetolem, takže přirozeně přemýšlel o pastech a léčkách, což byl základní rys podobného typu války. Teď si slíbil, že nepříteli ukáže každičký trik, který vymyslí. Nepřítel měl těžkou převahu. Deset na jednoho celkově, pět trollů na jednoho draka, a oni ještě navíc chránili pomalu postupující průvod uprchlíků - vším právem měli být brzy přemoženi. Eads přísahal, že to nepříteli pořádně ztíží.
Dokonce i když se šplhali Lvím řevem, nepřestali muži zpívat kenorskou hymnu. Byli rozjaření. Nikdo neporazí dobře organizované vojáky legií, podporované draky a jezdectvem.

Draci a dragonýři měli obzvlášť povznesenou náladu, prožili společný úspěch v prvním boji obnoveného 109. marnerijského dračího. Po pravdě řečeno, 66. dračí na tom byl stejně. Všichni rozdrtili Baguty při srážce u brodu. Pár minut podobného boje vytvořilo mezi draky a následně i mezi dragonýry nesmírně pevné pouto. Ochotně se napřeli do nákladu, který bylo třeba vytáhnout nahoru peřejemi.
Hvízdali si a zpívali, když pomáhali uprchlíkům překonávat bahnitá místa a kluzké holé kameny. Všichni zpívali.
Snad ze všech nejšťastnější byl dračí vůdce Turrent. Musel se postavit svému strachu z nepřátelské jízdy a překonal ho, bojoval stejně dobře jako ostatní. Byl si zpola jistý, že to byla jeho rána mečem, která srazila jednoho z bagutských pohlavárů. V té vřavě, bouřlivém tanci mužů, koní a draků, neviděl, jak ten muž padl, protože měl co dělat, aby se vyhnul Alsebřině velké čepeli vířící nad ním. Meče všech velikostí se leskly a zvonily, kolem se rozléhaly výkřiky zasažených nepřátel a ržání zraněných koní. Krev, zvratky a puch vnitřností. Byl to děsivý boj, a on přesto odpověděl vlastní divokostí, plus dovednostmi získanými léty výcviku. A draci byli úžasní! Nikdy dřív neviděl celý oddíl v podobné akci, deset draků s vířícími meči, sekajícími do Bagutů, roztínajícími lidi, koně, všechno, co jim stálo v cestě. Bojoval po boku těchto draků a dragonýrů, sdílel s nimi nebezpečí i vítězství. Viděl je bojovat, všichni chlapci si vedli dobře, stříleli z rychlopalných cunfshonských kuší se smrtící přesností. Dokonce i malý Jak se na bitevním poli ukázal jako démon, když se kryl za velikým Ruspovým tělem a zároveň mu chránil záda i boky.
Turrent teď patřil k nim a oni k němu. Dokonce i když na ně bude ostrý, už nikdy nepocítí nic takového, jako když trpěl nad nesprávnou výstrojí a nenaleštěným kovem.
Pokud byl Turrent nejšťastnější, s malým Jakem si po krátké bitvě na břehu řeky zahrávaly ještě silnější city.
Jak toho dne zabil svého prvního muže, zasáhl šípem jednoho Baguta do hrdla. Byl to jeho třetí šíp v bitvě. Všiml si, že se muž předklonil a stačil se vyhnout jeho šavli, která mu mířila na hlavu. Pak uskočil před Ruspovou pravou nohou. Shora zasvištěl meč, ale vzápětí Bagut Jakovi zaplatil za to, že ohrozil draka. A potom stál Jak nad mužem, kterého zabil, a zjistil, že cítí zároveň hrdost i jakousi nevolnost. Ve smrti bagutský muž vypadal bezmála stejně jako kterýkoliv jiný člověk. Mohl by dokonce být i Jakovým neznámým otcem, kdyby si Jak nebyl jistý, že jeho otec nebyl stepní nomád. Ale stejně jisté bylo, že mrtvý kočovník byl něčí syn a možná i něčí otec. Jenže teď ležel na bojišti mrtvý, Jakův šíp v krku.
Právě v tu chvíli boj skončil. Nomádi se vrhli do vody. Jediné, nač dokázali myslet, byl útěk před strašlivými dračími meči. Jak si ten okamžik bude pamatovat celý život.
Relkin stál blízko a zahlédl v očích mladšího chlapce lesk vítězství. Sám byl jen o pár let starší, ale ten lesk už ztratil. Přece to však bylo naprosté vítězství a Relkin křičel s ostatními. Navenek byl s nimi. Pod povrchem v něm vřela úzkost z tajemství osudu a Arneis, kam, jak se zdálo, musí jít. A kromě toho měl odpor k pozůstatkům bojů, k pokrouceným, polámaným tělům, vnitřnostem, odděleným údům a roztříštěným hlavám. Relkin silně cítil, že by člověk nikdy neměl být postaven do situace, kdy musí bojovat s draky.
Přesto to bylo vítězství a Relkin věděl, že v nadcházejících dnech budou potřebovat ještě mnohá další, mají-li přežít a znovu spatřit země Argonathu na opačné straně hor.
Vyšplhali Lvím řevem a nahoře začali opevňovat úzkou rozsedlinu, kde se řeka hnala rozeklaným průřezem ve tvrdé, tmavé skále. Byla to přírodní brána. Na obou stranách se tyčily skalní stěny ze stejného kamene.
Kousek proti proudu pokáceli všechny stromy, které našli, a splavili je k počátkům peřejí, kde je draci popořadě tahali ven. Kmeny a velké větve byly propleteny a setkány v hustou, nepoddajnou bariéru.
Kenorští lučištníci a s nimi ti dragonýři, kteří nemuseli ošetřovat zranění drakům, si mezitím připravovali šípy.
Bazil vyšel z bitky u brodu téměř nezraněn. Do prsního pancíře ho kopl kůň a jeden ze šípů si k němu našel cestu, ale nepronikl kůží. Relkin šíp okamžitě vytáhl a ránu vyčistil. Drak nic necítil, a to si vždycky stěžoval, že dezinfekce štípe, takže Relkin věděl, že jeho zranění je bezvýznamné.
Relkin se zbytkem dragonýrů vyráběl šípy, zatímco drak se bavil tím, že stál až po pás v rychle tekoucí vodě a chytal doubky, které sem splavovaly skupinky dřevorubců.
Ostatní draci a většina mužů, včetně sedláků od jezera Bur, pilně pracovali a přidávali další materiál k bariéře, která teď na jižní straně přehrazovala celou rozsedlinu. Byla to ohromná spleť kmenů, kamení a křoví. Na severním konci ještě bylo několik mezer, ale zrovna je ucpávali. Zelený Purpur a Chektor valili na místo velké balvany, aby z této strany bariéru podepřeli.
Eads a předák Starter na to všechno dohlíželi s jistým zadostiučiněním. Nepřítel se blížil, ale pomalu. Talionští zvědové hlásili, že se nějací Baguti objevili pod Lvím řevem, ale hlavní řady byly ještě stále o několik mil pozadu. Nebudou muset čelit vážnému útoku dřív než ráno. Eads měl spoustu času, aby opevnil tohle místo tak, že ho pět set mužů udrží proti tisícům.
Nepřítel ho bude muset obejít, bude nucen pochodovat dlouhé míle oběma směry, aby našel schůdnou cestu přes Kalenské skály. A ten čas se bude hodit dlouhým zástupům uprchlíků, kteří kráčeli po jižním břehu proti proudu Kalens. Eads ozbrojil tolik žen a starců, kolik mohl. Z Vrbové si vzali všechno polní náčiní, kosy, hrábě i vidle. Nikdo nepadne snadno do hrůzného zajetí v chovných kobkách, ale kapitán se musí udržet proti blížící se nepřátelské armádě.
Eads minul kovárnu a souhlasně přikývl. Z hrnců a pánví, které uprchlíci odhodili cestou kolem peřejí, vyráběli hlavice oštěpů. Poblíž muži z některých lepších dubů, které našli, štípali a řezali násady. Když je upravili, vyváleli je v horkém popelu a zahřáli nad ohněm, aby dřevo zpevnili. Pak nasadili na násady hlavice a odložili je bokem k prohlídce. K boji se stovkou či více trollů budou potřebovat velké množství oštěpů. Trollové budou vůči drakům v přesile, takže muži budou muset s vyřízením trollů pomáhat. Lidé s kopími to mohli zvládnout, i když to bylo riskantní.
Eads i jeho muži věděli, že budou muset takové riziko podstoupit. Nepřítel už jim nedopřeje žádná další snadná vítězství. Nepřítel věděl, že mají draky. Věděl také, že má víc než dost trollů, aby draky přemohl.
Celou noc panoval na scéně v soutěsce nad Lvím řevem čilý ruch. Za zdí z propletených dubových kmenů stavěli

plošiny pro lučištníky. Tam, kde to bylo možné, vykopali před bariérou příkopy. Muži sbírali kameny, kterými budou draci házet. Drak může posloužit jako primitivní katapult a házet přes bariéru balvany těžké jako člověk.
Když měsíc vycházel nad stromy, setkal se Eads se svými důstojníky a s vůdci uprchlíků. Noc byla jasná, hvězdy zářivé. V rozsedlině pod jejich stanovištěm duněla voda a zvedala se vodní tříšť.
Kapitáni Senshon, Deft a Retiner stáli na jedné straně, za nimi dračí vůdce Turrent, seržant Quertin a předák Starter. Naproti nim, ve volnější skupince, byli vůdci uprchlíků, většinou nižší šlechtici, kteří se postavili do čela sami. Od jezera Bur tu byl farmář Besson, mohutně stavěný padesátník s červeným obličejem, plus neukázněný Tursturan Genver, majitel rozsáhlého panství u Jižního jezera. Od Vyššího jezera, které bylo dvakrát tak daleko, přišel Hopper Reabody, malý, skoro plešatý šlachovitý chlapík, který měl v oblibě oblek ze zelené kůže a staromódní boty, vysoké až ke kolenům.
Eads jim předložil plán, na předáka Startera se obracel k doplnění detailů týkajících se terénu kalenského údolí. Uprchlíci měli pochodovat rovně proti proudu po jižním břehu řeky, kde byly nejlepší cesty. Třicet talionských kavaleristů půjde s nimi, aby jim poskytlo krytí. Jinak se budou muset bránit sami, pokud je Baguti dohoní.
"Ale to je strašné, tak zůstaneme nepříteli napospas!" vykřikl Tursturan Genver.
"Nemůžu postrádat víc než třicet Talionských. Možná je dokonce budu muset zavolat zpět, pokud se ocitneme ve skutečné nouzi. Budu potřebovat každého muže, abych tu nepřítele pár dní zdržel."
Genver supěl a láteřil.
"Ale vaším úkolem je zajistit nám ochranu, pane!"
"Což udělám nejlépe tak, že tu nepřítele asi tři dny zdržím."
Genvera a Reabodyho zjevně nepřesvědčil. Eads naléhal: "Vaši lidé za tu dobu mohou být o osmdesát nebo devadesát mil dál na východ." Jeho partneři pobledli. Pokračoval ostřeji: "Musíte na ně přitlačit. Poslali jsme zprávy zemědělským usedlostem ve Středním Dolu a Wattelu, od nich dostanete nějaké jídlo, ale teď musí všichni pochodovat s prázdnými žaludky a nepřestat.
Jakmile nás vypudí z téhle pozice, budeme se muset stáhnout zpět k řece. Tváří v tvář jejích přesile to nebude snadné. Během ústupu budeme potřebovat každého muže, kterého můžeme mít, abychom si je udrželi od těla. Pak je pozdržíme v lesích, ale ne nadlouho. Naše další šance zablokovat je bude u Demova zákrutu, v bažinách."
"Ach ano," vybuchl Genver, "mokřiny. Chcete, abychom jen tak bez ničeho prošli středem bažin po malé kupecké stezce."
"Máme průvodce, který bažiny dobře zná. Nepřítel nemá to štěstí. Navíc mu naše síly mohou uštědřit pár úderů a v bažinách ho zřetelně zpomalíme."
"Slyšel jsem o těch bažinách spoustu zlých věcí. Říká se, že tam obcházejí trpaslíci a nestvůry z mlh času." Hopper Reabody měl tenký hlas, kterým si skoro pořád stěžoval.
"Takovým tvorům bych dobře radil, aby zůstali v mlhách. , Viděl jsem osadníky od jezera pochodovat kolem s kosami a vidlemi přes rameno. Vypadali dost divoce, aby mohli zaujmout místo v bitevní linii."
To rozčílilo farmáře Bessona: "Moje ženy se nenarodily proto, aby bojovaly jako obyčejní chlapi!"
"To je možná pravda, občane, ale očekávám, že budou raději bojovat, než aby se vzdaly nepříteli."
"Nechápu, proč nejdeme údolím Bur k Hornímu jezeru."
"Nedali jsme se tou cestou, občane, protože mých mužů a draků bude zapotřebí na druhé straně těchto hor. Věřím, že se tam odehraje veliká bitva."
"Cože?" Genver zfialověl. "Naznačujete, že se bude válčit i v Argonathu?"
"Jak velké síly máme v Hrdém průsmyku? Jak připraveny můžou být, až přijde útok? Nejsem optimista ani pesimista, ale jsem profesionální voják. Musím plánovat všechny možnosti, dokonce i ty nejhorší."
Genver, Reabody i Besson vypadali šokované a zůstali neobvykle tiší.
Eads se chopil příležitosti.
"Dobrá, pánové, doufám, že se během týdne opět spojíme. Očekávám, že se setkáme na břehu jezera Wattel. Kapitán Retiner už určil třicet jezdců, kteří vás doprovodí."
Farmář Besson byl zmaten: "Nechápu, kam to všechno vede."
"Myslel jsem, že je to zřejmé, pane. Míříme ke Kohonskému průsmyku. To je teď naše jediná spolehlivá cesta přes hory."
"A co Hrdý průsmyk?"
"Tam se bude bojovat, milý farmáři Bessone. Pokud nás tady pronásleduje pět tisíc skřetů, pomyslete, kolik jich asi pochoduje proti proudu Lis."
Besson těžce polkl. Už něco slyšel o velikosti nepřátelské armády.
"Ale jak tam přejdeme? Je to příliš vysoko," namítl Genver,
"Průsmyk je vysoko, ale není neprůchodný. Je to dlouhá a svízelná cesta, ale pokud si máme vybrat mezi ní a smrtí, jsem si jistý, co zvolíme."
"Je to čtyřicet mil sněhem a holými skalami. Ztratíme hodně starších lidí."
Eads přikyvoval a zasmušil se.
"Během pochodu přijdeme o hodně lidí. Po pravdě řečeno, příliš jste svůj odchod odkládali. Už jste mohli být u Hrdého průsmyku."
Tursturan Genver vyprskl:
"Bur, měli bychom jít proti proudu Bur k Hornímu jezeru."
"Na Bur je stejné množství úseků, kudy se musí pěšky, jako na Kalens, vlastně víc. U Horního jezera není bezpečno a s více než tisícem žen ve skupině si můžeme být jistí, že se nepřítel nevzdá pronásledování."

"Můžeme přeplout jezero a zamířit po Argo do Dalhousie."
"Pánové, mých mužů a draků bude zapotřebí v Arneis. Jdeme ke Kohonskému průsmyku."
"To nemůžete myslet vážně. Naznačujete, že nepřítel získá Hrdý průsmyk!" Tursturan Genver tomu odmítal uvěřit.
"Doufejme, že se to nestane, ale já musím na takovou možnost pamatovat."
Konečně vůdci uprchlíků odešli a byli odvezeni proti proudu na kánoích, které legionáři vynesli Lvím řevem.
KAPITOLA 38
Další den byl ve znamení pomalu rostoucího napětí. Ráno byli bagutští jezdci viděni pod Lvím řevem. Uprostřed odpoledne talionští zvědové hlásili, že se po cestě směrem k nim pohybuje velké množství skřetů. Mezi nimi kráčely skupinky vysokých, nestvůrných trollů.
Draci vyhlíželi přes bariéru, natahovali dlouhé krky a valili oči ve snaze velké bestie zahlédnout.
Pak se trollové ocitli v dohledu, obrovští tvorové, vypadající jako kříženci člověka a medvěda. Na ramenou nesli veliké sekery a štíty.
"Přece jenom nejsssou tak velcí," nakrčil nos Vlok.
"Jak dlouho ssse musssí vařit, aby byli jedlí?" zeptal se Zelený Purpur, který neustále sháněl nějaké obměny monotónní, i když hojné legionářské stravy. Ostatní draci pobaveně bručeli.
Eads vyslal ven malé přepadové oddíly tvořené lukostřelci a na sklonku odpoledne muži a draci na barikádě slyšeli, jak se na všech jejich stanovištích postupně odehrávají malé bitky.
Lukostřelci se krátce nato přesunuli zpět. Brzy se vrátilo i pár posledních zvědů. Nesli zprávy, že nepřítel se soustřeďuje ani ne o dvě stě yardů níž, kde řeka běží změtí balvanů, kusů skal odlomených erozivní silou vody, které se skutálely korytem.
Čekali. Eads nařídil uvařit a rozdělit kalut. S ostatními kapitány objížděl postavení, přeplouval řeku na kánoi a ukazoval se mužům, aby udržel morálku.
Všichni věděli, co dělat. Všichni věděli, co čekat. Napětí stále rostlo. Věděli, že budou sami stát proti ohromné přesile.
A nepřítel stále nepřicházel. Muži si začínali myslet, že ten den už by nemuselo k bitvě dojít. Několik jich šeptalo děkovné modlitby k Velké Matce. Slunce klesalo k horám na západě. Kolem nich prolétla hejna vodních ptáků mířících k východu. Muži je pozorovali závistivými pohledy.
A pak to přišlo. Stovka rohů zadula a nepřítelovy bubny zahřměly. Strmými stezkami k nim přicházel roj zakrslých, ohavných skřetů. S paprsky zapadajícího slunce v zádech vypadali ohromní. Skalami zněl jejich válečný pokřik, ostrý a průrazný. Jejich černé prapory nesly rudou ruku, symbol města Axoxo.
Byli s nimi jednotky obratných lučištníků v černých uniformách Padmasy. Nad barikádou teď přelétaly šípy, a dokonce procházely i skrz ni, v místech, kde bylo málo větví.
Obránci stále nestříleli, čekali na rozkaz. Muži plivali, kousali se do rtů a hořce žertovali.
Za skřety přišli trollové, devět stop vysocí, na ramenou obrovské sekery. Šli v desetičlenných družstvech, jeden za druhým. Rohy ječely. Bubny duněly.
Konečně přišel rozkaz. "Pal!" Lučištníci a dragonýři vstali a zasypali blížící se hordu deštěm dlouhých šípů. Skřeti padali podél celé linie, ale chvátající masa si jich stěží všimla. Dopadly na ně další šípy. Vzápětí se dopředu postavili draci a popadli kameny z připravených hromad. Chrčeli námahou, ale velkou silou je přehazovali přes barikádu na útočníky. Když na armádu skřetů začaly dopadat balvany, ozval se z jejich hrdel zděšený vřískot a krátké výkřiky. Paradoxně je to však přimělo jen k tomu, aby si pospíšili. Dorazili k barikádě a škrábali se na ni jako přílivová vlna lidských krabů, aby se mohli utkat s obránci tváří v tvář.
Bazil, Vlok a Zelený Purpur byli vysláni bránit výběžek ve tvaru písmene V na jižním břehu řeky, kde barikáda vyrážela dopředu, aby zahrnula vyčnívající prst vyvýšeniny tvořené skalní deskou. Bazil byl na špici, s Relkinem za sebou, Vlok a Swane vlevo, Zelený Purpur s Manuelem vpravo. Draci měli mezi sebou mezeru asi dvacet až třicet stop, aby měly dračí meče prostor k rozmachu.
Přihrbení mezi draky čekali ve dvojicích a trojicích muži z 322. Kromě svých mečů a obdélníkových štítů byli ozbrojení těžkými oštěpy.
Za linií byla jako mobilní rezerva umístěna Kohonská selská jízda, zhruba po čtyřiceti mužích na obou březích. Byli to většinou starší muži, bývalí legionáři. Měli v Kenoru rodiny a farmy. Bojovali za své domovy, ale přece jen jim částečně chyběla výdrž legionářů v činné službě.
Talionští jezdci byli navíc zaměstnáni na jižním křídle, manévrovali, aby si udrželi na dohled Baguty. Nomádské jezdectvo mířilo k jižní cestě přes Kalenské skály. Pokud to dokáže, měli by je Talionští zablokovat.
Na křídlech čekaly malé skupiny jezdců a kenorských lukostřelců. Pronikající tlupy skřetů slézajících skalní srázy byly zastaveny a smeteny ze stěn.
Teď se však skřeti dostali blíž k vrcholku bariéry a muži i draci vykročili, aby je přivítali. Digal Turrent vyskočil a zatroubil na roh. První skřeti, kteří dosáhli vrcholu, se celkem znenadání setkali s deset stop vysokými draky, kteří se nad nimi tyčili, na mohutných štítech květ Marneri, děsivé veliké meče v rukou.
"Gazak!" vylétly ze skřetích hrdel výkřiky, které vzápětí zanikly ve zvucích oceli a boje. Podobné volání se ozývalo podél celé linie, byli tu hnusní špinaví draci se strašlivými meči určenými k vraždění skřetů. Přesto útočníci pokračovali, žaludky plné tmavého pití, surová srdce bijící o závod a divošské mysli naplněné jen touhou zabíjet.
Dračí meče se zvedaly a dopadaly a skřeti byli rozprášeni, rozsekáni, rozházeni kolem po kusech.
Boj na výběžku nad skalním blokem byl lítý od samého začátku.
Přes barikádu se přehnalo tucet skřetů a seběhlo se u Bazila, stojícího na špici. Ecator se zaleskl v dlouhém švihu zprava. Jedna skřeti hlava odlétla jako opeřený míček. Ostatní se vrhli k zemi a pokračovali po čtyřech jako zvířata.
Relkin rychle, vytrvale střílel a jeho šípy tu a tam pronikly skřetím brněním, takže se ozval výkřik. Stále však

pokračovali.
Bazil rozdával velkým mečem hladké, plynulé rány, střídavě zprava a zleva. Každým z nich připravil jednoho či víc skřetů o život. Šípy mu zvonily o přilbu a neškodně se zastavovaly o joboquin. Jeden ho udeřil do čela, ale odrazil se od silné kosti a nechal po sobě jen nepříjemnou bolest a ránu, která pokropila skálu horkou dračí krví.
Jeho široký úder se na okamžik zpomalil a skončil slabým zásekem do kmenu doubku, vetkaného v barikádě.
Jeden ze skřetů pronikl za drakův kryt. Pokusil se ho bodnout do nohy a drak musel o krok couvnout, to ale zapojilo do hry ocas. Jeho slavný zlomený palcát udeřil do skřetovy přilby, až se zajiskřilo; skřet se svalil.
Pohled na dračí krev způsobil Relkinovi starosti. Drak stiskl čelisti.
"Je to jenom štípnutí, už ssse hojí."
Přes vrchol barikády se drali další skřeti a Relkin byl nucen zabývat se snědým tvorem s černou hrncovitou přilbou se špicí na vrcholu. Skřet se oháněl krátkým těžkým mečem s primitivní zručností.
Relkin zkřížil se skřetem meč a zadržel ho. Skřet cosi zavrčel drsným jazykem a plivl na něj. Meče o sebe zvonily znovu a znovu. Pak se skřet úskočným manévrem přiblížil a přinutil Relkina couvnout, štít na štítu. I když byl o několik palců menší než Relkin, byl strašlivě silný a dragonýr musel opustit zvolenou pozici.
Po pravici měl dalšího skřeta. Zarazil nepřátelský meč štítem, ale byl to těžký úder a skoro ho srazil na kolena.
První skřet, na kterého Relkin nestačil dávat pozor, se otočil a rozmáchl se na Bazilovu pravou kolenní šlachu.
Drak trhnul štítem zpět, aby se kryl, ale to umožnilo přiblížení dalšímu skřetovi před ním. Meč vylétl vzhůru, aby draka bodl do žaludku, a jen zázrakem se odrazil od cvoků na joboquinu. Druhou šanci skřet nedostal, Bazil ho vzápětí praštil jílcem Ecatoru a pak ho zadní nohou roztrhl vejpůl.
Relkin mezitím klamně uhnul a využil štěstí, když první skřet po jeho pravici na okamžik ztratil rovnováhu. Dragonýr přiskočil a rozmáchl se mečem ke skřetovu ramenu. Čepel se zanořila do masa a proudem se vyřinula tmavá krev. Skřet zaječel, klesl na jedno koleno, sáhl nahoru, popadl Relkina za botu a strhl ho na zem.
Jedna silná skřeti ruka ho chytila za krk. Tvor se na něj převalil, přestože měl dragonýrův meč stále v rameni. Na Relkina se valila krev a skřet mu drtil hrtan. Byl příliš silný a těžký, nedal se shodit.
Relkin zašátral po dýce a našel ji. S modlitbou k dávnému Asgahovi, bohu války, bodl vzhůru. Mířil do mezery pod kroužkovým nátělníkem, který měl skřet na sobě. Na druhý pokus zasáhl, dýka se dostala pod žebra a ponořila se do hloubky. Skřet zasténal a uvolnil sevření, utichl a svalil se na bok.
Relkin už vstával, právě včas, aby se vyhnul další ráně mečem. Teď však vlastní zbraň neměl, protože ta byla stále pohřbená v těle mrtvého skřeta u jeho nohou. Jeho sok se šíleně smál a máchal svým ostřím nad hlavou. A pak ho zastavil oštěp, který přilétl zleva a zasáhl ho do boku, těsně nad kyčel. Vzápětí tu byl muž z 322., nohu na skřetově hrudi, aby oštěp uvolnil.
"Dík," řekl Relkin.
"Ty bys to pro mě taky udělal," odpověděl voják, oštěp už zvednutý a namířený na dalšího skřeta na barikádě.
Relkin neztrácel čas, vytáhl svůj meč a vrátil se na místo. Hned byl u něj další skřet. Čepele o sebe zazvonily. Relkinovi začínala tuhnout paže, a to boj sotva začal.
A pak přilétl dračí ocas a zasáhl skřeta doprostřed zad. Skřet padl na kolena a Relkin ho okamžitě sekl do krku.
Bazil mávl Ecatorem v další kombinaci pravého a levého úderu a další dva skřeti byli vejpůl a padli ve sprše vnitřností.
Pak se skřeti stáhli a boj se na chvíli utišil. Zazněly další rohy. Skrze zástupy ustupujících skřetů se prodírali dopředu jiní, se kterými přicházeli trollové.
Draci na sebe zasyčeli. Trollové se přiblížili a neohrabaně se hrabali na barikádu. Byli z toho nešťastní. Velmi se jim nelíbilo, když ztráceli kontakt s pevnou zemí. Trollové byli známí mizerným smyslem pro rovnováhu. Jeden z nich dokonce upadl, svalil se dolů a shodil přitom dva další, kteří narazili do několika jiných, což na chvíli způsobilo před Alsebrou a Zeleným Purpurem zmatek. Draci popadli balvany a mrštili je dolů na sesypané trolly.
Dračí veselí však trvalo jen krátce. Trollů bylo příliš mnoho a stále přicházeli další, popohánění troubením rohů a duněním bubnů. Stěžovali si a slibovali, že ty otravné skřety sežerou k večeři, ale lezli nahoru. Kolem nich jako psi kolem lovců pobíhaly smečky skřetů a mezi nimi lidé, důstojníci, kteří skřety poháněli, muži v černých uniformách Padmasy.
Jeden z nich v patách čtyř skřetů přeskočil vrcholek barikády. Ecator se zaleskl a dva skřety skosil. Dalšího proklál Relkin šípem, ale když mu nad hlavou zasvištěla černá střela, sehnul se za dubovou větev. Nepřátelský voják po něm skočil s mečem v ruce.
Relkin se mu postavil meč proti meči, ale muž byl mnohem větší a zatlačoval ho těsně k barikádě. Relkin uskočil, zakolísal a znovu získal rovnováhu právě včas, aby stihl mečem vykrýt úder. Odrazil smrtící ránu a nízkým sekem přinutil soupeře zvednout nohu. Vrazil svým štítem do jeho a bodl. Podařilo se mu zasáhnout mezeru mezi , pancířem a kroužkovou košilí. Viděl, jak muži zbledla tvář, a pak byl na zemi a Relkin si uvolňoval meč.
Vzhlédl a spatřil velikého trolla, určitě devět a půl stopy vysokého, jak bojuje se Zlomeným Palcátem. Troll se rozmáchl obrovskou sekerou, drak jí nastavil štít.
Ecator se zhoupl a troll zvedl štít, aby vykryl očekávaný úder, ale Bazil ho místo toho odstrčil vlastním štítem, zvedl ocas a s prásknutím srazil palcátem trollovi těžkou železnou přilbu.
Troll zakolísal a ocitl se v dokonalé pozici pro Ecator, který rozčísl vzduch a ponořil se mu hluboko do těla, které se okamžitě zhroutilo.
A už tu byli další trolli, jeden se rozmáchl velkou sekerou, Bazil uskočil, ale přesto ucítil, jak úder zazvonil o jeho pravý holenní chránič. Štít ztlumil další ránu, zleva. Ecator udeřil na oplátku a srazil oba trolly stranou. Přiřítil se skřet, Relkinův šíp ho minul, a pokusil se přetnout Bazilovi kolenní šlachu. Relkin po něm skočil, trhl deformovanou hlavou a prořízl mu mečem hrdlo.

Zprava se ozývaly silné vzteklé a bolestné výkřiky a Relkin zahlédl, jak Zelený Purpur zvedl jednoho trolla nad hlavu a mrštil jím přímo na dva další, kteří přelézali hřeben barikády.
Bazil odrazil další nemotorné údery obrovských seker, ale pak se jeden troll rozmáchl oběma rukama a rozštípl mu horní část štítu. Štít teď držela pohromadě jen výztuž v jeho ose a blížili se další trolli. Bazil ho odhodil a popadl Ecator oběma rukama. Veliký meč rozťal trollův štít.
Teď na tom byli stejně. Troll znovu zaútočil. Zbraně se zaklesly do sebe. Troll kopl Bazila do žaludku a pokusil se ho praštit do čenichu. Drak taky kopl, zvedl trolla a odhodil ho stranou, přičemž srazil dva skřety jako kuželky.
Dva muži ze 322. měli perfektní pozici, jejich oštěpy vylétly a zabodly se trollovi do těla. Troll zařičel jako kůň a zemřel, z úst se mu vyvalila černá krev. Skřeti právě vstávali, když se na ně zřítil a srazil je na rozštípané duby v barikádě.
A znovu se ozvaly rohy, sešeřilo se, slunce už bylo za horami.
Trollové a skřeti se stáhli, utekli zpátky přes barikádu. Byl konec; první útok přežili.
KAPITOLA 39
Další den za rozbřesku bylo nebe pokryté nízkými mraky a během hodiny se z nich začaly lít studené, vytrvalé proudy vody, což trvalo skoro celý den.
Nepřítel několikrát zkusmo zaútočil, ale v tolika vodě, tolika blátě a s barikádou, která už se předvedla jako oříšek, nenasadil plnou sílu.
Pro jednou si muži ani dragonýři na déšť nestěžovali, i když všechno promáčel a znemožnil udržovat víc než jediný kuchyňský oheň. Dokud pršelo, nepřítel se držel zpět a oni mohli obnovovat síly.
Když nakonec déšť pozdě odpoledne ustal, zpozorněli a s obavami čekali na útok. Nepřišel. Toho dne to nepřítel úplně vzdal. Celou noc pak slyšeli ze spodní části Lvího řevu zvuky kladiv a trvalý ruch. Tam dole zářily veliké ohně, což bylo poněkud udivující, protože veškeré dřevo bylo nasáklé vodou. Následující jitro bylo jasné a brzy začal první útok.
Nepřítel postavil k ochraně svých lučištníků hrubé kryty, které přinesli a usadili těsně mimo dosah dračích hodů. Bazil a Chektor se po nich pokusili házet menšími kameny, velkými jako lidská hlava, ale neuspěli. Nepřátelští lukostřelci rozpoutali stálý déšť střel, takže se z barikády stalo nebezpečné místo. Vystrčit hlavu nad okraj změti pokroucených dubových větví a kmenů znamenalo okamžitě přivábit šíp. Pro malé cunfshonské kuše dragonýrů nebyl nepřítel na dostřel, ale kenorští lučištníci se utkávali s nepřátelskými střelci, jejich těžké luky hlasitě cvakaly a vypouštěly šípy.
Brzy nepřítel zaútočil plnou silou. Smíšené skupiny skřetů a trollů pod velením mužů v černých padmaských uniformách se valily k barikádě, šplhaly po zkroucených a rozštípaných dubových větvích a napadaly draky a muže za ní. Útok za útokem se tříštil a byl odražen. Bylo zabito dvanáct trollů a stovka skřetů. Nepadl žádný drak a jen pár jich bylo zraněno.
Nepřítel se na tři hodiny stáhl a znovu zaútočil, až když se začínalo šeřit, stejně jako první den. Pořád se mu nedařilo prorazit. Navzdory drtivé početní převaze byla obrana nezlomná.
Třetí noc spali u barikády. Nepřítel dole neustále pracoval.
Kapitán Eads nechal už dřív postavit několik vorů. Když vojenští lékaři ošetřili zraněné muže, nechal je naložit na vory a s pomocí tažných koní místních farmářů odtáhnout proti proudu.
Draci utržili mnoho sečných ran, oděrek a modřin, ale jen pár vážnějších zranění. Dva byli vyřazeni z bojů: Tenebrak ze 109. a Ninu ze 66. oddílu. Z těch dvou byl horší případ Tenebrak. Trollí sekera se mu zaťala hluboko do boku, polámala žebra a otevřela břišní dutinu. Doktoři ho sešili a zalili ránu hojivým medem, aby zabránili hlubší infekci. Použití cukru na tento druh hlubokých ran bylo v Říši růže hojně užívaným prostředkem. Na povrchová zranění nanesli sugustus a pak rány obvázali. Nakonec Tenebraka naložili na vor a poslali proti proudu. Ninu měl zlomenou přední tlapu a několik horších ran od skřetích mečů. Ninu byl zelenokožec, vyšlechtěný s legendární netečností k bolesti. Doktoři mu s pomocí nejsilnějších mužů v jednotce sesadili obrovskou zlomenou kost, ošetřili rány dezinfekcí a poslali proti proudu pěšky.
V noci se nebe zatáhlo a dvě hodiny před svítáním přišel milosrdný déšť. V takových podmínkách bude nepřítel útočit opatrněji. Slunce vyšlo jako mlhavá šerá lampa ztracená za těžkými mraky.
Kapitána Eadse vytáhl ze stanu příjezd kapitána Retinera z talionské jízdy. Promluvili si nad šálkem kalutu a pak Eads nařídil ústup.
Konečně přicházel útok z boku. Asi tisíc skřetů a s nimi bagutští jezdci a trollové zdolali asi deset mil odtud směrem na jih Kalenský sráz a pomalu se k nim blížili. Zdržoval je déšť, bahno a Talionská lehká jízda.
Eads vyslal lučištníky a část sedláků na pomoc Talionské lehké jízdě, zatímco zbytek mužů vstal, snědl studenou ovesnou kaši se silným, horkým kalutem a co nejtišeji vyrazil na východ.
Několik mil dál proti proudu byl poslední použitelný brod. Stezka na jižní straně řeky byla mnohem lepší. Na severu se celé míle táhla řada příkrých strží a strmých vršků.
U barikády nechali hrstku vojáků, kteří udržovali ohně a ze zálohy ostřelovali nepřítele v jeho krytech.
To stačilo nepřítele na několik hodin odradit od útoků. Bylo už skoro poledne, když zjistil pravdu a zaútočil naplno.
Poslední obránci vyklouzli proti proudu pěšky a v kánoi a s nimi odešli poslední jezdci a lučištníci, kteří znepokojovali bagutskou jízdu.
Odpoledne déšť polevil a proměnil se ve vytrvalé mrholení. Nastal pěší dostih světem nasáklým vodou, světem bahna a páry stoupající z porostů.
Eadsovi muži měli slušný náskok a Talionská lehká jízda odvedla při zdržování Bagutů skvělou práci. Jezdci však už byli unavení. Eads už povolal třicet mužů hlídajících zástup uprchlíků a vyměnil je za třicet jiných, kteří byli nejvyčerpanější, zranění a potřebovali odpočinek.
Baguti byli stále opatrní, ale Eads věděl, že se to brzy změní, protože teď mohou předjet jeho vojsko, když ho obejdou z jihu. Charakter krajiny, změť divoce rostoucích dubových, bukových a tsugových lesů, je však přece trochu zpomalí.

Většinu kenorských mužů držel na křídle, kde s talionskými jezdci chystali Bagutům malé, smrtící léčky.
Hlavní nepřátelská síla pochodovala po jižním břehu přímo za nimi s přesvědčením, že tentokrát je dostanou včas a na volném prostranství je rozdrtí svou nesmírnou přesilou.
Eads z kánoe dlouhým dalekohledem osobně sledoval, jak rychle nepřítel postupuje. Odhadl, že nepřítel pochoduje o něco pomaleji než jeho muži, ale zhruba dvakrát rychleji než kolona uprchlíků, která teď byla asi šedesát mil před nimi a zdolávala začátek bažin.
Hlavní koryto Kalens se tam rozlévalo do plochého zákrutu, kde se nacházela spousta menších kanálů a náhodně roztroušených jezírek, téměř ztracených v divokých mokřinách.
Tam budou mít příležitost zaujmout další postavení, v partyzánském stylu.
KAPITOLA 40
Mokřiny byly divočinou jiného druhu. Svět tu tvořily deset stop vysoké rákosy s nachovými paličkami. Vítr čeřil moře lodyh a sluncem zalité lístky vrhaly jiskřivé odlesky. Pod nachem se skrývalo bláto, úzké vodní strouhy a vinuté stezky. Byl to dobrý terén pro partyzánskou válku.
Čtyři draci, čtyři chlapci, dračí vůdce Turrent a dvacet mužů z 322. se krčili v pasti v rákosí a pozorovali stezku. Směrem k nim se pomalu blížila skupinka Bagutů, jedoucí na úzkém chodníčku po jednom za sebou. Drakům byli komáři lhostejní, ale dragonýrům a mužům ne, a tak bylo slyšet plácání a tiché kletby.
Bazil potěžkal štít a důvěrně známá váha ho uklidnila. Chlapec udělal dobře, když ho navzdory zmateným podmínkám při ústupu nechal opravit. Bez štítu by se cítil nervózně, málem nepřirozeně. Stal se skoro jeho součástí.
Byla to další ukázka moci věcí, které lidé vyráběli, věcí, které ti změnily život a staly se tak důležitými, že ses bez nich jen stěží obešel. Zelený Purpur si Bazila kvůli jeho závislosti dobíral, Bazil však viděl, jak se i divoký drak pomalu, ale jistě oddává moci meče a štítu.
A teď byl štít zase v pořádku, možná ne dokonale, s opravami se spěchalo, ale drak si byl jistý, že odrazí kopí, oštěpy, a dokonce i trollí sekery. S dobrým štítem v jedné a Ecatorem v druhé ruce byl drak se zlomeným palcátem připraven na cokoliv.
Relkin prozkoumal stezku po jejich levé straně, před Baguty, a vrátil se. Podal hlášení Turrentovi a připojil se ke svému drakovi.
"Vlevo je čistý vzduch. Prostě na ně pořádně udeříme, vrátíme se na stezku a uklidíme se."
"Dobrá."
Bazil natáhl krk a vyhlédl přes rákosí. Kousek vedle, po pravé straně, byl břeh řeky. Tam, skrytá v rákosí, vedla stezka.
Ucítil šťouchnutí do boku. Byl to Zelený Purpur.
"Příteli ssse zlomeným palcátem, zvážilsss můj nápad?"
"Ohledně bagutssských koní?"
"Jissstě. Vezmeme jednoho, jenom jednoho, a upečeme ho. Muži sssi můžou nechat všechny ossstatní, které zajmeme."
"Muži to nedovolí."
"Že ne? A kdo jsssou oni, bohové? Jsssme sssvobodní draci. Bojujeme pro ty muže a jednou za časss potřebujeme sssnísssst něco zajímavého. Koně jsssou dobří k jídlu. Rád bych to zkusssil po lidsssku, upéct nad plamenem. To je velké tajemssství našich předků, které ssse během časssu někde vytratilo."
"Myssslíš, že ssstarý Glabadza sssi massso pekl?"
"Proč ne, teď, když jsssem okusssil vařené jídlo, dobře to chápu. Zlepšuje to chuť. Kůň je dossst dobrý i tak, jak jsssem zvyklý, i sss kůží. Je to pochoutka, jako sssob nebo zubr. Zubři jsssou vzácní z dobrého důvodu. Jsssou až moc dobří. Ale já ssse vždycky těšil na koně."
"Muži považují koně za posssvátné; nedovolí drakovi jíssst koně. To násss učí od malička."
"Učí! Poučují! Podle mě manipulují. Cokoliv chceš udělat, nic nedovolí."
"Dobře násss krmí. Bojujeme ssse sssilnými nepřáteli. Posssílají násss do výsssložby. Válečný drak vlassstně nemá jinou možnossst. Nepřežije v divočině, kromě moře, sssamozřejmě, ale od moře násss drží dál. Možná nepřežije ani v moři. Jídlo by tam určitě bylo ssstejně jednotvárné."
"Jenom jednoho koně. Už mrtvého koně. Rozčtvrtíme ho a vezmeme s sssebou. Tak nebudeme mussset žádného zabít později."
Bazil si povzdechl, věděl, do čeho se to dostal.
"Dobrá, vezmeme sssi jednoho, když bude zabitý a my budeme mít časss."
Zelený Purpur pohodil velkou hlavou a zaklapal čelistmi. Divoký drak kdysi sežral celé stádo horských poníků, hřebcem počínaje a hříbaty konče. Těšil se na to, až vyzkouší svoji nejoblíbenější kořist připravenou podle zvyku lidí, pečenou nad ohněm, dokud nesyčí.
Všiml si, že se na něj Manuel zvědavě dívá. Ten dragonýr ho pořád sledoval! Zelený Purpur vyštěkl: "Chlapec ssse moc kouká, ossslepne. Dej drakovi navždycky pokoj!"
Manuel se nezalekl: "Máš něco za lubem, vím to. Znám ten způsob, jakým klapeš čelistmi. Proč mi neřekneš, o co jde?"
"To ssse dragonýra netýká, to je jenom dračí věc!"
Alsebra, světle zelená dračice, se přisunula blíž.
"Už jdou, vidím je."
Bazil a Zelený Purpur nechali hlavy dole. Alsebra měla nejlepší oči v jednotce. Jestli Baguty viděla, pak tam Baguti byli.
Zelený Purpur se ujistil, že má legionářský meč volně v obrovské pochvě. Dřepl si na mohutné kýty a zaujal pozici na dvou nohách. Zároveň odvázal štít z popruhů na ramenou a chytil ho do levé přední tlapy. Pak se ještě víc přikrčil a vytáhl meč. Manuel byl vedle něj, trápil se s popruhy vzadu na joboquinu.
Bazil k divokému drakovi naklonil hlavu: "Už to všechno děláš bez přemýšlení. Jsssi legionářssský drak, divoký

příteli."
Zelený Purpur výsměšně zasykl, i když už Manuel dokončil upevňování řemenů.
Kolem prochvátala skupinka vojáků mířících k řece. Šli sklonění a oštěpy nesli nízko.
Z rákosí se vynořil dračí vůdce Turrent:
"Jdeme, za těmi muži. Teď tiše."
Nikdo nemusel drakům říkat, aby se pohybovali potichu. Navzdory velkým tělům dokázali proklouznout rákosím takřka neslyšně. V některých místech šli po všech čtyřech. Bahniště procházeli skrz a nad nejhoršími úseky dragonýry přenesli. Než dorazili na kraj stezky, byli i s výstrojí pokrytí blátem.
Pak se přiblížili tak, že cítili nepřátelské koně. Jen o pár kroků blíž a ti s citlivějším čichem by mohli cítit i Baguty.
Zrychlili, mohutné nohy se bořily do měkké hlíny, a vzápětí spatřili svůj cíl. Přehnali se přes posledních několik stop, vyrazili z rákosí a vrhli se na Baguty.
Pro nomády to byl naprostý šok. Rákosí se rozevřelo a z něj se na ně vyřítilo hejno obrovských draků v brnění. Koně se plašili, vzpínali, zděšeně ržáli. Muži padali, bagutští koně shazovali jezdce, což byla nemyslitelná věc. Zbylí Baguti se snažili svá zvířata ovládnout a vytáhnout luky.
Na jezdce už dopadaly střely z dragonýrských kuší a na řadě byli draci.
Ecator se zaleskl ve výšce, zasvištěl kolem a první Baguti byl v mžiku o hlavu kratší. Kůň bez jezdce utekl.
Jeden z bagutských koní, který přišel o jezdce, vběhl do řeky. Ostatní jezdci hnali své koně pryč, do proudu, aby se s nimi pokusili odplavat mimo dosah těch strašlivých mečů. Alsebra se však vrhla do vody za nimi a její Undaunt vířil kolem ní, žádal si hlavy, hojně protínal lidi v půli.
Zelený Purpur zabil dva Baguty a koně, kterého meč zahubil bleskurychle, jediným úderem mu málem srazil hlavu. Nebyl to jediný mrtvý kůň. Vlok zabil jednoho z Bagutů nešikovným úderem shora. Meč rozťal jezdce v půli a zasekl se koni hluboko do páteře.
Vlok na ubohé zvíře hloupě hleděl, dokud se Alsebra nevycákala na břeh a neusekla koni hlavu.
"Příště to zvíře zbav trápení, Vloku," zasyčela.
Baguti byli pryč, prchali po stezce zpět, v jejich výkřicích kypěl vztek i žal. Byli tu ti prokletí Gazaki, velcí zelení a hnědí Gazaki v rákosí. Tahle stránka tažení se jim opravdu nezamlouvala. Pro muže, kteří strávili život jako nelítostní stepní jezdci, to bylo znervózňující. To oni byli zvyklí vyvolávat v druhých děs, zabíjet dle libosti a brát otroky. Ale Gazakovi se nemohl žádný člověk postavit, proto s hanbou prchali.
"Žeňte dopředu ty třikrát prokleté trolly," křičeli. Pak plakali rozhněvané barbarské slzy pro své mrtvé.
Nepřátelské řady se zazmítaly a po stezce vyrazila hřmotná skupina třiceti trollů. S nimi šlo dvě stě skřetů. Ale přepadová jednotka už rychle ujížděla rákosím pryč k jiné, utajené cestičce. Bazil a Zelený Purpur nesli oba po půlce jednoho z malých bagutských koní.
Dračí vůdce Turrent neřekl nic, i když se mu to nelíbilo. Technicky vzato to nebylo proti známým předpisům. Drakům bylo ve skutečnosti během aktivní služby dovoleno jíst těla trollů a jiných mrtvých zvířat, na která narazili. Jistě, trolli byli neuvěřitelně tuzí a draci je neměli moc rádi, ačkoliv když se důkladně uvařili, bylo jejich maso snesitelné a chutnalo podobně jako skopové.
Turrent se rozhodl zůstat zticha. Pokud draci chtěli táhnout každý půl mrtvého koně po celé zemi, mohli - i jejich už tak zablácená výstroj byla pak opravdu odporně špinavá. Před příští přehlídkou budou muset všechno dokonale vyčistit.
KAPITOLA 41
Pochodovali tajnými stezkami přes planinu rákosí, až konečně dorazili do osikového a březového háje, kde našli tábořiště zbudované talionskými jezdci. Hořel tu velký oheň a pracovalo půl tuctu kuchařů.
Oznámili jim, že si tady odpočinou, než se uvaří něco k jídlu. Možná zůstanou v táboře na noc a dál půjdou až ráno.
Kapitán Eads byl venku s jinou přepadovou skupinou, drze se snažící narušit čelo hlavního nepřátelského voje v místě, kde stezka procházela mezi dvěma oblastmi plnými tekutých písků. Kolona vyděšených uprchlíků se pohybovala o pár mil před nimi, zoufale klopýtala k východu, k horám. Eads doufal, že jim získá několik dalších vzácných hodin navíc.
Bazil, Vlok a Alsebra byli po přepadu a dvanáctimílovém pochodu blízko vyčerpání. Vyčistili si špinavou zbroj, uložili se mezi pár poházených balvanů a usnuli. Zelený Purpur však měl jiné starosti. Vzal si meč a vešel mezi blízké stromy.
Po chvíli se vrátil s několika mohutnými otýpkami dříví a přemluvil vojáky, aby mu je zapálili, protože s rozdělováním ohně neměl žádné zkušenosti.
Konečně měl plameny, a než dřevo shořelo v hromadu žhavého popela, Zelený Purpur rozporcoval obě poloviny koně na nohy, žebra a zadek. Mečem probodl jednu kýtu a držel ji nad ohništěm. Brzy kouřila a škvařila se a provizorním táborem se linula vůně pečeného masa.
Draci se probrali skoro hned. Jeden po druhém zaškubali nozdrami a vzápětí se jejich veliké oči dravců prudce otevřely a hlavy zvedly. Draci několikrát nasáli vzduch a zhodnotili zvláštní, sladce vonící masový kouř.
Ihned poté se zvedli dragonýři, vyrušení vůní a náhlými pohyby mohutných těl.
Zelený Purpur velice rychle zjistil, že má publikum. Tvořily ho tři wyverny, které fascinovaně sledovaly pečící se koňskou kýtu.
Zelený Purpur jenom zavrčel na pozdrav.
"Voní to moc dobře. Rozdělíš ssse sss námi?" řekl Vlok.
"Nesssl jsssem tohle jídlo celé odpoledne. Ty teď chceš, abych tě nakrmil. Jsssi sssnad čerssstvě vylíhnutý z vejce a potřebuješ krmit? Kde máš teda maminku?"
Vloka odpověď zmátla.
"Já jsssem Vlok, vždyť mě znáš."

Zelený Purpur přikývl.
"Ale to je kůň, ne?" promluvila Alsebra.
"Ano, to je kůň, kterého jsssme nesssli."
"Vychovali mě, abych ssse o koně ssstarala," řekla. "Nebudu je jíssst."
Zelený Purpur přikývl, jako by od ní tuhle odpověď čekal.
"Vaří ssse nudle," řekl a cvakl čelistmi.
Byla to pravda, nad ohni bublaly čtyři velké kotle.
"Rád bych sssi dal," řekl Vlok.
"Ale tysss ho nenesssl celou cessstu rákosssím."
Vlok umlkl. Byla to pravda. Vlastně se jim posmíval, že se s tím trápí.
Bazil se předklonil, nozdry se mu chvěly.
Vedle něj se znenadání objevil chlapec.
"Alsebra má pravdu, Bazi, neměl bys jíst koně. Lidé to nedělají, pokud neumírají hlady."
"To proto, že lidi na koních jezdí. Lidi mají k těm zvířatům jiný vztah. Pro draky je to dobré jídlo. Kromě toho už byl mrtvý, a kdyby tam zůssstal, sssežrali by ho trollové."
Zelený Purpur kýtu roztrhl a podal půlku Bazilovi. Relkin znechuceně odtáhl. Za sebou slyšel drcení a žvýkání dračích čelistí. Vlok nasával vzduch a něco si bručel.
Relkin přešel ke kuchyňskému ohništi, kde se vařily nudle a pekl mdlý chléb.
Alsebra už tam byla a Bryon jí plnil přilbu nudlemi a akhou.
"To je strašné, co ti dva dělají," řekl Bryon.
"Snažil jsem se," pokrčil Relkin rameny.
"Vlok vysloveně slintá."
"Víš, myslím, že Swane taky."
Bryon udělal obličej: "Připadá mi to špatné."
"To není logické," řekla Alsebra, která se tyčila nad nimi.
"Proč to říkáš?" zeptal se Relkin.
"Lidé některá zvířata jedí, ale jiná ne. Draci jedí všechna zvířata bez výjimek."
"I medvědy?" řekl Relkin.
"I medvědy, i velryby. Ale drakům některá zvířata chutnají víc než jiná. Lidem taky chutnají některá zvířata víc než jiná. Rozdíl je v tom, že lidé kolem toho mají víc zákonů. Draci nemají zákony. Lidé dělají zákony a těmi zákony upravují celý sssvět."
Relkin už věděl, že je Alsebra na druhé straně inteligenčního spektra než chudák starý Vlok.
"Ale Alsebra koně nejí," řekl Bryon.
"Ale já nejsssem divoký drak. Vychovali mě od vajíčka v míssstě, kde byla ssspoussta koní. Zjissstila jsssem, že jsssou krásssní. Nejedla bych žádného, ssstejně jako vy nejíte kočky a psssy."
"Fuj," řekl Bryon.
"Vidíš. Ale není to logické."
"Užívají si to," podotkl Relkin, když se chvatně ohlédl přes rameno.
"Voní dobře, ale..." Bryon se zašklebil a sklonil se nad svými nudlemi.
Zelený Purpur Vloka dál ignoroval. Nakonec, když ho Bazil jednou nebo dvakrát šťouchl, přestal ubohého Vloka mučit a dal mu pár žeber. Několik minut jedli mlčky. Pak nezůstalo nic než pár největších kostí.
Zelený Purpur byl spokojený.
"Bylo to dobré. Tenhle drak ssschvaluje způsssob, jakým lidé pálí massso, aby líp chutnalo. Mnohem sssilnější chuť než possstaru."
"Ale mnohem víc práce, myssslím," řekl Vlok. I když nebyl chytrý, tohle chápal.
"Ale když jeden jí takové věci jenom občasss, tak to ssstojí za to, ne?"
"Ano," odpověděl Vlok bez zaváhání, "ssstojí to za námahu. To je pro Vloka důležitý objev."
"Na to nepřišel Vlok, na to jsssem přišel já," namítl Zelený Purpur.
"Ne, vlassstně myslím ano. Chci říct, že pro mě osssobně to byl objev. Nová věc. Nikdy dřív jsssem o tom nepřemýšlel."
Zelený Purpur se chystal říct něco nelaskavého, ale Zlomený Palcát ho šťouchl loktem. Vlok je Vlok, nemá smysl se na něj hněvat.
Chvíli bylo ticho, než se Zelený Purpur vrátil ke svému novému a trvalému zájmu o gastronomické požitky.
"Jaký by asssi byl medvěd, kdyby ssse upekl?"
"Medvěd? Tysss někdy jedl medvěda?" zeptal se Vlok.
"Jissstě," odpověděl Zelený Purpur. "Jedl jsssem hnědé medvědy a ledního medvěda. Ale malého černého medvěda jsssem ještě neměl. Tam, kde jsssem lovil, jich moc nebylo. Medvěd má výrazné massso."
"Myssslíš, že by mu pečení zlepšilo chuť?" řekl Bazil s nově vyburcovaným zájmem. Ten kůň byl dobrý. Přece však měl matný pocit viny, kvůli chlapci a těm prokletým lidským pověrám, které se pokoušely všechno pokazit.
"Myssslím, že by bylo dobré to zkusssit," prohlásil Zelený Purpur.
Přemítání o vaření medvědů bylo přerušeno příchodem jezdce, posla z přepadového stanoviště vzdáleného několik mil. Něco se stalo, to bylo zjevné z rychlosti, jakou ten chlapík projel k velitelskému stanu. O pár vteřin později chvatně vyběhl dračí vůdce Turrent:
"Vstávat, všichni, musíme sebou hnout. Došlo k bitce, nepřítel se velice rychle blíží."

"Jak je to zlé, dračí vůdce?" zeptal se Swane.
"Kapitán Eads byl raněn, ale ne vážně. Máme ztráty."
"Draci?"
"Anther je zraněný. Ale je schopen chůze. A teď si pospěšte, dragonýre, nemáme čas si povídat."
Nastal shon, jak si všichni znovu navlékali výstroj. Posbírali své věci a za chvíli už pochodovali na východ, dál od nepřítele. Pečený kůň se stal pouhou vzpomínkou.
KAPITOLA 42
Cuica prolétl Ledové hory s příznivým větrem, opatrně se proplétal mezi mohutnými vrcholy směrem k západu, přelétl rozsáhlé ledovce a nakonec dorazil do vnitřní části Hazogu, pusté a chladné náhorní planiny, která se táhla ke středu rozlehlého kontinentu.
Orel se opožďoval. Jeho malí cestující měli obrovské obavy, které přenášeli dokonce i na něj. Čas byl vzácný, ale i čas bude muset počkat, než se velký pták nasytí, aby obnovil síly.
Cuica, dospělý skalní orel, byl za příznivého větru schopný denně urazit stovky mil, když však přelétali Horní Gan, vlétl do silné bouře mířící k východu, pryč z vnějšího Hazogu. Celý den a celou noc orel i obě zvířátka, která nesl, čekali v rozsedlině vysoko v horách Bílé kosti, zatímco kolem kvílela bouře. Aby se udrželi při životě, krmili se myška a ptáček vzácnou zásobou zrní uloženou v drobném váčku připoutaném k jeho noze. Pro Cuicu tu nic k jídlu nebylo. A tak když bouře konečně přešla, snesl se orel ze skály, aby lovil.
Téměř okamžitě zahlédl staršího králíka na vysokohorské louce. Nehlučně slétl z oblohy a čistě udeřil. Uchvátil králíka a mohutnými údery křídel se s ním vznesl ke vzdálené rozsedlině, vedený nepochopitelnou touhou nakrmit tvorečky, kteří byli tam nahoře.
Lagdalen zjistila, jak orlu porozumět a jak žít společně v jeho mysli. Obtížné bylo naučit se odpočívat a dovolit orlu dělat si své. Lagdalen zasahovala jen tehdy, když se pták rozhodl obrátit se a zamířit k lepším lovištím na východ a na jih. Čím více pokračovali na západ, tím bylo toto nucení silnější a častější. V takových chvílích Lagdalen vnímala jeho myšlenky, cítila orlovu touhu zakroužit zpět, najít travnatější svahy, kde by bylo víc králíků, a možná dokonce i skalních damanů, veverek a jiných chutných tvorečků. Tehdy potlačovala orlí mysl, pevně držela veliká křídla a orel vytrvale mířil k západu. Cuica si její přítomnost většinou neuvědomoval, kromě těchto příležitostí, kdy cítil vzadu v mysli jakýsi stín. Příliš si ho nevšímal. S pocitem mlhavého znepokojení pokračoval podivným západním směrem do zemí, které neznal.
Nahoře na vysoké římse myš a ptáček čekali na orla s rostoucí netrpělivostí.
Cuica přistál, usadil se a hbitými, jistými údery zobáku a spárů králíka roztrhl. Uchvátil sousto, sklonil se nad myší a pokusil se jí ho nabídnout.
Myš ovšem nebyla orlí mládě a odpelášila do bezpečí, přičemž se jí z hrdélka linul proud pohněvaných, tenkých zvuků, které myší řeč příliš nepřipomínaly.
Ptáček zalétl orlovi na rameno. Cuica se po něm málem ohnal zobákem, ale jakýsi zvuk v uších mu přetrhl myšlenky a orlí hlava se odvrátila zpátky ke králíkovi.
Obvyklý orlí způsob přijímání potravy, rychlé hltání co největších možných kusů, bylo něco, čeho se Lagdalen pokoušela neúčastnit, ale její mysl byla bohužel promísena s divokou, nesmiřitelnou myslí dravce. Pták jedl a ona jedla s ním.
Skalní orel o nic z toho nedbal. Měl strašný hlad, už tři dny si musel vystačit ani ne s králíkem na den a přitom překonával nesmírnou vzdálenost. Páral, rval a hltal.
Když skončil, myš a ptáček se vrátili na svá místa a Cuica se znovu vznesl k bezmračnému nebi nad Hazogem. Zamířili na západ, přelétli Ledové hory a už se hladce nesli nad plání vnitřního Hazogu. Terén byl rovný a pustý, porostlý jen odolným plevelem a lišejníky. Dokonce ani hazogské kmeny, putující vnějším Hazogem, sem nepřicházely bez zavolání. A přesto bylo očividné, že do této pustiny přichází a pryč odchází ohromné množství lidí. Pod orlími křídly viděli cesty, děsivě přímé, mířící na západ.
Pak spatřili, že se před nimi rýsuje další řada temných, ostrých hor, nižší štíty než v Ledových horách, ale tmavé a rozeklané: Černé hory. Uprostřed těchto hřebenů čněl štít Kakalonu, Dugush Vaal, a k němu mířili, dokud nepřelétli kamenné hřebeny. Pak slétli do klínovitého údolí Padmasy.
Uprostřed údolí stál a všemu vládl masivní blok Náměstí. Když se přiblížili, začala si Lagdalen uvědomovat jakousi ohromnou přítomnost, hmatatelnou mysl vyzařující z mohutného kamenného kvádru. S děsivým hladem hledala, aby odhalila vetřelce. Hluboko pod kamenem se skrývala nesmírná moc. Tady byl střed, hrot, azimut temné, ohavné síly.
Orel prolétl kolem Náměstí a pokračoval údolím, nad karavanami velbloudů a zastávkami pro poutníky. Ostatní cesty plnily zásobovací karavany, velké skupiny mezků a koní. Do Padmasy proudili kočovníci ze západu.
O kus dál byla menší, asi šest set stop vysoká skála. K té orel zalétl a usadil se na nepřístupné římse zhruba sto stop pod vrcholem.
Myška a ptáček se znovu najedli. Během krmení se domlouvali rychlými salvami pískání a cvrlikání. Nedostatek místa v drobné zvířecí mysli si vynucoval zběsilé tempo myšlenek. V každém písknutí a zaštěbetání byly stlačeny vzory lidského jazyka.
Jen tak mocné čarodějky jako ty dvě si mohly užitečně promluvit v tak drobných převzatých důvěrnících. Nikdo z Ryetelthu nebyl v umění převzetí zručnější než Lessis z Valmes, snad až na Ribelu z Defwode. Přesto vyžadovalo nesmírné úsilí přimět maličké mozky myši a střízlíka, aby sloužily jako komunikační uzly.
Zkoumaly možnosti, které měly před sebou, a probíraly plány pro různé nepředvídané okolnosti.
Orel odlétl lovit ve světle zapadajícího slunce a našel jenom mršinu, ostatky velbloudа. Zahnal pár supů a kloval do zbytků.

Za soumraku se vrátil na římsu, nešťastný a odhodlaný vrátit se do svých lovišť v Marneri. Lagdalen ptáka uklidňovala. Padla noc a vyšel měsíc. Na římse se ochladilo. Cuica byl na zimu zvyklý, ale měl hlad.
Pak něco upoutalo orlovu pozornost. Lagdalen viděla jeho pozoruhodnýma očima a zahlédla skvrnku letící před měsícem. S leknutím si uvědomila, že je to celé míle daleko a tedy něco opravdu velkého.
Vybavily se jí vzpomínky z Ourdh a vzpomněla si na batrukha, který kroužil nad Dzu toho strašného dne před rokem.
Noc pomalu plynula a orel stále nespal.
Za prvních ranních paprsků se dravec znovu zvedl a odnesl maličká zvířátka do údolí. Složil je nedaleko jednoho z dlážděných shromaždišť lemujících Náměstí. Cuica dva drobounké špehy opustil a odlétl. Zůstal nízko, až našel vzestupný vzdušný proud, na kterém vystoupal vysoko na oblohu. Orlíma očima je Lagdalen naposled zahlédla, dvě tečky ztracené v nezměrnosti širokého údolí.
KAPITOLA 43
Shromaždiště byl obdélníkový prostor, podobně jako přehlídková plocha, dlážděný a s odtokovými kanály. Uprostřed stála nízká přízemní stavba s plochou střechou. Na střeše hlídala dvojice skřetů.
Myš se schovala mezi volnými kameny na samém okraji dlažby. Střízlík prolétl okolím, asi čtvrt míle v každém směru, hledaje informace, jak se přiblížit k Náměstí Padmasy.
Ptáček se vrátil ke shromaždišti a opatrně se propracoval k násypu z volných kamenů, kde se skrývala myš. Jakmile se dostal blíž, hýbal se jenom tehdy, když si byl jistý, že se skřeti dívají jinam. Na takovém místě by mohli ohlásit i ptáčka.
Mágové z Padmasy si byli vědomi síly magie čarodějnic.
Nakonec byli spolu přikrčení ve stínu, dva drobné uhlíky naděje stojící proti temné mase města mágů.
Neměli čekat dlouho. Brzy zaslechli rachot blížící se karavany. Nejprve dorazily vozy naložené pytli obilí, každý z nich táhlo spřežení dvanácti mezků. Na vozech seděli kassimští poháněči, odění v kožešinách a červených turbanech. Po nich přišla karavana ze vzdálené Czardhy, nejméně dva tucty velbloudů naložených umnými výrobky ze Zemí smlouvy a Gelfu.
Z kamenné budovy vyšla skupina skřetů a dvojice mužů v černých padmaských uniformách.
Vozy se zastavily v dlouhé řadě ke kontrole. Poháněči mezků slezli a shlukli se po jedné straně, kde nasávali z měchů a něco mumlali. Tuhle část cesty neměl nikdo rád. Skřeti byli obecně dost špatní, poháněči nenáviděli ty přikrčené, hrozivé stvůry, ale tihle proklatci si mohli s kterýmkoliv člověkem dělat, co chtěli. Muži se jim museli klanět a poklonkovat. Občas někoho sebrali a nikdo s tím nemohl nic dělat.
Skřeti prohlédli náklad na všech vozech a každičkém velbloudovi. Hledali pašované věci a ujišťovali se, že jim na Náměstí neproklouzne žádný špeh. Nevšimli si však osamělé šedé myšky, která proběhla po dlažebních kamenech k boku čtvrtého vozu v řadě. Myš vylezla na nápravu, pak na vrcholek kola a zmizela mezi pytli s obilím.
Když skřeti skončili, povýšeně mávli na poháněče. Muži si odplivli a vypjali hruď. Ozvalo se rozhněvané mumlání. Skřeti si také odplivli a povytáhli meče. Muži ten pohyb zahlédli. Tohle byla Padmasa. Vylezli zpět na vozy a pobídli mezky hlasitým práskáním bičů.
Kola znovu zarachotila po cestě. Během jízdy vlétl do čtvrtého vozu drobounký ptáček a našel si bidýlko na jednom z horních trámků. Nikdo si toho nevšiml.
Na voze čarodějky překonaly poslední míle k velké bráně Náměstí. Zem byla úplně pustá, jednotvárná, hladký, asi desetistupňový svah ke stavbě na vrcholu.
Jak se přibližovaly k Náměstí, pohled na příkré, obrovité tělo této jediné, kruté budovy je udolával. Mělo nahánět strach a uspělo. Dokonce i v očích Lessis z Valmes se objevila bázeň. Viděla už na tomto světě mnoho úžasných věcí, ale nikdy nic tak strohého, a přesto tak mocného. Jen práce, kterou stálo zbudování takové architektonické zrůdnosti - téměř nevyčíslitelná. Lessis žasla. Na Ribelu to takový dojem neudělalo.
"Je to jenom malá kopie haddishského Heptagonu. Ale ukazuje nám to, jaké má nepřítel ambice. Jeho znalost vyšších světů už je značně velká."
"Haddish?"
"Jeden ze světů Pána plazů Waakzaama."
"Nikdy jsem o něm neslyšela."
"Heptagon je největší samostatná budova postavená na sféře osudu." V těchhle věcech se Ribela vždycky vyznala.
Vůz s rachotem projel padesát yardů širokou a dvakrát tak vysokou bránou. Byla otevřená, ale hlídal ji regiment skřetů, rozestavěný v četách po obou stranách. Jako poslední obranná linie stáli těsně v bráně velcí trolli s bledou kůží.
Bylo to město a zároveň pevnost, město sálů, tunelů, chodeb a tajných vchodů, město všeho schopné, s aurou místa velikého bohatství a útisku.
Síně byly velkými veřejnými prostranstvími, s ohromnými freskami na dvě stě stop vysokých zdech. Chodníky se hemžily lidmi z celého světa. Převládající barvou oděvů byla černá, uniforma těch, kteří tak či onak sloužili místní moci. Byli tu však také návštěvníci z Czardhy ve vlně a vlněných tkaninách, Kassimi v pestrobarevném hedvábí či lidé tmavé pleti z Eiga, jižního kontinentu, oblečení v bílých a okrových galábijích. Dokonce tady byli i exotičtí ostrované z Jižního moře, s propracovanými účesy a mluvícími ptáky. Tu a tam zastavil kočár, aby mohli vystoupit bohatí muži a ženy odění v kožešinách a hedvábí, obchodníci s otroky ze všech koutů světa. Jen oni směli v Síních Padmasy nosit kožešiny.
Kolona vozů duněla středem hlavní vstupní ulice. Strany cesty lemovaly krámky, kde bylo na prodej zboží a služby z celého světa.
V řadách budov po straně ulice místy zely průchody na obchodní nádvoří, kde se shromažďovaly firmy stejného zaměření. Z jednoho vycházel hluk kovářů, z jiného bzukot obchodníků, prodávajících zlato a drahokamy. Karavana vozů zahnula do temného tunelu pod pozlaceným vyřezaným pšeničným snopem, který se lehounce pohupoval na

řetězech nad vchodem.
Vjeli na dvůr plný obilnic a stájí. Veliké truhly prahly po čiroku a kukuřici, kterými budou vykrmena zvířata, chovaná ve vzdálenějších oblastech Tetrapetalu. Krmelce a seníky byly nacpány pšenicí, ovsem, rýží a ječmenem.
Zatímco vozkové zajížděli s vozy na místo, skupiny lidských otroků vykládaly obilí a přesouvaly ho do sítě skladišť.
Jejich vůz se zastavil v průjezdu uvnitř skladiště. Myška seskočila na dláždění a proklouzla podél boční stěny ke kanálu s poškozenou mříží. Vzápětí už byla bezpečně uvnitř. Prozkoumala okolí a krátce se ukázala.
O vteřinku později vlétl do kanálu střízlík.
Na chvilku se zastavili. Střízlík se podíval na myš. Byli uvnitř Náměstí.
KAPITOLA 44
Tři tisíce mil na východ od Padmasy, ve Vlaštovčí věži v Andiquantu, se sešla císařská rada, aby si vyslechla nová hlášení o situaci v Argonathu.
Během dnů a týdnů od chvíle, kdy přišly zprávy o invazi, císař Pascal Iturgio Densen Asturi zestárl. Vlasy mu skoro úplně zbělaly. Zhubl. Měl k smrti vyčerpaný pohled. Pracoval bez odpočinku, dělal všechno, co mohl, aby urychlil odpověď říše na vpád do Argonathu.
Valembre opakovaně prosil císaře, aby si odpočinul. Jeho zdraví je teď koneckonců pro říši důležitější než jakkoliv významné plánování. Odpověď na invazi už se rozbíhala. Ve skutečnosti šlo všechno hladce. I počasí spolupracovalo, takže se vojska mohla rychle přesouvat.
Dokonce i mistr Garsk z byrokracie byl pobízen, aby vypočítával zázraky organizace a výkonnosti.
Císař se přesto stále proklínal za svou zaslepenost. Tolik chtěl zahájit velkou obchodní misi v Czardhře, že nebral v úvahu pravděpodobnost tak ohromné nepřátelské invaze.
Když se sešli všichni, s Irene, Královnou oceánu, jako zástupkyní Lessis z Valmes, císař povolal generála Hektora.
Hektor měl protáhlou tvář. Situace v Argonathu byla každým dnem nebezpečnější.
"Nejprve vám řeknu to nejhorší. Bezprostředně hrozí invaze do Arneis. Nejprve padne město Cujac."
"Ztratili jsme naději, že udržíme Hrdý průsmyk?" zeptala se Sausann.
"Když uvážíte velikost ohromných sil, které si nepřítel přivedl, a relativně malou skupinu obránců, můžeme očekávat jen to nejhorší. Možná se několik dní udrží, ale jakmile nepřítel zaútočí plnou silou, určitě je porazí."
"Ach, určitě ne," namítla Sausann. "Nemám už chuť na tenhle nekonečný příběh omylů a tragédií. Nejprve Redor, pak Hrdý průsmyk."
"Místní posádka byla za léta míru značně snížena. Nikdy by nás nenapadlo, že by se útočníci mohli dostat k průsmyku tak lehce. V důsledku toho jsme nebyli schopní posílit pevnost dost rychle. Při každém úderu jsme o půl kroku za nepřítelem."
"V minulosti nám vždycky tak dobře sloužili naši špióni." Sausann se podívala přes stůl k židli, na které obvykle sedávala Lessis.
Irene z Alafu zrudla zlostí.
"Nikdo nebude hanět Tajný úřad. Udělal zázraky, aby nám zajistil informace o nepřátelích. Nebyl to Tajný úřad, kdo snížil stavy našich jednotek v Kenoru nebo dovolil Kadeinu rozpustit jeho druhou legii."
Teď zčervenala Sausann nad oprávněnou výtkou. To ona popohánělа císařův plán. Viděla ho jako cestu, jak naplnit svou kariéru, jak zvrátit výhodu velkého nepřítele a tak si otevřít cestu k elegantnímu odchodu na odpočinek k mystikům. To ona bojovala, aby se finance na tuto výpravu získaly z rozpočtu legií.
Všichni mlčeli. Stala se spousta chyb, dost pro všechny. Myšlenka na Tajný úřad jim však nevyhnutelně připomněla dvě čarodějky, které v radě chyběly.
Císař na okamžik stiskl rty.
"Vím, že všichni přemýšlíme o stejné věci. Kde jsou? Jsou v bezpečí? Mohou uspět?"
Všichni souhlasili a na okamžik obrátili myšlenky k dalekému západu. Lessis a Ribela zamířily do samého srdce nepřátelských sil. S nimi šly jejich naděje.
Císař zvedl hlavu:
"Jediné, co vám můžu říct, je to, co si sám říkám desetkrát denně. Vypadá to jako nemožný úkol, ale s těmi dvěma je možné cokoliv."
Generál Hektor si zdvořile odkašlal:
"Pokud smím pokračovat, objasním vám rozestavení našich současných sil. Za posledních dvacet čtyři hodin došlo k významnému pokroku.
V Kadeinu máme Kadeinskou první a teď i cunfshonskou legii Rudé růže. Na cestě je smíšená legie záložníků z Marneri, Bea a Pennaru, má brzy dorazit. Legie z Vo se shromažďuje a vyráží. V Minuendu a Kadeinu se nasbíralo půl legie dobrovolníků. Cunfshonská Bílá růže se k nim připojí během týdne. Brzy budeme mít pohromadě sedm legií připravených k boji."
"Nepřítel bude mezitím rabovat v Arneis," zavzlykla Sausann.
Valembre natáhl ruku, aby paní Sausann utěšil: "Pokud se zachrání lidé, znovu se sebereme. Naštěstí byli naši lidé varováni s dostatečným předstihem a většina jich unikla do bezpečí."
Sausann to neuchlácholilo: "Jak dlouho potrvá, než se utkáme s nepřítelem v bitvě a zničíme tuhle zhoubnou invazi?"
Hektor si povzdechl: "Paní Sausann, musíte chápat, že potřebujeme být opatrní. Potřebujeme si vybrat bitevní pole tak, aby pro nás bylo výhodné." Ukázal na mapu na stole, podrobnou mapu střední Arneis. "Očekáváme, že nepřítel půjde přímo hlavní cestou na Kadein. Město Cujac už by mělo být prázdné. To místo rozhodně neudržíme. Zdi se rozpadly už před půlstoletím.
Doufáme, že zadržíme nepřítele před Fitou, kde shromažďujeme síly. Nakonec tam budeme mít třicet až třicet pět tisíc

vojáků, což stačí k obraně."
"Ale nepřítel má tak ohromnou armádu," namítla Sausann.
"Skřeti udrží kázeň jen do jistého bodu. Potom už bojují v neorganizovaných tlupách. Se sedmi legiemi můžeme útočit. Ale musíme být opatrní. Velení armády převzal generál Felix a jeho úsudku můžeme věřit. Je to spolehlivý muž a má za sebou dlouhou kariéru."
"Opravdu, víme, že se ho nepřítel bojí," řekla Irene. "Před třemi dny se ho pokusili zabít. Selhali."
Sausann se podívala do Ireniných ocelově lesklých očí a znovu ucítila, že se měla odebrat na odpočinek. Už nedokázala být tak pevná.
KAPITOLA 45
Bylo po všem. Brána roztříštěná, skřeti překročili hradby. Posádka buď ležela tam, kde padla, nebo zmateně prchala, pronásledovaná bagutskou jízdou.
Znovu se zvedala mlha a temná tvář hor se halila do závoje.
Čaroděj Thrembode se vyhoupl zpátky do sedla. Zatracený Lukash, udělal to zas. Thrembode byl vnitřně rozervaný mezi vztekem na toho hlupáka a radostí, protože měl další příležitost svolávat na generálovu hlavu hněv Tvůrců.
Pobídl koně k místu, kde před skupinou pobočníků seděl na koni generál Lukash.
"Generále, provedl jsem prohlídku opevnění a nenašel jsem žádné žijící obránce. Skřeti všechny pobili. Nezůstal nikdo k výslechu."
Lukash pokrčil rameny.
"Postupujeme. Máme průsmyk, teď postupujeme."
"Vy to nechápete, že?" ozval se pohněvaně Thrembode. "Copak jste se nepoučil z toho, co se stalo dřív?"
Při masakru v redorské pevnosti byli pobiti dokonce i vyšší důstojníci a Lukash neudělal nic, aby tomu zabránil. Někteří z nich byli umučeni k smrti, upečeni na pomalém ohni. Marně se Thrembode s generálem přel, aby důstojníky uchránil. V Padmase je budou žádat k důkladným výslechům. Lukash se mu vysmíval a přitom ze stříbrné láhve popíjel whisky.
Thrembode okamžitě napsal administrátorovi Gru-Dzekovi a poslal svitek na západ po batrukhovi, který v podvečer dorazil pro denní hlášení. Důtka přišla následující noc. Lukash si přečetl svitek a zbledl. ONI byli ze ztráty vyšších důstojníků nešťastní. Už se to nestane.
Lukash se ušklíbl:
"Čaroději, myslíš, že ty dokážeš tyhle skřety udržet na uzdě? Zamysli se znovu. Nejsou jako lidé. Jsou spíš jako zdivočelí psi, jen trochu chytřejší."
"Generále, vy velíte této armádě. Je na vás získat několik zajatců, abychom se mohli dozvědět, co můžeme mít před sebou. Tihle by byli obzvlášť cenní. Mohli jsme se dozvědět hodně věcí o rozestavení nepřátelských vojsk na opačné straně hor."
"Na tom nezáleží. Jsme příliš rychlí. Prorazíme až k pobřeží. Pak budeš mít spoustu mužů k výslechům."
"Generále, naučil jsem se, že je lepší nepřítele nepodceňovat. Také jsem se naučil, že je moudřejší poslechnout příkazy Mocných. Jednáte proti jejich přímo vyjádřeným přáním."
Lukash přivřel oči. Co ti vědí o ovládání stovky tisíc skřetů?
"Řekl jsem jim, aby jích pár nechali naživu, ale ti třikrát prokletí skřeti se vymkli kontrole. Když cítí krev tak jako tady, zešílí."
Thrembode za sebou uslyšel vrčení a ohlédl se přes rameno. Houf trollů se rval o dvě mrtvoly. Prskali a mlátili se těžkými pěstmi a rvali těla na kusy. Thrembode byl hluboce znechucený.
"Měl byste to zarazit. Je špatné nechat trolly jíst lidi."
Lukash byl misantrop s poněkud extrémními názory. Matka a otec ho v dětství týrali a od té doby se mstil celému světu.
"Nech je jíst, co chtějí. Potřebujeme, aby byli spokojeni. Tak budou líp bojovat."
"Ničí to morálku našich mužů. Zapomínáte, že na nich záleží, abychom udrželi tuhle armádní zoo pohromadě."
Lukashova tvář zkameněla. Thrembode ten výraz dobře znal. Lukash bude hluchý k jakýmkoliv argumentům.
"Generále," řekl tichým hlasem, "batrukh letí dnes v noci."
Do Padmasy dorazí další svitek. ONI budou nešťastní ze svého služebníka Lukashe. Příští noc možná dostane batrukh příkaz vzít Lukashe zpátky do Padmasy. Takové věci už se dřív staly. Hrozba byla jasná.
Lukash hrdelně zavrčel a potlačil silnou touhu hloupého čaroděje jednoduše zabít. Odvrátil se a s usilovným sebeovládáním vyštěkl rozkazy ke svým pobočníkům.
Během minuty byli dole dozorci a odháněli velké stvůry pryč od hromady nepřátelských mrtvých. Pečou jim koně, trolli musí jít hodovat. Bojovali výtečně a budou odměněni. Trollové s bručením a zklamaným štěkáním odtáhli.
Thrembode se díval, jak odcházejí. Chápal, že je nutně potřebují, ale neměl je rád.
Lukash na něj hleděl přivřenýma očima. Kdyby dostal šanci, předhodil by Thremboda trollům k obědu.
"Batrukh je mocný tvor, že, generále?"
Lukash se slizce zasmál.
"Čaroději, až dobudeme Argonath, budeš velmi mocný."
"Zůstanu skromným služebníkem Nejvyšších."
Lukash přikývl. Po tváři barvy vařené kůže mu přeběhl příšerný úsměv.
"Všechno jde výborně, ne? Prosekali jsme se k jejich srdci. Teď je zabijeme."
"Všechno jde výborně, generále, ale přesto musíme mít lepší informace o tom, co je před námi."
"Nemůžou se nám postavit! Rozdrtíme je a z jejich lebek uděláme hromadu až ke slunci!"

Thrembode pochmurně přikývl. Generál byl tou představou posedlý. Thrembode viděl jeho rostoucí aroganci a měl podezření, že Lukash si dokonce možná myslí, že by mohl získat vládu nad pobřežím Argonathu pro sebe a zajistit si obrovskou moc. To by ale byl čin šílence. ONI by okamžitě zakročili. Přesto o tom Lukash snil. Balancoval na hraně šílenství. Možná dokonce už přes tu hranu přepadl.
Když Thrembode nastupoval do svého vozu, stojícího na vyvýšeném balvanu chlazeném větrem, ještě se v duchu probíral podobnými myšlenkami. Mlha je obklíčila. Svět se ztratil v bílém oparu. Uvnitř vozu si připravoval svitek pro batrukha. Musel to být velmi podrobný svitek, protože na něm závisely mnohé věci. Možná dokonce i život jistého čaroděje.
KAPITOLA 46
Čarodějky nebyly samy. V obilnicích žila spousta ptáčků a drobných savců. Hejna vrabců poletovala mezi truhlami, zatímco krysy a myši zamořily zeď.
Objektem se potulovaly stovky koček, aby je všechny udržely na uzdě. Až příliš často tudy procházely skupinky skřetů se psy vycvičenými k zabíjení krys. Na vrabce líčili vějičky a posílali dětské otroky, kteří lezli na zdi s klapačkami v ruce.
Podél dlaždicemi obložené zdi se kradla vyhublá černá kočičí matka, nahlížela do hromad poškozených pytlů a sudů. Určitě prozkoumá i tenhle kanálek.
Myš však vycítila ještě naléhavější potíže. Blízko byly krysy, jen o kousek dál v kanále. Pro krysy by myš i ptáček nebyli víc než rychlé občerstvení.
Nad kanálkem, asi tři stopy nad dlaždicemi, byl v cihlové stěně skladiště otvor. Střízlík stočil hlavičku a zacvrlikal. Myš díru hned uviděla, vyklouzla z kanálku a šplhala po zvětralé zdi. Naštěstí byly cihly drsné a pro myš nebylo vůbec těžké po nich lézt. Dostala se ke škvíře a zmizela uvnitř. Vzápětí se k ní připojil střízlík.
Byli však spatřeni. Kočka se proměnila v černý chlupatý blesk. Střízlík velitelsky vykřikl a oba tvorečci se ponořili do tmy, aby se zachránili. Kočičí pracka udeřila přesně na místo, kde ještě před zlomkem vteřiny stála myš. Kočka se jen tak nevzdala, drápy znovu a znovu škrábaly po cihlách, jak se snažila vylovit z díry chutně vypadající sousto. Její zamýšlená kořist však byla v bezpečí a slézala dolů úzkou spárou, vzniklou zborcením řady cihel obvodové zdi. Zevnitř byla zeď obložená silnými kamennými dlaždicemi. Škvíra mezi vnější a vnitřní zdí se rozšiřovala v chodbičku.
Zastavily se. Byl tu pach, velmi silný.
Myš začichala a zaváhala. Malou myší samičkou proběhla vlna prvotního sociálního strachu. Byla na cizím území.
Vzápětí se ozvalo hlasité, vyzývavé vykviknutí a objevila se velká myš s tmavým kožíškem. Byl to sameček, silný sameček na vrcholu sil.
Zatímco Ribela zoufale hledala zaklínadlo, její myš se vůdčímu samci nabídla. Ten samičku kousl a obskočil ji a znovu kousl, trochu silněji, aby si vynutil poslušnost a podrobení. Byl samozřejmě potěšen, tahle myška byla příjemným doplňkem jeho současného harému.
Ribela mezitím skřípala zuby. Mohla si k převzetí zvolit velkého myšího samce, jako byl tenhle, ale to by znamenalo nekonečné boje s ostatními vůdčími samci. Tak si vzala samici. Co všechno musí kvůli téhle věci snášet! Zaslouží si sochu, na hlavním náměstí Andiquantu.
Když myšák konečně na okamžik povolil sevření, vykroutila svou myš a unikla mu. Sameček nakrčil nos a očka mu zaplála hněvem. Vychrlila na něj bleskurychlý proud slabik, zaklínadlo tak rychlé, že ho zmrazilo na místě. Po chvilce se zlomilo, protože bylo připravené příliš narychlo, ale Ribela mezitím spředla a pronesla jiné. To zabralo a sameček zpomalil, až se jen ploužil. Stěží se hýbal. Ribelina myš se přiblížila a začala vyvolávat delší kouzlo, tváří v tvář velkému samci.
Mezitím si střízlíkova očka zvykala na tmu. Lessis odletěla dopředu, aby prozkoumala prostor. Držela se dost daleko od myšího samce, který mohl být nebezpečný, dokud Ribela nedokončí svou práci.
V koutku mysli Lessis Ribele blahořečila. Vyvolávat kouzlo skrz převzatého tvora bylo neuvěřitelně těžké. Vyžadovalo to mimořádnou zručnost. Ribelina mysl musela používat mimořádně omezené mentální schopnosti myšího mozku nejen k tomu, aby si myš poradila sama se sebou, ale musela zároveň část udržet pro převzetí, což vyžadovalo trvalé úsilí. A navíc tu byly potíže s vyslovováním kouzla prostřednictvím myšího hlasového aparátu. Řádná výslovnost byla nemožná. Podobalo se to komponování hudby bez půltónů. Naštěstí byla Ribela dokonalá skladatelka. Během tří minut obetkala velkou myš kouzlem.
Mezitím se ukázaly další myši, samice patřící k velkému samečkovi a několik mladých. Větší samičky se přibližovaly, chtěly cizinku napadnout. Byly však zmatené tím, že jejich vůdčí samec vypadal podrobeně, a mírně váhaly, což bylo pro čarodějky dobře.
Ribela uvolnila stisk a sameček se s téměř slyšitelným cvaknutím probral. Poskakoval kolem na ztuhlých nožkách a zaháněl ostatní samičky zpátky do jejich děr.
Střízlík byl vpředu, oči jako korálky hleděly do husté tmy.
Musely urazit dlouhou cestu a měly málo času.
Vůdčí sameček byl připraven, povede je. Jejich podivné malé procesí ihned vyrazilo, zamířili do tmavé, nerovné chodbičky.
Během cesty brzy vstoupili na teritoria jiných vůdčích samců. Ten jejich s cizím buď bojoval, nebo se mu podrobil, když byl cizinec ještě větší než on sám. Ribela na každého vyslala znehybňující kouzlo, a pokud byl dost mladý a silný, ovládla ho.
Tímto způsobem jejich počet vzrostl na šestnáct velkých myších samců. Pak se setkali s krysami.
Při prvním střetu přišli o čtyři myši dřív, než Ribela dokázala krysího samce ovládnout.
Pak už to šlo o něco snáze. Brzy měla skupinku krys a myší samečky propustila.

Myš a střízlík teď pokračovali s dvanácti krysími samci před a deseti za sebou. Zabili lasičku, odehnali kočku z jejího pelíšku za hromadou sena ve skladišti u koňských stájí a přesvědčili mladého stájníka, který celou partu zahlédl cestou napříč stájí, že měl náboženskou vizi. Chlapec klekl a začal se modlit k velkému Atenovi, protože pocházel z dalekého Kassimu. Tak ho našel vrchní stájník a s proklínáním ho zmrskal.
Konečně se dostali do středové oblasti náměstí, velkého prázdného prostranství pod širým nebem. Uprostřed stály sochy pěti titánů, samotných Tvůrců, vytesané v hrdinském stylu s vážnými, pohlednými tvářemi. Zjevně byli považováni za bohy. Uprostřed byl Heruta Skash Gzug zvedající hůl s lesklou hvězdou na konci. Gzug-Therva, v jejich kultické hierarchii Vanua Omega, stál vedle Heruty v rovnocenném postavení. Prad Azoz, Gshtunga a Prad Datse stáli o kousek vzadu.
Houf malých zvířat se shromáždil uvnitř nechráněného kanálku na jedné straně náměstí se sochami. Do podzemního města vedly jen čtyři cesty, čtyři rampy se schodišti klesajícími v mnoha otočkách, vytesanými v pevné skále. Na konci těch schodů a ramp ležely síně Nexu a čtyři labyrinty Tetrapetalu.
Lessis se na ohromné sochy na okamžik zadívala. Měly vyvolat pocit hrdosti a síly, pozvednout ty, co slouží jejich moci. Místo toho viděla jen krutost a obrovské sobectví. Jak to, že nechápali špatnost toho, co dělají? Jejich inteligence byla zjevná, ve skutečnosti až děsivá, ale jak jen ji mohli tak zneužít? Lessis s nimi bojovala po staletí, ale nikdy nepochopila jejich vnitřní motivaci. Obrovské sochy jí to tajemství neodhalily. Takové myšlení zůstávalo pro Lessis z Valmes nepochopitelné.
Ribela propustila většinu krys. Dál jich s sebou mohly vzít jen hrstku. Nejlepší šance na sestup spočívala ve vozících, které do podzemního města dopravovaly jídlo a zboží.
U vchodu k rampám stáli skřeti vedení zarputilými muži, kteří bystrýma očima zkoumali všechno, co procházelo dovnitř. Smrákalo se a světlo procházející štěrbinami ve stropech Náměstí se zvolna vytrácelo, ale dopravní ruch směrem do Tetrapetalu nepolevoval. Trpělivě čekali, až padne tma. Pak se vedle jejich úkrytu zastavil vůz naložený svitky, brky a razítkovacími polštářky. Myš a tři krysy se na něj vyškrábaly a ukryly se.
Vzápětí vlétl na vůz střízlík.
Vstoupili do Tetrapetalu.

KAPITOLA 47

Vůz sjel do třetího patra síní Nexu, ohromné ohrady umístěné pod stropem pokrytým lesklým nachovým sklem. Světlo sem dopadalo šachtami ve stropě. Tady, v uzlu Tetrapetalu, se mačkaly všechny druhy dopravních prostředků. Síně Nexu spojovaly čtyři oddělené svazky chodeb, ulic, síní a cel překypujících do přírodního jeskynního systému pod nimi.
Vůz se svitky se zapojil do kolony a zpomalil. Sotva krokem projeli síní a vjeli na širokou ulici. Strop teď tvořila prostá šedá skála, do které byly každých sto stop vsazeny svítící koule. Po obou stranách se rýsovala průčelí obchodních podniků promíchaných s kancelářemi administrativy. Po chodnících spěchali muži a ženy v šedých či černých oděvech, které byly v Padmase skoro všeobecné.
Cesty zabíhaly do mezer v řadách mezi průčelími budov a jejich vůz na jednu zahnul a zastavil se před zchátralým vjezdem. Oprýskané dřevěné dveře zaskřípaly a otevřely se a ven vyšli tři staří otroci. Byli to jen lidské trosky, jejich ducha už dávno zlomili. Měli šedé bederní pásy, černé trepky a jinak skoro nic. Jejich bledá kůže byla svraštělá věkem. Začali vykládat náklad.
Myš a krysy vyklouzly stranou vozu a zaběhly do otevřených dveří. Za nimi našly opuštěnou chodbu a prázdné kanceláře. Myš eskortovaná krysami proběhla chodbou a každou kancelář prozkoumala. Střízlík zamířil rovně.
Na stěně jedné kanceláře visela mapa, schéma Tetrapetalu pro posly. Zatímco krysy prohlížely místnost, myš a střízlík zkoumali mapu. Obě čarodějky plynně ovládaly řeč Padmasy, zvláštní jazyk od počátku utvářený Tvůrci tak, aby zvýraznil jejich moc. Zjistily, že jsou v Severním křídle, ve třetím patře. Naučily se důležité body a základní rysy mapy zpaměti.
Pokračovaly dál, až se ocitly v rušné oblasti. Muži
v boxech zpracovávali svitky. Na jiných místech se
shromažďovaly a diskutovaly skupinky dalších mužů. Občas
se mezi nimi objevila i žena, ale v první řadě to byl mužský
svět.
Tyto oblasti procházely s obtížemi, dokud nenašly způsob, jak se dostat do ventilačních kanálů. Tento systém kanálků v podlaze i ve stropě, pospojovaných co padesát stop svislými šachtami, zajišťoval přístup do všech částí kancelářského komplexu. Neznámé prostředky zabezpečovaly neustálou cirkulaci vzduchu v chodbách. V každé místnosti byl otvor zakrytý kovovou mřížkou, a tak se vzduch stále obměňoval. Několikrát ucítily místní krysy a dávaly si pozor, aby je obešly. Byli tu i dravci: druh malých koček, které obývaly tyto úzké chodby. S jednou z nich se setkaly zblízka, ale zmátl ji střízlík, který se jí zahleděl do očí, a znepokojily ji dvě velké krysy vedle sebe, takže vycouvala a zmizela ve tmě.
Dlouho se potloukaly nekonečnými chodbami. Byly tu zaměstnány tisíce lidí, kteří poháněli říši Temných mágů. V některých částech bylo slyšet neutuchající šum hlasů, v jiných vládlo dokonalé, vážné ticho. Prošly i ohromnou místností, písárnou, s dlouhými řadami lavic a stolů, u nichž seděly řady písařů. Otroci měli neustále plno práce s přinášením svitků, inkoustu a čerstvých brků pro tuto armádu písařů. Jiní muži, odění v černém, odnášeli dokončené listiny.
Zkoumaly dál a ocitly se ve stropě nad kancelářemi administrativy. V jedné z nich právě probíhala hádka. Slyšely statného vozku, jak se dohaduje s tlusťochem, který seděl za stolem.
"Dolů na hluboké páté? Už ne! Ubíjíte mě tím. Víte, jak je tam dole mizerná doprava. Bude mi to trvat hodiny. Ať tam

chovají, co chtějí, sežere to víc, než by mělo. A taky to strašně smrdí. Dneska už jsem tam byl třikrát. Celý náklad krmné řepy, pak kukuřice a nakonec oves. Můj kůň je unavený. Měl byste poslat Dzima."
"Dzimo má jiný úkol."
"Cha. Vy i já dobře víme, co Dzimo dělá; zase podlézá u administrátora."
"To se nás netýká. Přišel požadavek na dopravu a ty ho splníš."
"Kůň je vyčerpaný."
"Vyzvedni si pak ve skladišti nového. Tvůj už je starý. Je čas, aby s ním nakrmili trolly."
"To je pěkné, požádat o čerstvého koně. Myslíte, že nějakého dostanu? Říkám vám, ti ve skladu jsou zloději. Půlku koní, co přijde dolů, někam zašantročí. Nejspíš je prodávají přímo dozorcům u trollů."
Tlusťoch dal průchod výbuchu hněvu: "Kliď se odtud a odvez náklad, nebo tě opravdu nahlásím."
S trochou rituálního bručení vozka opustil kancelář.
Nad jeho hlavou si promluvila myška s ptáčkem a pak ho následovali větracími kanálky.
Zamířil chodbou dolů, seběhl pár schodů a vyšel ven dvojicí širokých dvoukřídlých dveří, hlídaných šesti skřety se psy po boku.
Nad ním ho pronásledovalo procesí zvířátek ženoucích se ventilačním systémem, pokoušejících se neztratit ho. Ve vnější zdi kancelářského komplexu narazila na kanálek přehrazený ocelovou síťkou.
Rychle se hnali, myš, střízlík i krysy, podél zdi, běželi zpět ke křižovatce nad středem místnosti a pak zpátky ke zdi, k další dobře zapečetěné chodbě.
Vyhlédli otvorem dolů a viděli, že vozku u dveří právě kontrolují skřeti, aby si ověřili, že nic neukradl. Vozkové byli na takové zacházení zvyklí a tenhle se klidně opíral o zeď, zatímco do něj skřeti dloubali a prohledávali ho.
Znovu se rozběhli ke zdi a tentokrát narazili na mřížku, která nebyla v jednom rohu pořádně přitlučená. Vypáčili ji a seskočili dvanáct stop dolů na dlažbu vnější chodby.
Ocitli se na široké ulici, kterou občas projela rikša, ale nic moc jiného. Mezi ojnicemi širokého vozu stál malý kůň.
Vozka se vyšplhal nahoru a práskl bičem. Několik hlodavců zoufale přeskákalo přes dlaždice a vrhlo se na lávku malého, starého a sešlého vozíku, který jim nabídl skrýš.
Vozík odhrkal ke skladu, kde na něj zpocení otroci naložili horu sušených kukuřic, včetně klasů. Vozka pobídl koně bičem a kára zasténala pod nákladem, ale nakonec se přece pomaloučku rozjela. Zrychlili, až když sjížděli po ohromné rampě s velmi pozvolným klesáním, která se spirálovitě vinula dolů snad celé míle. Vzduch se ochlazoval. Opouštěli Tetrapetaium a vstupovali do vyšších oblastí Hlubin.
Konečně se vůz zastavil u nákladového prostoru. Vynořili se otroci s vidlemi, aby kukuřici vyložili. Jejich dech se srážel ve studeném vzduchu.
Krysy a myš opustily náklad a chvatně přeběhly přes dlážděnou podlahu k otevřenému kanálku. Byly na půli cestě do bezpečí, když se na ně vrhl mohutný šedý teriér, chytil poslední krysu a roztrhl ji vejpůl.
Zbylí hlodavci se dostali do kanálu, ale teriér byl těsně za nimi. Psí tlapy škrábaly o kámen nad kanálkem a zvíře vztekle vrčelo na zděšené krysy prchající pod ním. Jedinou jejich záchranou bylo, že byl kanálek zčásti krytý a pes k nim nemohl úzkou štěrbinou dostat tlamu. Pak, aby bylo nebezpečí ještě větší, se k prvnímu psovi připojil druhý a oba je dál pronásledovali.
Střízlík vylétl vzhůru a za ně. Psi upoutali pozornost a už se blížila dvojice skřetů s dlouhými holemi v rukou.
Kanálek se stočil doprava a vyústil svislou šachtou, ze které vycházel silný zvířecí pach, do nicoty.
Střízlík slétl od stropu a vrhl se na oči prvního teriéra.
Ten zděšeně štěkl, uskočil, pak se zarazil a rozhlédl se po podivném útočníkovi. Druhý pes dál vztekle štěkal. Skřeti s holemi byli blízko.
Střízlík znovu nalétl, ale tentokrát ho pes viděl a cvakl čelistmi až příliš blízko. Vlastně mu zuby procvakl jedno z per na křídle, jako když se proštípne lístek. Střízlík odlétl na okraj jeho zorného pole a varovně vykřikl. Skřeti s holemi na zabíjení krys už přicházeli.
Nedalo se nic dělat, myš, následovaná krysami, se vrhla přímo do šachty. Teriéři se zastavili těsně u okraje a štěkali, zatímco krysy padaly dolů. Po osmdesáti stopách dopadly na velikou hromadu celých kukuřičných lodyh.
Střízlík slétl dolů k nim. Okamžitě utekli ke vzdálenější straně hromady a schovali se v kukuřici. V úkrytu se najedli.
Vzduch strašlivě čpěl. Ocitli se uprostřed stísněného stáda krav. Skupina zpocených otroků na jednom konci stáje kydala hnůj. Na druhém byl zamřížovaný vchod. Protáhli se mříží, prošli dlážděnou chodbou a vstoupili do stájí rozdělených na jednotlivá stání. V každém stání stála březí kráva.
Bohužel, tyhle krávy nečekaly telata. Zlé kouzlo Temných mágů způsobilo, že rodily trolly. Všechny tyhle ubohé hnědé krávy při porodu uhynou. Kvůli nestvůrným, přerostlým věcem, které nosily v děloze, byly už teď mnohé z nich v agónii.
Ze stájí na tomto hrozivém místě se neslo hluboké, žalostné bučení a Lessis cítila, jak její duch sílí. Právě tohle zneužití smyslu rozmnožovacích procesů nejvíce živilo její vztek na mágy, sytilo její úsilí porazit je. Když se jemná Lessis stala svědkem takové bolesti a neštěstí, vzplála v ní nenávist.
Vešli do pokusných stájí, kde byly ve speciálních stáních uvězněny krávy v různých stupních březosti. Otroci právě na dvoukoláku odváželi mrtvé dobytče, jehož vnitřnosti se potrhaly během porodu.
Vzduch proťal strašlivý bolestný výkřik, následovaný dalším silným troubením protestujícím proti jakýmsi hrozivým mukám. Pak bylo ticho. Myš a střízlík se na sebe podívali. Vzápětí trámy stájí otřásly dlouhé, kvílivé, troubivé vzlyky. Tak hlasitý zvuk daleko přesahoval možnosti pouhé krávy.
Zamířili ke zdroji zvuku, chvátali podél stěn, kradli se za žoky sena. V jednom místě se protáhli prasklinou ve stěně a ocitli se v jakémsi odkladišti nevydařených pokusů. Byla to dlouhá místnost, lemovaná policemi s klecemi, kde se

trápila malá i velká stvoření. Mnozí z těch tvorů byli mrtví, jiní se hrabali ve vlastních výkalech. Lessis cítila, že její odhodlání ztvrdlo o další stupeň.
Nakonec dorazili k široké chodbě a k bráně hlídané skřety s ježatými kovovými obojky. Zpoza brány se ozývaly ty strašlivé bolestné výkřiky.
Myš, jako vždy následovaná dvěma zbývajícími krysími samci, hbitě přeběhla chodbu v závětří za rikšou vezoucí nějakého důstojníka. Střízlík vklouzl dospod na rikšu a projel bránou.
Myš a krysy si našly cestu dovnitř skrz kanalizační systém v prázdném stání. Střízlík je brzy našel.
Postupovali dál, hlodavci se propracovávali slámou, a když občas narazili na kukuřici, ohryzávali ji. Pokud nebylo zbytí, lezli po zdech. Střízlík je včas varoval před kočkami.
A pak to konečně našli. Ve stáji, která pro ni byla skoro malá, stála velká mamutí samice, která právě rodila tvora skoro dvakrát většího než její vlastní mláďata. Chobot měla natažený vzhůru a bolestně troubila. Umírala.
Úřední lékař, oděný v černé uniformě s červenými výložkami na ramenou, jí položil na roztažený bok přístroj a naslouchal.
Znovu hlasitě, troubivě zakvílela a divoce zamávala ušima.
Muž o krok ustoupil a luskl prsty. Přistoupili tři skřeti s dlouhými porcovacími noži připevněnými na tyčích. Rychle mamuta otevřeli, rozřízli mu břicho od žeber až k řitnímu otvoru. Ven se vyvalily vnitřnosti a zvíře naposledy zařvalo. K tělu přišli skřeti se sochory, aby vytáhli tu strašlivou věc, které dala mamutí samice život. Konečně to vyhrabali z proudu krve a tekutin. Skřeti vyšťourali údy a drsnými palicemi je napřimovali. Jeden ze skřetů bodl novorozenou věc ostrým bodcem. Škublo to sebou a zalapalo po dechu. Jiný se sklonil nad obličejem s velkými kleštěmi a prorazil mu v nose díru. Další provlékl otvorem měděný kruh. Připojili k němu řetěz.
Skřet zatáhl a věc sebou znovu trhla, hrábla do vzduchu a z hrdla jí vyrazil chraplavý řev. Vstalo to na čtyři a pak na nohy. Nejistě to kráčelo, skřeti to vedli na řetězu připojeném ke kruhu v nose.
Když Lessis zjistila, jak je novorozený netvor velký, pocítila jakousi zděšenou úctu. Byl přinejmenším patnáct stop vysoký, veliký troll. Nebo tu alespoň byly společné rysy, jako mezi malým černým medvědem a obrovským grizzlym. Hlavě připomínající ohromnou znetvořenou opici vévodila řada zubů ve veliké tlamě. Mohutné nohy. Nos široký a plochý jako u býka. Oči malé, posazené blízko sebe. Tvor se z mohutných nohou jaksi zužoval, přesto odhadovala, že musí vážit aspoň dvě tuny. Jeho obrovité čelisti se otevřely a zařvaly v bolesti a šoku z toho, že je živý.
Otroci už do mamutího boku ponořili velké háky, zatímco skřeti s porcovacími noži krájeli zvířecí tělo na kusy, které otroci dokáží odnést a mohou se použít ke krmení trollů. Po kamenné dlažbě volně tekla krev.
Ribelina myš si krátce promluvila se střízlíkem.
"Řekla bych, že váží asi dvě tuny. Na výšku patnáct stop."
"Stejně velcí jako draci. Ale dokážou bojovat?"
"Musíme se dozvědět víc. Jakou mají strategii?"
"Jsou blízko. Cítím je; tíhu na psychické rovině."
"A jejich mistři také. Vnímáš je?"
"Ne tak dobře jako ty. Mistři neustále pátrají po známkách přítomnosti vetřelců."
"Budou v Prvotní propasti, kde vytvářejí Temné vládce. Pak musí přijímat potravu. Do malé komnaty jim připraví nektary, med a ovoce."
"Víme kam?"
"Ne, bohužel, nikdy jsme neměli zpravodaje, který by znal taková tajemství."
"Musíme najít Prvotní propast. Budou tam."
KAPITOLA 48
Když se obrátili a zamířili zpět stejnou cestou skrze důkladně hlídané mamutí kotce, zahlédli je všímaví skřeti. Vypustili psy a skupinka hlodavců běžela o život. Vyhýbali se teriérům skrýváním v malých prostorách, za naskládanými žoky sena nebo v mezerách mezi dvěma trámy, ale věděli, že dříve, či později se octnou v pasti.
Když ta chvíle nastala, byli chyceni uvnitř hromady balíků sena postavené zhruba do tvaru krychle. Ze všech stran stáli psi a skřeti začali hromadu rozebírat, balík po balíku.
Střízlík, ukrytý nahoře na trámu, se mohl jenom bezmocně dívat. Skřeti se brzy dostanou doprostřed hromady.
Pak si ptáček všiml, že jedna ze světelných koulí visí ze stropu skoro přesně nad scénou. Přelétl a sedl si na závěs koule, který byl dost uvolněný. Drátěný háček držící řetěz ve stropní desce byl starý, ale i tak nebyl střízlík dost silný, aby dokázal drát ohnout. Lessis se soustředila a ze všech sil se snažila vyvolat ničivé kouzlo. Práce zevnitř střízlíkova mozku se podobala navlékání deseti tisíc nití do jediné jehly. Jediná možnost, jak by to mohlo fungovat, spočívala v použití rychlosti, kterou pracoval střízlíkův mozek. Znamenalo to utkat kouzlo mnohokrát rychleji než normálně.
Lessis z Valmes spěchala. Snad jen jediná další žijící osoba by to také dokázala. Bylo to zničující úsilí, znamenalo to bez vady, bleskurychle pronést tisíc deklinací, ale zdařilo se skvěle. Drát se rozpadl v prach, řetěz zasténal a povolil a svítící koule se uvolnila, spadla o dvacet stop dolů na podlahu a s tlumeným zaduněním vybuchla.
Skřeti i psi překvapeně vyjekli a pak se nahrnuli k spadlé světelné kouli. Bylo to kouzelné světlo, vyrobené v dalekém městě Monjon. Koule obsahovaly vodu, oživenou podivnými džiny, kteří v Monjonu přebývali. Voda z rozbité koule stále zářila, ale její světlo bledlo, jak se rozbíhala po dlažbě a ztratila se v kanálech.
Myš a krysy se řítily chodbou blízko stěny a zoufale hledaly škvíru, poškozený kanálek, cokoliv. Ale všechno bylo bohužel dobře opravené, neobjevila se ani škvírka, kterou by proklouzla aspoň myš.
Skřety vyburcoval náhlý úprk teriérů, kteří zahlédli běžící krysy a vyřítili se za nimi s radostným štěkotem. Skřeti s holemi a palicemi je následovali.
Střízlík slétl teriérům do cesty. Jenže ti se hnali za krysami a nevšímali si ho. Znovu vylétl nahoru a zamířil dopředu.

A pak krysy našly prasklinu v bráně z ohromných dřevěných trámů a v mžiku tudy proběhly. Psi se zastavili na druhé straně, hrabali pod bránou a kňučeli.
Myš zhodnotila místo. Čtvercový kotec, pokrytý slámou a znečištěný ohromnými hromadami hnoje. Pak se ze tmy v jednom rohu vyloupl velký stín a popošel blíž. Zastavil se nad nimi. Krysy utekly ke zdi. Myš se zahleděla vzhůru, do velkých hnědých očí.
Mamutí býk roztáhl veliké uši. Kdyby ještě měl svoje kly, v údivu by jimi bil o zem. Bohužel, jeho věznitelé mu kly už dávno odřízli, a tak neměl nic, čím by mohl tlouci o zem nebo bušit do stěn tohohle nenáviděného místa. Tahle malá myška ale byla velice zajímavá. První zajímavá věc za dlouhou dobu. Rozhodl se zvířátko nerozdrtit. Skrývalo se v něm zjevně víc, než co bylo patrné na pohled, protože obvykle myši při jeho příchodu prchaly, stejně jako to udělaly ty krysy.
Byl to plně vzrostlý býk, měl za sebou sedmnáct jar. V plné síle, mladý, v kondici a velmi, velmi silný. Poslouchal podivné tiché zvuky, které myška vydávala, a část jeho mysli byla uchvácena. Byl z toho popletený a zmatený. Zvědavě stočil chobot dolů. Myš vylezla na jeho špičku, mamut ho zvedl a přitáhl blíž, aby si ji mohl lépe prohlédnout. Myš nepřestávala vydávat zajímavé zvuky.
Ubohý střízlík byl mezitím lapen venku mimo mamutův kotec. Nebyla tam dost široká mezera, kromě té u země, kterou využily krysy. Jenže tam teď stáli psi.
Pak dorazili skřeti. Otevřeli veliké dveře a pustili psy dovnitř. 1 střízlík využil příležitosti.
Krysy daly přednost mamutovi před psy, oběhly ohromného tlustokožce podél stěny a zůstaly za ním. Mamut si jich nevšímal. Hleděl na drobnou myšku na špičce svého chobotu.
Byl to moudrý sedmnáctiletý býk, který byl otcem mnoha, mnoha telat. Pro jednou mu zase připadalo dobré, že je býkem. Obvykle byl smutný. Teď se cítil docela jako býk. Byl rád, protože už to bylo velmi dávno, kdy se naposled cítil dobře, jako býk. Byl tu spoutaný tak dlouho, že mu to připadalo jako věčnost. Jedinou příjemnou věcí tady bylo, že od něj stále žádali, aby se pářil. Všechno ostatní bylo špatné. Řetěz, jednotvárná potrava, kolem nic než kamenné zdi. Toužil znovu kráčet světem, jak to dělal šestnáct dlouhých, nádherných let.
Teriéři se v tak těsné blízkosti býka cítili nepříjemně. Byl na řetěze, ale jen za jednu nohu. Mohl se pohybovat po kotci. Ale teriéři byli zároveň posedlí těmi dvěma krysami. Měli chuť je zabít.
Po několika vteřinách touha zabíjet překonala rozumnější strach z býka. Vrhli se na krysy.
Býk je zaregistroval a pozoruhodně rychle se pootočil. Na jednoho teriéra dopadla ohromná přední noha a rozmáčkla ho tak, že jen tlumeně zakvičel. Ostatní psi se otočili a se zděšeným štěkotem utekli.
Skřeti poplašeně couvli. Zavolali pečovatele. Ale býk se už nepohnul. Stál tam jako socha, cosi držel v chobotu a pečlivě to sledoval.
Dospělý sedmnáctiletý býk stále naslouchal myšlenkám, které ho náhle napadaly, když myška na konci jeho chobotu vydávala ty zvláštní tichounké zvuky.
Bylo to zvláštní. Bylo to nádherné. Bylo to jako kráčet vysokohorskou loukou porostlou čerstvou, mladou trávou. Cítil hřejivý pocit euforie, něco, co nepocítil od doby, kdy ztratil svůj svět horských luk a rozlehlých lesů.
Ukázalo se, že má přátele. To byla báječná novina. Od doby, kdy ztratil svobodu a společnost jiných býků, si připadal opuštěný. Tihle noví přátelé se teď chystali zničit věc, která mu poutala nohu. Zůstane stát bez pohybu, dokonale nehnutě. Malá zvířátka udělají něco, co nechápal; mamuti nehryžou a takový pojem neznají. Pak bude "vzbouřenec". To byl také nový pojem, ale rozuměl mu jasně. Jeho hluboký hněv se dral na povrch.
Chystá se nějaký boj. Výborně. Býk byl připraven. Měl chuť někoho potrestat za to, co mu udělali, milerád bude bojovat. Shodí je chobotem a bude po nich šlapat, znovu a znovu.
Střízlík popolétl níž, aby se dostal co nejblíž k myši. Cítil, že myš na něčem usilovně pracuje. Ribela zpracovávala nejfantastičtější kouzlo, myš každých pár vteřin vychrlila řádku tichých zvuků. Lessis slyšela a pochopila. Ribela byla nejlepší praktik umění čarodějek. Teď dokázala s mamutem nějak komunikovat. Lessis byla zvědavá, jakou hru Ribela zvolila. Bude to cesta Bellan s malým doplňkem z Birraku, přímý postup k pokročilému sdílení, spočívající v neuvěřitelně propracované víře, která všechno udrží pohromadě? Nebo to bude klasický způsob s nějakým maskováním, které nahradí ztracený rozsah? Neexistovala možnost, jak by mohli připravit ke sdílení myš. Nebo snad šlo o nějaký Ribelin jedinečný výtvor, něco zcela mimo knihy kouzel? Pokud by to někdo dokázal udělat, byla by to právě Královna myší.
Napětí kolem býka stoupalo, jako za horkého a vlhkého dne roste dusno, než vypukne bouře. Bylo stále větší a větší a pak se, bez jediného zvuku či záblesku, náhle rozptýlilo a zmizelo.
Uděláno. Myš se obrátila, jejich drobná očka se setkala a Lessis až ucukla před výbušným zábleskem silné inteligence, která myši vítězně zářila z očí. Člověku bylo hned jasné, že tohle není pouhá myš. Výšleh psychické síly se zableskl jako výbuch světlice v prázdném vesmíru.
Ne poprvé měla Lessis z Královny myší trochu strach. Ribela dosáhla úrovní, které se blížily samotným Tvůrcům. Uvědomila si, že mistři pod nimi ten puls uvolněné energie ucítí. Jejich poplašné systémy se spustí. Ale byl to jen osamělý záblesk, který unikl z úkrytu. Mistrům zbyde jen výbuch osamělé hvězdy na úrovních esoterické energie. Nedokáží zaměřit zdroj.
Přesto to bylo politováníhodné, protože teď byl nepřítel přinejmenším varován, že v obvodu Padmasy někdo udělal velké kouzlo, cizí kouzlo. Začne pátrat, zvýší vnímavost.
Omráčený býk stál jako sloup. Dvě krysy, pod nátlakem, který překonal jejich hrůzu, prošly špinavou slaměnou podestýlkou a daly se do hryzáni tvrdé kožené manžety obepínající býkovu zadní nohu.
Skřeti a psi byli venku. Psi se báli, z dobrého důvodu. Mamut psy nenáviděl. Nenáviděl skřety, ale psy snad ještě víc. Skřeti se vkradli dovnitř s oštěpy v rukou. Zdálo se, že jsou odhodlaní ty krysy dostat.

Avšak právě v tu chvíli se ozvalo zatroubení rohu a zvuk bubnů. Pak přišlo další troubení, které upoutalo jejich pozornost. Bubny duněly.
Skřeti se nejistě otočili. Ze dveří dál v chodbě vyšel muž s tvrdýma očima, který řídil chovný program. Něco se dělo, něco velmi důležitého.
Střízlík vylétl bránou na výzvědy a schoval se za velkým trámem. Cosi se blížilo, cosi ohromného, temný mág.
Lessis jala hrůza nad tím neštěstím. Ribelino mocné kouzlo zaměřil jeden ze samotných mágů!
Když přicházel, ucítila, jak moc vzrůstá, až si nakonec uvědomila, že to může být jen jeden z nich, největší z Pětice, první a Prvotní vládce pustiny Vanus, Heruta Skash Gzug.
Lessis ztlumila vlastní myšlenkovou projekci téměř k nule. Kouzlo převzetí užívalo energii jemně, mezi tolika dušemi v tomto rozlehlém místě, na pozadí šumu na psychických úrovních ho nebude možné detekovat. Přesto se pokoušela nemyslet.
Ribela také učinila opatření, odkradla se a ukryla ve slámě. Býka nechala v koutě, kde se poklidně krmil. I krysy se schovaly.
Ale pak si obě, Lessis i Ribela, začaly uvědomovat známky naděje. Naladění bytosti, kterou cítily, nebylo zbarvené vztekem, jaký by čekaly, kdyby je sem šel chytit. O chvíli později vycítila Lessis silný mentální obraz. Herutovy myšlenky čas od času pronikaly ven. Byl tak zvyklý na jednoduchou projekci moci, že ji nedokázal vypnout. I zcela bezvýznamné myšlenky byly vyjádřeny s tíhou pyramidy. Obrazy jeho myšlenek vystřelovaly do mozků všech kolem. Pro pouhého člověka bylo těžké tyhle mentální nárazy vůbec přežít. Lidé se často zhroutili s vymetenou myslí.
Přišel, on osobně, největší z Pětice, vládce prázdnoty Vanus, přišel, aby prověřil mamutí ohrady a vyslechl mistra mamutů. Měl důležité otázky. Plán, který rozpracoval sám Heruta, nebyl dodržován. Proč výroba obrů stále zaostávala?
Mistra mamutů si vybral sám. Stále věřil, že vybral správně. Ale musel mít více obrů. Když osm silných otroků, zpocených pod svým břemenem, neslo mága v jeho křesle kolem, skřeti v bráně do velkého mamutího kotce se vrhli tváří k zemi.
Temný mág byl uzavřen v zářící ocelové zbroji s vtepaným zlatem. Když je křeslo minulo, zůstali skřeti ještě půl minuty ležet.
Po vysokých trámech poskakoval střízlík a sledoval osobu, která byla odnášena pryč.
Křeslo se zastavilo přede dveřmi kanceláře, ze které vyšel mladý muž s dlouhými černými vlasy, kypící fyzickou silou. Okamžitě před Mocným pokorně poklekl.
Otroci křeslo pomalu snížili na půl cesty k podlaze. Postava ve zbroji i vykročila z trůnu a pomalu se snesla k zemi. Jakmile dopadla, pokračovala v pohybu běžnou chůzí, připoutána k podlaze jako kterýkoliv obyčejný smrtelník.
Mágové se ze všech sil snažili zůstat na lidské rovině životní energie. Museli ji však překračovat, navzdory své strašlivé moci.
Mistr mamutů vstal a připojil se k Herutovi při krátké obhlídce jednoho z mamutích kotců a pak menší ohrady, kde viděli mladého, čerstvě narozeného obra, jak se učí chodit. S učením mu pomáhali ramenatí skřeti vybavení bodci a biči, kterými velkého netvora mučili a provokovali ho k vražednému vzteku.
Nahoře přelétával z příčky na příčku střízlík a sledoval
je-
"Musí zabít brzo po narození," řekl mamutí mistr chladně.
"Musí to být první věc, co se naučí. Pak budou vždycky chtít
zabíjet."
Mocný mu drsným, skřípavým hlasem odpověděl: "Tenhle svět kypí životem. Je potřeba ho prořezávat." Do ohrady mladého obra vhodili starého otroka. Skřeti
se stáhli do malých bezpečných děr.
Obr udělal pár kroků k otrokovi. Muž před ním s krátkými zděšenými výkřiky uhýbal. Obr ho pronásledoval a s náhlým zařváním se nahnul dopředu a hrábl po své kořisti. Ubohý muž ztratil kontrolu nad vnitřnostmi. Uskočil, ale uklouzl po vlastních výkalech a upadl. Obr ho popadl za kotník, vysoko zvedl a zakýval s ním.
Muž řval. Obr mu trhal úd po údu a cpal si kusy do tlamy.
"Je velmi energický," řekl Heruta Skash Gzug.
Zvláštní komando trollích albínů, ohromně silných, přišlo skřetům pomoci s podmaňováním mladého obra. Nesli těžké palice.
"Když poprvé zabijí, je životně důležité, abychom je přemohli a donutili podřídit se naší nadvládě."
Ze stropu spadla síť a skřeti ji pevně přitáhli k okům. Obr začal síť trhat, ale trolli se na něj nahrnuli, bušili do něj palicemi a mlátili ho, dokud se nevzdal.
"Výborně. Ale nedosahujete požadovaného množství."
Mamutí mistr pokorně přikývl.
"Ano, máme problémy."
"Popiš je."
Mamutí mistr zjistil, že má sucho v krku.
"Obři se v mamutí děloze nevyvíjejí vždycky dobře. Vložíme obří vejce, podle postupu předepsaného chovatelským týmem obrů. Býk se spáří. Víme, že je to velice plodný býk. Ale obří vejce se vyvíjí jen první týden. Máme problém s potraty. Tak ztrácíme jednoho z pěti a nevíme proč. A co hůř, pokaždé bezdůvodně ztrácíme i mamutí samici, a těch máme chronický nedostatek."
"A co na to říkají chovatelé obrů?"
"Obviňují samice. Tvrdí, že je špatně krmíme. Nebo že jsou neplodné. Pravda je, že jejich proces nefunguje, jak má."

"Takže ty obviňuješ chovatele obrů, že?" zeptal se Mocný zlověstně.
"No, nemůžu dát vinu samicím. Krmíme je celou kukuřicí, vojtěškou, zrním; nic jim nechybí."
"Nerad slyším výmluvy."
Mamutí mistr zesinal a snažil se neukázat děs, který cítil.
Těšil se přízni Mocného a věděl, že nepřízeň by mohla být nesnesitelná.
V tu chvíli byl zachráněn. Dorazil kdosi další, významná osoba, ale přesto malá ve srovnání s Temným mágem. Byl to mistr.
Když mistr sestoupil ze svých vysokých nosítek a poklekl před Herutou Skash Gzugem, bylo všude ticho. Mistr rychle předal zprávu, že uvnitř Padmasy byl zaregistrován mimořádně silný energetický puls.
Byla svolána mimořádná schůzka Pětice. Bude se konat během večerního nektaru, který už byl připraven.
Heruta propustil mamutího mistra s pokynem udělat, cokoliv je nezbytné, aby se produkce obrů zvýšila. Pak se vrátil ke svému křeslu a přivolal sílu, která ho i se zbrojí vynesla nahoru.
Jen ať všichni, kdo jeho čin vidí, hledí v úžasu! Toto byla veliká moc, kterou odemkli před dávnými lety a teď s ní vyráželi ovládnout svět. Viditelná manifestace síly, která jim dopomůže k úplné vládě nad světem a k jejich vyvýšení i nad něj, do vyšších říší. Jen ať se všichni dívají na jejich moc a třesou se, ti, kdo nejsou nic než otroci!
KAPITOLA 49
Heruta Skash Gzug byl odnesen do Prvotní propasti v nejzazších hlubinách, kde byla zima, trvalá zima. Vzduch se ochlazoval cirkulací skrze jeskyně naplněné ledem dovezeným z dalekých Ledových hor.
Střízlík sledoval nosítka dolů, v otevřených prostorách zůstával nízko u země a krátkými přelety se pohyboval z jednoho úkrytu ke druhému. Lessis občas vycítila zkoumající pole vytvářené mistry, ale střízlíkovo vědomí bylo tak malé, že uniklo pozornosti.
Herutu odnesli ke vchodu do síně nektarů a esencí. Členové orchestru, skrytého v pozadí hned vedle, si dýchli na promrzlé prsty a spustili šťastnou, vítěznou skladbu se vzletnými smyčci a ráznými rohy. Zaduněly bubny. Skladba měla za úkol pozvednout mágům náladu a vždycky se jí to povedlo. Heruta proplul kamenným portálem. Když vstoupil, zvedl hledí.
Vchod zůstal otevřený, ale střízlík zaváhal. Lessis si byla jistá, že otevřenými dveřmi nemůže prolétnout, aniž by vzbudila pozornost. Potřebovala se dovnitř nějak propašovat.
Někde blízko zaslechla slabé rachocení.
Dvojice oslepených otroků tlačila ke dveřím třípatrový servírovací stolek. Na policích stolku ležely misky s oplatkami a pastou z esence i jiné s drobnými kousky sladkého pečiva.
Střízlík dal v sázku všechno. Lessis vlétla do spodní police a skryla se vzadu za láhvemi sladké esence.
Vozík prokodrcal vchodem a minul neviděné stráže. Následovala krátká temná chodba a pak světlo zjasnělo a oni vjeli do síně nektarů a esencí.
Byla to rozlehlá, stylová mistrovská práce, s elegantní mozaikou. Stěny, stropy, dokonce i podlaha byly zdobeny podivuhodně propracovanými mandalami v pastelových barvách, levandulové, žluté, bleděmodré a růžové. I sem skrytými otvory doléhala hudba, kterou hrál orchestr umístěný kdesi venku.
Na stěnách, mezi spletitými mandalami síly, visely malby zobrazující velké okamžiky života Pětice velkých mágů.
Uprostřed stál kulatý stůl z bílého mramoru s poháry nektaru. Z kuchyní dojel vozík s esencemi a sladkým pečivem.
Ostatní čekali na Herutu Skash Gzuga. Srkali nektar platinovými slámkami a přitom se vznášeli kolem stolu, vzájemně si dokazovali schopnost levitovat. Prad Azoz byl vpravo, Gshtunga na opačné straně s Pradem Datsem po levici a Gzug-Threvou za sebou. Heruta nepromluvil, dokud si neusrkl nektaru a nevzal si tři sušenky s esencí.
"Co se stalo?" řekl nakonec.
Nastalo další ticho. Protahovalo se. Konečně promluvil Gzug-Therva:
"Někdo poblíž provedl kouzlo."
"V naší blízkosti? Už jsou příliš drzí. Budeme muset znovu vyčistit dům. Tyhle sítě vždycky začínají mezi otroky. Ale měl jsem dojem, že jsme je vymetli docela nedávno."
"Posledně jsme byli velmi úspěšní, ale náš nepřítel má bohaté zdroje." Prad Datse Herutu Skash Gzuga vždycky bez váhání podporoval.
"Mohla by to být významná čarodějnice, která přišla založit novou síť. Pokud ano, zbytečně riskovala a prozradila se. Budeme hledat odshora dolů, dokud ji neodkryjeme."
"Musíme ji dostat živou," řekl Prad Azoz. "Taková osoba by mohla být posledním klíčem ke konečnému vítězství."
"Takový výslech by nás všechny potěšil," podotkl Gshtunga.
Heruta Skash Gzug souhlasil: "Navrhuji, abychom osobně věnovali pár chvil vlastnímu pátrání. Spojme se na esoterické rovině a najděme tu čarodějnici."
Přikývli, černě zářící oči ani nezamrkaly; jejich moc byla nesmírná.
Všichni se napili nektaru a uvedli se do transu Nirodha, zatímco Gzug-Therva pronášel slova temné síly. Jejich spojená mysl vzplála ve vesmíru jako hvězda a rozlévala se esoterickými rovinami. Vlna děsu mezitím naplnila duši každičké živé bytosti v ohromné změti ulic kolem nich. Všichni náhle ucítili, že Mocní pracují, ucítili jejich vůli, která plula všude kolem jejich vlastní, nahlížela podle svého přání dovnitř a hledala nejtajnější myšlenky, pokud se k tomu rozhodla.
Lessis byla varována, a tak se ponořila, a i střízlíkovo vědomí potlačila na úroveň nižší než ve spánku. Modlila se, aby nechytili Ribelu.
Rozpínající se bublina jejich spojených myslí se rozrůstala, až zahrnula celá podzemní města, dokonce i Náměstí na povrchu daleko nad nimi.
Nic. Znovu rozpoutali myšlenkové zemětřesení, a znovu nic nenašli. Chvíli zkoušeli náhle přecházet z jednoho stavu do

jiného, padali psychickými rovinami do éterických a pak se vzdali. Na esoterické rovině na území Padmasy nebylo nic odhalitelného.
Přerušili spojení.
"Marnost," řekl Prad Azoz.
Všichni si usrkli nektaru a pojedli pečivo lehce potřené esencí.
V celé Padmase se mezitím muži a ženy roztřeseně vraceli ke své práci, zpocená čela i podpaží. Podobné údery byly děsivé, ale naštěstí poměrně vzácné.
Střízlíkův mozek se však probral k plnému vědomí s prudkým cvaknutím. Lessis zariskovala, aby si ověřila, že ji ani Ribelu neodhalili. Nalezla celou Pětici v rozhovoru.
"Mistři budou hledat dál."
"Mistři ohlásili tohle takzvané kouzlo čarodějnice."
"Cítil jsem to," ozval se Gshtunga. "Něco takového se stalo."
"Jistě, Gshtungo. Pokud jsi to rozeznal, pak se to stalo. Ale ta čarodějnice už musela naše území opustit."
"Nebo umřela strachy," řekl Prad Datse se zvukem, ve kterém by někdo mohl rozeznat zasmání, ale většina by pomyslela na křídu skřípající na učitelově tabuli.
"Mistři budou muset zintenzivnit úsilí. Našemu pátrání se nemohlo nic vyhnout."
"Možná má Prad Datse pravdu," řekl Gshtunga a skupinka se znovu rozesmála.
Heruta Skash Gzug vydal jakýsi důrazný zvuk a všichni umlkli.
"Přejděme k otázce úrovně výroby obrů."
Všechny černě zářící oči se na něj obrátily.
"Problém spočívá v kvalitě setby produkované chovateli obrů."
"Podobné novinky vždycky zpočátku provázejí obtíže," prohlásil Gshtunga. "Upozorňoval jsem, že by se to mohlo stát."
"To není problém, Gshtungo," namítl Gzug-Therva. "Invazní armáda je dobře vybavena trolly obří třídy."
"Ale jak invaze pokračuje? Víc než den už nemáme nové zprávy!"
Padlo ticho. Pak promluvil Heruta.
"Blížíme se ke kritickému okamžiku dřív, než jsme očekávali. Nepřítel se shromažďuje na místě zvaném Fitou. Naše demonstrační síly se přesunují a utkají se s ním během tří dnů."
"Jak velká je nepřátelská armáda?"
"Posbírali všechno, co měli, mohou mít v poli snad čtyřicet tisíc."
"Budou naše demonstrační jednotky dost silné?"
"Generál Lukash mě ujišťuje, že nepřítele ve Fitou oklamou a budou dost silní, aby ho tam zadrželi."
"A naše hlavní armáda se potom přesune do Marneri, jak jsme plánovali?"
"Přesně tak, milý Prade Datsi. Měli bychom najít Marneri fakticky nechráněné. Dobudeme bájné bílé město u Zářivého moře. Pak se přesuneme, dobudeme Bea a potom Pennar. Tři nepřátelská města jediným úderem. Postavíme z jejich lebek horu!"
Střízlík sebou škubl.
"Dejme si dezert. Přeji si moučník pokapaný kdoulovým výtažkem."
"Já si vezmu med."
Rozhovor se stočil na potřebnost posil. Až dosud postupovali ukázkově, ale záležitosti týkající se říše čarodějnic je nutné důsledně dotáhnout do konce. Přijdou další bitvy. Čarodějnice jsou zkušenými veterány, dokáží bodat do zad. Nakonec ale jejich hnízdo dobudou, bude vystavěna ohromná flotila, která převezme vládu nad moři, a pak padnou i Cunfshonské ostrovy. Čarodějnice i jejich otroci budou vyhlazeni.
Lessis poslední věty už skoro nevnímala, myšlenky jí vřely. Strašlivé bylo, že podobný plán mohl velmi pravděpodobně uspět. Lessis věděla, že jakákoliv argonathská armáda čítající sedm legií by byla schopná v obranné bitvě vydržet nápor celé hlavní síly nepřítele. Ale jak si povedou obři v bojích s draky? A pokud si velitel armády dost rychle neuvědomí, že ho podvádí jen demonstrační jednotky, zatímco jiné vojsko pochoduje k Marneri, na Argonath dopadne naprostá katastrofa.
Taková armáda by prošla vzkvétajícími provinciemi Aubinasu, Lucule a severního Troatu a dočista by je zpustošila. Legie budou daleko vzadu, budou muset odrazit jednotky určené k jejich oklamání a dát se na rychlý pochod, aby odřízly cestu hlavní protivníkově armádě. Nebudou mít příležitost zvolit si bitevní pole. I zdržující jednotky budou velké, snad větší než vojsko legií. Uniknout takové armádě a dát se do pronásledování jiné, ještě větší, bude obtížné a nebezpečné. Být chycen mezi dvěma podobnými silami bude znamenat riziko naprostého zničení.
Byl to dokonalý plán. Pokud budou obři úplným překvapením, a to je docela možné, pak bude snadné zmást velícího generála legií. Zatímco se budou vyrovnávat s obry, může dojít k mylnému zhodnocení toho, co se děje jinde, a legie mohou zůstat na místě.
Vešli otroci, aby vytáhli láhve s esencemi a pokapali sladké oplatky. Střízlík se vyhnul jejich rukám a sezobl několik drobečků z oplatek, které zůstaly na talířích naložených zpátky do vozíku.
Pětice odešla. Otroci odvezli vozík. Střízlík neviděn vyklouzl a odlétl do stínů Prvotní propasti.
KAPITOLA 50
Střízlík se vrátil do ohrady s mamutím býkem. Musel hodinu čekat, než přišli skřeti, otevřeli bránu a nanosili velikému tvoru dovnitř píci a celou kukuřici.
Zatímco se mamut krmil, střízlík vyzobával hmyz a kukuřičná zrnka. Skřeti odešli. Ve slámě se objevila myš.
Lessis jí sdělila, co slyšela.

"Teď máme, pro co jsme přišly. Musíme se okamžitě vrátit. Každý den je životně důležitý."
"Je býk volný?"
"Ano. Návlek už ho drží jenom naoko, na posledních vláknech, kdykoliv ho může přetrhnout."
"Dobře. Takže jsme připraveny."
Dospělý sedmnáctiletý býk strávil nejzajímavější hodiny svého života tím, že celou bytostí naslouchal snům, které mu předkládala myš. Věděl, že to není žádná obyčejná myš.
Její nápady ho nakazily hlubokým vzrušením. Kdesi uvnitř byl rozechvělý. Slíbila mu šanci na pomstu. Zdivočí.
Přesto zůstával tichý a poklidně se krmil kukuřicí. Myslel na nejlepší časy, na které si dokázal vzpomenout. Jeho první svolná samice. Dny hravosti, když byl mladým mamutem. Dokonce i jeho matka a rodina, když byl ještě teletem.
Myš mu řekla, že až přijde čas, věc, která ho drží za nohu, se rozpadne a on bude volný. Dostane pokyn a začne jednat. Jakmile se ocitne venku z kotce, myš ho povede. Tvrdila, že zná cestu.
Brána se znovu otevřela a otroci zatlačili dovnitř káru na hnůj. Popadli lopaty a pomalu se propracovávali kotcem, kolem mamuta jen opatrně. Obyčejně nemíval zlou náladu, ale s těmi ohromnými, nebezpečnými tvory člověk nikdy neví.
A další otevření dveří, dovnitř se naklonili skřeti a křičeli na otroky, ať si pospíší.
Nejdřív si toho nikdo nevšiml, ale mírný býk se uvolnil z řetězu. V příští chvíli se ocitl vedle vozu na hnůj a převrhl ho na trojici skřetů. A vzápětí už vyrazil z brány. Na jeho pravém uchu se vezla myš a ze všech sil se držela.
Nad a za mamutem poletoval drobný ptáček.
Před ním utíkal stále větší proud zděšených lidí a skřetů.
Na jedné křižovatce dohnal rvoucí se skupinu skřetů. Jednoho rozmáčkl, několik dalších rozházel kolem sebe jako hadrové panáky a zbytek k smrti vyděsil.
Prorazil dveře do stáje a vytrhl ze zdi řetězy poutající mladou krávu.
Vtrhl do dalšího stání, ale ohromně nadmuté březí samici nedokázal pomoci.
Zuřil, tříštil vrata dalších stání a osvobodil další dvě krávy, obě oplodněné teprve nedávno, stále pohyblivé a stejně rozlícené jako on.
Přišli muži s kopími. Myš řekla býkovi, aby vytrhl kus dřevěné stěny, chytil dřevo jako větev a pořádně jím hodil.
Muži hodili kopí, ale z dálky, takže způsobili jediné lehké poranění. Pohled na celá stájová vrata letící vzduchem byl na ně příliš, otočili se a utekli.
Zdivočelý mamut se hnal dál, teď už úplně opustil chovnou stanici, rozprášil stráže u brány a zabil tucet skřetů, kteří se mu hloupě postavili do cesty.
Mamuti utržili rány meči, šípy i kopími, ale zdálo se, že si jich ani nevšimli. Byla to vražedná jízda. Mohutnýma nohama a rozmachujícími se choboty předávali tyranům poslední vzkaz svého druhu.
Myš soudila, že nedávno musel být vykopán tajný vchod do vyšších částí Hlubin. Mamuti by nemohli v tajnosti projít Tetrapetalem, takže tu musela být i jiná cesta dovnitř, a tedy i ven.
Došli k chodbě, která se směrem vlevo rozšiřovala. Vpravo se zužovala. Vchody byly potemnělé, okna zabedněná. Myš něco zašeptala mamutovi do ucha. Býk se vydal doprava a krávy ho následovaly.
Chumel prchající před nimi zatočil doleva. Střízlík letěl napřed. Před sebou měli bránu hlídanou tuctem skřetů a dvojicí trollích albínů.
Trolli se pokusili mamuty zastavit. Býk zaútočil. Troll se rozmáchl těžkou palicí. Býk se na místě zastavil, uhnul ráně, zachytil palici chobotem a vytrhl mu ji z velkých tlap.
Pak trolla shodil a pošlapal ho. Krávy provedly totéž druhému, i když tomu se palicí podařilo jednu z nich ochromit.
Skřeti s kopími ji zabili a vzápětí zabil býk je. Pokračovali dál, bránou a pak spirálovitě vinutou chodbou stoupající k další bráně.
Bylo tam víc strážců a čtyři trolli. Boj byl delší a docela krutý. Sedmnáctiletý býk však triumfoval, přestože utržil nějaké rány na oplátku. Nakonec ho ošklivě zasáhli kopím. Další ze samic padla a zemřela s kopím v břiše. Ale mladší kráva stále žila a pomáhala mu. Dospělý býk vykročil a společně vyšli na denní světlo, vstříc slunci a chladnému vzduchu světa venku.
Přicházeli nepřátelé a bylo jich opravdu mnoho. Ozvalo se dunění koňských podkov a výkřiky bagutských lučištníků, kteří dva mamuty zahlédli, se rozléhaly prostorem. Ale na několik okamžiků mamuti uspěli. Vzbouřili se, přetrhli řetězy a unikli z pekla, do kterého je tyrani uvrhli. Propletli choboty a zůstali tak i ve chvíli, kdy na ně začal pršet déšť šípů.
Dvě míle odtud se bažinami prodírala myš a nad ní neustále přeletoval střízlík. Nebe bylo širé a modré, na obzoru jen pár obláčků.
Byly to strašlivě nebezpečné chvíle, myš se cítila dokonce bezbrannější než uvnitř Tetrapetalu. Kdykoliv se na ně mohl vrhnout jestřáb.
Nad nimi přelétl stín. Ztuhli, myš vzhlédla, připravená vrhnout se stranou. Nahoře se vznášel veliký orel. Slétl, zamával křídly a zprudka přistál na lišejnících na promrzlé louce.
Cuica viděl, jak se z jeskyně vytesané ve východní stěně vrcholu Padmasy náhle vynořili dva velcí mamuti. Takový výpad mohl znamenat jediné.
Unavená myš se vyšplhala orlovi na krk, odplížila se ke koženému váčku a stočila se uvnitř, naprosto vyčerpaná. Střízlík se usadil vedle ní.
Orel se vznesl a přelétl dějiště smrti mladých mamutů, kolem nichž kroužila výskající horda krvelačných Bagutů. Když stoupal výš, zahlédli ho strážci z Náměstí. Podali hlášení.
V síni nektarů a esencí se radila Pětice.
"Vyšlete batrukha, zajměte toho orla," přikázal Heruta Skash Gzug. "Raději živého, ale pokud to bude nezbytné, i

mrtvého."
KAPITOLA 51
Hodinu za hodinou procházela armáda Temných mágů Hrdým průsmykem. Divize za divizí skřetů, regimenty trollů, oddíly jezdectva, nekonečné řady vozů, dohromady široká řeka mužů, koní a stvůr, přelévající se průsmykem dál do líbezných zemí Argonathu.
Podávali si láhve tmavého pití a žvýkali proužky sušeného masa, tisíce bubnů hřmělo, aby je udrželo v pohybu. Velitelské stanoviště se posunovalo vždy po deseti mílích, kdy se zastavovali, aby si prohlédli mapy. Generál Lukash se už dávno naučil, že je životně důležité vědět, kde je a kde se rozvinuly jeho šiky. U téhle armády, třikrát větší, než jakou přivedl k vítězství v Barashe, měl největší strach z toho, že ztratí kontrolu. Aby čelil odstředivým tendencím tak obrovského vojska, rozhodl se udržovat si neustálý přehled o jeho rozmístění.
Jeden problém způsobovali Baguti. Byli to dobří jezdci a schopní zvědové, ale měli obtížný zlozvyk odkládat svá hlášení do doby, kdy si sami zajistí veškerou kořist. Lukash se stále bál, že by jeho přední voj mohl padnout do léčky. Věděl, že tady nečelí jenom nějaké sbírce královských armád. Argonathské legie měly pověst nejlepší ozbrojené síly v dějinách světa. Lukash jejich pověst respektoval.
Lukash se velice změnil. V několika dnech ztratil divoký temperament. Ve skutečnosti byl Lukash pouhým stínem svého bývalého já. Thrembode mladší byl neustále po jeho boku v náladě, která se blížila naprostému klidu. V čaroději narůstal pocit překypující účelnosti, pocit nevyhnutelného osudu. Všechno šlo perfektně.
Z horního Alna se táhla ohromná armáda zpět až k úzkému profilu na vrcholku soutěsky u Lis. V Alnu pochodovali hořícími vesnicemi do úrodných zemí Arneis.
Řady hor mizely na zamlženém obzoru. Minuli zelená pole se zralou pšenicí, hrozny dozrávající na vinicích i ječmen zralý ke kosení. Asi třicet mil před nimi leží velké město Cujac. Obehnané hradbami, ale špatně bráněné. Jakmile proti zdem a bráně použijí trolly s beranidly, rychle město dobudou. A jen sedmdesát mil za ním leží slavné argonathské město Kadein.
Thrembode se musel držet, aby nezpíval radostí. Nebe bylo jasné a téměř bez mráčku, krajina byla nádherná, drobné čtverce pšeničných polí a ovocných sadů, s úpravnými kamennými domy s doškovými střechami. Všechno zralé k plenění!
Ale hlavní důvod, proč měl Thrembode chuť zpívat, byla proměna generála Lukashe. Přede dvěma nocemi se z Padmasy neohlášené vrátil batrukh a nesl na hřbetě pasažéra. Nebyla to obyčejná osoba, ale mistr Vapul. Mistr okamžitě zašel do Lukashova stanu, generála vyděsil a všechny ostatní vyhnal. Ti, kteří se odvážili zkusit tajně poslouchat, byli zasaženi bodavým kouzlem, které začalo jako zvonění v uších a rychle nabíralo na hlasitosti, až se stalo nesnesitelným. Trvalo víc než půl hodiny, než opadlo. Když Lukash nakonec vyšel ven, jeho škrobená tvář byla viditelně bledá, těkal očima a hlas měl plochý, neutrální, bezvýrazný.
Pak Vapul povolal Thremboda a sdělil mu, že jeho role v nadcházejícím tažení stoupne. Thrembode bude muset na generála dohlížet a vše hlásit Vapulovi. Hlavní velení získal Vapul. ale Lukash bude dál velet vojsku a řídit boj. Lukash byl dobrý taktik. Ale osobnosti jeho typu měly sklony k velikášství, stávaly se labilními. Je nutné ho občas přidusit. To obstará Vapul.
Aby mohl Thrembode Lukashe řídit den co den, dostal malou stříbrnou píšťalku. Jediný tón a Lukash se roztřásl a okamžitě umlkl. Thrembodova doporučení byla vždy okamžitě vykonána. Thrembode si líně pomyslel, že by mohlo být zábavné nechat generála, aby mu vyčistil a naleštil boty. Bylo by to dobré pro Lukashe i pro Thrembodovy milované talionské jezdecké boty. Thrembode však také věděl, že Lukash má s tažením opravdu hodně práce. Snad si na boty najde čas později.
Vapul přišel a odešel. Batrukh slétl ze studené římsy, kterou si zvolil k odpočinku, a odnesl ho tam. Na římse mistr meditoval, aby dosáhl esoterické roviny a spojil se s velkými silami v Padmase.
Od té chvíle Thrembode objevil radost ze života. Veliká armáda se přesouvala podle plánu jako nějaká obrovská hračka na klíček. Prořezávali se k srdci prokletého Argonathu jako horký nůž máslem. Zítra budou v Cujacu a za dalších pár dnů ve Fitou. Ach, ta kořist, co je čeká ve Fitou! Nikdy nebylo na světě bohatší, krásnější městečko! A po Fitou přijde Tupin a líbezná země zahrad Pengarden, a potom samotný Kadein!
A až dobudou Kadein a podmaní si ostatní města, pak on, Thrembode, bude Kadeinu vládnout. Opojná představa.
Sesedli a zabrali se do úkolu znovu poskládat pozici vojsk. Vešli Baguti následovaní několika drsně vyhlížejícími žoldnéřskými jezdci, kteří sloužili Padmase s hrozivou obratností, získanou během let války v Kassimu a Czardhře. Několik z nich bojovalo v dobyvačných armádách Zemí smlouvy a dopustili se skoro každé bestiality ještě dlouho předtím, než vstoupili do služeb Padmasy. Teď přinášeli Lukashovi velmi důležité informace.
Thrembode pozorně naslouchal a sledoval generálovy výpočty.
Cujac už byl obležen a vypadalo to, že jeho obrana je velice slabá. Na farmách Epi, Alna a Fenx byly ukořistěny bohaté zásoby potravin. Bagutští zvědi pronikli na okraj Andelainu, kde nalezli známky toho, že nepřátelská obrana sílí. Zdá se, že mají v úmyslu bojovat o Fitou.
Lukash vyštěkl rozkazy a jeho pobočníci je chvatně zapsali. Lukash si je přečetl, dal je zapečetit a okamžitě rozeslat. Všemi směry vyjeli poslové. Ohromná armáda zahájila rozhodující manévr. Pro všechny je v zásobě nejedno překvapení!
KAPITOLA 52
V bažinaté střední části kalenského údolí se situace blížila naprosté katastrofě. Kapitán Eads použil každičký trik, který dokázal vymyslet, aby zvětšil váhu svého malého vojska a zpomalil nápor pěti tisíc skřetů, ale možnosti docházely.
Už týdny den za dnem pochodovali, muži a draci křižovali bažinaté roviny před jezerem Wattel. Líčili pasti, útočili na nepřátelské hlídky, vynucovali zdržení a pak ustupovali - stále ustupovali.

Všichni, muži, draci i chlapci, se pohybovali na pokraji vyčerpání. Pokračovali po šedé pláni k nezměrně vzdálenému obzoru. Světlo v očích jim vyhaslo, ale pochodovali, a když se to po nich žádalo, bojovali.
Kapitán Eads jim sloužil dobře. On a jeho důstojníci předváděli zázraky taktického plánování a obratných manévrů. Vybojovali tucty těchhle malých střetů, a přesto byly jejich ztráty minimální, padlo pět talionských jezdců, čtyři lučištníci a deset legionářů. Vpředu u uprchlíků měli nějaké zraněné, kteří byli schopni chůze. Tři draci byli poranění a mimo službu. Dva z nich pochodovali, ale nemohli bojovat, i když Anther by se měl brzy vrátit. Tenebrak, který byl blízko smrti, byl odeslán proti proudu v lodi. Ale když uvážíme, kolika akcí se zúčastnili, byl to velmi krátký seznam ztrát. Eadsovo zranění způsobil šíp, naštěstí ne otrávený. Po vyčištění sugustem a deseti stezích vojenského doktora se rána dobře hojila.
Přesto veškeré jejich úsilí nestačilo. Nepřítel jim byl v patách a průvod uprchlíků před nimi klopýtal a hroutil se. A teď se stezky sbíhaly v jedinou cestu na jižní straně Wattelu. Nepřítel je tlačil víc než dřív, větřil šanci dostat se mezi uprchlíky, kteří teď byli všichni pohromadě na stezce.
Vlastně to ani nemohlo být horší. Eads ztrácel manévrovací prostor a uprchlíci byli naprosto vyčerpaní. Deset dní a nocí nuceného pochodu jich už patnáct procent zabilo. Zbytek kráčel pomalým mechanickým způsobem, ale nepřítel je brzy dožene. Terén nedával naději.
Řeka Kalens protékala v celém středním toku měkkou půdou. Jezero Wattel bylo klidným přerušením toku, asi dvacet mil dlouhé a šest nebo sedm mil široké, ledvinovitého tvaru. Na jižní straně se tisklo k úpatí hor. Cesta tu běžela mezi jezerem a úbočím hory Bek a uprchlíci byli namačkáni v pomalu se pohybující mase.
Eads se jel poradit s kapitánem Retinerem z Talionské lehké jízdy. Našel ho s četařem Croelem, už na něj čekali. Jezdci zůstávali bojeschopní, ale koně už měli uštvané a oni sami byli zdeptaní. Přesto neustále přejížděli před čelem nepřítele, znepokojovali Baguty a drželi je dál od kolony uprchlíků.
Eads a Retiner věděli, že se před nimi rýsuje katastrofa.
"Pokud s nimi budeme muset bojovat podél stezky, zničí nás. Dokážou se proti nám postavit v plném počtu. Draci budou unavení a dojde k průlomu."
Eads vymyslel zoufalý plán. Nechal poslat pro dračího vůdce Turrenta, a když Turrent dorazil, rychle ho načrtl.
"Draci jsou vyčerpaní, pane. Nevím."
"Vím, že jsou unavení, dračí vůdce. Všichni jsme unavení. Ale pokud nedokážeme postup nepřátel přibrzdit, budeme brzy všichni mrtví."
Turrent přikývl: "Ano, pane, samozřejmě..."
A tak ti z draků, kteří na tom byli nejlépe, Bazil Zlomený Palcát, Alsebra, Vlok a Zelený Purpur, který měl teď nohy jako ze železa a stěžoval si daleko méně než dřív, byli vysláni vzhůru na příkré svahy Beku. Změť křoví na úpatí je skryla z dohledu.
Stali se z nich mistři v přepadávání ze zálohy. Probudilo to v jejich duších přirozené predátory. Mnohokrát se dokázali vrhnout na Baguty a prorazit mezi skřety, vyvolat všeobecnou paniku a značné ztráty. Po jednom takovém útoku byli skřeti vyplašení na zbytek dne.
Nepřítel se však přeskupil a poslední dobou bylo mezi předvojem skřetů více trollů. Draci znovu a znovu sváděli bitky se skupinkami trollů.
Eads a Retiner chtěli nejprve upoutat pozornost na samotnou cestu, vyslat padesát talionských jezdců do útoku proti Bagutům.
Doufali, že přinutí Baguty vyrazit dopředu. Pak se shora přiřítí draci, vrhnou se do boje a zaženou Baguty do jezera.
Tohle byl oblíbený kapitánův druh postupného dvojitého úderu, který už několikrát použil. Předtím Baguti naletěli.
Naučili se potřebné opatrnosti?
Draci vylezli do svahu. Nahoře ležely pod baldachýnem stromů velké balvany, které se sem svalily z vrcholků vyčnívajících z hlavní masy hory Bek.
Draci se usadili mezi kameny, maskovaní vším, co našli. Dragonýři sledovali scénu z o něco níž umístěného výhodného postavení, odkud skrze křoví viděli na cestu.
Čekali, napjatí, znepokojení, a ještě k tomu unavení. Slunce bylo vysoko na obloze, světlo kropilo veliké tvory ukryté pod stromy. Byli tak nehybní, že by je bylo skoro možné považovat za řadu velikých balvanů. Pak se jeden dlouhý krk otočil, těžká dračí hlava zhoupla a velké černé oči zaleskly.
"Jednou to bude všechno za námi a my budeme pít pivo, vzpomínat a sssmát se tomu," řekl Bazil Zlomený Palcát.
"Nejsssem sssi jissstá, že ssse někdy budu chtít sssmát právě téhle zkušenosssti," odvětila Alsebra.
"Chci týden ssspát," ozval se Vlok.
"Chci zabíjet ssskřety," prohlásil Zelený Purpur.
"No, když na to přijde, já taky," řekla Alsebra. "Jenom bych ráda pár dní ssspala, než budu znovu zabíjet ssskřety."
"Dole jsssou trolli," zavrčel Zelený Purpur. "Cítím je."
Tahle poznámka způsobila, že i ostatní nasáli vzduch.
"Nevím," prohlásil Bazil. Zelený Purpur tvrdil, že má výborný nos, a shazoval čich wyvern. Bazil tomu odmítal věřit, ale pomalu měnil přesvědčení.
"U ssstarých bohů dračí vlasssti, necítím nic, sssnad jenom malého koně, když ssse hodně sssnažím."
"Létající draci mají sssilnější čich než wyverny," prohlásil Zelený Purpur věcně. "Ucítím koně na velkou vzdálenossst. A taky mamuta. Mamut je výborný k jídlu, to vám můžu říct. Právě teď cítím ssskřety a trolly."
"Kolik trollů?" zeptal se Vlok.
"Nevím, může jich být hodně."
"Bojovat sss trolly každý den je těžká práce," prohlásil Vlok.

"Už mám unavené ruce," zabručela Alsebra.
"Problém je, že jsssme zpomalili na rychlossst uprchlíků. Tak násss trolli doženou."
"Zatracení trolli, pokaždé jsssou sssilnější."
"Pro mě je to nový druh," řekl Vlok.
"Je to jako sss trolly sss meči z Tummuz Orgmeen," ozval se Bazil. "Problém je, že ssse hýbou tak rychle. Jsssou dossst chytří, aby mohli používat meč, ale ne dossst chytří, aby ho používali dobře."
Ozvalo se hvízdnutí. "To je Manuel. Je časss jít."
Posunuli se a potěžkali meče.
Z lesa pod nimi se ozvalo stříbrné volání rohů. Talionská jízda podnikla svůj klamný útok a tropila přitom tolik hluku, kolik jen mohla.
Slyšeli, že dole v lese začal boj. Zazněly těžké měděné rohy. Ozvaly se hlasité výkřiky. Další rohy a další výkřiky, les ožil nepřáteli.
Talionští zatroubili k ústupu. Zároveň Turrent zadul na svůj roh a poslal draky dolů úbočím, řítili se křovím, meče v pohotovosti.
Jezdci se hnali podél stezky. Za nimi přijížděla spousta křičících Bagutů, zakřivené šavle vysoko zdvižené.
Draci se zastavili. Půjdou za Baguty skřeti, pobláznění blízkostí uprchlické kolony? To byl klíčový okamžik Eadsova plánu.
Náhle se všude po levé straně draků ozvalo troubení těžkých rohů a dunění bubnů. V pozadí rohů slyšeli pronikavý vřískot skřetů a řev trollů.
"Přichází celá jejich armáda, dohnali násss."
"Cítím trolly, hodně blízko."
"Co uděláme?" zeptal se Vlok.
"To je dobrá otázka," poznamenal Zelený Purpur.
Draci se ohlédli na dračího vůdce Turrenta. Turrent vyděšeně hleděl doleva.
Vyjící dav skřetů procházel pod nimi po stezce, nad hlavami se jim leskly hroty oštěpů. Zaútočit teď, když z boku přicházela velká armáda, by byla sebevražda.
"Pojďme se vrátit a schovat tam, kde jsme byli," navrhl Relkin. "K těm volným balvanům. Svalíme je dolů. To je na chvíli zaměstná."
Draci a dragonýři nečekali na Turrentův souhlas. Otočili se a spěchali zpátky příkrým svahem Beku, prodírali se linií oddělující dospělý les z velkých stromů na nižší části úbočí a křoví a mladé stromky, které rostly výš. A byli zpátky mezi svalenými balvany.
Dole pod nimi se rozléhaly rohy a vířily bubny. Dragonýři se rozběhli kolem balvanů, hledali ty, co půjdou nejsnáze skutálet svahem.
"Tenhle je nejlepší," prohlásil Swane a ukázal na blízký válcovitý kus skály, který ležel na boku na dalším podobném kameni. Oba byly alespoň pět stop široké.
"Pro jednou s tebou souhlasím," řekl Manuel.
Relkin se k nim připojil. "Tamhle je další dobrý. Ale tyhle dva jsou vysloveně přichystané."
Draci se opřeli předními tlapami o kámen, přikrčili se a zaťali silné svaly. Jako jeden zabrali a kámen se valil dolů, narážel do stromů a spěchal ke stezce.
Dunění bubnů jako zázrakem ustalo. Troubení rohů utichlo v půli. Ozvaly se výkřiky a jak se kámen valil, znělo jich stále víc.
I druhý balvan už byl na cestě. Teď se draci shromáždili kolem toho, který našel Relkin.
Tenhle byl nepravidelnější, šest stop v průměru, odpočíval mezi dvěma plochými deskami.
Znovu se draci zapřeli, nadzvedli balvan o jeden dva palce a nechali ho kutálet. S třesknutím se převalil přes ploché pláty, přehnal se holým kusem svahu a duněl houštím až do lesa dole. Vybuchly další výkřiky.
"Tam nahoře," zavolal Manuel, "myslím, že jsem našel jeden dobrý."
KAPITOLA 53
Den se vlekl. Nepřítel se hemžil kolem nich a oni byli nuceni ustupovat dokonce ještě dřív, než jim došly vhodné balvany. Šípy dopadaly tak hustě, že se museli stáhnout. Dragonýři jich vytáhli z joboquinů a z dračí kůže celé tucty. Nedalo se jít jinam než vzhůru.
Draci převrhli kus skály, plát dlouhý třicet stop, a poslali ho dolů. Poskakoval, klouzal a nakonec dělal kotrmelce, až přistál přímo uprostřed nepřátel. Viděli, jak trolli odlétli vzduchem. Dragonýři se drsně zasmáli. Draci se na sebe podívali a pokrčili rameny. Chlapci si vždycky najdou způsob, jak být hluční; mají to v povaze.
Náhle jim nad hlavami přelétly šípy. Zleva zazněl roh. Ti prokletí skřeti se k nim zase dostali z boku. Pořád to pokračovalo. Museli se pohnout.
Za nimi bylo úbočí Wattel Beku prolomeno úzkým kaňonem, který se klikatil strmě vzhůru mezi dvěma vrcholky, sešikmenými právě tak, že se oddělovaly od hlavní masy Beku. Draci se vlekli vzhůru, zatímco dragonýři vytrvale stříleli ze svých rychlých cunfshonských kuší.
Draci se vyškrábali nahoru a zavolali na ně. Chlapci se rozběhli, v patách ječící skřety, kteří se valili jako povodeň, pohánění muži, kteří jim veleli.
Draci našli dva vhodně velké balvany, a než se chlapci dostali nahoru, připravili si je. První balvan rozmačkal tucet skřetů. Pohled na druhý nachystaný na vrcholku skály obrátil zbylé skřety na útěk. Prchali dolů tak rychle, jak jen dokázali. Marně je jejich páni šlehali bičem, dokonce i meči. Skřeti se splašili a nedali se zastavit.
Manuel, který byl opravdu dobrý střelec, vystřelil do dálky a srazil k zemi jednoho ze skřetích důstojníků. Ostatní se s

hlasitým klením stáhli, zatímco se dragonýři znovu smáli.
Nepřítel spodní část malého kaňonu úplně vyklidil. Bude ho muset zeširoka obejít po jedné či druhé straně, aby se dostal vzhůru příkrou stěnou Beku; v téhle části to vlastně byla skála. Bude trvat hodiny, než se mu to podaří.
Mezitím Zelený Purpur přivalil další dobře velký kus skály a Bazil i Alsebra vyslídili několik menších, ale šikovných kamenů. Pro tuto chvíli je mohli udržet v šachu.
Jediný problém byl, že se odsud zjevně nedalo jít nikam jinam než dolů. Všude kolem nich byla dvacet až třicet stop vysoká skalní stěna, nacházeli se na dně jakéhosi pohárku ve skále. Obtěžovaly je mouchy. Draci si uvědomili, že jsou v pasti a jejich nálada jaksi klesla.
"Nemůžeme dolů."
"Sssakra, už mám hlad."
"Až budeme mít moc velký hlad, sssejdeme dolů a sssníme nějakého trolla."
"Divoký hlupáku," odfrkla Alsebra. "Sssejdeme dolů a trolli sssní násss. Je jich tam dole ssstovka."
"Ne teď, když jsssme sshodili ten veliký kusss sskály. Pár jsssme jich dossstali."
"Podívej, ty běž dolů, a zatímco tě budou žrát, my vymyssslíme, jak ssse odsssud dossstat."
Dračí vůdce Turrent cítil nutnost pokusit se je povzbudit. Vyrazil mezi draky a se všemi promluvil.
"Nebojte se, projdeme."
Když odešel a usadil se, aby zkusil vymyslet způsob, jak se dostat ven, draci se dali do řeči.
"Vypadá to, že jsssme v koncích..."
"U dávných bohů dračí vlasssti, nikdy jsssem nemyssslel, že ssskončím takhle."
"Nevím, možná můžeme vylézt na tu ssskálu," navrhla Alsebra.
"Nemyssslím," prohlásil Vlok.
Bazil Zlomený Palcát se při Alsebřiných slovech zvedl, otočil se a pečlivě si prohlédl útes nad nimi. Nebyl tak vysoký, místy jenom dvacet stop, ale byl příkrý, skoro kolmý. A nezdálo se, že by tam byly nějaké chyty dost velké pro draka.
"Ne," usoudil, "nemyssslím."
Alsebra pokrčila rameny. "Možná máte pravdu," souhlasila.
Ne poprvé Zelený Purpur bědoval nad svým rozhodnutím připojit se k legii. Bazil neměl to srdce se s ním o tom přít.
Turrent vstal a obrátil se na dragonýry.
"Kdo z vás umí nejlépe lézt?"
Dívali se dolů, někteří letmo pohlédli na Relkina.
"Relkin; kdo ještě?" ozval se Bryon.
"Dobrá, Relkine, dostanete úkol. Kdo další?"
"Swane je dost dobrý," řekl Relkin.
Swane se trochu nafoukl, hrdý na to, že ho Relkin jmenoval. Přes všechno chvástání Swanovi záleželo na tom, co si o něm Relkin myslí.
"Dobrá, zbavím se obou problémů najednou. Vy oba vyšplháte na tenhle útes a zjistíte, jestli je tam nějaká cesta pryč."
"Ano, pane," řekl Swane. Relkin přikývl.
Prohlédli si stěnu. Byla to skála a na kámen ztvrdlá hlína, ale našly se na ní chyty na ruce a několik dost hlubokých příčných trhlin. Pro Relkina, který žil jako dítě ve skalách Modrých hor, to nebyla obtížná stěna. Pro Swana, který celý život zlézal kopce Seantu, to bylo stejně snadné. Brzy se dostali na horní římsu. Byla stejně stísněná jako ta spodní, na které stáli draci. Byly tu však rozsedliny ve skále a jedna z nich jim poskytla úhledný komín, kterým mohli snadno vylézt, když se rameny a chodidly zapřeli o protější stěny. Tak překonali asi třicet stop a vyhrabali se na větší plošinku, kde hora sama od sebe couvla.
Nad nimi se rýsovaly další příkré skály.
Relkin se otočil, aby se po římse porozhlédl, a zjistil, že hledí do tváří dvěma mladým, nápadně přitažlivým ženám. Dívky byly stejně překvapené, že je vidí, jako oni, že vidí je. Obě dívky měly na sobě kamaše z jelení kůže, mokasíny a tuhé kožené košile. Nesly zbraně. Kůži měly lesklou sluncem a volným nebem a světlé, sluncem vybělené vlasy za nimi divoce vlály,
"U dechu," zamumlal Swane.
Ta vlevo, štíhlejší z nich, hbitě přiložila k loveckému luku šíp.
"Kdo jste?" řekly verijsky, se silným přízvukem. Druhá dívka vytasila malý meč. Byly na svoje zbraně zjevně zvyklé.
Swane se pokusil vytáhnout kuši připevněnou k zápěstí, která se ještě houpala dole v komíně. Dívka zvedla luk a připravila se vystřelit.
"Klid, Swane, ani se nehni, jestli tu nechceš umřít."
Swane se na dívku sveřepě zadíval, ale nehýbal se. Relkin měl pravdu. Dlouhou vteřinu všichni váhali. Šíp nepřilétl.
Relkin dívku oslovil.
"Dragonýři Relkin a Swane ze 109. marnerijského dračího k vašim službám, mladá dámo." Zasalutoval a potlačil otázku, co dělá mladá, zjevně plodná žena tak blízko nepřátelské skřeti armádě.
"Myslel jsem, že uprchlíci byli před námi, Relkine," řekl Swane.
"Jsou před námi, Swane. Nemyslím, že to jsou uprchlíci."
"A kdo to teda k čertu je?"
"A o čem k čertu mluvíte?" vyštěkla ta s lukem.
"Promiňte, slečno, o vás," odpověděl Relkin. Šíp se stočil a zamířil na něj. Byl to lovecký šíp, dlouhý, s ostrou ocelovou špičkou, a na tuhle vzdálenost by ho nejspíš prostřelil skrz naskrz. Doufal, že nevylétne.
Druhá dívka, silnější z těch dvou, se přiblížila, meč stále připravený.

Dlouze se na ně podívala. "Jsou to dragonýři!" prohlásila. "Poznávám uniformu."
"To je moc pěkné, Silvo, ale co dělají tady?"
"Proč jste tady?" zeptala se dívka s mečem.
Relkin vydechl. "Možná to nevíte, slečny, ale právě pod námi v údolí je nepřátelská armáda."
"To je pravda, dámy," potvrdil Swane. " Nejmíň pět tisíc skřetů. Možná sto trollů. Zamíří tudy nahoru. Neměly byste tu být."
"Samozřejmě že tu nebudeme. Já jsem Eilsa, dcera Ranardova. Tohle je má přítelkyně Silva Geisga. Stopujeme nepřítele už celé dny."
"Vy jste zvědi?" zeptal se Relkin, který stále nemohl uvěřit, že by někdo riskoval, aby se jeho ženy potloukaly kolem vojska velkého nepřítele.
"No," dívka s lukem poprvé nevypadala tak docela velitelsky, "oficiálně ne."
"Tak co tu děláte? Ta armáda dole je armáda skřetů a trollů. Unesou vás do chovných ohrad."
Relkin takové věci, a ještě horší, viděl v Tummuz Orgmeen.
"Eilsu, dceru Ranardovu, nikdy nechytí," odfrkla si dívka, sklonila luk a vyrazila z něj šíp.
Druhé děvče odložilo meč.
"Vy jste dragonýři?"
"Ano, slečno."
"A kde jsou tedy draci?"
"Dole pod námi. Vylezli jsme pěkným úzkým kaňonem a zjistili, že jsme v pasti. Draci se nedokáží dostat nahoru a nepřítel je dole na dně té klikaté strže, kterou jsme vylezli."
"Draci nedokážou zlézt skálu?"
"Jsou příliš velcí a těžcí."
"Aha." Silva vstala a popošla k Eilse, která důrazně zavrtěla hlavou.
"Promiňte, že se ptám, ale pro koho pracujete?" zeptal se Relkin.
Eilsa, dcera Ranardova, nakrčila nos: "Pro klan Wattel, samozřejmě. Jste na našem území."
Druhá dívka ji přerušila, pokoušela se změkčit Eilsinu aroganci. "Klanu Wattel patří veškerá území na této straně řeky, od jezera až k výšinám u Ohnivé skály."
Všechno, co Relkin o klanu Wattel věděl, zaslechl v různých historkách. Další horský klan, jenom velký. Žil tu nahoře odjakživa.
Ozval se Swane: "Neberte to špatně, slečny, ale jestli vám to nevadí, vytáhnu si kuši. Visí dole na řemínku, jak vidíte."
Eilsa netrpělivě přikývla: "Vytáhni ji, ale polož ji někam, kde na ni uvidím."
Swane to udělal a vstal.
Relkin měl podezření: "Takže vy tohle místo dobře znáte, že?"
"Velmi dobře."
"Takže kdyby tu byla cesta, kterou by se naši draci mohli dostat ven, věděly byste o ní."
Zdálo se, že dívka váhá. Relkin naléhal.
"Musíme pro ně najít cestu ven, jinak zemřou. Těsně před námi jsou tisíce uprchlíků, mezi nimi spousta žen. Bez těch draků jsou vyřízení."
Dívky se po sobě podívaly.
"Mlč, Silvo. Nařizuju ti to podle zákona klanu."
"Eilso, to není správné."
Relkin si vybavil jistotu dívek, že dokáží uniknout kterýmkoliv skřetům, kteří by se sem dostali. Tahle děvčata odněkud přišla. Musí tu být tajná cesta ven.
"Dobrá, Eilso, dcero Ranardova, třeba bys mi mohla říct, jak jste se chystaly odsud vylézt vy. Musíme najít cestu pro naše draky."
"To nemůžu udělat. Je to tajemství klanu."
Silva se netrpělivě ozvala: "Musíš jim to říct, Eilso. Pomysli na draky."
Eilsa byla rozpolcená: "Otec mi to nikdy neodpustí."
"Náčelník pochopí, že to bylo nutné. Viděly jsme ty uprchlíky. Nepřítel je dostane. To nemůžeme připustit. Tvůj otec by to nepřipustil."
"Vydat tajemství klanu znamená vydat vlastní život."
"Eilso, nemáme na výběr. Nemůžeme tyhle lidi nechat zemřít. Sežerou děti a muže. Ženy odvlečou do jedné z těch svých pekelných děr. Víš, co dělají."
Eilsa bojovala sama se sebou. Relkin viděl, že je to velmi zásadová mladá žena, zjevně náčelníkova dcera, a že je na to hrdá.
Hluboce si povzdechla a pokrčila rameny.
"Dobrá, kéž mi předkové odpustí. Je tu cesta. Ukážeme vám ji. Prastaré schodiště."
"Co?"
"Schodiště Veronathu," řekla Silva. "Ukážeme vám ho."
"Schodiště? Dost velké pro draky?"
"Ó ano, dost velké pro spoustu draků. Ukážeme vám ho."

## KAPITOLA 54

A tak je Silva a Eilsa odvedly mezi vrcholky k rovné skalní stěně ponořené v hlubokém stínu. Eilsa se postavila těsně ke skále a pronesla slovo "mír" ve staré podobě verijštiny.

Na stěně se náhle zachvěly zlaté linky. Objevil se obrys brány. Na vrcholu byla královská koruna, po obou stranách kamenické značky, kladivo a kovadlina, kružidlo a měřítko a v dávné verijštině napsané požehnání od dávného krále.
"Zapsáno ve třináctém roce vlády Jeho vznešeného Veličenstva krále Kuskulda druhého," četl Relkin první řádky.
"Vejdi, jsi-li věrný míru královu. Ti, kdož jsou věrní míru, budou žít dlouhý čas a v blaženosti. Jejich dětí bude mnoho v mnoha generacích."
"Jsme věrní míru královu," pravila Eilsa zřetelně.
Kamenná brána se na skrytých čepech nehlučně stočila dovnitř. Před nimi zel černý otvor.
Dívky se obrátily k dragonýrům. Swane byl ohromený. Chvěla se mu kolena.
"Co?" bylo jediné, co ze sebe dokázal dostat.
Relkin však prostě vešel bránou dovnitř, zdánlivě bez zájmu. Eilse vzplál v očích hněv.
"Myslíš, že je to maličkost, dragonýre?"
Obrátil se k ní: "Ne, paní, nemyslím. Tohle je z dávného Veronathu, že?"
"Toto je veliké kouzlo prastarých a ty bys neměl vyslovovat jejich jméno. Nejsme toho hodní."
Relkin trhl hlavou, ale spolkl hněvivou odpověď.
"V Marneri nemáme tak velkou úctu ke starým králům Veronathu jako snad vy v horách. Máme své vlastní nové krále a máme v Cunfshonu císaře."
"Hmm!" Eilsa se od něj odvrátila. Se Silvou našly větší zadostiučinění ve Swanově zjevné bázni.
Swane přejížděl rukama po okraji velké brány.
"Tohle je veliké kouzlo. Hej, Quoshane, co je s tím? Nikdy jsem nic takového neviděl."
Relkin už ale viděl až příliš mnoho kouzel, obzvlášť hrůzu nahánějící velkou magii, kouzla, která oslepila tisíce mužů či přiměla očarované armády krys, aby plnily něčí vůli. V téhle bráně necítil žádnou hrozbu a hned poznal, k čemu musela dřív sloužit. Vchod k jednomu z velkých skrytých paláců králů Veronathu. Bezpochyby mohl vzbuzovat úctu, ale quoshský sirotek Relkin byl, co se týká strašlivé magie, dost zkušený. I když vzbuzovala jeho zájem, nepadal před ní na kolena.
"Ano, Swane, je ío mocné kouzlo. Tajný vchod, který vede ke schodišti?"
"Ano," odpověděla Silva.
"A schodiště vede ke královskému paláci?"
"Už ne, dragonýre. Démon z Dugguthu královský palác vypálil. Už dávno, v temných časech."
Eilsa zjevně dobře znala tehdejší dějiny.
Vešli dovnitř. Dveře se samy zavřely, když byli všichni bezpečně za nimi. Podél stěn se rozsvítila řada matných světel.
Když se ocitli pod nimi, Relkin spatřil na skále nad sebou rozeznatelné vzory hvězd. Hádal, že jsou to "tajná" souhvězdí známá jen dávným králům.
V tomto světle rozeznali plošinu, na které se ocitli, se stěnami zdobenými ohromnými basreliéfy, portréty prastarých velkých králů, všechny v příjemném realistickém stylu středního období Veronathu.
Uprostřed byly schody, točité schodiště vytesané ve skále s využitím dávné pukliny. Bylo zjevně dost široké, aby stačilo i drakovi.
"Kam nás ty schody zavedou?" řekl Relkin.
"Na vrchol severní skály, kde stával palác."
"Nepřátelé to schodiště nikdy neobjevili?"
"Jeho tajemství zemřelo s králem. Celé dny ho kvůli tomu pekli na pomalém ohni, ale nedostali ho z něj."
"Veliké kouzlo, viděl jsem veliké kouzlo," stále si pro sebe uctivě šeptal Swane. Náhle se zarazil: "Pořád ale máme problém. Jak dostaneme draky nahoru, aby mohli ty schody použít?"
Eilsa chvilku mžourala. "Schodiště vede nahoru i dolů, tamhle," ukázala. Swane málem vyskočil radostí.
"Ke schodišti vedou tři brány. Tohle je střední," dodala Silva. "Kdysi tu bývala cesta, která vedla od skály k jezeru."
"Poslední otázka," řekl Swane. "Můžeme ji otevřít zevnitř?"
Eilsa, dcera Ranardova, je vedla po schodech dolů. "Jistě, dragonýre."
Když puklinky ve skále náhle zlatě zazářily, Vlok se zaklením nadskočil, klopýtl zpátky a byl by spadl strží dolů, kdyby ho Zelený Purpur nepopadl ocasem.
Pak se kus skalní stěny nehlučně zhoupl dovnitř a odhalil temnou dutinu, ze které vykročili Relkin a Swane. Za nimi vyšly dvě mladé ženy s rozpuštěnými vlasy, oblečené v jeleních kůžích horského lidu.
Když dívky uviděly draky, kteří se nad nimi skláněli, zakryly si ústa rukama. Obě upadly do strnulosti a nedokázaly se pohnout ani promluvit. Zelený Purpur se nad nimi sklonil a zblízka si je prohlédl, což strnulost ještě posílilo.
Ostatní draci pořád zírali na Relkina, Swana a otvor ve skále, ze kterého se vynořili.
Digal Turrent sebou škubl a ožil.
"Co to k čertu je?"
Relkin si všiml, že dívky ztuhly, natáhl ruku a zavřel jim oči. To byl jediný způsob, jak takhle silnou strnulost přerušit.
"Dragonýre Relkine, postavte se do pozoru a hlaste se!"
Relkin se narovnal: "Dragonýr Relkin se hlásí, pane!"
Turrent vykročil, aby prozkoumal skrytou bránu.
"Kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych nevěřil, že je to možné."
"Je to mocné kouzlo, pane," řekl Swane hrdě, jako by ho objevil on osobně.
"Mocné kouzlo? Co to má sakra znamenat?"
"Stvořili ho pradávní obyvatelé, staří králové z dob před pádem Veronathu."
"No, to je nesmysl. Tomu neuvěřím ani na minutu. Musí existovat nějaké racionální vysvětlení."

Když však Digal Turrent zkoumal dílo dávného králemága Kuskulda II., začala ho ohledně této záležitosti opouštět sebejistota.
Vchod se prostě otevřel ve skále. Neviděl nic. Předtím tam nebyl. Pak se prostě zničehonic zjevil. A skála byla naprosto hladká. Při tom pomyšlení se zachvěl.
Mezitím se děvčata probrala ze strnulosti. Jejich mysl se pomalu odemkla. Znovu otevřely oči a při pohledu na draky zalapaly po dechu. Relkin je důrazně upozornil: "Neztuhněte znovu. Pamatujte, svým způsobem jsou jako lidé. Mluví. Nejdřív je těžké jim rozumět, mají jiné hlasivky než my, ale za chvíli si zvyknete. Neublíží vám."
"Celý život," zašeptala Eilsa, dcera Ranardova, "celý život jsem chtěla vidět takové draky. Jsou nádherní."
"To ano," řekla její přítelkyně. "Nenapadlo mě, že jsou tak různí."
A byli různí, od mohutného divokého draka, nahoře purpurového, v místech, kde dosedala křídla, černého a dole zeleného, přes draka barvy kůže až k tmavě zelenému. Jeden z nich měl divně zahnutý ocas, jako by posledních pár stop bylo zasazeno pod jiným úhlem. Vypadalo to, skoro jako by ten kus patřil jinému zvířeti.
"Pojďte, představím vás," řekl Relkin.
"Oprava, dragonýre," prohlásil Turrent. "To udělám já. Vy se podíváte na svého draka."
V Relkinovi to vřelo, ale splnil příkaz.
Turrent převzal dívky, aby je představil drakům.
Relkin se přesvědčil, že jeho drak má sice obrovský hlad a žízeň, ale nijak zvlášť neutrpěl žádnou ze spousty drobných ran a oděrek, které utržil. Pak dorazil Turrent se Silvou a Eilsou, jejichž oči při pohledu na draky změkly do skutečné krásy.
"A tohle je slavný drak se zlomeným palcátem, Bazil."
Než to stihl udělat Relkin, Eilsa představila sebe i Silvu drakovi. Bazil jí poděkoval, že otevřela spodní bránu ke schodišti. Když Eilsa slyšela ohromného tvora mluvit verijsky, málem znovu upadla do strnulosti. Až do té chvíle jí to všechno nějak nedocházelo. Připadalo jí, jako by se obracela na chytré koně nebo něco takového. Ale ten tvor mluvil jako osobnost! I když to znělo jinak než z lidského hrdla. Když mluvil jako osobnost, pak i myslel jako osobnost! Krátce pohlédla na Silvu a zjistila, že i ona je na tom podobně.
Dračí vůdce Turrent to pozoroval se zvláštní směsí emocí, které ho zaplavovaly. Nade vším se klenula úleva, že mají únikovou cestu. Přesto cítil jisté zklamání, že hrdinou toho všeho je právě Relkin. A někde uvnitř něj vyrůstal k tomu chlapci obdiv. Nějak se to týkalo Relkinova spříznění s magií, které dalece překračovalo běžnou normu.
Draci stoupali po schodech po všech čtyřech, ale byla tam spousta místa, dávní kameníci krále Kuskulda stavěli ve velkolepém měřítku.
Turrent je vedl, Eilsa kráčela vedle něj. Nepřistoupila by na nic jiného, tvrdila, že tohle schodiště je "tajemstvím klanu a ona je dcera náčelníka".
Pak šli draci a dragonýři. Vzadu se Swanem stoupala Silva. Před nimi se valil Vlok, na rameni bylo vidět jeho velký meč, Katzbalger.
Silva se cestou vyptávala. Umírala zvědavostí, chtěla se dozvědět co nejvíc o dragonýrech a jejich ohromných svěřencích. Swane jí rád říkal všechno, co mohl.
Když se ho zeptala na Relkina, zaváhal, ale čestně o něm řekl to nejlepší.
"Je skoro legendou naší doby. Označili ho elfové. Byl s čarodějkami a hodně toho viděl. Vlastně my všichni jsme toho hodně viděli."
Když to řekl, Silviny oči se spokojeně zaleskly.
"Jo, zrovna loni v létě jsme byli na té výpravě v Ourdh. Naši jednotku, 109. dračí, připojili k Marnerijské druhé legii..."
KAPITOLA 55
Schodiště se spirálovitě vinulo kolem nesčetných reliéfů, zobrazujících velké chvíle vlády krále Kuskulda II. Byla to rafinovaná díla, vytesaná zručnými řemeslníky. Světlo vycházelo jen z hvězdných vzorů ve stropě.
Konečně se pod klenutým stropem dostali až k vrcholu. Eilsa pronesla k prázdné stěně staré verijské slovo pro "mír" a skála zazářila třpytícími se zlatými liniemi. Dívka znovu pronesla ovládací formuli a dveře se na neviditelných čepech hladce a tiše otevřely.
Dovnitř se vlilo denní světlo. Vyšli na široké prostranství, holá skála ustoupila vřesu a trávě. Naskytl se jim výhled na zbylou část Beku, na řadu svahů s pruhy lesa na dnech údolí a trávou a vřesem na ostatních místech.
Dveře, kterými vyšli, se otevíraly v obyčejné skále na okraji hlavní stěny. Když prošel poslední drak, zase se zavřely. Zlaté linie pohasly a nikdo by netušil, co se tu skrývá.
Digal Turrent si lehl na zem a políbil ji.
Relkin odkráčel prozkoumat pár rozeklaných trosek, zbytků zdí a schodů. O kus dál se mezi vřesem válely polámané desky, to bylo všechno, co zbylo z velikého paláce, který tu stával v dobách slávy dávného Veronathu.
Dragonýr se i v teplém vánku zachvěl, měl znepokojující pocit čísi přítomnosti. Kamkoliv se člověk podíval, všude měl velkolepý výhled. Za skrytou klenbou schodiště leželo široké jezero, prostírající se pod Bekem, a v dálce viděl zamženou zeleň feutoborgského lesa. Relkin cítil v těchto troskách ozvěny staršího světa. Občas měl pocit, že by v tomto starším světě, kde vládli staří bohové jako Caymo a Asgash, mohl být šťastnější. Byla to absurdní myšlenka. Neměl by žádného draka! Pokrčil rameny a pustil všechno z hlavy. O "osud" se přestal strachovat někdy během minulého týdne, kdy už byl příliš unavený a vyděšený, než aby plýtval silami na obavy z budoucnosti. Ať přijde cokoliv, přijde to. Jeho osud se zrodil v téhle době, kdy už z Veronathu zbyly jen ruiny a zaprášená jména dávno mrtvých králů.
Uvědomil si, že Eilsa a Silva stojí vedle něj. Nevšiml si, kdy přišly. Eilsa ukázala k východu:
"Pokud sejdete královskou cestou dolů, narazíte na Dělící cestu. Držte se jí a zavede vás na severovýchodní okraj

Beku. Snad tam najdete svého kapitána."
Úbočí Beku se tu rozdělovalo, mezi dvěma výběžky masivu zelo hluboké údolí. Odhadoval, že je to aspoň pět mil daleko.
"A kam půjdete vy, Eilso, dcero Ranardova?"
Oči se jí zaleskly starou panovačností, ale po chvíli změkly. "Vrátíme se k otci a k armádě klanu Wattel."
Snesl se na ně stín.
"Udělalasss úžasssnou věc, Eilssso, dračí kamarádko."
Eilsa se začervenala: "Vážím si toho, žes mě tak nazval, sire Bazile."
Drak odhalil řadu nebezpečně vypadajících zubů. Digal Turrent se zvedl a zhodnotil situaci. Podíval se k východu, dolů k Dělícímu údolí, klesajícímu mezi dvěma rameny Beku. Zrovna se chystal vydat rozkaz, aby vyrazili na pochod tím směrem, když se po jejich pravé straně ozvalo volání. Z vřesu za ruinami vykročili dva vysocí mladíci a klusali k nim.
Eilsa zavolala na uvítanou, mávla na ně, a když se přiblížili, obě jim krátce sevřely dlaně.
Relkina překvapilo, jak jsou si všichni mladí Wattelové podobní, s výraznými rysy, plnými rty, modrýma očima a sluncem vybělenými vlasy. Oba mladíci na Bazila a další draky hleděli s bázní a údivem.
Čtveřice si krátce promluvila svou starou verijštinou s výrazným přízvukem a pak je Eilsa představila Relkinovi.
"Toto jsou dva bojovníci z wattelského firdu, Flembard," ten vyšší, "a Seegric," ten ramenatější, pevněji stavěný.
"Zdravíme vás," řekl Flembard. "Vítáme vás na území klanu Wattel. Přišli jsme vás doprovodit do tábora náčelníka Ranarda."
"Náčelník čeká na váš příchod," dodal Seegric. "Dnes za rozbřesku vyvěsil válečný prapor. Všichni byli vyzváni, aby se dostavili. Brzy bude na místě celý fird."
Turrent vykročil dopředu: "Děkuji vám za pozdrav. Jsem dračí vůdce Turrent. Toto je část 109. marnerijského dračího. Pokoušíme se vrátit ke zbytku jednotky. Dole na břehu jezera, tamhle," ukázal na východ. "Jak jsem pochopil, musíme tudy."
Flembard si to promyslel a opatrně se rozhlédl po shromážděných dracích. Tři z nich mohli mít tak tři, tři a půl tuny, byli deset stop vysocí, se silnými údy a těžkými ocasy, a jeden z nich mohl vážit čtyři a půl tuny, a navíc měl na zádech složená veliká křídla.
"Je to div, vidět tak veliká zvířata," prohlásil.
"Hmm," zaduněl drak se zlomeným palcátem. "My jsssme draci, člověče, ne zvířata."
Když mladíci uslyšeli dračí řeč, upadli do strnulosti a Eilsa a Silva je musely důrazně štípnout, aby je přivedly k životu.
"Draci mluví, Flembarde, jsou jako lidé."
"Já..." Flembard a Seegric ztratili řeč.
"Kde táboří váš náčelník?" zeptal se Turrent.
Flembard se zhluboka nadechl.
"Promiňte, pane draku, ještě jsem se s žádným příslušníkem vašeho slavného druhu nesetkal. Dračí vůdce, náš tábor je blízko, u jezera v Klamných skalách."
"Pak nás tam, prosím, zaveďte hned. Máme málo času, musíme se vrátit ke kapitánu Eadsovi."
Okamžitě vyrazili a během několika minut stanuli na břehu půvabného malého jezera.
Spatřili hrozen stanů kolem žerdi, na které vlál červený a zlatý prapor. Shromáždily se tu stovky mužů, všichni v tunikách a kamaších horalů. Tvořili fird, lenní armádu klanu. Když se draci přiblížili, muži vstali a začali tleskat. Rozruch rostl, jak se ze stanů vynořovali další a další muži. Měli na sobě rohaté přilby a kroužkové košile ve stylu starého Veronathu a nesli kulaté štíty a dlouhé, rovné meče.
Náčelník Ranard nebyl člověk, který by v podobné situaci pasivně vyčkával. Vyrazil, aby zjistil, co se děje. Když kráčel kolem, jeho velká blonďatá hlava čněla nad většinou ostatních.
A tak se mu naskytl mimořádný pohled na čtyři válečné draky kráčející vpřed řadami jeho mužů. Přes ramena jim visely obrovské meče a štíty. Na hlavách měli ocelové přilby. Po boku se jim hnali dragonýři a v čele kráčel mladý muž ve zbroji legií.
Klanového náčelníka Ranarda to všechno uchvátilo. Pak zpozoroval svou dceru Eilsu, jak kráčí s dragonýry. V mžiku mu v hlavě všechno zapadlo do sebe. Uvědomil si, co se muselo stát. Pak se jim ukázal, prudce zvedl pěst a nařídil, aby je přivedli k němu.
Když stála jeho dcera před ním, přikoval ji tím nejzuřivějším pohledem na místo.
"Cos to udělala, Eilso, dcero moje?"
Eilsa přiznala, že přivedla draky po schodišti Veronathu. Ranard zaskřípal zuby a potlačil první strašlivou reakci. Během chvilky se ovládl. Eilsa cítila jeho zmatek.
"U dechu, občas je to těžké, ale chápu to. Na tvém místě bych udělal totéž. Nemohli být ponecháni smrti. Chtěl bych přivítat slavné draky v naší zemi. Pokud pro ně můžeme něco udělat, dejte nám vědět co."
Dračí vůdce Turrent se ihned ozval:
"Draci hladovějí."
"Bojím se, že máme málo masa."
"Obyčejně jedí obilí."
"Dobrá, obilí máme. Oves a mouku." Ranard se obrátil k dceři: "Dcero Eilso, vyhledej kuchaře a přikaž jim, aby připravili těmto drakům nějakou ovesnou kaši."
Eilsa se okamžitě vzdálila, Silva Geisga ji doprovodila.
Pak Turrent na náčelníkovo přání osobně představil náčelníka všem drakům a dragonýrům. Draci tentokrát udělali, co mohli, aby nikdo z příslušníků klanu neupadl do strnulosti.

Klanový náčelník Ranard zjistil, že dokonce i on sám musí přemáhat určitý strach, když se setká s každým z těch tvorů tváří v tvář. V monotónnosti plazího pohledu bylo cosi, co probouzelo prvotní strach. Když představování skončilo, náčelníkovo srdce bilo o poznání rychleji. Ruce měl zaťaté v pěst u boků.
Draci stáli a tiše spolu rozmlouvali. Dragonýři se dali do práce s výstrojí a dračí kůží a brzy byli obklopeni zvědavým houfem tazatelů. Snažili se odpovídat co nejlépe, ačkoliv měli občas potíže lidem z klanu rozumět.
Dračí vůdce Turrent a náčelník spolu ještě mluvili, když se Eilsa a Silva vrátily a ohlásily, že kuchař připravil horkou ovesnou kaši. Bohužel neměli žádnou akhu, kterou by ji okořenili.
Draci byli sklíčení.
"Assspoň to jsssme mohli mít," bručel Zelený Purpur.
"Takové věci ssse nedají pěssstovat tady v horách, divoký příteli," řekla Alsebra.
"Nevypadá to, že by pěstovali něco jiného než vřes," podotkl Manuel.
"Proč dragonýři nenosssí akhu sss sssebou?"
"Protože jí spořádáte tolik, že je moc těžká."
"Cha, líní dragonýři, pořád ssstejně."
Na toto téma se mezi draky a dragonýry ihned rozvinula živá diskuze, plná ostrých střetů. Diváci z řad příslušníků klanu se s obavami pokoušeli pochopit, co se děje. Dohadovali se, ještě když dorazili k ohni, a pod dohledem celé armády draci i dragonýři snědli veškerou ovesnou kaši, kterou ubozí kuchaři umíchali ve svých kotlech.
"Vždycky toho draci tolik snědí?" zeptala se Silva Relkina a s bázní hleděla na Zeleného Purpura, který právě dojídal třetí mísu kaše.
"Rychle vyhládnou. Mají rychlé trávení."
Přidal se k nim Manuel: "Ve skutečnosti mají vyšší tělesnou teplotu než lidé, jak nás učili v akademii."
"To s sebou musíte nosit spoustu jídla," řekla Silva.
"Pochodujeme s jedním nebo dvěma vozy zásob, za to ti ručím," odpověděl Relkin.
Ucítil na sobě Eilsin pohled a vzhlédl.
"Slyšela jsem, že ses v Ourdh oženil s princeznou," řekla náhle.
Relkin zrudl se směsí rozpaků a hněvu. To Swane.
"To jsou povídačky. Nejsem ženatý. Ani se nemůžu oženit, dokud neodsloužím deset let."
"Ano?" Eilsa se na něj drze ušklíbla. "A jak dlouho už slouží?"
"Sloužíme spolu třetí rok."
"Vy?"
"Můj drak a já," kývl k zelenému drakovi, který seděl u čtvrté mísy.
"U dechu Matky, myslím, že nám snědí všechny zásoby, než se nasytí."
"To je docela možné."
Vlok si šel pro další mísu.
Eilsa se na Relkina zadívala s podivně přemítavým výrazem. Silva se zachichotala, Eilsa ji napomenula pohledem, ale pak se taky rozesmála.
Dorazil zvěd na vyčerpaném horském poníkovi a zamířil přímo k náčelníkovi. Sesedl, klekl na jedno koleno a podal hlášení.
Klanový náčelník Ranard naslouchal a mračil se. Byly to špatné zprávy, ty nejhorší. Nepřítel se k uprchlíkům přiblížil jen na pár mil. Obrana se hroutila.
Ranard z klanu Wattel nad tím moc dlouho nepřemítal. Přemýšlel o tom už dřív a věděl, co musí udělat. Nařídil zatroubit na trubky a nechal si přivést koně.
"Dračí vůdce," řekl, "kapitán Eads zřejmě bude potřebovat naši podporu. Klan Wattel vyjíždí do války."
KAPITOLA 56
S plnými žaludky byli draci čerstvější, ale zároveň i jaksi ospalí. Přemáhali únavu. Pochodovali směrem dolů po stezce, mlčky klusali lehkým krokem.
Relkin šel s hlavou plnou myšlenek na Eilsu, dceru Ranardovu. Na jedné straně ho vyděsilo, že jí Swane vykládal divoké historky z tažení do Ourdh, ale na druhé ho velmi zajímalo její mínění o jistém dragonýrovi první třídy z Quosh. Když spolu posledně mluvili, cosi se jí lesklo v očích. Srdce mu ještě nepřestalo divoce bušit.
Přitahovalo ho na ní všechno, od očí až k přízvuku. Hlas všech Wattelů zněl, jako by vystoupili odněkud z minulosti, ale ten Eilsin ho obzvlášť upoutal. A její vzhled. Prostá krása, dívka byla štíhlá, ale se silnými rameny, vyčnívající bradou a nosem podle klasických představ trošku velkým. Oči měla tmavě modré, divoce modré, a dokázaly snadno vzplanout jako modré hvězdy na nočním nebi. Určitě měla všechno, po čem jen mohl mladík jako Relkin z Quosh toužit.
Až když ho náhodou oslovil Manuel a zeptal se ho, jak se před nadcházejícím bojem cítí, uvědomil si, kde je a k čemu se chystá.
"Napadlo tě, že by nikdo z nás nemusel přežít? Je jich o tolik víc."
Relkin stiskl rty a pokrčil rameny.
"Je jich víc než nás, ale myslím, že tihle Wattelové jim připraví pekelné přivítání. Jsou divocí jako vlci a mnohem zuřivější, jestli se ptáš na to."
"Byl jsem zvědavý, proč se nemodlíš jako všichni ostatní."
Relkin znovu pokrčil rameny: "Nejsem opravdový věřící jako oni. Držím se starých bohů."
"Pokud existují, měl bys je možná požádat o pomoc."
"Nevím o tom, že by je měl člověk volat na pomoc. Když ti pomůžou, musíš popadnout šanci za pačesy."
Manuel se usmál: "V posledních několika měsících na tebe hodně mysleli."

"Jestli mi starý Caymo pomáhal, pak jsem musel mít opravdu strašlivou smůlu."
Manuelův úsměv byl velmi křehký: "Takže ty se nebojíš?"
"Tohle je tvoje první velká bitva, že?"
Manuel nepatrně sklonil hlavu. "Ano." Byl starší než Relkin a vzdělaný, ale věděl, že Relkin viděl za tři roky u legie víc bojových akcí než většina mužů za celou desetiletou službu.
"Manueli, kdykoliv jdeš do boje, je tu možnost, že se nevrátíš. Víš, jaké je nejběžnější vážné zranění dragonýrů?"
Manuel vzhlédl s nečekaným leskem v očích. "Jistě. Pošlapání drakem."
Relkin přikývl: "Správně. Takže můžeš pustit z hlavy všechny ty kecy o slávě a cti, které vám říkali v akademii. Boj je prostě strach a vztek a pokračuje to dál a dál tak dlouho, dokud vydržíš. Boj je o tobě a o mně a dracích a o zbytku naší jednotky. Je to o nás, o 109. oddílu. Jenom o nás. Zažili jsme spoustu bitev a mockrát jsme byli v pěkné bryndě a vždycky jsme se vrátili. Nikdo nás nedostane, ano?"
"Ano."
Relkin věděl, že Manuel bude bojovat. Byl teď jedním z nich.
Bylo také pravdou, že Relkin na bitvu, která je čekala, pohlížel poněkud odtažitě. s nádechem zvědavé rezignace na vojenské myšlení. Po bitvě u Salpalanga bude každá bitva malá. Po bojích při obléhání Ourdh bude každá bitva relativně krotká.
Kromě toho, byl si jistý, že musí přežít, protože jeho "osud" na něj čeká v Arneis. A Relkin věděl, že Arneis leží na východě za horami.
A co víc, věděl, že má pravdu, když cítil mezi vojáky jistou povznesenou náladu. 1 když byl nepřítel pětkrát silnější, oni vřeli sebejistým hněvem. Draci, poprvé po mnoha dnech dobře nakrmení, kypěli touhou dát se s nepřítelem do křížku. Pak tu také byli Wattelové, kteří vypadali stejně dychtivě. Byl to klan s historií hrdých válečníků a měl skvělého ducha. Necelá tisícovka představovala výkvět jejich mládí, vedeného největšími ze starých válečníků.
Dokonce i za pochodu jezdci na ponících křižovali územím a volali každého bojeschopného muže pod padesát ke službě ve wattelském firdu.
Manuel se stáhl zpátky k Zelenému Purpuroví. Relkin se v myšlenkách vrátil k Eilse, ale nějak se mu pokazila nálada. V jeho snech se začal ozývat nepříjemný hlásek. Byl to hlas reality a říkal mu, že je hlupák, když ho vůbec napadlo, že by si dcera klanového náčelníka vybrala za milence nebo za muže osiřelého dragonýra.
A po této cestě se mu myšlenky zatoulaly až k Miranswě Zudeině. Stejně jako tehdy, i teď to skončí tím, že mu zlomí srdce a rozdrtí city na celé měsíce.
Kdyby jen, a ta kdyby se příliš hromadila, kdyby s ní jen mohl mluvit o samotě. Měla v očích ten pohled. To nemohla předstírat.
Nebo ano? Děvčata jsou schopná nejpodivnějších klamů.
Ale on její pohled viděl. Zajímala se o něj. Že by to způsobilo všechno to Swanovo chvástání? Myslela si, že je nějaký hrdina. Až zjistí pravdu, skončí to?
Samá kdyby, kdyby se kupila na kdyby. Zatřásl hlavou, aby podobné myšlenky odehnal, a rozhlédl se kolem sebe, poprvé po několika mílích se soustředil.
Cesta se změnila ve strmou stezku, s travnatým břehem nahoře po pravé straně a rozšiřujícím se kaňonem plným balvanů a cákající vody po levici.
Draci kráčeli dál, veliká vražedná stvoření, meče přes ramena, jílce nahoře jako podivné kříže. Štíty jim také visely na zádech, vypadaly jako krunýře, jako by šlo o nějaké hybridy suchozemských zvířat a obřích želv. Relkin pohodil hlavou, co se stane, to se stane. Jeho osud je někde jinde, ať s Eilsou, dcerou Ranardovou, nebo bez ní.
V dobrém tempu rytmicky pochodovali stezkou v Dělícím údolí. U Píšťalové tůně si zkrátili cestu, v kamenitém kaňonu překročili říčku Niss a pokračovali dolů, až sešli do dubového a borového lesa.
V té době k nim začaly doléhat vzdálené zvuky. Dali se do běhu kapradím a popínavými rostlinami v lesním podrostu. Hluk před nimi byl stále hlasitější. Už rozeznávali jednotlivé složky velikého lomozu. Pod nimi duly rohy, hřměly bubny a ozýval se neutuchající řev různých hlasů.
Klanový náčelník Ranard už se rozhodl: "Rozšíříme čelo, sto mužů do každé řady. Pak půjdeme co nejtišeji vpřed."
Rozšířili řady a vyrazili, rychle chvátali podrostem vstříc zvukům bitvy.
Dragonýři si připravili toulce a přiložili ke svým šikovným kuším první střely. Wattelové si připravili kopí a štíty. Jenom draci vyčkávali s tasením mečů. Šli dál, tiše se kradli k bitvě.
Když se přibližovali, zřetelně slyšeli řinčení oceli, výkřiky mužů i zvířat a tupý řev, který ti, kdo ho znali, poznávali až moc dobře, hněv bojujících trollů.
Pospíchali, postupovali mezi stromy, deset řad po stovce mužů, s draky uprostřed. Brzy určili rozsah bitevního pole, které měli před sebou. Hrubá barikáda z padlých stromů a balvanů blokovala cestu v úzkém místě, kde se výběžek hory Bek z pravé strany údolí přibližoval asi na sto metrů ke břehu jezera.
Před bariérou se lesy hemžily ohromným množstvím skřetů a mužů. Uprostřed nich vířily bubny v neutuchajícím dunění. Rohy vřeštěly a drsné výkřiky hnaly skřety vpřed k barikádě, nutily je vrhat se vzhůru a napadat vyčerpané obránce. Mezi skřety si vykračovaly skupiny trollů, kteří útočili na vrcholku barikády na draky. Trollů byla značná přesila a tvrdě na draky tlačili.
Na lesní mýtině, ani ne dvě stě yardů od místa bitvy, si náčelník Ranard nechal zavolat dceru. Krátce jí sevřel ruce.
"Eilso, prosím tě, odejdi. Tohle není bitva pro mladou ženu."
"Ne, otče. Mé místo je s klanem, budu bojovat s ním."
"Pomysli na matku."
"Matka by řekla totéž, co já. Jsem tady a potřebujeme každou ruku s mečem, musím bojovat."

Ranard vzdychl. Věděl, že se tahle jeho vznětlivá dcera rozhodne tak, jak se rozhodla.
"Dcero, kdybychom se už nesetkali, věz, že tě miluji a že jsi dokonalá a schopná a připravená být mou dědičkou."
Chviličku se drželi, pak si nasadili přilby, tasili meče a připravili se k nejzoufalejšímu úderu.
Vzápětí Ranard vydal klanu Wattel rozkaz k útoku. Vyrazili, mlčky se rozběhli se mezi stromy, přímo k zadním vojům a na křídlo nepřítele. Spatřili je, až když byli necelých sto stop od nich. V tu chvíli ožily trubky klanu Wattel a jejich děsivý zvonivý výkřik se rozlétl lesem. Zbytek bitevního pole náhle ztichl.
A pak se mezi stromy a přímo na překvapený dav skřetů vyrojili Wattelové a mezi nimi draci. Strašlivé meče zavířily. Během okamžiku došlo k děsivému krveprolití a pod jejich čepelemi padly stovky skřetů. Skřeti a trollové z barikády se obrátili zpět, ale celý dav ztratil odvahu, když byli zezadu napadeni čímsi, co vypadalo jako veliká armáda lítých válečníků hnaných šíleným zvukem, který se nepodobal ničemu, co kdy slyšeli.
Masa skřetů se začínala hroutit. Jejich lidští velitelé kolem nich zděšeně jezdili a mlátili je důtkami i meči, ale pak zasvištěly nepřátelské šípy a muži padali z koní.
První trollové se obrátili a setkali se s prudkou zuřivostí Bazila a Zeleného Purpura. Ecator hvízdal v řadě strašlivých seků a rozmachů, troll s mečem se složil a vzápětí ho Bazil shora rozsekl vejpůl.
Zelený Purpur udeřil na další tmavě fialové trolly se sekerami. Rozbíjel jim hlavy štítem, utínal údy, hlavy a přesekával celá těla svým starým dobrým služebním ostřím.
Relkin proběhl kolem Wattelů, kteří napadli nepřátelského jezdce a srazili ho z koně. Podřízli mu krk a sebrali zbraň.
Alsebra se dostala k velké skupině skřetů vracejících se z boje u barikády a její meč Undaunt mezi nimi létal se strašlivými následky.
Vyčerpaní muži a draci na barikádě vstali a pobízeni rohy legie se přelili přes barikádu a pustili se do trollů a skřetů, kteří zůstali vzadu.
To dokonalo porážku, skřeti propadli panice, dali se na úprk a ztratili jakoukoliv soudržnost a smysl pro cíl. Jejich důstojníci byli nuceni ujíždět, aby si zachránili život, a i trollové, kteří zůstali bez řízení, se vyděsili a utekli.
Běželi však pomalu a draci je brzy dohnali a zkosili. Draci tak pronásledovali trolly víc než jednu míli a rozházeli mezi kořeny a kameny další tucet trollích hlav.
Pak vyčerpaně zpomalili a vrátili se zpátky, aby se připojili k ostatním.
Kapitán Eads vyjel vstříc klanovému náčelníku Ranardovi.
"Děkuji vám, pane, za sebe i za své muže a draky. Váš příchod nemohl být příhodnější, protože kdyby na nás útočili ještě chvíli, museli bychom ustoupit. Přiznávám, že jsme na konci sil."
"Bojovali jste dobře, kapitáne, blahopřeji vám k tomu, čeho jste dosáhli. Vaši lidé teď budou v bezpečí."
Eadsův uštvaný pohled prozrazoval, že tomu nevěří.
"Nepřítel se přeskupí, pane. Vrátí se. Teď nenechají ženy jít."
Náčelník Ranard přikývl: "Taky jsem si to myslel. Svolal jsem celý fird. Budeme mít ochrannou zeď, ještě tři tisíce mužů v armádě navíc. S vašimi muži to budou celkem čtyři a půl tisíce, a navíc draci, kteří budou držet zpátky trolly."
Eads si zhluboka vydechl: "To je dobrá zpráva. Ale lidé jsou velmi zesláblí. Mí muži potřebují odpočinek. A mají hlad. Už je to celé dny, kdy jsme naposledy připravili dost jídla."
"Okamžitě couvneme vzhůru Dělícím údolím. Měli bychom je přinutit bojovat na začátku údolí, kde je nejužší a nejsnáze ho udržíme. Pak uvidíme, jestli je síla wattelské oceli stále taková, jaká bývala. Buď nad těmi stíny temného nepřítele udatně zvítězíme, nebo budeme poraženi a dny našeho klanu na úbočí Beku skončí."
KAPITOLA 57
Zmatek způsobený nenadálým útokem Wattelů na nepřátelské pravé křídlo a zadní voj byl tak silný, že nikdo kromě bagutských jezdců nepředstavoval následující dva dny žádnou hrozbu. Ze strany Bagutů šlo jen o drobné pokusy, nelíbilo se jim úzké Dělící údolí a těsná blízkost Gazaki, kteří jim způsobili tolik ztrát.
Pak začaly prudké deště, jak se z dalekého Ourdh přihnala bouře a přinesla zdánlivý monzunový efekt na kenorskou stranu Malgunských hor. Liják pokračoval celou noc a ještě další den a účinně brzdil nepřátelské pronásledování, zpomalil skřety v přívalových proudech a tekoucím bahnu, zchladil krev trollům a všechny je zanechal líné a špatně naložené.
Během toho drahocenného času pokračovalo shromažďování Wattelů, jak přicházeli muži ze vzdálenějších míst a hlásili se do služby ve firdu. Přinesli i nějaké zbraně navíc. Někteří z uprchlíků si je dychtivě rozebrali. Hezkých pár jich během dvou dnů a nocí odpočinku a dobré stravy znovu nabralo sílu. Spali v jeskyních a stanech a poprvé od doby, kdy před týdny opustili své domovy, byli dostatečně chráněni před živly.
Eads si nejprve nebyl jistý, zda má tyto paže přijmout. Mezi osadníky byly i ženy, které chtěly štít a meč. Eads to nepovažoval za dobrý nápad. Pouhá přítomnost lidských žen měla sklon probouzet ve skřetech touhu po krvi. Ani legionáři by se na to určitě nedívali souhlasně. V legiích sloužili jako vojáci jenom muži.
Dorazila k němu deputace osadníků. Vedl ji Hopper Reabody a farmář Besson. Arogantní Tursturan Genver kupodivu chyběl. Reabodyho zelený kožený úbor byl teď ošoupaný a obnošený. Boty měl už skoro prochozené. Besson ztratil hodně tuku a jeho tělo získalo kondici z mládí. Oba měli meče a dýky.
Zastupovali sto jedenáct farmářů, mužů, kteří chtěli zaujmout místo v obranné zdi, aby mohli být jakkoliv užiteční. Bylo mezi nimi pětadvacet veteránů z legií, kteří měli vlastní zbraně, všechno kromě těžkých oštěpů. Navíc přišlo devět žen, zdálo se, že ze všech společenských vrstev, které se také dožadovaly místa v linii.
Eads upadl do rozpaků. To byl nečekaný problém. Uvážlivě přijal jejich prohlášení a slíbil jim odpověď během hodiny.
Zeptal se svých kapitánů. Deft a Retiner byli proti. Muže by to rušilo. Dračí vůdce Turrent byl rovněž proti. Řekl k tomu jedině to, že by ženy neměly být v linii.
Pak se objevil předák Starter. Chvilku váhal, ale pak předložil výborný návrh.

"Přijměte jejich služby a použijte je jako posly."
"To je ono!" vykřikl Eads. "Proč mě to nenapadlo?"
Předák Starter se zachechtal: "Asi jste v posledních deseti nebo více dnech pořádně nespal. Neustálé bojování člověka utahá."
"Snad máte pravdu. Bohužel nás čeká ještě pěkná řádka bojů."
"Máme nějaké zprávy z pevnosti Dalhousie?"
"Nic se ke mně nedostalo. Jsem přesvědčen, že došlo k nejhoršímu. Nepřítel prorazil Hrdým průsmykem. Vstoupil do Arneis a tam ho budeme muset porazit."
Eads rozdal osadníkům zbraně. Devítka žen dostala lehké meče, kopí a nože a tři, které dobře střílely, i luky. Přikázal jim, aby si mezi sebou zvolily dva desátníky a zorganizovaly skupinku poslů. Bude se po nich žádat, aby se rychle pohybovaly podél fronty, která se rozvine kolem horní hrany Dělícího údolí.
Pokáceli stromy, nakupili balvany, aby vytvořili účinnou bariéru, a zbudovali vyvýšené pozice pro lučištníky.
109. dračí byl rozestavený v řadě podél barikády vedle 66. Každý drak si pro sebe vybudoval u zadní strany bariéry plošinu z kmenů. Ty poskytly drakům výšku, aby mohli dosáhnout nad barikádu a skolit každého, kdo půjde z druhé strany.
Mezi draky byli v desetičlenných skupinkách rozestavěni muži wattelského firdu, ozbrojení meči, kopími a štíty. Za nimi stáli kenorští lukostřelci. Vedle draků čekali dragonýři. Za touto linií byli řadoví vojáci, připravení ji podle potřeby posílit. Za nimi pak zbytek firdu.
Draci měli divnou náladu. Byli odpočinutí a dobře nasycení, a přesto ve vzduchu visela jakási ponurá euforie, podstata obrovských masožravých plazů. Byli chladní a neobyčejně klidní. V noci pak vysoko nad měsícem vyšla červená hvězda Zebulaptor. Tohle postavení bylo označováno za nešťastné a opravdu působilo docela zlověstně. Postihlo to všechny wyverny, a dokonce i Zelený Purpur, který zpočátku odolával, po východu červené hvězdy podlehl. Draci stáli jako sochy v pochmurném tichu a naslouchali zvukům nepřátelské armády dole v Dělícím údolí.
Dragonýry postihl stejný pověrčivý děs, ale neudrželi jazyk za zuby.
"Slyšel jsem, že když se červená hvězda vznáší vysoko nad měsícem, je čas ďábla," vykládal Swane mladším chlapcům.
Z malého Jaka se brzy stal uzlíček nervů. Turrent už si na něj došlápl, že v roztržitosti nechal volný popruh na Ruspově pochvě.
Relkin měl dost práce s přemýšlením o čerstvé zásobě šípů, které dostal od Wattelů. Byly to dobré střely, ale pro jeho cunfshonskou kuši bylo třeba posunout pírka dál. Zatímco občas seřízl nové pírko a zkušeně je vsazoval do vyšších drážek, zašeptal několik modliteb, na které se jakž takž rozpomněl, ke starému Caymovi, bohu štěstí a dobrých časů.
Nemohl říct, jestli ho Caymo slyší, nebo ne. A stále víc ho zajímala zjevná bezvýslednost modliteb obecně. Dokonce i kdyby tuhle bitvu vyhráli a dožili se zralého stáří, jak má člověk vědět, že to bylo díky božímu zásahu do běhu věcí? Bylo tu tolik okamžiků, které se nedaly naplánovat, kdy musela pracovat náhoda. Jako kdyby člověk pořád házel kostku do koše. Nikdy pořádně nepadne, nikdy se neukáže číslo. Mohou bohové číst budoucnost? Jak by mohli změnit výsledek bitvy se všemi jejími nesčetnými složkami?
Najednou mu došla absurdita toho všeho. Když vyhrají nadcházející bitvu, může to opravdu pokládat za zásah Cayma? Caymo byl zosobněním štěstí. Může být štěstí tak vším prostupující? Jak by mohlo ovlivnit jeho osud? Pokud je jeho osudem být v Arneis, dá se předpovědět jiný výsledek téhle bitvy než vítězství?
Pracují štěstí a osud odděleně? Mohou být v rozporu? Bojují kvůli tomu staří bohové s Matkou?
Relkinovi se zatočila hlava.
Vzhlédl a spatřil dvě dívky z kmene Wattel s nezaměnitelnými světle žlutými vlasy, jak procházejí kolem linie v doprovodu dvou poručíků z 322., Aptena a Boxena.
Zapomněl na své starosti o štěstí, Cayma, osud, urozené elfy a celý zbytek toho všeho a dělal, co mohl, aby na Eilsu. dceru Ranardovu, prostě nezíral jako hloupé tele. Celého ho jako rubáš zahalil podivný pocit neskutečna. Nemohl pohnout jediným svalem, co kdyby se na něj podívala a myslela si, že o ní ví a předvádí se? Tak silná úzkost byla pro Relkina z Quosh něčím novým. Chvíli mu trvalo, než si vzpomněl, jak dýchat. Stočil pohled a zkusil se soustředit na pírko, které vkládal do čerstvě vyříznuté drážky na boku střely. Nechtělo dovnitř. Mohl to dělat i ve spánku, ale právě teď ho ruce neposlouchaly.
Na okamžik zakolísal, pak zvítězily instinkty a pírko vklouzlo dovnitř. Obtočil ho nití, přetřel nit trochou lepidla z misky, položil šíp na koleno, utáhl a udělal uzel, všechno během několika vteřin.
Úlevou si oddechl. Zdálo se, že aspoň jeho svaly vědí, co dělat, když mozek vyrazil jakýmsi vlastním divokým směrem.
Zaslechl nějaký zvuk a zvedl hlavu. Byly zrovna tady, vedle místa, kde pracoval, a skláněly se nad poraženými kmeny. Eilsa a Silva vypadaly zvědavě. Swane vyklouzl ze svého místa u němého Vloka a Silva se k němu obrátila s úsměvem. Šťastně spolu mluvili.
Relkin pro jednou ztratil řeč. Příliš otřesený pocitem neskutečna nemohl ani myslet, natož mluvit. Jako ve snu zaznamenal, že poručici Apteno a Broxen se nebaví.
Eilsa je ignorovala, usmívala se na Relkina a čekala, že něco řekne.
Připadalo mu, že má jazyk přilepený na místě. Manuel se připojil k rozhovoru Silvy a Swana. Zelený Purpur se za sebe podíval neblahým pohledem, odfrkl a přerovnal si křídla.
"Haló, dragonýre Relkine," řekla Eilsa, "přišel jsi snad o jazyk?"
Relkin polkl a sebral se.
"Vítej, hm, vítej v linii, Eilso, dcero Ranardova," odpověděl.
"Zdravím i tvého draka." Zelený drak stál před nimi, vyhlížel přes barikádu a neodpovídal, stejně jako neodpovídal na žádné zvuky vydávané lidmi za sebou. Naslouchal jenom zvukům zdola, zvukům nepřítele.

Relkin pokrčil rameny: "Bojím se, že nás neslyší. Červená hvězda vyšla vysoko; minulou noc byl měsíc pod ní. Od té chvíle jsou draci nespolečenští. Stává se to každý rok, ale oni to považují za znamení smrti."
"A je to takové znamení?"
"Podle dračí tradice ano."
"A ty věříš, že je to špatné znamení?"
"Nevím. Myslím, že já sám jsem se narodil pod špatnou hvězdou, když jsem se nenarodil v klanu Wattel."
Stočila hlavu: "Proč to říkáš?"
"Kdybych byl z klanu Wattel, mohl bych získat tu čest dvořit se Eilse, dceři Ranardově. Kdybych nebyl sirotek, samozřejmě. Příliš mnoho kdyby," pokrčil rameny.
Zasmála se, lehkým, ryzím smíchem. Potom vystřízlivěla.
"Promiň, nesmála jsem se tomu, že jsi sirotek, věř mi."
Poručík Apteno si odkašlal. Eilsa na něj jen kratičce pohlédla, nic víc.
"Co to děláš?" ukázala na šípy.
"Posouvám opeření, aby se hodily do mojí kuše."
"Děláš to dobře," řekla s obdivem.
Relkin se rychle vzpamatovával. Eilsa byla opravdu přátelská. Ani nevěnovala moc pozornosti poručíku Aptenovi, i když se pokoušel setkat s jejím pohledem.
Apteno začínal být popuzený.
"Snad bychom měli jít dál; jsou tu i jiná místa k prohlídce."
Eilsa vzhlédla. Čelo se jí nakrčilo v drobném zamračení. Relkin zahlédl, jak po něm Apteno švihl pohledem. Schylovalo se tu k potížím. Bylo sice nepříjemné rozhněvat poručíka, ale bylo nemyslitelné, že by se mohl nepokusit zdržet Eilsu tady tak dlouho, jak jen bude možné.
Apteno se chystal znovu vybuchnout, když se náhle ozval další silný hlas se silným wattelským zpěvavým přízvukem. Na místo dorazil klanový náčelník Ranard s kapitánem Eadsem. Seržant Quertin byl těsně za nimi.
Poručíci se postavili do pozoru, Relkin i Swane s nimi.
Ranard na oplátku zvedl sevřenou pěst a pak se obrátil k Eadsovi.
"Kapitáne Eadsi, rád bych vám představil svou dceru Eilsu. Letos jí bude sedmnáct."
Eadse ohromila dívčina divoká, horská krása.
"Je mi ctí se s vámi setkat," řekl. "Musím poděkovat vám i vašim přátelům zde, jménem všech svých mužů i uprchlíků. Vaši lidé přišli v hodině dvanácté."
Eads se podíval na Relkina.
"Měl jsem to vědět, zase ten proslulý dragonýr Relkin. Musím vám blahopřát. Svými činy a diplomatickým umem,"
Eads se usmál, „jste nám toho dne pomohl k záchraně."
"Byl se mnou dragonýr Swane, pane."
Eads kývl na Swana, který viditelně povyrostl.
Eads pak formálně představil Relkina a Swana klanovému náčelníkovi a zmínil se, že Relkin bojoval v zimním tažení proti Teetolu.
Klan Wattel měl chmurné vzpomínky na teetolské nájezdy. Ranard nadzvedl obočí:
"Vy jste s nimi bojoval, s těmi divochy?"
"Ano, pane, to bylo naše první tažení. Byli jsme v Elgomově táboře."
"Ano, o tom boji jsme slyšeli. Uprostřed zimy. Bylo to úspěšné tažení."
"Ano, pane."
"A bojovali jste i loni v létě v Ourdh, vy oba."
"Pane."
"Taková zkušenost pro vás bude užitečná, myslím v nadcházejícím boji." Ranard se zpola otočil k Eilse.
"A potkal jsi mou dceru, a ona tebe, jak vidím," sevřel rty. Dcera se mu vyhnula pohledem. Náčelník na kratičký okamžik vypadal pobaveně a pak jeho podivný pronikavý pohled padl na sirotka Relkina.
Relkin ho vydržel. Byl to pevný pohled, svým způsobem stejně silný jako pohled Ribely, Královny myší, ale Relkin necouvl. Neměl co skrývat, dokonce ani svoje upřímné pobláznění Eilsou.
"Zkušený mladý tulák, sirotek bez rodiny, jenom s drakem." Když to Ranard říkal, široce se usmál. "A já tě oceňuji, líbíš se mi." Klanový náčelník si potřásl rukou s Relkinem a pak i se Swanem.
Kapitán Eads si mezitím zabral poručíky pro sebe: "Pojďme, pánové, chci s vámi projít plán výměny stráží pro 322."
Poručici museli pryč, jen se krátce omluvili Eilse, která nepřítomně přikývla.
Ranard přestal probodávat Relkina pohledem. Pohledný mladík, bylo v něm něco tvrdého. Věděl, že je to důsledek zkušeností z boje. A jeho dceru velice přitahoval, to bylo jasné jako denní světlo. S jistým údivem si uvědomil, že mu to příliš nevadí. Eilsa byla dcerou své matky, v téhle oblasti života si udělá, co chce, a nebude věnovat moc pozornosti názorům ostatních. Naštěstí je to po většinu času nadané a citlivé dítě. A co se týká toho kluka, no, Ranard čekal, že se něco podobného brzy přihodí. Tenhle dragonýr je sirotek a patří k legiím. Bylo velmi dobře známo, že úmrtnost mezi dragonýry je neobyčejně vysoká.
Po několika dalších poznámkách Ranard pokračoval podél obranné linie, setkával se s jezdci a prohlížel postavení.
Relkin potřásl hlavou, skoro tomu nemohl věřit. Dopadlo to nejšťastněji, jak mohlo. On i Swane zůstali sami s Eilsou a Silvou.
Nastala chvilka rozpaků, než se Eilsa zmínila, že tohle je její první bitva.
Relkin se vyděsil.

"Nebudeš bojovat, že?"
"Jsem tady. Budu bojovat se svým klanem." Malá pevná brada se trošičku povysunula.
"Skřeti budou mít pěnu u huby. Víš, co ti udělají, jestli tě zajmou!"
"Nikdo nezajme Eilsu, dceru Ranardovu!"
Relkin vycítil rostoucí odpor. Stáhl se zpět.
"Omlouvám se, moc jsem si troufal. Dal bych život za to, abych tě uchránil od zranění. Eilso, dcero Ranardova, to už vím."
Usmála se: "Nevěděla jsem, že jsou dragonýři v lásce tak rychlí. Sotva nás představili a ty už jsi připravený pro mě umřít. Dokonce ani mladíci z klanu nejsou tak horliví."
Cítil, jak rudne. Aby ukryl svůj zmatek, zeptal se na první věc, která mu přišla na mysl.
"A jaký bude tvůj život, slečno Eilso, pokud tu bitvu přežijeme?"
Její tvář se zamračila.
"Jednoho dne se vdám, nejspíš za některého ze synů jedné z významných rodin klanu, zřejmě za Edona Norwata."
Zjevně se jí podobná vyhlídka nezamlouvala. Znovu ho zaskočila.
"Vdají tě proti tvé vůli?"
"Ano, tak to bude. Má přání v takových věcech nejsou důležitá. Stane se to, aby se klan stmelil."
Relkin byl zděšený: "Není to proti cunfshonským zákonům?"
V očích se jí hořce zablesklo: "Vaše zákony se na klan Wattel nevztahují. Rod Wattel sahá hluboko do dob před příchodem čarodějek do Argonathu. Naše zákony jsou starší než jejich, tak mi to mnohokrát vysvětlili."
"Ale klan Wattel přece žije na území říše."
"Ano, ale chodíme po svých dávných stezkách."
"Promiň, ale řekl bych, že jsi z té představy nešťastná."
Maličko, hořce se usmála.
"Samozřejmě že jsem šťastná, co si myslíš?" Změnila téma. "A prosím, pověz mi, co čekáš od budoucnosti ty, dragonýre."
"Další boj, spoustu bojů." Vzhlédl. "Ale říkali mi, že mým osudem je stát v růžové zahradě v Arneis. Tak si myslím, že tenhle boj musíme vyhrát."
Naklonila hlavu a něco na způsobu, jakým to dělala, mu zastavovalo srdce.
"Kdo ti řekl, že půjdeš do Arneis?" zeptala se.
"Dva elfové."
"Elfové?"
"To je dlouhý příběh."
Zasmála se a zvuk toho smíchu ho uchvátil. "Zdá se, že máš spoustu dlouhých příběhů, dragonýre Relkine."
Ušklíbl se: "Dá se to tak říct."
"Zjišťuji, že jsi ten nejpodivnější chlapec, ale líbíš se mi. Rozhodně víc než poručík Apteno."
Relkin cítil, jak mu srdce v hrudi skáče. "No," řekl, Jestli se dostaneme až k Arneis, pak možná Baz i já přežijeme až do konce lhůty a odejdeme do výslužby."
"A kdy to bude?"
"Asi za sedm let."
"To je dlouhá doba..."
"Ano, ale pak půjdeme na penzi, přidělí nám půdu a staneme se farmáři."
"Ty a drak zůstanete spolu."
"Musíme. Dokud jeden nebo druhý neumře; tak to s dragonýry chodí. Draci a muži jsou dobrá farmářská jednotka. Pro začátek, chápej. Když pracuješ na farmě, koupíš si koně, které potřebuješ na těžkou práci. Ale k vyčištění a přípravě půdy, vyklučení pařezů, k tomu je nejlepší drak. A kam drak nemůže nebo kde je práce choulostivější, tam potřebuješ muže."
Eilsa po něm střelila pohledem: "A kde je v tomhle tvém blaženém obrázku místo pro ženu?"
Relkin doopravdy zčervenal. "Žena pracuje vedle muže, žije v domě, který společně postaví, a stará se o děti, které přivede na svět."
Dívka se podívala na obrovského draka, který tu stál tiše, nehybný, jako by ho vytesali z kamene. Vzpomněla si, jak se na ni díval, těma jasnýma, zajímavýma očima, které byly zároveň tak tajemné a znepokojující. Když podivným, nelidským hlasem promluvil, zazněla slova, lidská řeč.
Být ženou dragonýra by znamenalo přijmout do svého života jednoho z těch tvorů. Učit se chápat jejich podivně znějící řeč, přizpůsobit se dvoutunovému inteligentnímu zvířeti.
Na chvíli jim záviděla jejich život, nekomplikovaný požadavky na znaky a rodovou linii. Váleční tuláci, které vítr zavane světem sem a zas tam, na jedno tažení po druhém. Chlapec a jeho drak, základní bojová jednotka.
Eilsa kdysi milovala poníka, ale Pippin nemluvil, jenom řehtal a ve skutečnosti byl pořádně hloupý, po pravdě řečeno.
Draci poníky jedí, pomyslela si náhle.
Ale ten chlapec, který už vlastně navzdory svému mládí chlapcem nebyl, se jí pořád líbil.
Než stačila říct cokoliv dalšího, ozval se křik legionářských rohů a kolem procválal kapitán Senshon ze 322.
Seržant Quertin proběhl opačným směrem.
Hvízdl na dračího vůdce Turrenta, který s předákem Starterem probíral taktiku lukostřelců.
"Nepřítel se hýbe, během minuty čekáme útok."
Turrent zvedl roh a zatroubil, aby upoutal pozornost všech ve své jednotce. Už byli na nohou a nahlíželi přes barikádu.

Draci pořád nehnuli ani svalem.
Asi tucet kenorských lukostřelců se škrábal zpátky údolím. Za nimi se náhle objevili Baguti a pokoušeli se je dohnat, než se dostanou do bezpečí, na dostřel šípů z barikády.
Čekaly na ně dva tucty legionářů, kteří se zvedli z úkrytů a rozházeli do trávy ježky připravené Wattely. Ježky měly čtyři ostré konce, takže jeden čněl vždycky nahoru. Ocelové hroty se leskly v trávě. Pod ochranou této clony se spolu s lukostřelci stáhli.
Když se Baguti dostali k řadě ocelových hrotů, zpomalili. Jezdili kolem a vzájemně po sobě stříleli s odcházejícími lukostřelci. Byl zasažen jeden legionář a dva Baguti spadli ze sedla.
Údolím se začalo rozléhat hřmění bubnů a ohlušující řev těžkých rohů. Nepřítel zaútočil.
KAPITOLA 58
Nepřítel přišel přímo, jeho úder byl jako rána kladivem. Pět tisíc či víc skřetů, tisíc krutých mužů a devadesát trollů vytvořilo tři voje. Všichni se napili ze zásilky tmavého pití, která během minulých dvou dnů dorazila proti proudu řeky z Padmasy. Pod vlivem černé lihoviny vyrobené v Padmase se ničeho nebáli a v očích jim plál rudý vztek na samotný život. Přáli si jen ponořit svá ostří do obránců Argonathu.
Draci se pomalu pohnuli, všichni jako jeden zvedli hlavy a Šlehli jazyky, aby okusili vzduch.
Jakmile se nepřítel dostal na dostřel, z barikády vylétly šípy, nejprve dlouhé střely kenorských lučištníků, pak kratší z cunfshonských kuší. Tu a tam padl skřet a jeden důstojník se zřítil z koně, na zbroji trollů pučely šípy, ale oni šli dál. Rohy vrčely a bubny rachotily jako bouře. Šli k barikádě a padali pod deštěm dřeva a kamenů, které na ně házeli už nikoliv nehybní draci.
Skřeti padali po tuctech, rozdrcení těmito střelami. Několik trollů se skácelo a někteří z nich už nevstali. Ale šli dál, vzhůru mezi stromy, křovím a kameny, jako ohromná mořská vlna, s vysokým hřebenem, vrhající vpřed skřety a trolly se zdviženými sekerami.
Draci vstali, aby je přivítali, dragonýři u jejich boků se přikrčili a připravili se. V mezerách mezi draky stáli legionáři a klanoví bojovníci. Podél celé barikády zvonila ocel a přehlušovala řev trollů a rachot bubnů. Brzy se ozval válečný kontrapunkt, křik zraněných mužů, jekot umírajících skřetů a občasné ostré vzteklé zasyčení ohromné wyverny. Pach strachu, krve a čpícího potu stoupal k nebesům.
Tři trolli došli k barikádě a vrhli se na Bazila Zlomeného Palcáta. Vedla je nachová bestie s ohromným obvodem dolních končetin, která čile kráčela a překvapivě rychle se rozmachovala. Veliká sekera zasvištěla a byla by Bazilovi usekla levou přední tlapu až u ramene, ale zelený drak v poslední chvíli uskočil a ostří sekery se ponořilo do kmene stromu pod ním.
Když se Ecator v odpověď mihl dopředu, zachvěl se životem. Troll sotva stačil zvednout štít a bílé ocelové ostří mu ho rozštíplo. Troll nemohl sekeru uvolnit. Bazil mu jednou tlapou šlápl na bránici a odkopl ho. Uvolnil Ecator právě včas, aby stačil vykrýt ránu mečem, kterým na něj dotíral troll vpravo.
Hnědožlutý troll s mečem byl rychlý, máchl zbraní zpět v dobře nacvičeném obratu a Bazil byl nucen uhnout a odrazit ho štítem. Ocasním palcátem tvrdě klepl o trollovu přilbu, ale těžce oddychující stvůra ho stále tlačila zpět a vylezla na barikádu.
Pak Ecator prolétl a řízl zepředu. Troll zahlédl záblesk oceli, vrhl se stranou a drakův meč se zabořil do dřeva.
Troll s mečem s ohavnou radostí zalapal po dechu a sekal do draka, který rány odrážel štítem. Pak se Bazilovi konečně podařilo zasáhnout protivníka ocasem do obličeje a ten se zasténáním klopýtl dozadu.
Drak zuřivě tahal Ecator, ale ostří se zabořilo hluboko do čerstvě poraženého kmene a nechtělo ven. Bazil hlasitě hekal, jak za něj rval.
Zleva přišel druhý troll s mečem. Přiblížil se příliš drze a podíval se dolů, kam šlápnout, a v tu chvíli ho Bazil praštil štítem do obličeje a srazil ho na kolena.
První troll s mečem se sbíral, ale tmavě nachový troll mezitím konečně vytáhl svou ohromnou sekeru a s výkřikem se vrhl přímo na Bazila.
Relkin proběhl dopředu a trefil stvůru šípem těsně pod oko. Troll zasykl, ale jenom potřásl hlavou a pokračoval, rozpřáhl se na Relkina ohromnou nohou a jen o vlásek ho minul. Když se ho troll pokoušel srazit štítem, dragonýr mu rozpáral mečem tlustou kůži, chránící Achillovu šlachu.
Jak Relkin skočil, zavadil o dračí stehno a dopadl na všechny čtyři. Snažil se vytáhnout meč, který mu zapadl do mezery mezi dva stromy.
Troll se na něj pokusil dupnout, ale drak ho srazil zpět. Rozmáchl se tedy sekerou tak, že hvízdla těsně nad ležícím Relkinem a Bazil odtančil zpět.
V mžiku se přihnali dopředu tři legionáři ze 322. a zasáhli trolla se sekerou do boku oštěpy. S výsměšným řevem kousek couvl, oštěpy zlámal a vyrval je z necitlivého masa.
Pak udělal prudký pohyb a udeřil rukou legionáře, který se odvážil příliš blízko, když se ho pokoušel zasáhnout mečem. Voják upadl na záda a troll vítězně zařval a rozťal ho vedví, od krku až k rozkroku.
Jeho přátelé vykřikli hněvem a vrhli se na trolla, ale ten je odpálkoval štítem. Chystal se je za jejich ukvapenost zabít a byl by to udělal, kdyby ho kdosi zleva nevyrušil. Zelený Purpur se vyklonil z vlastního postavení, strčil do trolla a donutil ho nemotorně uskočit, takže ztratil rovnováhu. Troll těžce žuchl a pak sjel po vnější straně barikády a dole rozmáčkl jednoho skřeta.
Zelený Purpur obrátil pozornost zpátky k okrovému trollovi, kterého měl před sebou.
S usilovným hrozným syčením Bazil konečně vytrhl Ecator a rozmáchl se k útoku na svého trolla s mečem, který se už blížil. Čepele zazvonily a z oceli odlétly modré jiskry. Bazil zatlačil ramenem a troll ztratil rovnováhu. Když udělal krok zpět, drak ho sekl a uťal mu paži v lokti. Trollův výkřik přerušil úder ocasního palcátu. Jak se stvůra svalila dozadu,

zkropila okolí černou krví.
Bazil se otočil, aby se postavil dalšímu žlutohnědému trollovi, a uvědomoval si přitom, že po vnější straně bariéry už lezou dva další. Relkin se skrčil před ním a vystřelil. Šíp narazil do trollí přilby. Pak se dragonýr rozmáchl mečem.
Troll se po chlapci ohnal, ale minul. Odvrátil se a Bazil ho napadl Ecatorem. Troll jen tak-tak odrazil bodnutí svým štítem a pak se rozmáchl shora, což zase vykryl štítem Bazil. Udeřili znovu, zbraně řinčely a odlétaly od nich jiskry. Dva trollové se sekerami už byli skoro u nich a za nimi šli další. Přicházeli i skřeti, kteří cítili drakovo zoufalství.
Bazil se rozmáchl, Ecator narazil na trollův meč, ale k cíli se nedostal. Na tohle nebyl čas!
A pak se žlutohnědý troll zastavil, mrtvý uprostřed pohybu. Bazil na něj okamžik zmateně hleděl, než si všiml šípu, který stvůře trčel z oka. Mrtvola se nehlučně překotila dozadu, spadla z barikády a cestou srazila i trolly se sekerou, takže se skutáleli dolů.
"U ssstarých bohů dračí vlasssti, občasss je dragonýr docela užitečný!" řekl přes rameno. Relkin měl příliš práce s novým navíjením tětivy, což bylo se šikovnými cunfshonskými převody možné udělat daleko rychleji než u běžné kuše.
Na barikádu se přes padlé trolly vydrápal další roj skřetů s očima planoucíma tmavým pitím. Rozběhli se s tasenými meči, připravení přetnout drakovi kolenní šlachy a nechat ho bezmocného.
Bazil bystře ustoupil, rozmáchl se štítem a smetl stranou první tři. Vzápětí zazpíval Ecator a vzduchem letěly hlavy dvou dalších. Jiný skřet klesl na kolena, kašlal a z hrudi mu pevně trčel Relkinův šíp.
Mezitím se první troll se sekerou posbíral na nohy a znovu se vydal na barikádu. Relkinovy šípy mu trčely z hlavy a ramen, ale ty byly chráněné koženou zbrojí a tlustou trollí kůží. Zjevně trolla nezastavily.
Další trolli k nim buď právě mířili, nebo vstávali. Byli tu muži v černých gladiátorských oděvech žoldáků z Padmasy, shromažďovali skřety a hnali je do svahu. Přicházela jich mohutná, zuřivě křičící vlna.
Řada bojovníků klanu se s nimi utkala štít na štít, pomocí kopí a mečů. Klan Wattel nebojoval s přesností argonathských legií, a i když se legionáři ze všech sil snažili udržet čistou linii, pro bojovníky z klanu bylo obtížné se tak ukáznit. Napájel je dávný pramen čiré zuřivosti, což bylo typickým rysem rodu. S jejich meči pršelo na skřety ocelové krupobití a z očí jim promlouvala smrt.
Skřeti postupovali, přelézali hromady těl nakupených podél vnější strany barikády. A klanoví bojovníci tu a tam zakolísali pod smrtelnou ránou a přepadli a skutáleli se dolů dovnitř. Bitva zuřila dál, živena počtem nepřátel a strašlivou silou, kterou probudilo černé pití.
V jednom místě trolli protrhli linii mezi Alsebrou a Chamem. Dostali se na vrchol hromady těl a prošli mezi bojovníky tak, že prostě pošlapali každého, kdo se jim dostal do cesty. Trolli začali slézat vnitřní stranu stěny. Zdrželo je deset legionářů ze 322., ale bylo jasné, že brzy prorazí a za nimi se rojili skřeti, chystající se trhlinu využít. Legionáři hodili kopí a ustoupili. Trollové přicházeli.
Klanové trubky svolaly muže z firdu a fird se vyřítil dopředu do otvoru, muži se hemžili mezi obrovskými trolly, podráželi jim nohy a kopali je.
Skřety se podařilo zahnat, ale trollové byli pro muže příliš těžkým oříškem. Alsebra zleva a Cham zprava se jim ze všech sil snažili pomoci, ale oba museli stále odrážet útoky jiných stvůr před sebou. Fird byl nucen na trolly zaútočit a uzavřít průlom, což byl krvavý, hrozivý úkol. Než trolli podlehli, mnoho mužů pobili, pošlapali, rozdrtili, a dokonce i rozervali vedví. Nakonec se mužům přece podařilo proděravět jim koženou zbroj i silnou kůži a kopí jim pronikla hluboko do těl, ale ještě předtím odvedli na firdu vražednou práci.
Mezi trolly jeli muži, zamračení válečníci, žoldáci z celého světa, kteří sloužili temné moci Padmasy. Byli vyšší a silnější než skřeti, měli vlastní meče a kopí. Hledali jakoukoliv příležitost prorazit obrannou linií a dostat skřety skrz. S těmi neměli argonathští žádné slitování.
Jeden z nich, oblečený v černé kůži a oceli, skočil vedle Bazila, který si držel od těla dva trolly s meči.
Zaútočil na něj legionář ze 182. a meče zařinčely. Relkin vystřelil a zasáhl skřeta, který už se chystal vpadnout legionáři do zad.
Relkin tasil a sekl do dalšího skřeta, který k němu přiskočil. Skřet se skácel a dragonýr se ohlédl a uviděl, jak legionář padl a z úst se mu řinula krev. Muž v černé kůži z něj vytáhl čepel a postavil se Relkinovi.
Nebyl čas přiložit šíp, Relkin zaútočil mečem. Muž byl veliký, o hlavu vyšší než Relkin a podle toho i silný. Po třech úderech Relkin cítil, jak mu tuhne paže. Muž do něj vrazil, štítem o štít, a dragonýr málem spadl.
Manuel se naklonil a vystřelil, ale jeho šíp se odrazil od nosního krytu mužovy přilby. Žoldák zavrčel, máchl mečem stranou a Manuel upadl, lehce zasažen na pravé noze. Tímto útokem si ale žoldák odkryl bok a Relkinova čepel tam byla vzápětí. Muž otevřel ústa a při pohledu na krev, která se mu valila z boku, zuřivě vykřikl. Tvrdě praštil Relkina štítem do štítu a znovu odhodil lehčího mladíka dozadu. Byl zraněný, ale nijak ho to nezastavilo. To byl běžný účinek tmavého pití. Muži skoro necítili bolest a bojovali jako šílení, ale často zapomínali na obranu.
Žoldákův meč zasvištěl dolů a Relkin ho jen tak-tak odklonil. Ruku měl už jako z olova. Jeho soupeř byl příliš silný a příliš rychlý. Dragonýr věděl, že další ránu už neodrazí. A pak se z boku naklonil nějaký legionář, jeho kopí zasáhlo cíl a žoldák s posledním povzdechem padl dozadu. Přes jeho tělo lezli skřeti. Boj zuřil dál. Zelený Purpur se silným heknutím zvedl jakéhosi trolla a oběma rukama ho odhodil. Letící troll jednou nohou srazil řádku skřetů a s bouchnutím přistál zadkem na uříznutém kmenu.
"Aha, vidím, že už jsssi zassse ztratil rozvahu!" sykl na Zeleného Purpura Bazil.
Divoký drak bojovně zařval, zaduněl křik dračího vládce z Ostrých hor. Trollové i muži se v mžiku přikrčili a couvli od něj.
Bazil zaburácel divokému draku na pozdrav a Ecator zazpíval vzduchem, rozštípl přilbu jednoho trolla s mečem a srazil bestii dozadu na smečku skřetů a mužů.
Nepřátelé stále přicházeli, ale obránci drželi vrchol barikády, fird smíchaný s ostatními, a všichni se vzájemně

povzbuzovali výkřiky radosti a vzdoru. V neúnavných rukách svírali meče, máchali jimi a sráželi nepřátele jako hrdinové na nějaké staré malbě určené bohům války.
Během následující hektické půlhodinky Relkin od několika různých skřetů schytal ránu do přilby, kolenem do slabin, sečnou ránu do ramene a tvrdý úder do zubů. Musel přiznat, že je boj čím dál drsnější.
Swane šel k zemi, když ho nějaký skřet praštil zezadu, ale zachránil ho zákrok několika mužů z firdu, kteří teď byli blízko a pomáhali unaveným mužům svého kmene i legionářům. Swane se brzy zvedl a bojoval dál po boku Vloka.
Rusp byl těžce raněn. Vlok byl taky zraněný, ale ne těžce. Cham a Anther utržili menší rány. Zelený Purpur si poranil pěst, když jí jednomu trollovi proděravěl hledí. Bazilovi na jeho zvláštní ocas šlápl troll a další ho do něj bodl. Všem drakům trčely z joboquinů i z kůže nesčetné šípy. Zůstali však nezkrocení.
A pak poprvé intenzita bojů trochu poklesla. Zuřivost z tmavého nápoje začala opadat a skřeti pocítili únavu.
Skřeti měli strašlivé ztráty, nejméně desetina z nich se tu válela po zemi. Ležela také skoro pětina trollů a většina jich byla mrtvá. Oheň v jejich očích už neplál, ale sotva blikal.
Nepřítel zakolísal.
Klanový náčelník Ranard utržil ve víru boje lehčí rány a pár pohmožděnin, ale uvědomil si to zakolísání a vycítil, že se proud bitvy otáčí. Vyzval fird, aby přešel do útoku.
Ve stejném vteřině se ozval Eadsův stříbrný roh a jeho výzvu převzaly další. Zněl rozkaz k útoku a legionáři, draci i dragonýři přeběhli vrcholek barikády, s klanem Wattel v patách, a pustili se do ustupujícího davu skřetů.
Draci zasahovali tvrdě a těžce. Další čtyři trolli padli do prachu. Jeden z nepřátelských velitelů v té vřavě uvízl, jeho koně obklopili šílení skřeti. Alsebřin meč Undaunt opsal oblouk a uťal mu hlavu. Muži z firdu po boku osadníků od jezera Bur a dobrovolníků z Kohonské selské jízdy se rozběhli pod barikádu a v nastalém chaosu sráželi skřety, koně, a dokonce i trolly.
Náhle se skřeti dali na útěk, jejich odvaha se prudce ztrácela, jak jim v krvi přestával kolovat tmavý alkohol.
Následovaly je šípy a kopí a pak muži z klanu Wattel vítězně zavyli a vrhli se za nimi. Tím byla porážka nepřítele dokonána, hnali vyděšený houf dolů Dělícím údolím a v běhu jej sráželi po stovkách. Vrčící trollové, příliš unavení, než aby mohli běžet, zůstali na místech a hromadně umírali, probodeni kopím nebo skoseni dračími meči.
KAPITOLA 59
Zbytek dne byl strašidelný, mučivý čas. Slunce se jen občas objevovalo mezi vysokými mraky. Lomoz války nahradilo podivné ticho. Kapitán Eads se vyburcoval k pojištění jejich vítězství. Ti nejméně poranění talionští jezdci nasedli a s podporou jednotek legionářů a lučištníků pronásledovali prchajícího nepřítele. Pokrčením ramen odbyli únavu z bitvy a hnali se za nimi až k jižnímu konci jezera Wattel.
Zjistili, že nepřátelská armáda je zjevně rozdrobená, a nechali její zbytky prchat v hrůze údolím řeky Kalens. Vzali několik zajatců a přivedli je s sebou k výslechu.
Mezitím v místě bitvy, kolem barikády, celé odpoledne a do noci pokračovala smutná práce, pohřbívání mrtvých a ošetřování zraněných.
Stovky rodin na území klanu Wattel už nikdy neuvidí své muže. Pro muže z firdu a armády bylo dohromady vykopáno více než čtyři sta hrobů. Další stovky byly zraněny, mnozí vážně. Ze sta jedenácti mužů od jezera Bur jich na bitevním poli zemřelo plných padesát. Z devíti žen, které byly odvedeny jako poslové, byly dvě zabity, nalezeny s nepřátelskými šípy v zádech.
Byly tu i další ztráty. Ve 109. dračí vykrvácel z rány mečem do břicha Rusp. Malý Jak vzlykal nad tělem svého draka. V 66. dračí byl trollí sekerou zabit mrštný zelený Oast. Navíc tu byli tři mrtví dragonýři, Jin a Tunu z 66. a Bryon ze 109., kterého bodl do srdce skřet. Alsebra teď byla bez dragonýra. Pak v pozdním odpoledni ztratil 66. oddíl svého velitele, když dragonýr Mescual podlehl svým zraněním.
Rovněž bylo pohřbeno mnoho legionářů, sedláků a lučištníků, mezi nimi kapitán Senshon ze 322., poručík Grass z Talionské lehké jízdy, seržant Quertin a seržant Jist.
Téměř všichni měli nějaká poranění. Předáka Startera bodli do ruky a sekli do zad, do nohou i do rukou, ale zůstal na nohou a s mnoha obvazy vesele procházel mezi muži a zvedal jim náladu, kdekoliv se ukázal.
Dračí vůdce Turrent měl skoro sedřenou kůži z obličeje a zřejmě i zlomenou ruku. V jedné tlačenici ho lehce pošlapali a nikdo nevěděl, jestli to byl troll nebo drak. Stěžoval si, že mu od chvíle, kdy ho srazili k zemi toporem trollí sekery, zvoní v uších. Pro jednou nebyl dračí vůdce schopen prosazovat svoje požadavky na vyleštěnou ocel i mosaz veškerého vybavení. Po pravdě řečeno, neměl na podobné věci ani pomyšlení. Ruka ho opravdu silně bolela.
Relkin měl ovázané čelo, kam ho zasáhli někdy během vítězného útoku, možná konečkem dračího ocasu, možná šípem. Taky mu zavázali dvě rány na levé noze a přiložili mu placku na obrovskou pohmožděninu nad loktem pravé ruky. Všichni dragonýři utržili sečné rány a byli v obvazech. Všichni byli sklíčení osudem Ruspa a Bryona.
Pro Ruspa a Oasta zapálili obrovské pohřební hranice a zbylí draci se shromáždili ve volném kruhu kolem plamenů. Nebylo tu pivo, ale draci přece zpívali svůj žalozpěv pro mrtvé. Jejich hlasy se rozléhaly nocí do dálky a ti, kdo je slyšeli, užasli.
Klanový náčelník Ranard zaslechl ten zvuk ve svém stanu, kde se mu dcera Eilsa starala o rány. Udiveně vzhlédl, protože hlasy draků byly dobré a mocné a nelidské, nepodobaly se ničemu, co kdy dřív slyšel. Eilsa na okamžik vyšla ven a vrátila se s očima rozšířenýma údivem.
"Není to tak překvapující, dcero," řekl. "Pomysli na vlka, který ztratí družku nebo člena smečky. Vlci naříkají pro své mrtvé. Draci jsou také šelmy a chytřejší než vlci."
Ranard si lehl zpátky na lůžko. Po pravdě řečeno, doléhal na něj věk. Měl ošklivou bodnou ránu v nadloktí a řeznou po straně krku. Ale co mu opravdu vadilo, byla dvě polámaná žebra na pravém boku a strnulost, kterou cítil v nohách. Měl dojem, že by už neušel ani míli.

Nikdy neviděl takovou bitvu. Byl si jistý, že vzpomínky na ni ho budou pronásledovat po zbytek života. Viděl hrůzy, které by se pod sluncem nikdy neměly stát.
V srdci měl velkou tíži, pro mrtvé z firdu i z vojska. Padlo jich mnoho, víc než ve kterékoliv jediné bitvě v historii klanu. Ale čest klanu Wattel bude zářit navždy. Ranard ucítil záblesk hrdosti. Je tu však tolik matek a vdov a synů, které bude muset navštívit. Budou plakat, jejich oči ho budou obviňovat a on s tím bude muset žít. To byla odpovědnost válečného náčelníka, vysvětlovat truchlícím, že neměli jinou možnost, že museli nepřítele porazit, jinak by tu nebyl žádný klan Wattel.
Pohledem utkvěl na tváři své dcery, tak krásné, tak soustředěné na obvazy, které řezala. Ta bitva jí něco navždy vzala. Něco bláznivého a stříbřitého a mladého bylo pryč, nahrazeno železem, ocelí a tvrdostí.
Když mu měnila obvazy, neříkala skoro nic. Naštěstí krvácení z krku ustalo a zásah chirurgů nebyl nutný.
Eilsa sama se ocitla v boji dvakrát a zasadila zuřivé údery hrubým, čtvercovým štítům skřetů, kteří si mysleli, že ji dostanou, když došlo k průlomu v linii firdu.
Usekla ruku jednomu, který ji popadl za nohu, a vzpomínala na hrůzu, kterou v tom okamžiku cítila. Ale padnout do zajetí a nechat se skřety odvléct by znamenalo mnohem větší hrůzu, a nekonečně dlouhou.
Kuchaři zapálili ohně a uvařili kotle pšeničných nudlí, které podávali s pórkem pečeným ve žhavém popelu a vínem přineseným ze sklepů Wattelského hradu.
Když se kapitán Eads vrátil z pronásledování, draci už skončili svou píseň a většina mužů spala. Rychle pojedl a zamířil do Ranardova stanu.
Ranard se nadzvedl a posadil se. Eilsa přivedla kapitána dovnitř a ukázala mu skládací stoličku naproti Ranardova lůžka.
"Jméno Wattel bude žít v mém srdci navždy," řekl. "Vaši lidé dnes bojovali opravdu hrdinně. Mí muži i já vám mnoho dlužíme."
"Děkuji vám, kapitáne, za pěkná slova. Klan Wattel stál pevně, navzdory ceně, kterou zaplatil."
Eads zachmuřeně přikývl: "Dobře o ní vím. A zaplatili i mí muži - a nezapomínejme na draky. Byl to opravdu krutý boj."
"Nikdy jsem neviděl krutější."
"Bojím se, že pro mé muže to nebude poslední bitva tohoto tažení. Musíme co nejrychleji dál."
Rány nezatemnily Ranardovi rozum: "Mluvíte o Arneis?"
"Ano. Musím tam muže i draky co nejrychleji dostat. Ráno zamířím ke Kohonskému průsmyku. Prosím vás o svolení nechat uprchlíky ve vaší péči. Jen by nás zpomalili."
"Máte v plánu připojit se na druhé straně k armádě legií?"
"Pokud budu moci. Bude tam potřeba každé ruky s mečem. Bojím se, že došlo k nejhoršímu. Nepřítel musí být zastaven tam, převaha bude hrozivá."
Ranard potlačil první reakci. V mučivém zápase spolkl, co chtěl říct, a odříkal jen fráze, že doufá v bezpečí Eadse, jeho mužů i draků.
"Uprchlíky samozřejmě přijmeme. Kéž vás Velká Matka chrání a dá vám zvítězit."
Brzy nato Eads odešel a Ranard zůstal s podivně zmučeným srdcem. Do Arneis vedlo několik cest. Tu nejkratší ze všech znal jen Ranard a dva další žijící muži klanu. Bylo to největší z klanových tajemství z dávných dob. Ranard se nedokázal přimět, aby ho vyzradil, i když si hluboce přál pomoci Eadsovi a jeho mužům. Skrytý vchod k Šerým schodům byl jen pět líg odsud, dole v hloubce, začínal u podzemní řeky Eferni, která se vlévala do jezera Danding v Arneis, na opačné straně masivu hory Livol. Ale říct to jiné živé duši než svému nástupci byl neodpustitelný zločin a Ranard k tomu nenašel odvahu.
KAPITOLA 60
Ráno provedl kapitán Eads rychlou inspekci mužů a draků. Přestože z hloubi duše toužil vyrazit co nejrychleji, uvědomil si, že den odpočinku je zcela nezbytný. Všichni byli příliš unavení, příliš bolaví, příliš potlučení, aby mohli pochodovat ještě tentýž den.
Byli asi čtyřicet mil od Kohonského průsmyku a z průsmyku to bylo dalších čtyřicet mil do údolí Dandelinu v Horní Arneis. Eads se vrátil do svého stanu, aby si prohlédl mapu cesty a připravil plán pochodu.
Relkin vstal pozdě, nakrmil draka a přinesl vodu, přestože cítil každý sval. Pravá ruka ho bolela a modřina nad loktem už zfialověla. K ranám na noze si přiložil vatu nasáklou sugustem a zasykl při bodavé bolesti. Když skončil se svými ranami, obrátil se k Bazilovým a vyměnil tucet velkých obvazů na dračí kůži. Navzdory koženému joboquinu, kroužkové košili, náprsnímu pancíři, loketníkům, chráničům stehen i kolen drak dostal co proto. Hlavně měl ošklivé rány na ocasu. Relkin je pečlivě vyčistil sugustem a potřel medem. Bazil zůstával tichý, i když Relkin cítil, že je zelený drak něčím zaujatý. "Pořádný boj," bylo však jediné, co řekl.
Když Relkin skončil, Bazil zvedl svůj velký meč Ecator,. popadl brusný kámen a začal zpracovávat ostří. Meč prošel bojem nedotčený. Relkin znovu a znovu žasl, jak mohl Ecator procházet jednou bitvou po druhé bez jediného vrubu na lesklém pásu bílé oceli. V mečí opravdu přebýval divoký a dokonalý duch.
Všude vládla zkáza. Oba jejich štíty byly pořádně rozsekané. Na svém vlastním meči měl vruby a jeden 7. Bazilových ocasních palcátů se zlomil těsně pod hlavicí. Bazilova přilba byla proražená.
Relkin dal poničené věci na hromádku, aby je mohl odnést kováři k opravě.
"Měl jsssem Russpa rád," zamumlal najednou Bazil. Relkin se ohlédl na draka, jejich oči se na okamžik setkaly a pak šel dál.
Tábor byl tichý. Dokonce i Zelený Purpur byl zesláblý, podrobil se, a dokonce vycházel vstříc Manuelovi, který mu ošetřoval ošklivou sečnou ránu dole na zádech.
"Tak co, Relkine," řekl Manuel o chvilku později, když plnili džbány na vodu. "Pořád ještě věříš ve staré bohy?"

"Ano, proč ne?"
"Myslíš, že starý Asgah teď odevzdává duše našich druhů Gongoví v jeskyních mrtvých?"
Manuel měl překvapivě dobrý přehled. To všechno ty přečtené knihy, vážně si pomyslel Relkin. On sám neměl od doby, kdy skončil třetí rok ve vesnické škole, na knihy nikdy dost času. Naučil se číst a počítat a to stačilo.
"Ano, asi ano. Kam jinam si myslíš, že by šli?" Manuel se usmál: "Samozřejmě do náruče Velké Matky."
Relkin se odvrátil. Opravdu starý Gongo existuje? Monstrum s osmi hlavami a sedmatřiceti rukama? Žije v jeskyních pod světem a vládne duším mrtvých, pokud si některou z nich nevyzvedne přímo jeden z bohů vyššího světa?
Nebyl způsob, jak si ověřit, jestli je Gongo opravdu tam
dole, pod královstvím trpaslíků, hlouběji než číhači. Relkin
se cítil nepříjemně. V porovnání s Velkou Matkou vypadal
starý Gongo náhle barbarsky, a dokonce bizarně. Jak by tam
někde pod hlínou mohlo doopravdy existovat něco takového?
Hlavou mu proběhla slova litanie. "Matka prochází námi všemi, navěky věků."
Relkin pomyslel na starého Caymа, svého nejoblíbenějšího boha. Zasáhl Caymo do boje? Zdálo se, že ne. Byla to pekelná a zatraceně dlouhá bitva a na konci vyrazili před barikádu a obrátili skřety na útěk. Udělali to oni sami. Starý Caymo neudělal vůbec nic. A jestli přece jenom zasáhl, dovolil, aby spousta mužů zbytečně zemřela. Relkin viděl, jak kopali hroby, stovky a stovky hrobů. Pokud starý Caymo odpovídal svým uctívačům, proč nechal umřít starého Ruspa nebo Bryona?
Relkinovi to připadalo nesmyslné. Hněval se na boha i sám na sebe, že tak tvrdohlavě lpí na takové zastaralé víře.
Půjčil si vozík, aby mohl odvézt štít a přilbu ke kováři, a když ležely v řadě věcí, které čekaly na kovářovu práci, vzal si luk a vyšel do vřesoviště lovit a být chvilku sám.
Pohyboval se pomalu, nohy měl unavené a jaksi bolavé. Zahlédl na vřesovišti králíky. Bohužel, králíci ho taky zahlédli a zmizeli v doupatech, jen co se přiblížil na dostřel.
Vyhlédl si místo na vrcholu malého pahorku porostlého vřesem, odkud měl pod kontrolou půlkruh s deseti králičími norami. Schoval se ve vřesu a čekal.
Králíci byli opatrní, ale taky měli hlad. Za chvíli začaly z nor krátce vykukovat nervózní hlavičky a vzápětí zase mizely. Po několika zkusmých pohledech se vynořili celí králíci a potulovali se trávou pod písčitým břehem. Konečně se jeden z nich zatoulal na dostřel. Relkin čekal. Nechtěl ho minout a nechtěl, aby se zraněný králík vrhl do díry a umřel pod zemí.
Králík se přiblížil, ale Relkin si pořád nebyl úplně jistý, že ho zabije. Konečně udělal králík poslední skok jeho směrem. Relkin namířil a chtěl vystřelit, ale králík sebou náhle škubl, zakňučel a padl, přišpendlený k zemi jiným šípem.
Z vřesu se vynořila postava v oděvu klanu, sebrala králíka a vytáhla z něj šíp.
Relkin vstal, rozhořčený a naštvaný, a chystal se zaklít, když uviděl, že je to Eilsa, dcera Ranardova.
"Ach, u starých proroků," řekla překvapeně, "vyděsils mě." Pak si všimla luku, který držel v rukách: "Taky jsi na něho mířil?"
Jeho stížnosti se náhle vypařily.
"To je asi dneškem. Vyčerpali jsme si štěstí včera."
"Vybojovali jsme veliké vítězství. Proč se cítím tak mizerně, Relkine?"
Takže už dosáhla toho bodu. Relkin se v duchu trpce usmál. Byla připravena k boji. Prostě jen nikdy předtím neviděla tolik umírání.
"Je to tak vždycky, když dojde k velkým ztrátám. Všechno pak vypadá nesmyslně. Když jsou všichni mrtví, co záleží na tom, kdo vyhrál bitvu? Ale za chvíli se to ztratí a ty si vzpomeneš, že jste chránili spoustu nevinných lidí, které chtěl nepřítel použít k chovu skřetů. A vzpomeneš si na všechny ty věci, které jsi u nepřítele viděla, a budeš vědět, žes musela bojovat, i kdyby to stálo život každičkého z tvých přátel. I kdyby to stálo tvůj vlastní život."
Chvíli mlčela.
"Myslím, že máš pravdu, Relkine. Cítím žal nad ztracenými, ale taky hrozné zadostiučinění, že jsme zničili ten dav strašlivých skřetů a těch nestvůrných trollů."
"Nejen trollů a skřetů," prohlásil Relkin rozhněvaně. "Pro nepřítele bojuje i spousta mužů. Kapitán Eads a jezdci několik žoldnéřů zajali. Vyslechnou je. A pak je pověsí."
Eilse zahořely oči: "Já bych je spálila na hranici."
Relkin přikývl. Tohle byla stará Eilsa. "Nikdo nemiluje muže, kteří bojují pro nepřítele. Ale oběšení je čistý způsob. Tak se to dělá v legii."
Nakrčila nos: "V klanu Wattel popravujeme jenom usvědčené vrahy. Ale nevěšíme je. Kleknou a položí hlavu na kámen v Zeleném hradu a popravčí je setne sekerou."
Relkin cítil duch starého Gonga. Tihle Wattelové pocházeli ze starých časů, z dob Veronathu. Bylo to stále slyšet v jejich řeči.
"Potřebuješ králíka?" zeptala se Eilsa náhle. "Snad bychom se mohli pokusit dostat dalšího."
Relkin se podíval na černé díry v písčitém břehu. "Ne, nepotřebuju ho. Dneska bude na večeři hovězí. Viděl jsem, jak vyváděli z vašich stád několik býčků."
"Ano," řekla hrdě, "můj otec nařídil uspořádat večer hostinu. Chtěla jsem králíka, abych mu udělala pečeni; otec miluje dobrou králičí pečínku. A víš, že nám bude ctí uvítat tě na slavnosti, jestli přijdeš."
Relkin zůstal zaražený, na taková pozvání nebyl zvyklý.
"Bude mi ctí, opravdu, když budu smět usednout u vašeho ohně. Ale víš jistě, že to ostatní přijmou? Třeba tvůj otec. Jsem jenom dragonýr. Nedal by přednost tomu, kdybys vyhledala poručíky z dobrých rodin s pozemky v Aubinasu, Eilso, dcero Ranardova?"

Zasmála se: "Poručici mě nezajímají. A obzvlášť mě nezajímá poručík Apteno ani všechny jeho pozemky v Aubinasu. Můj otec je moudrý muž, Relkine, a vždycky přivítá válečníka stejně odvážného, jako je on sám."
Společně kráčeli vřesem a suchou roklí s příkrými stěnami. Šli a mluvili o světě a o tom, jak by žili, kdyby byli "svobodní". Pro Relkina byla svoboda velice hmatatelnou věcí, která se před ním rýsovala za sedm let. Pro Eilsu to byla daleko mlhavější, těžko představitelná věc, i když po ní toužila právě tak silně.
Rokle se otevřela do kruhové prolákliny s kalným tmavým jezírkem uprostřed, které bylo zarostlé plevelem, ale přesto se stalo domovem spolku výřečných žab. Na protějším břehu uviděli další králíky, ale nijak se nesnažili dostat se k nim. Byli šťastní, že mohou jen tak sedět na větších trsech trávy, žvýkat stébla a povídat si.
Eilsa, dcera Ranardova, si s tímhle dragonýrem ráda povídala. Cítila, že tak mezi nimi nic nestojí. A navíc ji zaujal jeho názor na "osud".
"Máš pravdu, Relkine. Řekls, že přežijeme, a přežili jsme. A teď půjdeš do Arneis a tam najdeš svůj osud."
Zasmál se: "Podle všeho, co vím, to bude prostě znamenat, že se dostavím na nějaké bitevní pole v Arneis a tam zemřu. Občas si myslím, že je to celé jenom hloupost."
"Neříkej, že umřeš tak brzo," řekla. Relkin viděl, že si o něj dělá starosti, a srdce mu vylétlo vzhůru. Na Eilsu mezitím dopadl náhlý strach, že ho tak brzy úplně ztratí. Ráno odejde na východ a nechá ji tady. A za pár dní může už ležet mrtvý na bojišti. Věděla, že ji to zničí. Už nikdy nebude znovu milovat.
Otřásla se. Je dcerou náčelníka klanu, nemůže se vdát z lásky, nemůže "udělat vlastní chybu", jak se žertem říkávalo.
Procházeli se pískem a vřesem pod jasnou oblohou a Eilsa pro tu chvíli vyhnala z mysli své obavy a jen se prostě těšila z těch okamžiků. Procházeli se a mluvili o svém životě. Vylíčila mu co nejlépe život wattelské princezny. Smáli se spolu při popisu jejích učitelů na hradě Wattel, starého matematika Rimmeera a slečny Gimbrel, která je učila jazykům a dobrým způsobům. A vyprávěla mu o nemravné, ale báječné babičce z matčiny strany, která se při zimní slavnosti vždycky lízla a vykládala sprosté vtipy. A pokud by člověk věřil všemu, co slyšel, zacházela ještě dál.
Potom mluvila o svých přátelích, jako o Silvě, která s ní byla od malička. A o starém řezbáři Rufusovi, který jí odjakživa vyřezával hračky. A pak mu řekla vtip, který slyšela o Edonu Norwatovi, nezralém mladíčkovi, za kterého se měla někdy během příštích dvou let provdat.
Při té myšlence oba smutně ztichli, uvědomili si, jak je jejich láska beznadějná.
Eilsa věděla, že i kdyby tohohle chlapce doopravdy milovala, nemohla by s ním žít. Už byl ženatý s legií, na dalších sedm let, a s drakem na zbytek života. Draci se mohli dožít i víc než čtyřiceti.
Ne, bylo to nemožné.
Chvilku v duchu přemítala, jestli právě proto není Ranard k téhle známosti tak lhostejný, protože ví, že Relkin odejde za hory a nejspíš už se nikdy nevrátí. Dobře věděla, jak je Ranard prohnaný! A znal povahu své dcery. Spočítal si, že to skončí takhle?
Relkin jí vyprávěl o městech v říši Ourdh, která viděl, o městech kypících životem, s velikými ulicemi, které běží celé míle a jsou tak plné vozů, až se dusí. Jak se řeky hemží malými čluny. A jak se nad tím vším rýsují pyramidy zigguratů nesčetných dávných náboženství, která tam vládla davům. Eilsa na chvíli zapomněla na všechno ostatní a představila si ty ohromné zigguraty. Slyšela o nich mnohokrát, byly to největší lidské stavby na celém světě.
Náhle jejich idylu roztříštil podivný drsný výkřik, který zazněl vpravo za nimi. Otočili se a přikrčili, když jim těsně nad hlavou přelétl orel, stočil se nad jezírkem, obrátil se zpět a velmi nízkým letem zamířil znovu k nim. Relkin natáhl kuši a přiložil šíp. Zvedl ho, ale nezamířil.
Sotva si stačil uvědomit, že na orlovi je cosi podivného, když se dolů přes hřeben za jezírkem střemhlav snesl mnohem větší pták nebo jakýsi létající tvor a rozlétl se přímo k němu. Křídla velikosti lodní plachty hlasitě bila do vzduchu a veliká hlava podobná krysí se stočila k nim. Dominovaly jí rudé oči, které zářily jako žhavé uhlí.
"Batrukh!" vykřikl Relkin a odstrčil Eilsu stranou, pak pečlivě zamířil a vyslal šíp přímo do hrudi stvůry, která se na něj právě shora vrhala.
Netvor mrazivě zavřískl vzteky a bolestí, změnil směr a začal stoupat, nad jezírkem nabral výšku a obrátil se zpátky k nim. Relkin už měl v drážce další šíp a kuši nataženou a připravenou. Pak ale v nejvyšším bodě stoupání batrukhovi selhala křídla, spadl jako kámen přímo do jezírka a s ohromným cáknutím zmizel.
Za okamžik se vrátil orel a přistával kousek od nich, pomalu mával křídly nad hlavou. Relkin viděl, že má pošramocená pera na ocase a některá z per na letkách. Batrukh na něj zaútočil ve vzduchu.
Relkin viděl ještě podivnější věc. Orel měl kolem krku kožený váček. Zahlédl jakýsi pohyb a byl by přísahal, že zahlédl nějakého maličkého ptáka, možná střízlíka, jak se oddělil od orla a mihl se nad zemí.
Orel zůstával klidný a tichý, křídla složená, a docela pokojně si Relkina a Eilsu ze vzdálenosti asi dvaceti pěti stop prohlížel. Relkin ještě žádného z těch velkých ptáků neviděl tak zblízka a kožený váček vyvolával spoustu otázek.
"Co to bylo?" řekla Eilsa a ukázala směrem, kam spadl batrukh. Na hladině rybníka pleskaly vlny.
"Batrukh, stvoření nepřítele. Jednoho jsem viděl v Ourdh, když jsme opustili město Dzu."
Ten chlapec viděl na svůj věk příliš mnoho příšerných věcí, pomyslela si Eilsa, dcera Ranardova. Svět za hranicemi Beku, kde prožila celý život, se náhle zdál nebezpečně hrozivý.
"Byla to dobrá trefa, Relkine."
Relkin pokrčil rameny: "Ale ne, Eilso, dcero Ranardova, řekl bych, že to byla docela snadná trefa. Letělo to přímo nade mnou, ani ne padesát stop daleko, a neměnilo to směr. Ty bys to zvládla úplně stejně. Viděl jsem, jak jsi střelila toho králíka."
"Ale přesto, tys našel jeho zranitelné místo."
"Možná na mě staří bohové přece jenom dávají pozor."
"Ten orel se chová tak divně."

"Myslím, že je poraněný."
"A co to má za koženou věcičku na krku?"
Velice opatrně se k orlovi přiblížili, ale pták zůstal úplně klidný.
Malý ptáček se vrátil. Chvilku poskakoval po zemi a pak se usadil ve vřesu, odkud Relkina sledoval velice pozorným pohledem malých černých oček.
Byl to nepochybně střízlík. Teď prolétl kolem něj, jenom pár palců před nosem. Ucukl. Už slyšel o agresivních střízlících, ale nikdy žádný nezaútočil na člověka.
Pak se střízlík usadil na vřesu jen kousek vedle a hleděl na něj. Z hrdélka se mu vyřinul velice rychlý příval zvuků, které se vůbec nepodobaly obvyklému zpěvu střízlíků. Relkin na něj hleděl a chloupky na krku se mu zježily, když z vřesu vylezla myš, postavila se na zadní nožky a upřela na něj druhý pár drobných korálkovitých oček.
Eilsa byla ohromená.
"Co jsou zač, Relkine?" zeptala se rozechvěle, skoro se zachichotáním. "To jsou tví přátelé?"
Relkin cítil, jak vyvaluje oči. Dvě drobná zvířátka se sešla. Mluvila spolu podivnými rychlými salvami zvuků, které se nepodobaly ani ptačímu zpěvu, ani pištění myši.
"Jsou očarovaní, jinak to není možné," couvla o krok Eilsa.
Myš k nim přikročila, naprosto sebejistě, zastavila se až těsně před ním. Znovu se posadila a vzhlédla.
Něco na těch očkách bylo, nějaká moc, které se nedalo odporovat. Relkin se sklonil a myš zvedl.
"Ne, Relkine, nesahej na to. Jsou to nějaké čáry. Ďáblova práce, dílo nepřítele."
"To si nemyslím, Eilso. Mám pocit, že tu myš znám."
Eilsa na něj hleděla. Mohl myslet jen na čarodějnictví. Už dřív se zmínil o elfech a čarodějkách, ale ve skutečnosti to považovala jenom za dragonýrovy historky. Teď to musí vzít vážně.
Znal tu myš. Jak? Odkud? Otázky se jí v hlavě množily. Střízlík mu slétl na rameno a úplně bez obav se tam usadil.
"Znám je, Eilso. Cítím to v kostech."
Zadíval se myšce do očí. Taková zářivá malá očka. Zářila jako naleštěné černé perličky, plul v nich skrytý pohyb, který mu chtěl cosi sdělit. Bylo tam něco, co se měl dozvědět. Hledal způsob, hleděl dychtivěji než předtím. Všechno se zatočilo a Relkin cítil, jak mu myšlenky odplouvají z hlavy, jako by usínal, až na to, že tohle nebyl spánek.
A pak, matně, ale neomylně, skrze předěl mezi nimi porozuměl "hlasu", který mu promlouval v mysli. Byl tichý a vzdálený, jako by volalo dítě z druhé strany ulice. Ale rozuměl mu a věděl, že to je samotná Královna myší.
KAPITOLA 61
Relkin se naráz probral k normálnímu vědomí. Čekal to, protože ho hlasy varovaly, ale pro Eilsu to bylo příjemné překvapení. Začínalo ji čím dál víc znepokojovat jeho mlčení spolu s faktem, že oba s myší vypadali jako vzájemně zhypnotizovaní, nehybné hlavy jen pár palců od sebe.
"Eilso," řekl, zavrávoral a natáhl k ní ruku. Sevřela ji a při tom dotyku dostala lehkou ránu. Myš tiše stála v jeho druhé ruce. Střízlík vyrazil nachytat si nějaký hmyz, ale neodlétal příliš daleko a občas se vrátil, aby nakrmil myš. Eilsa se při té prazvláštní podívané zachvěla.
"Mlčel jsi aspoň hodinu, Relkine. Jsi v pořádku?"
"Jsem v pořádku, Eilso, úplně v pořádku. Měl jsem pravdu. Znám tyhle tvory. Jsou to převzatá zvířata mých přátel, Velkých čarodějek Lessis a Ribely."
"A orel?" Kývla směrem k velkému dravci, který využil příležitosti k lovu, vrátil se s vlastním králíkem a hltavě ho trhal.
"To je veliký čin. Orel je taky převzatý, jinou mou přítelkyní, mladou dámou, kterou jsem měl kdysi rád, než se vdala."
Zatvářil se starostlivě. "Teď miluju jenom tebe, Eilso, dcero Ranardova."
"Já vím, Relkine, a já miluju tebe. Ale naše láska je odsouzená ke konci dřív, než začne."
"A osud je věc pravděpodobnosti. Některé věci jsou pravděpodobnější než jiné. Něco z budoucnosti je možné zahlédnout, když hledač ví jak. Některé věci mohou zahlédnout Sinni."
"Osud, pravděpodobnost, Sinni. Nejsem si jistá, že ti rozumím, Relkine."
"Nejsem si jistý, jestli tomu rozumím já sám, ale vím, že musíme najít kapitána Eadse. Musím mu říct něco důležitého - jenom jemu."
Drželi se za ruce a pro tu chvíli blažení běželi do tábora, s oběma zvířátky na Relkinových ramenou.
Jakmile dorazili do tábora, Relkin zamířil k Eadsovu stanu a dožadoval se svolení mluvit s kapitánem.
U stanu stála stráž, legionář ze 322., který se úkosem díval na myš a na střízlíka, pak si prohlédl krásnou zlatovlasou dívku a znovu se otočil k Relkinovi.
Hluboce povzdechl: "Dobrá. Vypadá to na nějaké čarodějnictví. Raději ať je to důležité. Jestli si mě kapitán podá, dragonýre, najdu si tě, chápeš?"
"Rozumím."
Uvedl je do Eadsova stanu.
"Mluvte, dragonýre," řekl Eads a znepokojeně se podíval směrem k Eilse. Jestli Relkin tu mladou dámu kompromitoval, může to stát zatraceně hodně. Tyhle zatvrzelé horské klany by mohly být ohledně svých žen velice choulostivé. Eads byl na chlapce pořádně rozmrzelý. Pořád jsou s ním nějaké potíže. Co je s ním sakra špatně?
Pak si všiml, že na chlapcových ramenou sedí malá zvířátka a jeho rozmrzelost se změnila ve zlost. Tváře mu zrudly. Než stačil vybuchnout, Relkin řekl: "Pane, musím vám hlásit něco velmi zvláštního. Sám bych skoro nevěřil, že je to možné, kdybych se s podobnými věcmi nesetkal už dřív. To je příliš, pane, opravdu příliš, souhlasím. Vím, co si myslíte, pane. Nejsem blázen. Eilsa, dcera Ranardova, je tu, aby potvrdila část z toho, co vám musím říct."
Eads měl stále jen krůček k výbuchu; odložil ho jen o pár vteřin, ne o víc. Jestli si tenhle dragonýr myslí, že se z toho vykroutí takovouhle drzostí, tak brzo zjistí, že se škaredě, ale velice škaredě plete. Bude mít spoustu práce navíc tři

měsíce, možná šest, možná celý rok.
Relkin se pustil do dlouhého, kulhavého vysvětlování, jak uviděl orla, sestřelil batrukha a objevil ta malá zvířátka.
Když to Eads všechno poslouchal, zvedal obočí výš a ještě výš, až téměř k vlasům.
"Jestli se snažíš o propuštění z legií, mladíku, pak jsi to vzal správným směrem. Ale než tě vyrazím, dostaneš týdenní polní trest. Rozumíš?"
"Ano, pane. Smím pokračovat, pane, je důležité, abyste mě vyslechl, prosím, věřte mi. Zeptejte se Eilsy, dcery Ranardovy, jestli jsem vám teď říkal pravdu."
Eads těžce polkl a podíval se na dívku. Byla to dcera náčelníka a říkalo se, že je tvrdohlavá, ale rozumná.
Kapitánu Rorkeru Eadsovi se rojily v hlavě otázky.
Je snad ten kluk úplný blázen? Chrlí ze sebe nesmysly? Chce snad být propuštěn ze služby, aby mohl usilovat o krásnou dědičku klanu Wattel?
Pak Eilsa jasně a beze spěchu potvrdila Relkinovu historku a skončila s tím, že to vůbec nejsou obyčejná zvířata.
Eads pomalu přikývl. Tohle bylo na něj příliš složité. Obě tyhle děti se zbláznily. Možná snědly nějaké divné houby nebo je uštkl had. Bude muset zavolat lékaře, dobrý doktor jim snad dokáže dát nějaký lék.
Relkin viděl, že Eads jejich příběhu nevěří; nebral ho vážně. Byl příliš podivný. V zoufalství udělal krok dopředu a položil myš před kapitána Eadse na stůl.
Myš seděla naprosto klidně a dívala se přímo na kapitána.
Eads se na ni zahleděl. Myš se chovala stejně divně jako ty děti. Tohle rozhodně není žert. Zvedl hlavu, aby nechal přivolat lékaře, ale myší oči mu řekly "ne".
Ta černá očka byla tak jasná, lesklá, třpytivá a plná vířivého pohybu. Eads cítil, jak se mu ježí chloupky na rukou a krku a na čele mu vyráží pot.
"Kéž mě Matka ochraňuje," zašeptal.
"Bude," ozval se drobounký, srozumitelný hlásek v jeho mozku.
Eads na myš hleděl s hrůzou. Mluvila na něj. Ta zatracená myš na něj mluvila!
"To na tebe nemluví myš," prohlásil docela zřetelně hlásek v jeho mysli. "Jsem Ribela z Defwode. Bojuji ve službách Říše růže."
Hrůza v Eadsově tváři se změnila v úžas.
"Co to má znamenat?"
"Musíte se dostat do Arneis. My tam míříme také, ale před vámi, jen co orel znovu načerpá sílu."
"Orel?"
"Chlapec ti o něm říkal. Dívka ti o něm říkala. Mluví pravdu."
"U dechu, to je úžasné."
"S tím bych mohla souhlasit. Je to výsledek mimořádného úsilí, to si buď jistý."
Eads potřásl hlavou. Nic se nezměnilo. Pořád ten hlas slyšel. S hrůzou a úžasem se podíval na Relkina a Eilsu, snažil se ovládnout.
"Promiňte, kapitáne," řekl Relkin. "Nedokázal jsem přijít na jiný způsob, jak vám to vysvětlit, abyste porozuměl. Rozumíte, že?"
Eads polkl,
"Rozumíš," řekl hlásek v jeho hlavě.
"Rozumím. Já..." Umlkl, znovu se obrátil k myši na stole a zůstal tak, s pootevřenými ústy.
Ptáček slétl na podlahu, chytil velkého pavouka a snědl ho. Pak znovu přistál Relkinovi na rameni.
Eads zavrtěl hlavou. Věděl, že čáry jsou jednou z největších sil říše, ale viděl jenom obřady na Velký den, které dávaly sílu zdem. Nikdy se mu ani nesnilo, že by se mohly dít takovéhle věci. Ale byly tu dvě čarodějky, v těchhle drobných zvířátcích. A jedna z nich k němu mluvila.
A to, co mu říkala, bylo elektrizující: "Je tu tajné schodiště. Leží ani ne pět líg odsud. Kdysi mu říkali velké schody Veronathu. Leželo tu ukryté celá staletí, nepoužívané, jen příležitostně agenty Tajného úřadu.
Ty schody vystavěli císař Fedosius a Chalx z veronathské dynastie Vapasid. Schodiště má dvacet tři otáček a je spojeno s podzemní jeskyní, kterou protéká řeka Eferni do jezera Danding, a za jezerem leží Dandelin a Arneis."
"Arneis," vydechl Eads.
"Musíte do Arneis, kapitáne. Bude tam potřeba každého muže a každého draka."
"Máte pravdu. U všech - jenom nevím, chci říct, já..." Eads zmlkl, ohromený posledním odhalením.
"Jsou to Šeré schody," řekl hlásek. "Wattelové jsou dávní opatrovníci tohoto území. Udržují tajemství Šerých schodů."
"Neřekli mi o nich."
"Upadli, stali se z nich pasáci koz a ztratili většinu znalostí svých prapředků. Na všechny cizince pohlížejí s podezřením. Náčelník myslí jen na zájmy svého klanu. Ale musíte mu prominout. Wattelové musí vyrazit. Budeme fird potřebovat v bitevní linii v Arneis."
"Jak," začal nejistě, Jak ho mám přesvědčit, aby takový úkol přijal?"
"Vezměte mě k němu."
Když se mu ta slova objevila v hlavě, náhle se zjevila odnikud jiným způsobem než jeho vlastní myšlenky spatřil střízlíka, jak se mihl a nabídl myši chutného velkého brouka. Myš brouka snědla a střízlík mezitím vylétl boční chlopní ven ze stanu.
Eads vstal a s doprovodem Relkina a Eilsy zamířil ke stanu klanového náčelníka Ranarda.
KAPITOLA 62

Pro náčelníka Ranarda to byla trýznivá chvíle. Zdálo se, že jsou všechna tajemství klanu odhalena. Objevily se čarodějky, jako postavy z dávných mýtů, a dorazily na ramenou kapitána Eadse. Náčelníkův klam byl odhalen, Ranarda zalila hanba a nedokázal se Eadsovi podívat do očí.
Otřesený tou zkušeností svolal klanový náčelník vůdce firdu. Ovládl chvění v hlase a sdělil jim, že obdržel předvolání k říšskému shromáždění vojska, které bude v Arneis. Každý bojeschopný muž ať se hlásí.
Řekl jim, že nastal čas k odhalení největšího ze všech tajemství klanu. Promluvil o velkém schodišti u podzemní řeky, necelých pět líg odsud. Schody byly postaveny ve dnech vlády veronathských králů a klan Wattel byl původně jejich strážcem. Schodiště bylo stále ukryto velikým kouzlem. Bylo vystavěno jako úniková cesta pod horami, protože v těch dnech poprvé povstala moc Padmasy.
Projdou Šerými schody a kolem podzemní řeky k jezeru Danding na opačné straně hory Livol. Odtamtud budou pochodovat na shromaždiště, ať už bude vlajka vztyčena kdekoliv v Arneis.
Klan vše přivítal souhlasným pokřikem. Bojovali a krváceli, ale velmi dobře věděli, že pokud bude bitva v Arneis ztracena, protože tam budou chybět, pak zemřou prokletí. Potom by jistě zemřeli pod železnou nohou velkého nepřítele, který by je určitě zašlápl, dokonce i zde v jejich dávném, odvěkém domově.
Jak jim Ranard řekl, tenhle útok je dosud největší ze všech útoků nepřítele, dokonce větší než útok armád děsa Duggutha, který zaútočil na Veronath v dávných časech.
Zpráva se rozlétla armádou i firdem během minut.
Odpověď byla rychlá a zněla jako ozvěna odpovědi vůdců. Proudili ze všech stran, shlukli se u Ranardova stanu a hlasitě se zavazovali k boji v Arneis.
Ranard je poslal zpátky do stanů, aby si odpočinuli. Na pochod vyrazí zítra.
Náčelník klanu zůstal sám s dcerou. V očích měl pořád uštvaný pohled. To, co mu Eads řekl, pro něj znamenalo největší šok v životě. Když si uvědomil, že Eads mluví o Šerých schodech, největším tajemství, které jejich klan po staletí hlídal, málem omdlel. A Ranardův klam vyšel najevo jako věčná hanba.
Nikdy si nepředstavoval, že by se mu v životě mohlo stát něco podobného, ale stalo se a nemohl se vyhnout tomu, co musel udělat. Teď to byl i jejich boj. V hloubi duše to věděl už od bitvy v Dělícím údolí. Ty ohavné stvůry by se časem vrátily, sebraly všechny wattelské ženy a pobily všechny muže.
Klan Wattel nakonec nemohl nevyslechnout volání říše. Ranardův otec to předpověděl. A Ranard by teď rád věděl, zda se vyplní i starcova předpověď naprosté zkázy a zničení.
Eilsa mu přinesla šálek hořkého bylinného odvaru a trvala na tom, aby ho vypil. Potom mu zkontrolovala obvazy. Rány byly vyčištěné, ale v některých místech hluboké a dívka se bála, aby nehnisaly. Už Ranardovi navrhla, aby navštívil zdravotníky Eadsova vojska. Odmítl. Dělalo jí to starosti, a tak se zmínila Relkinovi. Hned jí dal dezinfekci, sugustus. Namočila chomáček vyvařených odřezků plátna do páchnoucí tekutiny z malé lahvičky a přitiskla ho na rány.
Otec sebou náhle škubl, když tekutina prosákla.
"U dechu!" zašeptal. "To je pěkně ostré!"
"To znamená, že v ráně byl hnis, otče. Je to prostředek říše, čistící tekutina, která zabíjí hnilobu a zabraňuje umírání kvůli malým ranám."
Ranard hleděl na chomáč a lahvičku. "Takže mě má vlastní dcera zrazuje a používá na svého otce dračí mazání," zlobil se.
"Nezradila jsem nás, otče. Čarodějky vědí všechno."
"To ano."
"Otče, přichází čas velkých událostí, nevidíš? Dragonýr říkal, že mu předpověděli osud a že musí stát na poli v Arneis. Všichni tam musíme. Připadá mi to teď jasné."
Ranard lehce přikývl a znovu zasykl, když sugustus prosákl k dalšímu hnisavému ložisku. "Snad máš pravdu, dítě. Snad máme všichni umřít v Arneis a jméno klanu Wattel odumře a zhasne jako lampa, které nakonec dojde olej."
"To nemůžu říct, otče. Dragonýr tvrdil, že mu osud předpověděli elfové. Dokážeš si to představit? Občas opravdu nevím, jestli mu mám věřit."
"Myslím, že tě ten mladík hodně zaujal. A řekl bych, že je pohledný a chytrý."
"To je, otče. A ví toho tolik o světě. Na svůj věk už ho viděl veliký kus."
"Můžeš se o toho chlapce zajímat, dítě, ale buď opatrná, ano? Některé vášně se mohou člověku vymknout a vést k nešťastným nesnázím."
Zarděla se: "Ale otče, máme se rádi, ale víme, že je naše láska ztracená. Ještě má sedm let sloužit v legii. Jak bych mohla čekat se svatbou tak dlouho, zvlášť když je tady po ruce ten rozkošný Edon Norwat?"
Ranard zabručel. Věděl, co si jeho dcera o Edonu Norwatovi opravdu myslí.
"Dítě, jestli si přeješ udělat vlastní chybu, smíš to udělat, ale pak nezplodíš klanovému náčelníkovi Ranardovi žádného dědice."
Povzdechla si. Biologická nevyhnutelnost dědictví.
"Rozumím, otče."
Když mu znovu ovazovala rány čistými plátěnými obvazy, Ranard mlčel. Myšlenky mu kroužily kolem budoucnosti a zkázy, která, jak se zdálo, čekala na všechno, co je mu drahé.
Na opačné straně tábora, v řadě velkých stanů, kde byl ubytovaný 109. marnerijský dračí, seděl Relkin s malým Jakem. Mladší chlapec dokázal potlačit vzlykání a slzy. Jeho drak byl pryč a nedalo se s tím nic dělat. Spálili Ruspa na popel, jak to má správně být. Ale Jak zůstal naživu a chvílemi si začínal myslet, že to není správné. Měl by umřít a připojit se k drakovi ve stínech.
Mezi dragonýry, kteří přišli o své draky, byly sebevraždy běžné a všichni, pro jednou včetně dračího vůdce Turrenta,

si dělali velké starosti. Turrent cítil, že by Jaka stěží o čemkoliv přesvědčil. Celé týdny na něj byl tvrdý. Nakonec byl nucen požádat Relkina, aby si s Jakem promluvil.
Jak, i když nebrečel a nepopotahoval, byl nepříjemně tichý. Relkin dlouho čekal, pokoušel se opatrně volit slova. Jak seděl, ztracený v žalu.
"Jaku, poslouchej mě. Ztratils Ruspa a my všichni se trápíme s tebou. Ruspa měl každý rád. Nečekáme, že na něho za den za dva zapomeneš, ale podívej, Jaku, máš práci. Bryon je taky pryč. Dnes jsme ho pohřbili."
"Já vím, byl jsem tam."
"To znamená, že Alsebra nemá dragonýra. Mono se jí postaral o rány, ale ona potřebuje někoho naplno. Vezmi to na sebe, Jaku. Počítáme s tebou."
Když Relkin viděl, že Jak není úplně proti, v hloubi srdce si s úlevou oddechl. Mladší chlapec si ale nebyl jistý, že by to fungovalo.
"Alsebra se mi líbí," řekl. "Ale je nevrlá. Není jako můj Rusp. A nemyslím, že se jí líbím já."
"Alsebra je neobyčejně chytrý drak, Jaku. Všichni to víme. Můžeš počítat s tím, že nebude věc komplikovat. Ví, že potřebuje dragonýra. Co myslíš, že cítí ona? Vyrostli s Bryonem společně. Je velice smutná, stejně jako ty."
"Opravdu?" Jak hledal v Relkinově tváři stopy klamu.
"A proč jsem vždycky cítil, že mě nemá ráda?"
"Možná nejdřív neměla. Je taková. Jak jsi říkal, není snadné ji potěšit. I na Bryona byla nepříjemná. Vždycky si na to stěžoval. Ale s mečem je ohromně šikovná, je radost dívat se na ni v boji."
"To je pravda, viděl jsem ji dělat věci, které jinak dokáže jenom člověk s malým mečem."
Relkin přikývl. Oba, Baz i on, Alsebřinu obratnost obdivovali.
"Samozřejmě, Undaunt je na dračí meč malý," pokračoval Jak. "Celá její výstroj je menší než Ruspova. Nebudu moct použít nic ze starých věcí."
"Dají Ruspovu výbavu jinému mosazákovi, Jaku. Vždyť víš."
Jak se podíval na Relkina.
"Opravdu si myslíš, že to půjde, Relkine?"
"Jistě. Zeptej se jí."
Po několika minutách dodávání odvahy se mladý Jak zvedl a zašel do Alsebřina stanu. Zelená jalová dračice byla vzhůru a brousila Undaunt.
Za pár minut Relkin nahlédl skrz chlopně do stanu. Jak byl dračici na zádech, prohlížel obvazy a rány pod nimi. Mluvili spolu způsobem běžným mezi drakem a dragonýrem. Relkin vyklouzl a vrátil se k vlastním záležitostem. Ráno vyrážejí, je ještě hodně co dělat.
Celou noc plál vedle dávného paláce veronathských králů les kovářských ohňů. Jak pokračovaly opravy zbraní a štítů, procházely kolem ohňů postavy obtížené meči a štíty nebo tlačící trakaře s dračí zbrojí a přilbami. Ještě ráno kováři pilně pracovali a nakonec je tam museli nechat s vozy, aby mohli přivézt opravené zbraně. Zbytek tábora totiž vyrazil okamžitě po snídani. Všichni se dali na pochod, legionáři, muži z klanu, farmáři od jezera Bur, draci i dragonýři. Pochodovali rychle, ale draci to přijali bez poznámek. Už si zvykli takhle pochodovat každý den. Po zkušenostech z minulých týdnů byli hubení a houževnatí. A navíc měli od doby, kdy před měsíci opustili Dalhousii, zatraceně málo piva.
Smrt Ruspa a Oasta taky změnila jejich vnitřní rozpoložení. Zebulaptor pořád stál v noci vysoko na obloze, ale draci už se o hvězdu tolik nestarali. Dávné cykly pokračovaly. Draci věděli, že přichází smrt, a ona přišla. Dali přátelům sbohem a vrátili se do přítomnosti. Na povrch se začala pomalu prodírat jejich dobrá mysl.
Dragonýři v obou jednotkách si změny hned všimli a zpráva se rozlétla kolem. Bylo báječné, že se draci zbavili neustálých myšlenek na červenou hvězdu, měsíc, smrt a oheň.
Ve skutečnosti to byl nádherný den, po jasném nebi se jen sem tam potulovaly bílé nadýchané obláčky. Země stále ještě schnula po několikadenních lijácích, ale déšť způsobil, že na svazích hor rozkvetlo luční kvítí. Planulo stovkou různých druhů máků, aster a bílých sedmikrásek.
Pochodovali srdcem wattelského území. Míjeli vesničky postavené z bílého kamene s břidlicovými střechami. Z domů vycházely ženy v hnědém tvídu a bílých blůzách. Kolem běhaly světlovlasé děti, výskaly rozčilením, když viděly pochodovat do války fird a armádu, a ještě víc, když spatřily hrozivé legionáře a úžasné draky, jaké ještě nikdy neviděly.
Šli dolů úzkými cestami blátivými po deštích, mezi poházenými zelenými čtverci polí obehnanými kamennými zdmi a kolem úbočí porostlých trávou a na hřebenech korunovaných vřesem. Po horách byly roztroušeny tečky ovcí a v malých potocích bydlili bojovní pstruzi.
Když se zastavili, lidé jim přinášeli jídlo, bochníky žitného chleba a velké kouřící hrnce ovesné kaše pro draky i legionáře. Bohužel tu neměli akhu. Draci reptali. Světlou stránkou však byla trocha místního typického, černého a hořkého piva, které drakům zachutnalo. Účastníci tažení do Ourdh v něm našli jistou podobnost s pivy, které si dopřávali v daleké zemi pyramid a palem. Bohužel ho nebylo tolik a brzy bylo pryč. Stačilo sotva k tomu, aby se draci dali do zpěvu, ale nevydrželo jim to.
Pro některé to vůbec nebyla špatná zpráva.
Nebe zůstalo čisté a klidné, takže udrželi dobré tempo a pozdě odpoledne dosáhli místa, kde bylo dávné schodiště. Hleděli na velkou, mísovitou prohloubeninu, kterou kdysi dávno, v době, kdy si celé tohle území oddechlo od ledovce, vyřízl do svahu led. Spodní část svahu pokrývala tráva, ale nahoře byla jen holá skála.
Myš a ptáček doprovodili Ranarda a klanového čaroděje Unou k jistému místu holé skály. Myš seděla na rameni Ranardovi, střízlík se nesl na Unoovi. Unoa vydal příkaz dávnému kouzlu a na skále se objevily zlaté obrysy dveří.

Muži z firdu při pohledu na ně zalapali po dechu. Celý život prožili se vzpomínkami na mocná kouzla, ale nikdy žádné neviděli, až teď.
Další příkaz a skála se tiše otevřela. Po kratičkém zaváhání vpochodovali dovnitř.
Tam se museli zastavit. Ranard zapomněl Eadsovi říct, že i když klan Wattel udržel tajemství schodiště a kouzlo nutné k jeho otevření, ztratil tajemství kouzla, které rozsvěcovalo vnitřní lampy. Velké čarodějky z Cunfshonu to kouzlo nicméně neztratily a Ribela s Unoem probrala detaily. Šaman zopakoval slova, mírně nervózně, ale bez chyby. Vzápětí začaly stropy světélkovat a po celém stropě a ve spodní části stěn se brzy rozzářily tucty světel.
Před nimi se táhl vzorek dávné nádhery Veronathu. Pásy bílého mramoru vykládaného naleštěným zlatem a nahoře na stropech malby, veliké fresky v oslavném stylu chráněné mocnými kouzly před vlivem času, a proto stále jasné a živé jako toho dne, kdy byly dokončeny, za dávné vlády císaře Chalxe Velikého.
Ranard si v duchu povzdechl při pohledu na krásu a čistou vznešenost toho všeho. Šeré schody už nebyly šeré.
Nad hlavami měli obrazy sedmi divů Veronathu, včetně Čarovné mohyly z Mořské Záře, vodních zahrad Veronu a zkrocených královských draků, wyvern stejných jako ty, které teď tudy pochodovaly.
Z pochodu se stal fantastický sestup po ohromném točitém schodišti, které vedlo dolů do skály v základech hory. Jak pochodovali dolů, stropy byly osvětleny a scény z dějin Veronathu navazovaly jedna na druhou.
Tak sešli o dvacet tři otoček, až nakonec vyšli v jeskyních řeky Eferni.
A tam se ve stínu mezi doky tiše pohupovaly veronathské gondoly.
S bázní hleděli na očarovanou flotilu, která se na pokyn kouzelných slov vyřčených Unoem pohnula. Labutí lodě jedna po druhé vyklouzly z doků a přijaly těžký náklad mužů, koní, a dokonce i draků, kteří se nalodili do těch největších.
Lodě byly dřevěné a měly se už dávno rozpadnout na kusy, jenže byly chráněny kouzlem tak mistrným a spletitým, že je udrželo pohromadě víc než tisíc let.
A teď je kouzelná moc unášela po proudu skryté řeky Eferni samými kořeny hory Livol do tmy. Za temnotou leží Dandelin a Arneis.
KAPITOLA 63
Čaroděj Thrembode seděl na koni na pahorku, který se zvedal nad řekou Alno přímo vedle Cujacu. Po této straně řeky Alno vedla severní cesta do Rundelu, Bel Awl a případně až do Aubinasu a Marneri. Na opačném břehu byla východní cesta, rovnou po proudu Alno do Fitou a do Kadeinu.
Obě cesty byly napěchované neustále se pohybujícími válečnými davy. Tisíce skřetů pochodujících v regimentech pod temnými vlajkami Axoxo. Trollové ve velikých, padesátičlenných četách se sekerami na ramenou, muži na koních, kolem tisícovky vozů, skutečná válečná lavina.
Když se Thrembode díval přes řeku, cítil silné obavy. Nikdy formálně nestudoval válečná umění. Jeho stezky se vždycky ubíraly školami magie a podvodu, uměním klamu. Ale zažil si základní válečnou zásadu, že je špatné dělit sílu tváří v tvář nepříteli.
Tuto strategii však nařídil Vapul a Vapul dostával rozkazy přímo od Temných mágů. Byl to jejich plán.
Jak se čekalo, argonathský odpor před Fitou zesílil. Před dvěma či třemi dny zcela nečekaně dorazilo asi třicet tisíc legionářů. Připluli proti proudu na zručně řízených říčních člunech jako nekonečný proud plachet. Kolem Fitou bylo rychle vybudováno opevnění a všechno, co k tomu patří, a teď představovalo hrozivou překážku. Bylo rovněž známo, že další jedna a půl legie se plaví z Kadeinu, aby se k nim připojila. Na bitevním poli tak bude stát skoro čtyřicet tisíc legionářů. S takovou silou a s kompetentním, ostrým, přímým velícím generálem, což Felix z Brutzu jistě je, se dá dobýt svět.
Čaroděj Thrembode už viděl, co tyhle legie svedou. Jen dvě z nich obrátily na útěk obrovskou, ale neorganizovanou armádu sephistů u Salpalanga. Další válečná zásada zněla, že třicetitisícová armáda argonathských legionářů s podporou draků je neporazitelná, obzvlášť, když má přiměřené jezdectvo, a vojsko ve Fitou mělo nejen jezdce z legii, ale tisíce dalších, kteří se tu shromáždili z okolí. Byli to drobní šlechtici, bohatí farmáři z úrodných polí Arneis. Mnozí z nich měli nějaké zkušenosti z legií, všichni se narodili v sedlech a všichni tohle území, od Bel Awl k Fenxu, znali jako vlastní boty. Pěkně zatápěli bagutským jezdcům. Baguti začali být jaksi opatrní, ba dokonce nervózní, a tím trpěla kvalita jejich hlášení.
Další ránou byla skutečnost, že generál Felix přežil pokus o vraždu, který se uskutečnil v Kadeinu na počátku tažení. Neměl přežít, ale zjevně přežil. Generál Rastonel Felix byl houževnatý muž, schopný, autoritativní velitel a za sebou měl s dlouhou kariéru v příhraničních legiích. Thrembode se obával, že takovýto velitel by si proti nim mohl vystačit se sedmi či osmi legiemi.
Až dosud ale argonathští zůstávali v defenzívě, a tak bylo možné rozehrát hazardní hru. Čtyřicet tisíc skřetů, hnaných v široké frontě na jih, s pěti tisíci Bagutů, kteří je chránili a vyvolávali zmatek, by mohlo obránce Argonathu oklamat, aby zůstali u Fitou ještě o jeden dva dny déle.
Argonathští teď zůstávali na opevněné pozici, jejíž dobytí by protivníka stálo nejméně padesát tisíc životů, pokud ji je vůbec možné dobýt. Byl to přesně ten druh postavení, na kterém se i ohromné vojsko může rozbít na kusy. Generálu Felixovi bude určitě silně proti mysli představa, že by ho měl opustit. A navíc si jistě bude myslet, že cílem útoku je Kadein, největší z Devatera měst Argonathu, tučná kořist ležící jen sedmdesát mil odsud.
Aby se jakýkoliv nepřítel dostal do Kadeinu, musel by projít skrz Fitou nebo bolestnou oklikou krajem farem a hustých lesů. Armáda, jako je tohle ohromné seskupení z Axoxo, by se snadno mohla stát neovladatelnou, kdyby se rozprostřela na míle venkovskými cestičkami. K úspěchu plánu Temných mágů nezbytně potřebují hlavní cesty. Argonathští to velice dobře vědí, a proto čekají u Fitou.
Mezitím ovšem větší část vojska, více než šedesát tisíc skřetů, šest set trollů a tisíce mužů, pochodovala zalesněnou krajinou po cestě skrz Rundel a mířila k přechodům u Waldrachu a Rusmy. Za Rusmou čekala průrva Bel Awl a cesta

do Setteru a Seantu. A za Seantem ležela města Aubinas, Marneri, Bea a Pennar, čtyři z bohatých oblastí Devatera měst.
Jakmile přejdou mosty u Rusmy, budou nezastavitelní. Argonath všechny své muže shromáždil u Fitou, kde čekali, aby zabránili vpádu do Kadeinu. Za Rusmou už nebylo nic, vůbec žádné obranné síly, až na roztroušenou domobranu tvořenou starci a kluky.
Proniknou do Aubinasu a Marneri a tam odhalí svoji tajnou zbraň, aby prorazili městské brány.
Thrembode už rozuměl. Viděl obry. Ani kouzla čarodějek před nimi brány neudrží.
Jestli bylo na tomto ambiciózním plánu něco, co stále čaroději dávalo pocit obrovské odvahy, byly to utajované nestvůry. Už je viděl několikrát. Pořád byly děsivé. Drželi je vskrytu v samém srdci pochodující hordy, dál od skřetů, protože měly ve zvyku chytat je a žrát. Drželi je dál i od trollů a mužů. Až dosud je drželi v tajnosti; představovaly bezpečný způsob, jak prorazit brány a rozbít řady draků.
Jediné, co museli udělat, bylo přejít území Rundelu a Lenninku, překročit u Waldrachu řeku Waldu a řeku Prst u Rusmy, pak se protáhnout průrvou Bel Awl a jsou doma. Nic je nezastaví, získají jednu bohatou oblast za druhou, dokud se nedostanou k Marneri. A až vydrancují bílé město, navrší z lebek jeho obyvatel hromadu až k nebi.
Takový úder bude pro Argonath smrtící. Temní mágové dobře věděli, že ne veliký Kadein, ale Marneri je srdcem i duší Devatera měst a Říše růže. Pokud Marneri padne a lehne popelem, a spolu s ním snad i Bea a Pennar, budou moci ostatní města izolovat a dobývat jedno po druhém, až se nakonec i mocný Kadein poddá síle Padmasy.
Nejdřív ale museli propochodovat nepřátelskou krajinou v oblastech Rundelu a Andelainu, a pak i Kilrushe a Dondee. A kdyby je snad nepřítel nějakým zázrakem dohnal, bude více než šedesát tisíc skřetů stát proti čtyřiceti tisícům legionářů, a dokonce ani tajné zbraně by je v tom případě nemusely zachránit.
Ze křoví za Thrembodem se vynořil Lukash. Zajel na svém koni vedle čarodějova. Oči se mu podivně leskly.
"Přišel jste podat hlášení, generále?"
Thrembode si pohrával s malou stříbrnou píšťalkou.
"Přišel jsem podat hlášení." Lukash mluvil poníženě. Od doby, kdy ho Vapul setřel, to byl jiný muž. Thrembode pochopil. Lukash byl z těch, kdo vám buď vládnou, nebo vám lížou boty.
"Do toho, generále."
"Dostal jsem zprávy od našich průzkumníků na severní cestě. Ve Waldrachu se sbírá malé vojsko. Sestává z místních lidí, záložníků, pár mladíčků. Je jich tak sotva tisícovka, nic s čím bychom si museli dělat starosti. Máme volnou celou cestu až do Marneri."
"Spálíme bílé město, generále. Vaše jméno vejde do dějin jako jméno muže, který vypálil město z bílého kamene na pobřeží Zářivého moře."
Thremboda ta lehce poetická představa pobavila, shovívavě zamlaskal. Lukash se usmál. Byl čím dál tím šílenější. Jednou, slíbil si, se pomstí, za tuhle chvíli a za všechna ta drobná ponížení, která mu tenhle nastrojený čaroděj připravil. Protentokrát se musí podrobit. Ale jednou, no, zabije ho velice pomalu.
"A jaké jsou zprávy z Fitou?"
Lukash se probral ze snů o odvetě.
"Nepřítel stále zůstává v defenzívě. Hlavní síly zůstávají v okruhu Fitou. V lesích jižního Andelainu má výbojné jezdecké hlídky. Podél celé cesty mezi městy Adelain a Conjona dochází ke srážkám. Poslal jsem Baguty, aby je zatlačili zpátky."
"A co byste řekl, že se teď honí hlavou generálu Felixovi, Lukashi?"
"Pečlivě sleduje, co děláme. Obává se, že bychom se mohli pokusit sejít k severnímu břehu řeky. Vede tam dobrá cesta mezi Conjonou a Adelainem. Už vybudoval nízké obranné valy a opevnění na severním břehu v Andelainu, takže si můžeme být jistí, že je to něco, čeho se bojí. Doufá, že půjdeme přímou cestou na jižním břehu a vrhneme se na jeho hlavní linii u Fitou. Bojoval by tak obrannou bitvu ve svém opevnění a nechal by nás, ať se sami vyčerpáme."
"Věřím, že znám podstatu té věci, generále. Dnes večer podám hlášení mistrovi. Sdělím mu, že reagujete na jeho pozornost velmi dobře a že odvádíte skvělou práci."
Lukash se znovu usmál. Za jeho úsměvem se ale skrývaly velice složité emoce.
"Děkuji, čaroději."
"To je v pořádku, generále Lukashi." Thrembode potlačil nutkání přinutit Lukashe sesednout z koně a políbit mu boty. Z nějakého důvodu silně toužil generála ponížit, jako pomstu za jeho bezuzdnou aroganci. Znovu si chvilku pohrával s píšťalkou a pak ho nechal jít.
"Můžete odejít, generále."
Beze slova, s maskou apatie ve tváři Lukash odjel za záclonu z listí.
KAPITOLA 64
Pod horami, na chladném proudu Eferni, Relkin nepokojně spal. Byl unavený až do morku kostí. Pochod, nedávná bitva, podivný nepokoj při sestupu po obrovském schodišti pod čarovnými malbami, to vše si vybralo daň na jeho síle. Spal a vedle něj spal drak, ohromná hruď se pravidelně zvedala a klesala, zatímco je čarovná loď vezla po řece. Ve stejné lodi pospávali i Zelený Purpur a Alsebra s Manuelem a Jakem, mezi nimi se tlačil asi tucet vojáků a skupinka wattelských mužů. Všechny lodě byly plně naloženy muži a draky a kolem se kupila jejich výstroj.
Na zádi každé lodě stáli muži s loučemi. Flotila vypadala jako řada hořících pochodní, která pohasínala v dáli, až se ztratila za zatáčkou říčního toku vinoucího se dómy ohromného jeskynního systému pod horou Livol.
Dvakrát proplouvali velikými jeskyněmi s lesy stalagmitů a stalaktitů. V místech, kde kapala voda, se vytvořily vápenité varhánky a záclony. Viděli tento podivný les vápencových výrůstků, táhnoucí se všude kolem nich, ve světle loučí. A čarovná plavidla dávného Veronathu mezi nimi hladce klouzala bez jediného uvíznutí.

Relkin však nic z té krásy neviděl. Už zpočátku cesty ho přemohl hluboký spánek. Bazil dokonce usnul ještě dřív. Zatímco pluli první z jeskyní, usnula celá loď.
Relkinovi se zdálo, že je ve svém prvním pokoji, zpátky v Quosh. Byl to úzký box, šest stop široký a deset dlouhý. Místo jen pro lůžko, stůl a židli. Měl okenní štěrbinu, která nevpustila dovnitř světlo, a dveře se zámkem. A byl jeho. Jeho vlastní místo, první, které kdy měl.
Někdo ho volal, ale on nerozuměl, co tnu říká. Obrátil se a zjistil, že stojí před vchodem, který vedl do tělocvičny, kde cvičily ženy z vesnice. Prošel mezi nimi, ale zdálo se, že ho vůbec nevidí. Na jedné straně stál dobře stavěný muž, zvedal k hrudi těžkou činku a pak ji vytlačoval nad hlavu.
Někdo pořád volal, možná drak. Jak jen měl toho mladého zeleného draka rád! Byl krásný a na draka velice rychlý. Relkin si myslel, že by Bazil mohl v souboji porazit dokonce i dobrého šermíře; ne silou, ale rychlostí. Rozběhl se tedy ven. On a drak byli nejlepšími přáteli na celém světě. Relkina za celý krátký život nepotkalo nic tak dobrého, jako když ho svedli dohromady s drakem.
Vesnické ženy měly šedé haleny a černé vlněné kamaše a točily se, skákaly a kráčely v rytmu lausannu, tance z dávných časů. Vůbec si ho nevšimly, ani když vyšel dveřmi ven.
Probudil se. Byl vydaný napospas tmě, slyšel jen, jak voda pleská o lodní bok a na všech stranách hlasitě chrápou draci. Vzpomněl si, kde je. Byl to divný sen, ale aspoň v něm nebyli trpaslíci nebo ďábelští hadi. V dřívějších snech si obojího užil dost a dost.
Náhle uslyšel v hlavě hlas.
"Relkine z Quosh," řekl. "Zdravím tě."
Zmateně se rozhlédl kolem.
"Co je to? Další sen?"
"Tohle není sen," řekl hlásek, který mu byl jaksi povědomý.
Pak koutkem oka zahlédl, jak něco malého prolétlo podél boku lodi. Zastavilo se to poblíž a usadilo se na Bazilově přilbě. Relkin se na ptáčka pozorně zadíval.
"Už bych si na to měl zvyknout. Jste tam, ve střízlíkovi?"
"Ano. Je to převzatý ptáček, tělo, ve kterém se promítám. Mé tělo právě teď sedí v místnosti ve Strážní věži v Marneri. Sedí tam i Ribela. A Lagdalen."
"Lagdalen je teď orlem."
"Není orlem; je spolubydlícím v orlově mysli. Orel tam stále zůstává."
"Je to tak zvláštní."
"Správně. Naplňuje mne úžasem, jaké to vyžaduje úsilí. Naštěstí k tomu mám vlohy."
"Napsal jsem vám dopis, paní."
"Dostala jsem ho, Relkine. Zajímal ses o osud a vliv Sinni."
"Ano, paní."
"Sinni jsou složitý pojem. Nejsou z našeho času a prostoru, nacházejí se na úplně jiné rovině bytí. Rozumíš tomu?"
"Myslím, že ano. Jsou jako bohové; žijí někde jinde."
"Ano, žijí někde jinde. Jedním z jejich největších umění je předpovídání budoucnosti. Občas zahlédnou sbíhající se vlákna osudu; vidí skrz chaos vždypřítomného a trvalého 'nyní' k místům, kde se plynoucí prameny stékají v úzkých bodech. To jsou místa, která často označují důležité události v našem světě."
"Něco jako napětí v látce, že? V látce světa."
"Ano, Relkine, chápeš to dobře. A v jednom takovém záhybu spatřili Sinni tebe a zasáhli do našeho světa, aby se ujistili, že se dostaneš do Arneis."
"Proč to Sinni dělají?"
"Pomáhají nám všem v nižších světech, jako je Ryetelth. Na sféře osudu stále probíhá boj. Dokonce i ve vyšších říších jsou konflikty. Vznikají přirozená spojenectví."
"Zase sféra osudu. Ribela mi o ní vyprávěla."
"Velká Matka jistě měla nějaký plán, když tě přivedla na svět, Relkine. Už jsi byl nástrojem velkých změn. Viděla jsem to v Tummuz Orgmeen. Ribela to viděla v hadí jámě. Jsme přesvědčené, že má pro tebe nějaký úkol. Takže se musíš dostat do Arneis."
"Vy taky míříte do Arneis?"
"Ano. Proplujeme jeskyněmi k jezeru Danding. Orel odpočívá. Během útoku batrukha byl lehce zraněn. Byla to téměř ztracená bitva, ale nakonec jsme přece zvítězili. Mířil jsi správně a přesně, Relkine. Snad to byl další příklad zvláštního osudu, který žiješ."
"Děkuji vám, paní."
"Až se dostaneme k jezeru Danding, znovu vzlétneme. Musíme vyhledat argonathskou armádu a najít způsob, jak se domluvit s jejím velitelem."
"A co budeme dělat my?"
"To je věc kapitána Eadse, dítě. Očekávám však, že se bude snažit připojit k armádě, která už je na místě. Řekla bych, že to bude nejméně šest legií, snad i sedm. Očekávám také, že tyhle legie budou v jednom z měst na řece Alno, možná v Pengardenu, možná na severu u Fitou. Doufám, že to bude Fitou."
"Jak je to daleko?"
"Asi padesát mil na jihovýchod od Dandelinu, kam se dostaneme krátce poté, až opustíme sluje Eferni a vplujeme na jezero Danding."
"Paní, jak je možné, že vás slyším v hlavě mluvit, i když jste úplně zticha?"

Pobavilo ji to. "Pokud tě to opravdu zajímá, chlapče, měls strávit dětství a mládí ve škole magie. Teď už bys uměl zpaměti odříkat Birrak a asi čtyřicet svazků kouzelných deklinací. Stačí, když ti řeknu, že je nutné usilovné soustředění spojené s velkou mocí paměti. Za chvíli zjistíš, jaké jsou druhotné účinky. Sbohem, Relkine. Modlím se, ať se znovu setkáme."
Střízlík odlétl. Relkin za ním hleděl do tmy. Uvědomil si, že mu srdce divoce bije a dýchá rychle a zhluboka, jako "by ostrým tempem uběhl dlouhou vzdálenost. Najednou byl znovu velmi unavený.
Byl si jistý jen tím, že osud leží blízko před ním. A zajímalo ho, kde je Eilsa. Věděl, že je na výpravě, na palubě lodi se svým otcem a jeho nejbližšími. Je i ona součástí jeho osudu?
Zakrátko znovu usnul a neprobudil se, dokud nebyli na jezeře Danding, kde se už vynořil výhled na Dandelin, lemovaný na vzdálenějším břehu několika mlhavými světly. Před nimi se táhla řada lodí, na zádi každé z nich prskala pochodeň. Mířily k dávným přistávacím schodům v Dandelinu.
Schodů hodně ubylo, protože slávu Dandelinu ve veronathské éře už dávno nahradil jiný životní styl, s farmářskými středisky a trhy ve městech. A tak mezi rozvalinami mohutných staveb minulosti stály důkladně postavené domy svobodných farmářů.
Všechny kouzelné gondoly zapluly do doků, a když cestující vystoupili, znovu se pohnuly, obepluly jezero a zamířily zpět k jeskyním Eferni.
Relkin s bázní sledoval, jak odplouvají. Taková byla moc starého světa... veliká schodiště a ohromné paláce... malby tak bohaté a vznešené, že vypadaly skutečnější než život... a kouzla tak mocná, že přežívala předlouho po zániku království.
Poddal se všem divům, které spatřil během svého krátkého života, možná se chýlícího ke konci. Má zemřít v Arneis? Je to jeho osud?
Pak uslyšel přicházet dračího vůdce Turrenta a znovu se soustředil na draka. Bazil stál zpříma, ale pořád zpola spal. Relkin vyskočil a lehce mu vyběhl na záda.
"Grrr!" zavrčel drak. "Už nejsssi kluk, abysss ssskákal na ssstarého, unaveného draka. Přibralsss. Tenhle drak rozhodně nepřibral."
"Jsi v lepší kondici než kdykoliv za poslední roky," prohlásil Relkin klidně, když opravoval límec joboquinu. "Kam jdeme teď?"
Zelený Purpur se předklonil: "Už jsssem ssse ptal. Nikdo neví."
Relkin věděl: "Jdeme na pole někde v Arneis."
"Bláznivý kluku, v Arneisss je ssspoussста polí. Je to tam sssamé pole."
"Určitě, ale jedno z nich bude to naše. Vím to."
KAPITOLA 65
Orel odlétl za svítání s myší i ptáčkem. Vznesl se nad střechy města Dandelin, přelétl hřeben a zamířil do Arneis.
Jakmile kapitán Eads a klanový náčelník Ranard nakrmili své muže, vyslali jednotky na cestu k Fitou. Obyvatelé města Dandelin se skvostně předvedli s horkou vodou, palivovým dřívím a jídlem přímo z vlastních kuchyní.
Eads přesto se snídaní spěchal. Teď, když věděl, že by se ohromná armáda nepřítele mohla v Arneis rozštěpit na dvě, věděl i to, že musí spěchat k Fitou co nejrychleji.
Mezi kapitánem Eadsem a náčelníkem Ranardem vládla podivná prázdnota. Eadse hluboce vyvedlo z míry zjištění, že ho Ranard s rozmyslem oklamal ohledně Šerých schodů. Nebyl si jistý, co si má myslet. Dobré vztahy vykované ve výhni bitvy v Dělícím údolí byly pryč. Ale byli uprostřed tažení. Nebyl čas, aby se vše usadilo. Pokud jim šlo o výsledek, museli spolupracovat.
A tak když se na něj Ranard u ohně obrátil, snažil se Eads být k náčelníkovi srdečný, přivítal ho a dal si s ním horký kalut.
Ranard byl v kapitánově přítomnosti nejprve sklíčený, provinilý a kajícný, dokonce zahanbený za slabost, kterou ukázal. Nejednota, navzdory nepříteli v Padmase, srazila cenu všech jeho obětí. Náčelník věděl, co si o něm musí Eads myslet. Zatímco popíjel kalut, uvědomil si však, že se kapitán velmi snaží skrýt své skutečné pocity ohledně schodů. Ranard se přinutil chopit se té příležitosti.
Eads pečlivě vyložil denní plán.
"Vyrazíme přímo na jihovýchod. Do Fitou je to asi padesát mil. Zítra se tam musíme dostat. Vím, že když si teď mí muži odpočinuli a najedli se, mohou udržet tempo. Očekávám, že i muži z klanu Wattel to dokáží."
Ranard přikývl. Jeho lidé trávili život stíháním ovcí bažinami.
"Jediný problém jsou draci. Jejich nohy to nezvládnou. Ale jak víte, musíme je mít."
Ranard rozuměl. V Dělícím údolí viděl draky v akci. Muži se sami nemohou postavit trollům. Rozdíl v síle byl příliš velký. Draci byli jako obrovští šermíři, ozbrojení chápavým koncem ocasu.
"Takže půjdeme tak rychle, jak draci zvládnou."
"Dá se to tak shrnout."
"A až se dostaneme k Fitou?"
"Velmi doufám, že se tím dostaneme i k argonathské armádě."
"A potom poslední bitva."
Eads pokrčil rameny: "Jenom jestli prohrajeme, náčelníku. Pokud vyhrajeme, budou další."
Ranard dopil kalut a zasmušile promluvil: "A jestli tam prohrajeme, skončí všechno, co je na světě čisté a krásné. Železná bota velkého nepřítele nás zamáčkne do naší vlastní země. My z klanu Wattel tomu rozumíme."
Pochodovali, muži plní energie, draci s o něco menším nadšením. Během hodiny dorazili k vesnici Satchen a obrátili se k jihovýchodu po hlavní cestě k Fitou. Poměrně dost domů už bylo zabedněných. Zbylí lidé znepokojeně pozorovali,

jak je míjí malá smíšená armáda Wattelů, domobrany usedlíků a těžce kráčejících legionářů. Pohled na válečné draky, kterým z pochvy připevněné na zádech trčely jílce mohutných mečů, změnil jejich znepokojení v otevřený strach.
Po staletích míru znovu dolétla do krásného kraje vína a pšenice hrozba války.
Byl nádherný den, teplý a slunný, jen pár bílých obláčků jim plulo azurovou klenbou nad hlavami jako pomalí námořníci. Pochodovali dobrým tempem ve stínu urostlých dubů lemujících cestu.
V poledne obědvali na louce u vesnice Senná. Zbylí obyvatelé Senné jim přinesli spousty obilí, chleba a sýra s vínem, a dokonce i zimním pivem na zapití.
Jedli vydatně, dragonýři chystali jeden čerstvý pecen chleba s měkkým sýrem za druhým, zatímco draci do sebe lili džbery piva, aby chléb spláchli.
Pak se zaměřili na kotle ovesné kaše ochucené mlékem a medem. A na závěr každý dostal vědro čerstvě uvařených nudlí zalitých akhou. .
Pro jednou plní se s trochou hlubokého bručení a sykotu zvedli a znovu se vydali na pochod.
Draci si cestou mírně stěžovali na nohy, které dostávaly za každého pochodu několikatunových tvorů zabrat. Ve skutečnosti se velké plazí tlapy během pochodu údolím řeky Kalens zocelily, takže je jenom bolely a neměli na nich žádné puchýře.
Prošli kolem pšeničných polí další vesnice a vystoupali mírným severním svahem dlouhého Sprianského srázu. Jižní svah byl mnohem příkřejší, v nejvyšším bodě u města Lennink tvořil asi dvě stě stop vysokou kolmou stěnu. Sráz se táhl asi třicet mil jihovýchodním směrem. Většinu té vzdálenosti vedla cesta do Fitou podél hřebene, sestoupila svahem dolů až u města Consorza.
Široké, mírné úbočí na severní straně bylo obsazeno poli chmele, zeleniny a květin. Na jeteli a vojtěšce se činilo ohromné množství včel.
Jižní svah hřebene představoval naprosto odlišný obraz. V nejstrmějších částech se držely stromy. Jinde, kdekoliv se našly delší, rovnější svahy s trochou půdy na vápenitém podloží, ležely vinice, jedny z nejúžasnějších vinic světa. Rodily černé perlové hrozny, místně známé jako "micoste", z nichž se dělala sprianská vína známá a milovaná po celém světě. Legendární vinice byly od sebe odděleny kamennou zdí nebo úzkou uličkou. Na všech křižovatkách podél hřebene cesty stály důkladně postavené zemědělské usedlosti. Vesnice ve Sprianu a Lenninku byly vybudované z kamene a obklopené kvetoucím vinařským průmyslem.
Šli vzkvétající krajinou, muži i draci při pochodu pod zářícím sluncem udržovali dobré, rychlé tempo. Morálka byla vysoká.
Ve vesnicích vycházeli z domů lidé a hleděli na draky. Wyverny tu neznali a válka byla jen sbírkou starých legend.
Kapitán Eads a talionští jezdci pracovali vpředu, vyslali zvědy k Lenninku, kde cesta do Fitou křižovala královskou cestu k Bel Awl a mířila na sever k Marneri.
Bylo horko a krajinu pokrylo ticho, rušené jen bzukotem včel a písní skřivana.
To ticho bylo jaksi zlověstné. Ve Sprianu a Lenninku už měly začít zvonit chrámové zvony a svolávat lidi k odpoledním bohoslužbám.
Pak zaslechli velký zvon chrámu ve Waldrachu. Nevolal však k bohoslužbě. Zvonil divoce, ohlašoval poplach.
Zahleděli se skrze zdmi obehnané vinice k lesům k jihu. Za kruhem stromů ležela pšeničná pole, další vinice a pak temný pás Rundelského lesa, kde rostly duby, z jejichž dřeva se dělaly sudy, ve kterých stárla sprianská vína.
Zvon znějící v dálce byl slyšet zřetelně, i když slabě. Muži se podívali tím směrem, ale neviděli nic než řady stromů a jasnou zeleň chmelnic.
Eads se svěřil Ranardovi, že si nebude ničím jistý, dokud se nedostanou k Consorze. Čekal, že do té doby získá nějaké zprávy, jako třeba kde jsou nepřátelská vojska. S jistotou věděl jedině to, že Cujac padl do rukou nepřítele přede dvěma dny a že nepřítel zamýšlí vtrhnout na Marneri.
Kapitánovy dřívější předtuchy se potvrdily. Tak bylo ještě důležitější dostat se do Fitou co nejrychleji. Velká bitva může přijít kdykoliv.
Musí se dostat do Fitou! Eads se modlil, aby armáda stála tam a nebyla zahnaná dál. Ještě víc se modlil, aby nepřítel nestál mezi ním a argonathskou armádou. Objet ohromné nepřátelské vojsko, kolem kterého kroužily mraky bagutských jezdců, by mohlo být nemožné.
Kde je ten orel? Čarodějky slíbily, že se vrátí se zprávami o situaci, do které pochoduje. Nebyly však v dohledu.
Eads se uklidňoval, že jakmile dosáhnou Consorzy, budou muset urazit do Fitou jenom patnáct dalších mil.
Právě přecházeli nejvyšší část dlouhého hřebene. Před nimi byl Sprian a potom Lennink, město na křižovatce, kde se cesta do Fitou setkávala s hlavní cestou do Waldrachu a mířila na sever a východ. Eads zajel s koněm ke straně cesty a pečlivě si prohlížel terén před sebou. Hřeben se vlnil přímo k jihu, stoupal a klesal, jak sledoval linii tvrdého pískovce, která ho formovala. Jižní obzor vyplňoval temný Rundelský les. Přímo po jeho pravici ležel vchod do vinohradu Kepeche.
Vylezl na zeď vinohradu a dalekohledem si prohlédl území na jihu. Ve slunci se leskla prázdná pšeničná pole a vinice. Na každé křižovatce stál kamenný dům. Asi dvě míle před sebou, na cestě k farmě, viděl tři talionské jezdce. Nespěchali. Žádné známky poplachu.
Sklonil dalekohled a pátral po nebi po jakékoliv stopě orla. Modrou klenbu však nerušilo nic než pár bílých obláčků.
Ulice Sprianu byly skoro prázdné. Zůstala jen hrstka obyvatel, kteří si spěšně balili majetek a nakládali ho na osly tažené vozíky.
Vyslal do města hlídku. Lidé tam zjevně zaslechli něco, co talionští jezdci zatím nezachytili.
Brzy nato se dozvěděl, že před pár hodinami zajela k Lenninku menší skupina Bagutů. Odhodlaná hrstka dobrých lučištníků ve městečku je přiměla odjet.

Jejich objevení okamžitě rozpoutalo paniku. Všichni místní se sbalili a odjeli. Několik lidí ze Sprianu, kteří byli v Lenninku za obchodem, přineslo tuto zprávu do Sprianu, který se vzápětí také vyprázdnil. Spousta lidí už byla sbalená, byli nervózní od chvíle, kdy se doslechli o pádu Cujacu.
Eads o té zprávě přemýšlel. Byla to čerstvá zpráva, ne jen obyčejné řeči. Popojel dopředu a vylezl na další zeď, tentokrát na drobící se cihly vinohradu Etel.
Všiml si, že na rohovém pilíři už sedí jakýsi dragonýr. Chlapec měl obvaz kolem hlavy.
Eads si prohlížel Rundelský les. Jakýsi šestý smysl, snad šepot Velké Matky, mu říkal, že není daleko od veliké armády.
Minutu poté dorazili dva zaprášení, zpocení jezdci podat hlášení, že Lennink byl opuštěn.
Eads zvažoval situaci. Neměl žádnou přesnou mapu téhle oblasti, všechny jeho vojenské mapy se týkaly středního Kohonu. Zavolal si četaře Croela, který hlídkoval poblíž.
"Kam dál vede cesta na Lennink?" zeptal se.
"Do Waldrachu."
"A za Waldrachem?"
"K Rusmě. Bel Awl."
"A za nimi leží Lucule a Seant, Troat a Aubinas."
"Správně, pane."
"Děkuji vám, četaři."
Eads přemýšlel nad cestou do Rundelu a temného lesa. Zdálo se, že nepřítel udělal, co čarodějky předpověděly. Rozdělil své vojsko a poslal armádu právě touhle cestou.
Armáda Argonathu mezitím sedí ve Fitou, dvacet mil odsud. Nepřátelská krycí armáda je dost velká, aby je přesvědčila, že čelí celému padmaskému vojsku, zatímco další armáda, nejspíš právě tak velká, byla vyslána na pochod skrz průrvu Bel Awl a do bezbranných provincií Marneri.
Kapitán si s pochmurnou bezmocí uvědomil, že jeho malé vojsko, spojené s klanem Wattel, je nejspíš všechno, co stojí mezi odpornou armádou nepřítele na téhle cestě a samotným Marneri.
Náhle se ozval výkřik. Od vinice přibíhal jakýsi dragonýr, ten s obvazem na čele.
"Baguti, pane, vidím Baguty, tamhle dole v lese."
Eads se otočil. "Máte bystré oči," řekl zřetelně a v duchu si poznamenal, že je to Relkin ze 109. dračího. Zvedl dalekohled k oku a prohlížel les.
Nejdříve neviděl nic než stromy a stíny, ale pak je spatřil, nohy koní pohybujících se stínem, s jasně patrnými kopyty.
Potom se zpod příkrovu vynořil bagutský jezdec na kaštanovém poníkovi. Objevil se jen na okamžik a vzápětí zase zmizel. Mířil se svými společníky k cestě na Lennink a Cujac, která dělila Rundelský les.
Kapitán se rozhodl. "Rychlý pochod k Lenninku," nařídil. "Vybudujeme tam zátaras. Tou cestou přichází nepřítel. Zadržíme ho."
Odeslal jezdce na jih s hlášením generálu Felixovi. Popsal mu situaci tak, jak ji viděl.
KAPITOLA 66
Lennink našli prázdný a okamžitě začali opevňovat přístupové cesty z jihu. Po nepříteli stále nebylo ani stopy, dokonce ani po Bagutech, které zahlédli na kraji lesa.
Jejich úkol byl naštěstí snazší o to, že se město honosilo množstvím zděných plotů. Na jižní straně byly stěny vinohradů a uvnitř města další zdi kolem zahrad a dvorů. Domy byly velké, kamenné a výjimečně pevné.
Hlavní ulici lemovaly topoly a lípy. Eads je nařídil porazit a postavit barikádu napříč hlavní silnicí k Waldrachu na jižním okraji města.
Stromy byly uloženy do V s vrcholem mířícím na sever, aby jakémukoliv útočníkovi připravily vražedné území. Kromě stromů do barikády zaklínili všechno, co našli v bližších budovách, bohatou kořist vinných lisů, sudů a proutěných košů i několik vozů s okovanými koly, které byly dost pevné, aby poskytly bojovou plošinu i drakům.
Všude byly jasně patrné známky chvatného odchodu obyvatel. Po ulici se táhl rozmotaný štoček potrhané látky, někde se houpaly dveře, na chodníku uprostřed města ležela panenka.
Městem procházeli muži a draci pracující horečnatým tempem, dopravující materiál na barikádu na hlavní silnici.
Kapitán Eads prohlížel stavbu. Byla to už třetí barikáda, kterou museli vystavět, a on se z předchozích dvou něčemu naučil. Po bitvě v Dělícím údolí mu připadal tvar V nejsilnější. Tam bojovali jen podél lehkého vnitřního oblouku. Výsledkem bylo, že se těšili trvalé taktické výhodě, měli v místě kontaktu stále delší linii než nepřítel, a tak měli početní převahu tam, kde se to počítá, tam, kde byly ve hře meče a štíty.
Teď Eads prohloubil křivku až do V v naději, že svou výhodu zvýší. To však vytvářelo dva životně důležité slabší body v místech, kde se V napojovalo na zbytek obranné linie.
Uvnitř V bude nepřítel omezený a ve špici tak smáčknutý, že bude těžké pořádně se rozmáchnout mečem. Ale v místech, kde se V připojuje ke zbytku linie, vzniknou dva tupé úhly: místa, která bude nutné udržet.
Pro oba tyto opěrné body Eads vybral bytelné domy, kamenné, s vnitřními omítkami, dubovou podlahou a okny z barevných skel, domy zámožných vinařů. Oba obklopovala obezděná zahrada a Eadsovi muži z vnitřní strany navršili hliněnou hráz, která dovolovala vojákům a drakům stát a odrážet pokusy o přelezení zdi.
Do obou domů postavil po třech dracích. Bazilovi, Zelenému Purpuroví a Alsebře určil jeden a třem drakům ze 66. oddílu druhý.
Zbytek 109. dračího se roztáhl po jedné straně V a 66. převzal druhou stranu.
Vedle domů na špici V stály další domy a obezděné zahrady, které pokračovaly až k okraji města, kde splynuly s vinicemi na jižním svahu. Mezi zdmi, v domech a na dalších opěrných bodech Eads a Ranard spolu s předákem Starterem rozestavovali své muže.

Přerušil je nečekaný hluk uprostřed postavení, na cestě do Waldrachu.
Eads vyběhl z domu, kde rozmísťoval tucet mužů, a zděšeně se rozhlédl. Po nepříteli ještě před chvílí nebylo ani vidu, ani slechu a kapitán nemohl věřit, že by na ně zaútočil tak brzo. Ale rámus pokračoval, ačkoliv neviděl stále ani stopu po nepřátelských řadách. Cesta z Rundelu ležela před ním a byla úplně prázdná.
S Ranardem a poručíkem Ranousmurem se rozběhl zpět, s divoce bijícím srdcem, mezi zdmi, zahradami a úzkými uličkami k hlavní cestě.
Když se přiblížili, rozeznali jednotlivé hlasy, vysoké výkřiky dragonýrů, pokřik mužů a řev draků. A pak vyrazili z obezděné stezky a spatřili menší zázrak.
Po cestě z Waldrachu přicházely posily, stovky místních mužů s krátkými meči a starými kulatými štíty. Za nimi přicházel šik legionářů, čtyři stovky vojáků z Kadeinské první legie, kteří pluli k Fitou, ale v Marneri se minuli s flotilou a rozhodli se nečekat a pochodovat.
A s nimi jako největší požehnání dorazili i draci, celý 33. kadeinský dračí oddíl v čele s rezavě zlatým mosazným drakem Burthongem.
Ozval se strašlivý řev a mezi jásajícími muži se prodral drak se zlomeným ocasem, aby se přivítal s Burthongem, mosazákem, kterého porazil při letních hrách; oba obrovití tvorové radostně řvali a potřásali si rukama na pozdrav.
"U dechu ssstarého Glabadzy, to je Burthong!"
"Dobře, dobře, ten ssse zlomeným ocasssem. A zbytek marnerijssského 109."
"A 66., ti jsssou na opačné ssstraně possstavení."
"Pak jsssme mezi ssstarými přáteli, to jsssem rád. Kdy ssse bude bojovat?"
"Brzo. Právě ssse tady chyssstáme k jedné pekelné bitvě."
"Rád tě vidím, Zlomený Palcáte. Časssto jsssem přemýšlel nad naším zápasssem. Byl to dobrý sssouboj. Ukázalsss mi jednu dvě věci."
"U ohňů ssstarého Glabadzy, tysss mi ukázal jednu dvě věci. Nikdy jsssem neviděl mosssazáka, co by ssse hýbal tak rychle."
"Příště, až ssspolu budeme zápasssit, ukážu ti pár nových pohybů a kdo ví, možná tentokrát zvítězí Burthong!"
"Přichází kapitán Eads," řekl Relkin, který si třásl rukama s dragonýry z 33. kadeinského. S většinou z nich se už dřív setkal.
33. dračímu velel dragonýr Bekfor, který vystoupil s kapitánem Velichkem pozdravit kapitána Eadse. Eads znal Velichka jen z doslechu. Velichek byl starší muž, záložník, který si užíval důchodu v malém panství poblíž Bea.
Velichek ihned objasnil, že celkem rád přenechá Eadsovi vrchní velení.
"Děkuji, kapitáne Velichku. Váš příchod je skoro zázrak. Věřím, že nepřátelská armáda každou chvíli dorazí po cestě z Rundelu. Na okrajích lesa jsme zahlédli bagutské jezdce."
"Sem?"
"Nepřítel oklamal argonathskou armádu ve Fitou jen částí svého vojska. Snad polovinu sil poslal na cestu k Waldrachu. Pokud přes nás projde, není nic, co by mu zabránilo propálit si cestu až k Marneri."
Kapitán Velichek zbledl: "Pak se tu musíme udržet. Odepřeme mu průchod k Marneri."
KAPITOLA 67
Bystré Cuicovy oči brzy vypátraly veliké nepřátelské šiky postupující k jihu. Na jižním břehu řeky Alno byla v pohybu značná síla a pochodovala na východ k Fitou. Před ní jela mračna jezdců. Další, zřetelně větší armáda se pohybovala na severovýchod Rundelským lesem.
Obyčejně by o ně Cuica nijak nedbal. Takové pohyby orla nezajímaly. Místo toho by se v pšeničných polích, která přelétal, nebo ve vinohradech podél sprianského hřbetu porozhlédl po mladých zajících.
Cuica však nebyl jediná duše, která se toho jitra dívala jeho ostrýma očima. Lagdalen Tarcho spatřila na cestách tmavé řady a okamžitě pochopila, co to znamená. Věděla, že cesta Rundelem běží na severovýchod až k Aubinasu a Marneri. Chápala, že na této straně nejspíš nejsou žádné obranné síly.
Minulé dny byly tvrdé, přinesly Lagdalen noční můry. Chvílemi si myslela, že její orel umře hlady, tak málo zvěře bylo kolem Padmasy. A pak s jistotou cítila, že je dostane batrukh a ony všechny tři ztratí vlastní mysl, která zůstane navždy v těle mrtvých zvířat. Během cesty se ale naučila orla obratně ovládat, když to bylo důležité. Nebylo to úplně nepodobné jízdě na koni, i když orel byl mnohem divočejší než kůň. Základem bylo, že velký dravec nechápal, proč občas dělá to, co dělá. Přál si prostě lovit. Byl jaksi rozrušený, měl pocit, že se mu kdesi v koutku mysli děje cosi špatného, ale nedokázal přijít na to, oč opravdu jde, a tak jenom poslouchal.
Teď Lagdalen přitlačila, Cuica se obrátil a zakroužil na jih a na západ, snesl se nad Rundelský les, pryč od králíků v pšeničných polích, pryč od vinic na hřebeni.
Dva drobní cestující si okamžitě uvědomili změnu směru.
Střízlík vystrčil hlavičku z koženého váčku a nakoukl na lesy pod sebou.
Pak na cestě mezi stromy zahlédl veliké vojsko, nesmírné řady táhnoucí se do nekonečna, ohromný had mužů, skřetů a nestvůr s ocasem vozů, který se táhl mnoho, mnoho mil.
Střízlík dloubl do myšky a probudil ji. Protáhla se a opatrně vyhlédla z váčku.
Orel zakroužil na nebi, vystoupal v teplém vzdušném proudu a snesl se k jihu, za řeku Alno.
A tam pochodovala druhá armáda, mířící po proudu. Ptáček a myš se po sobě podívali a jejich korálková očka se na okamžik setkala. Plán Temných mágů už se uskutečňuje.
Orlí křídla vytrvale bila do vzduchu, jak se pták zvedal vzhůru a obracel zpět k východu.
Dvě nepřátelské armády byly v pohybu. Nepřítel hrál odvážnou hru, bude-li však úspěšná, Argonath bude skoro určitě poražen.

Desátník Henkel z prvního regimentu legie z Bea o žádné z těchto životně důležitých informací nic netušil. V krátkém volnu rybařil v potoce, který protékal za místem, kde na Jihu Fitou stál jeho regiment. Proud byl loudavý, ale žili v něm pstruzi a okouni. Už chytil hnědého pstruha velkého právě tak na pánev a pomýšlel na druhého, aby si udělal báječnou večeři.
V potoce se chladila láhev bílého andelainského vína. Desátník se těšil na pěkný večer. Brzy začne boj, ale Henkel byl zralý voják a měl lepší plány než čekat na nejhorší. Místo toho se soustředil na blížící se dobrou večeři.
Znovu hodil udici do hlubší tůňky a nastražil návnadu pro rybu, která se tam určitě skrývala.
Zaslechl nad sebou jakýsi zvuk, vzhlédl a spatřil orla letícího nízko nad stromy. Zadíval se na něj. Člověk jen zřídkakdy zahlédl orla tak nízko. Vstal, aby ho ještě mohl sledovat, ale pták se mu ztratil mezi stromy.
Pak se znovu objevil, zakroužil nad ním a přistál na stromě ani ne sto yardů od něj.
Desátník se vrátil ke svému vlasci a k lovu, jen občas hodil pohledem k místu, kde orel přistál.
Asi tak za minutu kolem něj prolétl malý ptáček. Nevěnoval mu pozornost. Ani si nevšiml, že si střízlík sedl na větvičku nad jeho hlavou a pozorně si ho prohlížel. Když pak voják vklouzl zpátky mezi stromy, zaslechl ptačí křídla, nic víc než tiché zašelestění.
Zanedlouho poté vyšla z vysoké trávy za desátníkem myš a přiblížila se k němu. Ptáček se také vrátil a nervózně poletoval z místa na místo.
Poprvé si Henkei uvědomil, že není sám, když za sebou vycítil čísi přítomnost. Otočil se, ale nikoho neviděl. Pak uviděl myš. Maličký tvoreček klidně seděl na zemi vedle jeho rybářské brašny a hleděl mu přímo do očí.
"U dechu," zamumlal. Byla to zatraceně divná věc. Zíral na myš. Na těch očkách cosi bylo.
O několik minut později desátník Henkei vstal ze břehu, v jedné ruce myš a na rameni střízlíka.
Pěkňoučkého, velkého pstruha vytáhl z brašny a nechal orlovi, který se k nim připojil a s velkou chutí zaťal do ryby spáry.
Generál Felix zrovna hovořil se svými veliteli. Dostal spoustu zpráv o pohybech nepřítele na cestě do Conjony. Bagutští jezdci křižovali Tupadu a zajížděli až do Andelainu. Jeho vlastní jízda se s nimi několikrát střetla.
Přišel seržant se zprávou. Generál Felix na ni chvíli hleděl a pak chvatně slíbil, že s tím za chviličku něco udělá.
Chvilka však byla delší a mezitím se nečekaně zprudka otevřely dveře a objevil se velitel Sear z legie z Bea. Ve tváří měl ten nejpodivnější výraz a na rameni nesl malého ptáčka.
KAPITOLA 68
Odpoledne se vleklo a stíny se prodlužovaly. U Rundelského lesa se nehýbalo nic, jen hmyz a králíci. Relkin zahlédl na kraji nejvzdálenějšího pšeničného pole jelena a poznamenal, že by byl výborný den k lovu.
Bazil zavrčel, že lov není tak výnosná činnost, jak si dřív myslel. Drak byl trošičku kousavý, dychtil po boji a po tom, až to bude za nimi. Relkin pochopil narážku a přinesl drakovi náruč armádního chleba politého akhou a džber vody na zapití.
Barikáda napříč hlavní cestou do Lenninku byla teď plných dvanáct stop vysoká, změť stromů, keřů, sutin, vozů, stolů, židlí, a dokonce i kolovratů. Ve městě našli hromadu velkých dlažebních kostek a navršili je k ruce drakům. Pro muže a dragonýry shromáždili menší kameny.
Všude podél opevněného jižního okraje Lenninku se skrývali muži a čekali na nepřítele. Draci ze 33. kadeinského byli vzadu, připravení jako záloha. Kapitán Eads vytvořil také zvláštní zálohu tří set mužů, připravených ucpat jakýkoliv případný průlom.
Čekali s rostoucím napětím, hleděli přes vinohrady k pšeničným polím a vzdáleným lesům. Opravdu se blížil nepřítel? Nebyli ti Baguti, které zahlédli v lese, jenom náhodná skupina? Snad výzvědná patrola, snad jenom skupinka na lupu?
Eilsa, dcera Ranardova, roznášela otcovy příkazy kapitánům klanu, pobíhala tam a zpátky mezi jednotlivými postaveními a se svými světlými vlasy svázanými pod čtvercovou zelenou klanovou čapkou působila jako zjevení krásy a odhodlání. Její přítelkyně Silva dělala totéž a toho odpoledne byly opravdu naplno využité. Ranardovy obavy rostly a stále přemýšlel, jak vylepšit postavení svých lidí.
Pozoroval při práci Eadse a jeho důstojníky, pochytil pár věcí a teď se je snažil využít.
Co se týká kapitána Eadse, seděl v pohodlném křesle v bývalé ložnici v prvním patře domu na pravé straně barikády ve tvaru V. Pod ním byli draci ze 109. marnerijského. Z okna měl dokonalý výhled na cestu k Rundelu, tvořící temnou rýhu v zeleném šeru lesa. Dalekohled držel zvednutý, ale stále neviděl žádné známky očekávané nepřátelské armády. Mučily ho pochyby. Co když se mýlil? Co když plýtval vzácným časem, zatímco měl pochodovat k Fitou? Jak dlouho tu může s dobrým svědomím zůstat jen na základě podezření a jednoho zahlédnutí bagutské hlídky? Co když se čarodějky mýlily?
Na zahradní zdi téhož domu, zády opření o kamenný rohový pilíř vyhřátý zapadajícím sluncem, seděli dragonýři a povídali si.
Relkin a Manuel seděli společně. Malý Jak opravoval Alsebře chránič jílce: omotával ho novou kůží a připevňoval ji krátkými stehy. Mono prošel kolem, vyšvihl se na hliněný násep naházený pod zdí a vylezl na kameny na vrcholu.
"Myslíte, že jdou?"
Relkin pokrčil rameny: "Nevím, Mono. Viděl jsem pár Bagutů. Znamená to, že sem jde celá armáda? Budeš se muset zeptat Matky."
Mono zvedl obočí: "Hele! Takže teď se Relkin dovolává svaté Matky?"
Relkin se kysele ušklíbl: "Řekněme, že moje víra je teď trošku v pohybu."
"Vzpomínáš na starého Mumplepeezera, toho věštce?" zeptal se Mono.
"Všechny ty kecy o našem 'osudu' na bitevním poli?"
"Vypadá to, že měl pravdu."
Relkin se znovu rozhlédl: "Až na jednu věc. Jsme správně v zahradě v Arneis, ale nejsou tu růže. Víte, měly by tu být

růže."
"Mumplepeezer se o žádných růžích nezmiňoval."
Relkin se pochmurně zasmál: "Mumplepeezer nebyl jediný, kdo nám předpovídal osud."
S tím se Mono musel spokojit, protože Relkin nic víc neřekl. Po chvíli nepokojného přemítání se vrátil na své místo u barikády, k Chektorovi.
Relkin a Manuel pokračovali v předchozím rozhovoru.
"A co ti řekl otec, Manueli, když jsi mu pověděl, že ses upsal jako dobrovolník k dragonýrům?" Manuel se ušklíbl: "Bože! Táta nebyl šťastný. Dokonce hrozil, že mě vydědí, i když jsem jeho jediný syn. Celý dům vřel jeho vztekem. Schoval jsem se ve škole. Chvíli jsem chtěl utéct. Máma mě přesvědčila, abych to nedělal."
Jako mnoho sirotků Relkina silně přitahovaly detaily rodinného života. Bazil a 109. dračí byli jediná rodina, kterou kdy poznal.
"Musí to být báječné mít matku, dokonce i otce, který se vzteká," prohlásil s odzbrojující otevřeností.
Manuel se mu zadíval do tváře: "Nevíš vůbec nic o tom, kdo byli tví rodiče?"
"Ne. Jedné noci mě položili v košíku ke dveřím chrámu. Pamatuju si jenom tohle: moje první učitelka, stará Meddee, mi říkala, že jsem sedmý syn farmáře a má matka zemřela při porodu, proto se mě vzdali. Nikdy jsem se jí nezeptal, kdo byl můj otec, nikdy mě to nenapadlo. A než jsem trochu vyrostl, umřela a nikdo, koho jsem se ptal, o tom nic nevěděl."
"To je mi líto." A oba sirotci viděli, že je Manuel kvůli tomu opravdu smutný.
"Víš, Manueli, žil jsi úplně jinak než my," řekl Relkin.
"Jinak než kdokoliv z nás," dodal Jak. "Já jsem vyrostl v marnerijském sirotčinci, v ulici U doků. Vždycky jsme ostatním dětem záviděli. Volaly na nás 'bastardi'. Pořád jsme se s nimi prali."
"To je jeden důvod, proč jsme tě nejdřív nemohli přijmout. Pro nás je tohle jediná možná kariéra, ale ty bys mohl dělat cokoliv."
"Vždycky jsem chtěl být dragonýr a sloužit říši. Roky jsem to před rodiči tajil, věděl jsem, že by to neschvalovali."
"A co se stalo, když jsi odešel z akademie?"
"Otec se mnou přerušil styky. Trvalo to tři měsíce, myslel jsem, že už se mnou nikdy nepromluví. Pak mě přijel navštívit a pobrečeli jsme si na ramenou a křičeli jsme po sobě. Nakonec se smířil s tím, že chci dělat právě tohle."
"Píšeš teď své rodině?" zeptal se Relkin.
"Poslal jsem jim vzkaz v sedlové brašně posledního posla, pro případ, že bychom to nezvládli."
"Ty přežiješ, Manueli. Teď, když si tě Zelený Purpur oblíbil, musíš to zvládnout."
Manuel se s nimi zasmál. Zelený Purpur nebyl snadno zvládnutelný, ve skutečnosti s ním bylo práce jako se dvěma wyvernami.
"Pssst, neprobuďte ho. Pořád vyspává dvě velké mísy kukuřičné kaše."
"Když se bavíme o dopisech, Relkine, dostals odpověď na ten, který jsi psal, když jsme mířili proti proudu do Kohonu?"
"Ano," řekl. Nechtělo se mu vykládat jim o podivné noční návštěvě Lessisina malého ptáčka.
"Ptal ses své přítelkyně na osud. Co ti řekla?"
Relkin neměl chuť začínat řeč o Sinni a záhybech na plátně osudu.
"Říkala, že existuje důvod, abychom šli do Arneis. Tady zjistíme, co pro nás osud nachystal."
"A co je s těmi růžemi?" naléhal Manuel.
"Někde v naší budoucnosti leží růžová zahrada, to je všechno."
Nechal je a vydal se drakovi pro vodu. Když procházel zničenou zahradou, na rohu se málem srazil s Eilsou. Nesla zprávu pro vzdálenou část firdu.
Relkin se k ní hned přidal, v tu chvíli pustil veškerou vodu z hlavy.
"Jak se ti dnes vede, Eilso, dcero Ranardova?"
Trošičku zvolnila krok.
"Dobře, dragonýre, nesu zprávu od otce. Dnes mě zaměstnává celý den."
"Budeš bojovat?"
"Samozřejmě. Ať mě otec pošle kamkoliv. Nejspíš zůstanu jako posel. Nedovolí mi stát v řadě s firdem."
"Má pravdu. Měla bys odjet do Waldrachu."
"Nebuď hloupý. Poslové do Waldrachu už odjeli. Potřebují mě tady."
"Myslím to vážně, Eilso. Miluju tě a bojím se o tebe."
Zamračila se: "Relkine, nejsem ten druh ženy, která nechce nic víc než sedět u ohně a celý život příst a starat se o děti. Umím bojovat a jestli dnes klan Wattel zemře, zemřu čestně s ním."
Relkin zahlédl dračího vůdce Turrenta, který vyšel zpoza rohu domu před nimi.
"Až to skončí, najdu si tě, Eilso. Spolehni se." ,
Jejich ruce se na okamžik setkaly, dlouze se ohlédla a byla pryč. Otočil se a odchvátal najít vodu pro draka.
Náčelník Ranard byl v tu chvíli taky na cestě. Příliš znepokojený, než aby dokázal zůstat na místě, rozhodl se prohlédnout si postavení klanu u zdi vinice Exelo. Když procházel kolem bitevní linie, promlouval se svými muži a vůbec dělal, co mohl, aby jim co nejvíc zvedl morálku.
Minul draky ze 109., většina z nich spala, opřená zády o hliněný násep za barikádou. Chrápou jako sopky, pomyslel si. Dragonýři musí mít zvláštní život. A jak ti tvorové jedí! V životě nic podobného neviděl.
Zašel za roh a vrazil do nějakého dragonýra.
"Ach, dragonýr Relkin..."
"Pane!" Relkin na sobě cítil napjatý pohled. Věděl náčelník o chvílích, které strávil s Eilsou? Zadržel dech.

"Má dcera je, jak víš, vznětlivé povahy."
"Ano, pane."
"Věřím, že jsi čestný mladý muž. Spoléhám se, že nezklameš moji důvěru."
"Nezklamu, pane."
"Dobrá. Rozumíme si. Víš ale také, že se má dcera provdá v klanu Wattel. Musí to udělat pro dobro naší rodiny."
"Bylo mi to řečeno, pane."
"Dobrá." Ranard stiskl rty a pohladil si vousy. "Samozřejmě, nejdříve musíme porazit nepřítele, než si kohokoliv vezme, mám pravdu?"
"Máte naprostou pravdu, pane."
"To zní sebejistě, dragonýre."
"Udržíme je, pane. Drakům vře krev v žilách." Vzduch prořízlo mohutné zachrápání. Oba se usmáli.
"Samozřejmě jsou unavení. Urazili jsme v posledních pár dnech pěkný kus cesty."
"A vybojovali jsme velkou bitvu."
"Ano, pane."
"No, dragonýre Relkine, kdybychom se už náhodou nesetkali, potřesu ti rukou."
Náčelník měl pevný stisk, esence trvanlivosti klanu Wattel.
Ranard se vydal dál. Sotva zašel za roh, ozvalo se hvízdnutí a výkřik. Zpoza rohu vystřelil kapitán Eads a vyskočil do sedla.
Výkřik se ozval z dolní linie.
"Přímo hleď! Nepřítel na dohled."
A z pláště Rundelského lesa se vynořila rojnice, snad tři sta skřetů klusajících pšeničným polem.
Objevili se i bagutští jezdci, mířili cestou uprostřed roje. Za první jezdeckou jednotkou se blížila větší, a za ní pak pevný, hustý voj jezdců. Eads poznal, že měl pravdu, že on a jeho malá armáda teď vstupují do největší zkoušky svého života.
Za barikádou se vypínali draci. Jak zírali na blížícího se nepřítele, mohutné hlavy na dlouhých krcích se nakláněly. Pak se schovali, přikrčili se za bariérou.
Baguti pokračovali až na několik set yardů k barikádě. Pak si jí velící důstojník konečně všiml. Jednotka jezdců vyjela dopředu, aby si ji prohlédla.
Projeli po cestě mezi zdmi vinic, zastavili se přesně mimo dostřel luku a zahleděli se na neohrabanou hromadu kmenů a suti.
Za nimi se ozvalo rázné troubení rohů. Zvědi se mezi
sebou pohádali a pak jeden z nich popojel blíž, těsně pod
spodní hranu bláznivého propletence topolů, vozů, sudů,
trámů a vinařských lisů. Sesedl, vylezl nahoru a nahlédl
přes okraj, přímo do tváře divokého, velikého Gazakiho.
Vzápětí ho Chektor popadl mohutnou rukou, hladce ho zvedl a čistě přetáhl do úkrytu za vrcholkem barikády. Zvěd byl tak překvapený, že nestačil vykřiknout. Když otevřel ústa, aby spustil, jeden z legionářů mu vrazil do srdce meč a umlčel ho. Neuniklo nic než kratičký sten a znovu padlo ticho.
Zvědův kůň se popásal na trávě po straně cesty a pomalu zamířil zpátky k ostatním.
Ostatní zvědové si chvíli něco mumlali a volali na svého společníka za barikádou. Jeho zmizení vypadalo trochu náhle. Dělo se něco divného. Proč neodpovídá? Další tři zamířili blíž a znovu zavolali. Pořád žádná odpověď.
Vzadu šíleně zaduly rohy. Zvědi se pečlivě neotočili, takže přehlédli divoké signály, aby pokračovali a vylezli na barikádu. Místo toho sledovali rojnici skřetů, kteří postupovali vinohrady.
Zvědi čekali, dokud se skřeti nedostali na dostřel z barikády, a potom se otočili a divoce pobídli své koně zpátky ke své jednotce, kde podali obsáhlé hlášení. Jeden z nich zmizel za hromadou stromů a nevrátil se. Ukázali na skřety a navrhli, aby byli na průzkum posláni oni.
Bagutský pohlavár se rozlítil a strávil několik minut tím, že si ventiloval vztek nad jejich mizerným představením. Pak odeslal posla k veliteli skřetů, zarputilému muži s opilovanými zuby a chutí na lidské maso.
Velitel skřetů se posupně zasmál a vydal rozkazy. Skřeti si jako obvykle stěžovali, ale nechali mezi nimi kolovat láhve s tmavým pitím a jejich dozorci se do nich pustili slovy i palicemi, až je nahnali k barikádě. Vyrazili vzhůru a vyškrábali se na vrcholek.
Na druhé straně nebylo nic, jen prázdná ulice, hromada hlíny podél vnitřní stěny, ale po nepřátelských vojácích ani stopy.
Potěšení skřeti zavolali tu novinu zpět a hrubě vtipkovali o zbabělých Bagutech. Hulákali radostí, ještě když přelézali barikádu a vyhrnuli se do prázdné ulice. Měla by tu být nějaká kořist. Tohle místo vypadalo dost bohatě.
Jakmile byli všichni na vnitřní straně barikády, náhle je zasypala salva šípů. Zasáhla vlastně všechny najednou. Na nohou jich zůstala jen hrstka, a ty okamžitě složily oštěpy a další šípy. Ozvalo se jen pár výkřiků, které rychle umlkly. Znovu nastalo dlouhé a stále zlověstnější ticho.
Velitel skřetů chvíli nadával svým seržantům a k pochmurné hromadě stromů a suti vyklopýtali další skřeti. Vyšplhali nahoru a našli prázdnou ulici. Neviděli dokonce ani těla svých druhů.
Zmateně se otočili, volali a gestikulovali. Jeden ze seržantů se rozběhl zpátky se zprávou. Velitel skřetů požádal o posily.
Vyjeli další důstojníci, krutí muži v černém, s lesklými odznaky hodnosti na hrudi. Dožadovali se vysvětlení, co je to zdržuje.

Majoři byli velice znepokojení. Generál Lukash vedl vojsko zostra. Už vydal rozkazy rozdělit skřetům tmavé pití. Měli pochodovat celou noc, vzít si tolik alkoholu, kolik chtějí, jen když budou ráno ve Waldrachu.
Cesta za nimi byla ucpaná muži, skřety, trolly a nekonečnou řadou vozů. Majoři nařídili vyslat vpřed přepadový oddíl pěti set skřetů, aby barikádu vyčistil.
Skřeti se zformovali. Rohy zavřeštěly, seržanti je postrčili vpřed a skřeti s drsným bojovým pokřikem na rtech vyrazili k vnější stěně barikády.
KAPITOLA 69
Za dunění bubnů a s vysoko zdviženými bojovými prapory nepřátelská přepadová jednotka cílevědomě pochodovala k barikádě.
Kapitán Eads kývl na dračího vůdce Turrenta. Déle už se jim bitvu odložit nepodaří, i když byl kapitán Eads velice potěšen obratným uskutečněním taktiky, kterou zvolil během úvodní fáze. Každá minuta odkladu měla cenu zlata. Z jihu stále nepřišlo ani slovo. Jeho malé vojsko bude muset nějak udržet pozice, dokud nebude vystřídáno.
Turrent písknul a mávl rukou; draci byli napjatí, netrpělivě čekali. Na opačné straně slyšeli pochodovat skřety, s bubny a vřeštícími rohy za nimi. Na znamení vylezli na svá místa těsně pod vrcholem barikády, každý drak na hromadu hlíny nebo na pevný vůz.
Útočníci dosáhli vrcholu, když náhle zaznělo zatroubení rohů legií a řev. Za barikádou vstali ohromní draci a zařízli se smrtícími meči do skřetů.
Skřeti, po tmavém pití zaslepení vztekem, se drali dál, ale přední řady mizely, jakmile se dostaly na vrchol barikády, jako jitrnice v mlýnku na maso. Dragonýři se činili u draků a v souhře s týmy legionářů, kteří byli vycvičení k boji po jejich boku. Bojovat skrčení a velice sklonění vyžadovalo hodně cviku, jinak by člověk snadno přišel o hlavu, když se draci rozmachovali mečem dozadu.
Přes barikádu se nedostal jediný skřet. Když byla polovina útočníků vyřízená, velitelé je zastavili a stáhli zbytek zpět. Vrchol bariéry zůstal posetý jejich mrtvými.
Štábní majoři okamžitě pobídli koně a odjeli podat hlášení generálu Lukashovi. Nesmírným vojskem se rozlétl rozkaz zastavit.
Na bojišti znovu zavládlo ticho, bylo slyšet jen bzukot včel a zpěv skřivanů. Pomalu se stmívalo, slunce zapadalo za hory na západě.
Lukash přijal zprávu s ohromením a okamžitě se rozzuřil. Jeho plán byl dokonalý. Jak může být cesta zatarasená? Kdo to proti nim stojí?
Majoři hlásili, že půjde zřejmě alespoň o několik tisíc mužů. Veškerý jižní přístup k Lenninku byl opevněný. Nahoře na hřebeni pracovaly jezdecké patroly.
Když si Lukash prohlédl mapy, usadil se mu na tváři pochmurný výraz.
Kolem téhle překážky nevedla žádná dobrá, rychlá cesta. Odeslal jezdce na průzkum kolem jižního okraje hřebene, aby našli místo, kudy by mohl nejsnáze dostat oddíly, které by napadly nepřítele na křídle.
Mezitím vydal rozkaz k většímu útoku přímo na barikádu. Zároveň dojde ke dvěma podpůrným útokům na jižní část města po obou stranách barikády.
Bubny zaduněly a skřeti, muži i trollové se shromáždili na pšeničných polích pod Lenninkem.
Čaroděj Thrembode vylezl na strom v Rundelském lese a dalekohledem obhlížel obranu.
Viděl barikádu na hlavní cestě a posílené zdi chráněné kůly a výkopy všude kolem jižního kraje města. Podél celé linie bylo tu a tam vidět argonathské vojáky. Spatřil muže a zahlédl i pár draků. To znamená, že jde o legionáře, i když mnozí z mužů, které zpozoroval, neměli uniformy a přilby legií.
Veliká armáda se zdrží.
Lukash před ním shromažďoval řady útočníků, posílené trolly. Chystalo se snad šedesát velkých oblud. Polovinu tvořil těžký, fialový typ se sekerami, druhou polovinu okrové stvůry s meči.
Trvalo snad půl hodiny, než se všechno připravilo. Slunce se sklonilo dál k západu, už se hodně koupalo za horami a na krajinu padlo matné šero, které vydrží ještě něco přes hodinu.
Zazněly rohy a zavířily bubny. Útočníci se pohnuli a ještě cestou nasávali z láhví tmavého pití.
Byla to vzrušující chvíle a Thrembode zůstal na bidýlku, aby mohl sledovat bitvu.
Za barikádou čekali draci, náhle nervózní jako nikdy dřív. Věděli, že přichází trolli. Cítili je. Jejich žertování nabralo bizarní obrat.
"Jenom mě mrzí, že jsssem sssi na trollovi nikdy nepochutnal," vrčel Zelený Purpur.
"Pořád ti říkám, že musssí být čerssstvý a musssíš ho ssspráwně uvařit. Vždycky chceš všecko sssnísssst nedovařené."
"Mám to tak rád."
"Ale trolla ne. Možná jelena, možná krávu, ty můžeš jíssst jenom tak."
"Kůň je dobrý, až ke kopytům!"
"Ale chutná ti pečený, vzpomínám sssi, žesss to říkal."
"Trolla musssíš upéct a dobře ochutit. Někdo je má rád ssse ssspoussstou akhy," prohlásila Alsebra, která až dosud mlčela.
"Pečení jsssem ještě nezkoušel. Jaký je rozdíl mezi pečením a opékáním nad ohněm?"
"Při pečení potřebuješ rovnoměrnější teplo. Musssíš sssi possstavit pec."
"Jak?"
"Z kamenů. Není to tak těžké. Vykopeš jámu. Pak rozděláš velký oheň a nahážíš kameny do ohně. Když jsssou hodně rozpálené, pákou je přesssuneš do díry. Položíš tam trolla a zakryješ ho dalšími kameny, ale ne tak horkými jako ty dole. Počkáš, až kameny vychladnou, vyndáš je a máš ssskvěle upečeného trolla. Je výtečný."

"To zní zajímavě," řekl Zelený Purpur.
"Pak to zkusssíme. Určitě budeme mít k ruce ssspoussstu trollů." rozhodl Bazil.
"Ano," radoval se Zelený Purpur, "vyzkoušíme všechny tři způsssoby, Zlomený Palcát ho bude opékat, dokud nezčerná, já sssvého opeču jen trošku a Alsssebra ho dá do díry sss horkými kameny. Pak všechny tři ochutnáme a uvidíme, jak bude nejlepší."
"Ticho, už jdou," řekl Manuel.
"Proč ticho?" Zelený Purpur nadzvedl obočí. "Dělají takový kravál, že by násss nessslyšeli, ani kdybychom řvali."
Ale Manuel neodpověděl, příliš soustředěný na příchod nepřítele. Krčil se za polámanými keři na vrcholu barikády a sledoval, jak se blíží. Bylo těžké nemyslet si, že tentokrát možná zemře. Možná zemřou všichni. Proti nim stála ohromná přesila.
Přicházeli, dlouhé šiky skřetů, snad sto v řadě, jeden za druhým, a mezi nimi kráčeli trollové, mohutné stvůry osm a devět stop vysoké.
Dostali se ke spodní straně barikády a začali vylézat nahoru.
Zazněl roh. Draci okamžitě oběma rukama popadli dlažební kostky a začali je skoro svisle házet přes barikádu. Kameny vylétly třicet či čtyřicet stop do výšky a s ohromnou silou padaly dolů na trolly, kteří se drali vzhůru. Trollové nikdy dobře nešplhali a v krupobití dvacetilibrových dlažebních kostek se jim to dařilo ještě hůř.
Když vylétly dlažební kostky, z vrcholu barikády začali střílet dragonýři a lučištníci a muži se připravili.
Šik útočníků zakolísal a zastavil se. Tucet trollů složily kameny. Skřeti v bouři šípů a kamenů zakolísali.
Bubny zahřměly a rohy zaječely ještě hlasitěji než předtím. Velitelé skřetů použili biče a dozorci pobídli trolly bodci a nařídili jim zvednout štíty nad hlavu, aby se chránili.
Řada se ustálila a znovu se dala do pohybu. I když padali další trolli a skřeti, klopýtali na barikádu. Dlažební kameny stále létaly, ale teď už se odrážely od štítů stejně často, jako trolly přímo zasahovaly. Odrážely se od barikády mezi skřety, ale i ti stále pokračovali, zaslepení výpary tmavého alkoholu v nozdrách.
Rohy zaduly třikrát, aby svolaly kopiníky. Legionáři vyskočili na vrchol bariéry a vrhali na odkryté trolly oštěpy. Ty měly dlouhý, čtverhranný hrot z měkkého železa. Hrot prorazil trollí kůži a koženou zbroj, kterou nosili. Železná špice se okamžitě začala ohýbat, oštěp uvázl a násada pak trollovi překážela v pohybu.
Do té chvíle padl další tucet trollů, většinou zasažených kameny, ale první z nich se konečně dostali nahoru. Potlučení, vzteklí trolli, prošpikovaní šípy a bolestivě zranění oštěpy, se teď setkali přímo s řadou velkých draků, kteří vystoupili na násep a pustili se do nich. Veliká ocelová ostří o sebe zvonila a bušila do těžkých štítů. Těžké trolli sekery se divoce míhaly, dračí ocasní palcáty srážely trollům přilby a rozbíjely jim obličeje. Štíty trollů řinčely o štíty draků, obrovité svaly se napínaly. Draci házeli trolly zpátky a sekali do nich, veliké hlavy létaly, spršky černé krve stříkaly vzduchem. Těžká těla se hroutila bez života.
A pod nárazy těžkých zbraní dragonýři drželi skřety dál nebo je pobíjeli, když se odvážili postavit se na barikádu.
Trvalo to půl hodiny, pak zbylým trollům došla odvaha, ustoupili a už nebojovali.
I na skřety už pití přestávalo působit a také z nich se stali zbabělci. Barikáda byla ověnčena obrovitými trollími trupy a dole se kupila těla mrtvých skřetů.
Navzdory bubnům a rohům, navzdory zuřivým úderům bičů skřetích velitelů se nepřátelský útočný šik pomalu rozbil a proudil pryč od nezdolné barikády.
Mezi obránci zavládla radost. Vzápětí se pustili do obnovy zásob dlažebních kostek, šípů a oštěpů.
Relkin Bazila pečlivě prohlédl. Drak se zlomeným ocasem jednomu trollovi srazil hlavu a tři další rozsekal. Během té doby Relkin zastřelil dva skřety a jednoho probodl, když se skřet chystal hrubým mečem rozpárat Bazilovi podbřišek.
Bazil měl novou ránu, těsně pod místem, kde měl pod rukou upevněný joboquin. Bylo to zranitelné místo. Z velikosti rány, která byla asi palec dlouhá a palec hluboká, Relkin usoudil, že je od vypadlého šípu. Rychle ji vyčistil sugustem a obvázal mu ji kolem prsou. Nasadil mu zpět chrániče a náprsní pancíř. Vrátil mu i přilbu a drak byl znovu připraven k boji.
"Odvedli jste dobrou práci, všichni." To byl dračí vůdce Turrent na obhlídce.
Dragonýři udiveně zvedli obočí, ještě od něj nikdy nic takového neslyšeli.
"Na naší straně barikády nemáme žádné ztráty," oznámil Turrent, když se zastavil, aby poblahopřál skupině v obezděné zahradě.
"Žádné ztráty, to je skvělé," řekl Manuel, který Zelenému Purpurovi ošetřoval šrámy na pravém stehně, způsobené otravným skřetem.
Draci mlčeli, zhluboka a těžce oddechovali, opírali se o jílce svých mečů. Pořád byli v děsivém duševním rozpoložení, do kterého se dostali kvůli boji.
"Brzo bude tma," prohlásil Jak.
"Ano, mělo by to skončit," přitakal Manuel.
Relkin se podíval přes zahradní zeď na temnou masu namačkanou na cestě skrz Rundelský les a nebyl si tím tak jistý.
KAPITOLA 70
Generál Lukash přijal zprávy špatně. V rodné řeči zaklel a odplivl si. Štábní majoři se třásli. Pak je propustil a znovu se vrátil k mapám.
Lukash si nervózně olízl rty. Brzy bude tma. Vapul může dorazit kdykoliv, snese se dolů na té stvůře. Najde ho tady zaklíněného, hodiny před místem, kde měl být.
Existovala jediná odpověď. Pokračovat v útoku.
Vzhlédl a uviděl toho zatraceného čaroděje, jak si ho zamyšleně prohlíží.
"Podnikneme noční útok."

Thrembode sledoval boje dalekohledem. Věděl, že bude zoufale těžké prorazit argonathskou obrannou linii.
"Možná byste mohl zvážit, jestli je raději neobejdeme. Nemůže to být tak velké vojsko. Obejděte je a pokračujte."
Lukashovi vyschlo v ústech. Vapul může dorazit kdykoliv.
"Ne, na to nemáme čas. Musíme se probít skrz a hned pokračovat dál. Útočili jsme na příliš úzké frontě. Rozšíříme ji. Nechám připravit pochodně k osvětlení bojiště."
"Jaké máte zprávy o argonathské armádě?"
"Sedí ve Fitou. Naše vojsko, které má odvrátit jejich pozornost, se k nim blíží."
"Můžete v tomhle Bagutům věřit? Zřejmě si nevšimli bariéry, u které teď stojíme."
"Ti zatracení Baguti jsou k ničemu. Hazogové jsou ještě horší."
"Ano, taky jsem si to příležitostně myslel." Thrembode se usmál. Chviličku si pohrával s píšťalkou, zatímco Lukashovi zamrzala tvář. Náhodou s Lukashem souhlasil. Útok na široké frontě nejspíš splní účel, ti zatracení argonathští legionáři by se museli roztáhnout. A vzadu v hlavě mu strašil obraz Vapula. Mistr byl stále na vzdáleném skalisku, ale během hodiny či dvou nasedne na batrukha a přiletí je navštívit, jako každou noc. Bude lepší, když je zastihne uprostřed bitvy, nebo ještě lépe na pochodu Lenninkem po rychlém vítězství, než aby je potkal tady nebo klopýtající vzadu venkovskými cestami.
"Je to na vás, generále, ale postupujte vpřed. Probijte se tou namyšlenou malou bandou. Pokračujme v pochodu."
Zanedlouho poté ve tmě vykvetly pochodně, stovky a stovky plamenů zářících do noci, každá pochodeň uťatá ze suchého dřeva, namočená ve smole a zapálená skřety, kráčejícími vpřed k nočnímu útoku.
Bubny duněly a rozléhalo se hulákání důstojníků, kteří řadili deset tisíc skřetů a stovky trollů.
Útočná linie byla rozšířena na většinu jižních přístupů k Lenninku. V poslední chvíli velitelé skřetů poslali řadami tmavé pití. Dokonce i trollové dostali, což byla vždy riskantní záležitost, protože pak byli schopní zaútočit na kohokoliv.
U tak široké fronty nebylo možné jemné řízení operace, alespoň ne s jednotkami skřetů. Rohy začaly vřeštět a dunění bubnů se změnilo v bouři. Celá masa se znovu vydala vpřed, na barikádu, hlavy skloněné pod deštěm kamenů, dlažebních kostek, šípů a oštěpů.
V obezděné zahradě vinařova domu sledovali útok ve světle pochodní nepřítele, které se odráželo od potlučených kovových přileb a štítů.
V řadách protivníka vládl zřetelný zmatek. Pochodně se spojovaly, houpaly se a vytvářely skvrny plamenů, ale silný, pohněvaný řev skřetích velitelů jejich jednotky vždycky rozmotal a práskání bičů nad hlavami je donutilo jít dál.
Vzápětí byli tak blízko, že obránci ve tmě zřetelně viděli spousty skřetů a trollů kráčejících vpřed. Oddíly bubeníků je hnaly dál, a když se dostali dost blízko a obránci je začali ostřelovat kamením a šípy, zrychlili, sklonili se pod štíty a drali se vzhůru po vnější stěně bariéry.
S velikým křikem a pronikavým zavřeštěním rohů legií obránci vstali a čelili útoku.
Aby se dostali na zeď, útočníci přinesli dopředu velké množství větví svázaných do otepí a navršili je na vnější stranu silné zdi, která obklopovala vinařovu zahradu.
Na tyto otepi se vyškrábali trolli. Byli nesví, protože měli nejistou oporu, otepi byly pružné a nevypočitatelně jim povolovaly pod mohutnýma nohama. Byli tak v nevýhodě.
V jejich prospěch však hrál jejich počet.
Boj byl krutý a zoufalý, a i když se draci, dragonýři a legionáři z předchozích bojů leccos naučili, bylo strašlivě snadné nechat se v podobné chaotické bitce zabít.
Hned zpočátku jeden z kopiníků po Relkinově pravici padl, zasažen šípem, který mu prolétl nosem až do mozku.
Pak nastala ocelová vichřice, muži i draci sekali a bodali do zuřivé masy útočníků, kteří měli v očích světlo šílenství zapálené pomocí tmavého pití.
V jednom okamžiku Bazila Zlomeného Palcáta málem srazil z náspu troll, který se nad ním objevil s vysoko zdviženou sekerou. Mohl ho zabít, kdyby Relkin neudělal krok vpřed a nebodl ho mečem přímo do genitálií, až troll úplně zešílel. Bazil se vzpamatoval a Ecator zasvištěl, zachvěl se jako živý tvor a usekl trollovi, který ještě ječel po Relkinově ráně, hlavu. Vystříkla hustá sprška černé krve, mohutné tělo spadlo a skutálelo se na zástupy snažící se vyšplhat na zeď.
Alsebra zabila úskočného trolla s mečem, když mu drtivým úderem zničila štít, rozbila hlavu a nechala ho svalit se na vnitřní stranu zdi. Spadl na dva vojáky a ochromil je.
Zelený Purpur narazil na zvlášť rychlého trolla a ztratil svůj meč. Divoký drak bleskurychle popadl stvůru velkými tlapami, zvedl ji a jako kámen přehodil zpátky za zeď.
V místě, kde přistála, se skřeti rozlétli jako kuželky.
To všechno se dalo spatřit v záblescích v mlze nekonečného pekla rámusu, bubnů, výkřiků, rohů a řinčení oceli o ocel.
Pokračovalo to hodinu skoro bez přestávky. Obránci byli na pokraji úplného vyčerpání.
Bazil probodl velkého trolla se sekerou. Ecator ho prošpikoval a stvůra se zhroutila drakovi do náruče. Meč nešel vytáhnout. Uvízl trollovi mezi žebry. Bazil se mu opřel nohou o hrudník a velikou silou do něho strčil, až troll odlétl dozadu. Drak však uklouzl, spadl z náspu a přistál na mrtvém trollovi, kterého předtím zabila Alsebra.
Na okamžik se v obranné linii objevil otvor. Kopiníci vyrazili vpřed, aby ho udrželi, a dokázali to, i když se vzápětí objevil další troll se sekerou a oni zaplatili nejvyšší cenu. Když se Bazil dostal zpátky na místo a zabil ho, všichni tři muži už byli mrtví.
Útok pokračoval. Nepřítel teď útočil po celém jižním okraji Lenninku, hledal slabinu malé Eadsovy armády.
Eads připravil protiútok. Když se nakonec útočníci otočili doprava a bez odporu se hnal i na hřeben, vypustil oddíl dvou set mužů a pět draků ze 33. kadeinského, kteří čekali v ulici za domy na okraji města. Vynořili se náhle ze tmy, jako kladivo udeřili na triumfující trolly a skřety a zahnali je zpátky ze svahu do vinohradu Decleve. Skřeti a trolli ho rozdupali ztvrdlýma nohama.

Ohně se rudě blýskaly do dálky. Bubny stále bouřily a řady nepřátel postupovaly. Zdálo se, že to nikdy neskončí. Hromada mrtvých skřetů a trollů za barikádou už sahala skoro do poloviny její výšky. A stále přicházeli další, brodili se přes padlé skřety i polámané otepi a drali se na zeď vinařských domů.
Draci sáhli až na dno svých sil. Dragonýři vyčerpali zásobu šípů a začali sbírat tisíce skřetích střel, které přistály v zahradě.
V jednu chvíli prošel nepřítel středem barikády, který drželi Vlok a Chektor. Vloka upoutal úskočný troll s mečem a vzápětí ho srazila do bezvědomí trollí sekera. Nečekaná rána otevřela cestu a průlomem se prolilo padesát skřetů. Eads vyslal třicet bojovníků firdu a patnáct veteránů z legií, aby otvor zaklínili. Na Vlokovo místo vyslal Haraphu, zeleného draka z 33. kadeinského, s jeho dragonýrem Dimmim.
Swane a Dimmi bojovali bok po boku kolem Haraphy, zatlačovali skřety zpět, zadržovali je a vymetali za barikádu. Chudáka Vloka probrali vědry studené vody a dávkou horkého kalutu, kterou mu vlili mezi ztuhlé čelisti. Ještě se mu v hlavě rojily hvězdičky, když popadl Katzbalger a belhal se zpět do boje.
Konečně nepřátelský útok zeslábl a opadl. Na obranné linie bylo vrženo deset tisíc skřetů, kteří teď byli rozprášeni. Dva tisíce se jich válelo mrtvých na okraji města, před barikádou se kupily veliké hromady mrtvol. Skleslí a rozvrácení trolli utekli zpátky do Rundelského lesa.
Vyšel měsíc a zalil místo masakru hrůzným žlutým světlem. Relkin vzhlédl a spatřil, jak se před tváří měsíce mihl velký stín, tvor letící klouzavým letem přes noční oblohu. Ucítil, jak ho sevřel náhlý chlad, a páteří mu projelo zachvění.
KAPITOLA 71
Na bojiště padlo ticho. Obě armády couvly jako gladiátoři, kteří se zhluboka nadechují, zatímco jim po tělech stéká pot a krev a kape na zem.
Kapitán Eads se dopotácel zpátky na své velitelské stanoviště, poslal do jídelny v hostinci U růžového keře a padl do křesla. Pravou paži měl úplně ztuhlou. Před koncem se zapojil do těžkého boje na barikádě, kde se snažili ucpat průlom. Desátník Fox mu přinesl sklenku vody, pivo z Růžového keře už bylo vypito. Eads cítil, jak mu voda spláchla z hrdla sůl a prach.
Dveře byly otevřené a kapitán měl výhled na pekelnou scénu. K vojenským lékařům byli odnášeni zranění muži, někteří z nich žalostně křičeli. Pochodně plápolaly a prskaly. Někde blízko zřídili kovárnu a muži bušili do horké oceli tak silně a rychle, jak jen dokázali. Spousta mečů potřebovala opravit.
V hlavě mu vřely strašlivé otázky. Dokáží ještě vydržet, pokud přijde další útok? A jak by mohl nepřijít? Stejně jako nepřátelský velitel, i on chápal povahu strategické hry, do které se nepřítel pustil. Musí projít dřív, než dorazí argonathská armáda. Kdyby se utkali na otevřeném poli, sedm legií by téhle skřeti armádě rozpáralo vnitřnosti. Takže nepřítel bude útočit znovu a znovu, dokud neprorazí. Neměl žádnou jinou možnost.
Oči se mu skelně leskly. Zalévala ho únava, jako by mu pramenila na temeni hlavy, stékala po páteři a vlévala se do obou nohou.
Budou muset nepřítele udržet. Bude to velice těžké. Nechtěl ani pomyslet na to, že by to mohlo být nemožné.
Myšlenky se mu zatoulaly. Jeho žena Lernisse, chlapec Axel, domov v Modrých horách. Eadsova rodina tam žila od prvních dnů Argonathu. Matko, chraň je všechny, jestli selžeme a tahle strašlivá armáda projde. Duši mu zahalila temnota.
Usnul a zdál se mu divoký, strašný sen, ve kterém znovu probíhala bitva, nekonečné údery mužů, skřetů a oceli, s řevem velikých netvorů.
Něco ho bodlo do ucha. Zvedl ruku. V jeho snech vyhlédlo mezi mraky slunce a tma se rozptýlila.
S leknutím se probudil. Znovu ho něco ťuklo do tváře a pak do ucha. Zvedl ruku a ucítil, jak cosi odlétlo. Na opěradle jednoho z prázdných křesel se usadil maličký ptáček. Zadíval se na kapitána, kterému se zježily vlasy, bezděčně se otřásl a poznal, že to není obyčejný pták.
"Vrátila jste se!" zašeptal. "Díky Matce! Jaké zprávy nesete? Našly jste armádu?"
Ptáček neodpověděl, ale vzápětí kapitán zahlédl cosi malého běžet po podlaze. Stála tu myš, přední tlapky zvednuté, a upírala na něj drobná korálková očka.
Myš popošla dopředu. Sklonil se, nevšímaje si bodavé bolesti v boku, shrábl zvířátko a podržel si ho blízko obličeje.
Jedli venku, v obezděné zahradě. Alespoň draci jedli, horlivě, s ohromnou chutí. Mísy ovesné kaše ochucené akhou, starší chléb nalezený v pekařském krámku a jeden dva džbány piva, objeveného ve sklepě jiného domu.
Relkin drakovi ošetřil a sešil devět sečných a bodných ran. Pak se pustil do vlastních zranění. Na levém předloktí měl díru od skřeti čepele a všude spoustu odřenin, když spadl nebo když ho srazili. Sugustus byl při ruce a důvěrně známá bodavá bolest ho přinutila přivřít oči a počítat do deseti.
Když je znovu otevřel, stála před ním Eilsa, dcera Ranardova, s dokonale sklíčeným výrazem na tváři.
"Relkine, chtěla bych tě požádat o laskavost." Na čele měla krvavou skvrnu, ale nikde neviděl žádnou ránu.
"Žádej."
"Můj otec je zraněný. Není v mých silách uzdravit ho. Naši lékaři mají příliš práce, máme spoustu těžce raněných mužů. Otec k nim nepůjde. Bojím se, že se mu rány zhorší."
Relkin pochopil: "Eilso, já nejsem chirurg."
"Já vím, ale máš hodně zkušeností s ránami."
Zhluboka se nadechl.
"S lidskými pacienty mám dost málo zkušeností, ale zkusím to."
Po pravdě řečeno, pro Eilsu, dceru Ranardovu, by zkusil cokoliv.
Prošli přeplněnými ulicemi ke stáji. Ranard ležel na velkém balíku sena v dobře osvětleném, čistém stání.
Rány byly zlé. Hluboký šrám na pravém stehně a dvě bodné rány v břiše, u kterých se Relkin bál, že budou osudné, ať

udělá cokoliv.
Nabídl se, že je vyčistí a sešije.
"Bude to bolet, pane. Nejsem s jehlou tak dobrý jako chirurgové."
Ranard přikývl: "Vím, že je to nutné."
Relkin prohlédl bodné rány. Ta napravo byla hluboká víc než palec. Měl podezření, že nejspíš zasáhla střevo nebo nějaký vnitřní orgán. V obou případech by to pravděpodobně bylo smrtelné zranění.
Pořád tu ještě byl sugustus. Přinejmenším může ránu a její okolí vyčistit a sterilizovat. Pak přiloží na zranění placku.
"Potřebujeme med," zamumlal. Nejlepší placka, kterou znal, sestávala z léčivých bylin nasáklých sugustem a asi z unce medu, který se dával přímo do rány.
"Med?"
"Ano, cukr hlubokou ránu vysuší a uchrání ji před zánětem."
"To zní podivně."
"Vím jenom, že to funguje. Kde najdeme med? Někde ve městě musí být."
"Myslím, že vedle byl hlavní sklad potravin. Podívejme se tam."
Eads nařídil obchod otevřít a vybrat. Účet se dojedná později, teď jeho muži potřebují vydatné jídlo jako párky, máslo, vejce a smetanu.
Opravdu, všude hořely ohně, nad nimiž na konci prutů prskaly veškeré městské zásoby slaniny. Nad zkázou se linula vůně, při které se sbíhaly sliny.
"Vypadá to, že jestli tam byl med, už je pryč."
"A co dole? Musí tu být sklepy."
Relkin našel pár schodů dolů a za nimi zamčené dveře. Několika údery těžké sekery, kterou našel venku, rozbil zámek. Když se konečně dostali dovnitř, ocitli se mezi množstvím zásob, většinou olivového oleje. Vůně oliv na ně okamžitě zaútočila. Ve světle lucerny spatřili řady těžkých sudů s olejem, tiše stárnoucím ve sklepě.
Relkin prošel úzkou, zaprášenou chodbou a našel další sklep, taky plný sudů s olejem. Obrátil se zpět a vrazil do Eilsy.
"Našla jsem ho, Relkine," řekla se sklenicí v ruce.
Navzdory sazím a rozmazané krvi na tváři vypadala v tu chvíli neobyčejně líbezně. Relkin se naklonil a políbil ji. Hleděla na něj překvapeně, obočí nebezpečně zamračené.
"Možná už nikdy nebudu mít další šanci, Eilso, dcero Ranardova, a umíralo by se mi líp s tvým polibkem na rtech."
Měla v očích slzy; překvapení ustoupilo něžnějším citům.
"Nesnesu pomyšlení, že bychom mohli selhat. Bojovali jsme tak tvrdě..."
"Ještě je udržíme. A s tímhle medem možná zachráníme i tvého otce."
***
Kapitán Eads se z mysli Královny myší dozvěděl hodně. Například věděl, že argonathská armáda už je blízko, ale má před sebou ještě několik mil, než bude moci jakkoliv zasáhnout do boje. Věděl také, že nepřítel nejspíš představí tajnou zbraň, gigantické trolly nazývané obři.
Nejdřív měl potíže pochopit, co mu to popisuje. Když konečně porozuměl, vyrazil mu na čele pot. Porazit takové stvůry bude od draků vyžadovat velkou dávku hrdinství, a on měl draků tak málo!
Přesto zareagoval se svou typickou rázností. Nařídil připravit dlouhá kopí a dát jim ocelové konce. Nařídil, aby z usedlostí sebrali veškeré staré zbraně s dost dlouhými násadami. Okamžitě vyslal pátrací oddíl do zámku velmože z Waldrachu. Byl to šlechtic známý svou vášní pro turnaje ve starých zbrojích. Všechna použitelná kopí měla být okamžitě přinesena.
Svolal důstojníky k okamžité poradě a seznámil je s pravděpodobným příchodem obrů a obrannou taktikou, kterou vůči nim uplatní. Kopiníci už cvičili boj ve trojicích proti trollům, s cílem zasáhnout je oštěpy, které probodnou kůži a drží, nebo jim přeseknout kolenní šlachy. Všechny tyhle věci se jim budou hodit a muži dostanou delší oštěpy.
Předák Starter se s ním setkal, aby probrali jedy na šípech. Nejprve ho to vyděsilo. Otrávené zbraně se příčily všemu, co znal a čemu rozuměl. Byly to metody nepřítele. Když ale uslyšel o obrech, objevil se mu ve tváři chladný výraz a v očích mu hořel vztek.
"Jaké tvory, u Matčiny ruky, museli zahubit, aby stvořili něco takového?"
"Bylo mi řečeno, že mamuty."
"U svatého dechu, tohle provedli s těmi nádhernými chobotnatci ze severních zemí? Jak prohnilá je Padmasa!"
Předák Starter souhlasil, že prověří možnost použití otrávených šípů.
Přiběhli muži z opačného konce města a přinesli sedm velikých pík z domu boháče, který cestoval po jižních zemích a sbíral vojenské zbraně.
Usilovně pracovali na výrobě kopí. Noční vzduch houstl zvuky pil, kladiv a kovářských měchů. Eadsova únava byla zapomenuta.
KAPITOLA 72
Měsíc klesal na východě, zapadal za souhvězdím draka. Noc bledla.
Tři draci stáli připravení na pořádně sešlapaném hliněném náspu za otlučenou zdí vinařovy zahrady.
Kolem nich se rozprostíral obraz zkázy, zmrazený měsíčním světlem. Zeď byla obitá, ale zahrada, která bývala radostí vinařova srdce, byla naprosto zničená. Ovocné stromy skácené a vpletené do barikády. Koberce květin rozšlapané velkýma i malýma nohama, kameny a dlažební kostky vytrhané a vyházené na nepřítele.
Draci na zkázu nedbali. Dobře se najedli. Mísy ovesné kaše s akhou. Pláty opečené slaniny. Pšeničné placky s medem. Čerstvý chléb s horkým máslem, a to všechno spláchnuté vínem zředěným vodou. Ohromné množství bohatého jídla jim zlepšilo náladu a obnovilo síly. A i když byli unavení do morku kostí a potřebovali alespoň týden spát, cítili se

mnohem lépe než před jídlem.
Seděli nad zbytky v sudu mladého červeného vína a hleděli na klesající měsíc.
"Víno mi nechutná tak jako pivo," prohlásil Zelený Purpur.
"Je v něm moc kyssseliny," řekla Alsebra.
"Dobrá, dobrá, pro jednou sssouhlasssíme."
Bazilovi víno chutnalo ještě méně, ale stále ho upíjel, protože mu pomáhalo zapomenout, jak ho všechno bolí. Naklonil se přes zeď a podíval se na nakupená těla.
"Až budeme vařit tyhle trolly, budeme potřebovat nějaké pivo," řekl klidně.
Alsebru to pobavilo: "Tomu ssse říká jíssst kořissst dřív, než ji chytíš, příteli. Nebudeme žít tak dlouho, abychom sssi tyhle trolly mohli uvařit."
"Cože?" Bazil byl šokován. "Už jsssme je porazili. Co by proti nám mohli possstavit, čím by násss dossstali?"
"Budou útočit, dokud nepodlehneme, to sssi myssslím já. Musssí násss odklidit z cesssty. Tvůj dragonýr to dobře vysssvětlil."
"Je to dobrý dragonýr, tenhle."
"Mělsss štěssstí. Ale pořád to znamená, že nepřítel musssí pořád útočit. Nemá jinou možnossst."
Zelený Purpur však měl daleko k porážce.
"Tak ať přijdou. Zabijeme je všechny, když budeme mussset. Já jsssem připravený."
"Nepochybuju, že Zelený Purpur z Ossstrých hor padne jako possslední," řekla Alsebra.
"Už dřív jsssme ssse dossstali z ožehavých sssituací. Vyhráli jsssme bitvu v Dělícím údolí."
"Ale tam neměl nepřítel přesssilu dessset na jednoho."
"Dobrá, tak tedy u Lvího řevu."
"Tam byla hodně úzká fronta. Bojovali jsssme na dosssah meče od sssebe, občasss i blíž."
"Ano," zasmál se Bazil. "Občasss jsssem ssse musssel přikrčit, když můj divoký přítel zapomněl kontrolovat sssvůj rozmach."
Zelený Purpur byl citlivý na své nedostatky v boji s mečem. Měl sklon spoléhat v bitvě spíše na svoji obrovskou sílu než na pečlivě nacvičené pohyby jako wyverny.
"Nejenom tenhle drak ssse tam přessstal ovládat. Dobře sssi na to vzpomínám."
"Byl to zatraceně těsssný boj," řekla Alsebra.
"Ale přežili jsssme," namítl Bazil. "A přežijeme i tohle. A pak sssi vyssstrojíme hossstinu. Sssníme pár těchhle trollů. Je jich teď tolik druhů. Můžeme je ochutnat všechny."
"U ohnivého dechu dávných," řekl Zelený Purpur. "Zkusssíme každý druh na tři způsssoby."
Alsebra se zasmála, až jí zacvakaly čelisti. Sáhla dolů a poklepala po rameni Relkina, který šel zrovna kolem s čerstvě opraveným ocasním palcátem přes rameno.
"Mám nápad," prohlásila. "Můžeme je připravit všechny najednou. Polijeme je olejem a zapálíme. Všechny je na míssstě upečeme!"
"O čem to mluvíte?" zeptal se Relkin.
"O všech těch trollech, které sssi musssíme uvařit."
"Cože?"
"Plánujeme hossstinu." Kývla směrem k trollům povalujícím se po zemi před zdí.
Relkin se znechuceně zamračil: "To je nechutné," řekl.
"Copak? Nechutné!" Alsebra se vztekle narovnala. "A lidi jsssou sssnad nějak vybíraví v tom, co jedí? Co ssse dává do klobásss? Jen mi to pověz!"
Relkin se na ni zadíval: "Je snad rozdíl mezi prasetem a trollem, nemyslíš?"
"Proč? Jsssou to zvířata, obě mají krev a kosssti. Nejsssou jedovatá."
"No ano, nemyslím, že to pochopíš."
"Alsssebra chápe."
Zelený Purpur se zasmál strašlivým dračím smíchem.
Relkin pokrčil rameny a vyhlédl za zeď. Zabloudil pohledem k jihu a vykřikl:
"Podívejte!"
Daleko na obzoru se rozprostírala červená zář.
Draci se zahleděli. Najednou Zelený Purpur začichal: "Hoří. Nějaké lidssské míssto hoří."
"Tím směrem leží město Fitou," řekl Manuel, který se zastavil za Relkinem.
"Ukažte mi to," prohlásil malý Jak a vyskočil zezdola, kde opravoval Alsebřinu poškozenou výstroj.
"Fitou hoří," ukázal Relkin k jihovýchodu.

Skupinka na zdi vinařovy zahrady nebyla jediná, kdo si všiml plamenů v dálce. Z pahrbku v Rundelském lese generál Lukash zkoumal daleký požár dalekohledem a probíral svůj názor s čarodějem Thrembodem.
Oba si uvědomovali přítomnost mistra Vapula, který seděl na koni na zastíněné mýtině.
"Může to znamenat, že jsme vyhráli a naše jednotky vypalují město. Když zvítězíme, jsou skřeti těžko ovladatelní," řekl Lukash.
"Taky by to mohlo znamenat, že když dorazilo naše vojsko, argonathští obránci už byli pryč a skřeti se stejně vymkli kontrole a podpálili to tam. V podobných situacích jsou všeho schopní."
"Snažíme se je zvládat; sám víte, jací jsou. Kdybychom měli víc mužů, nemuseli bychom na ně tolik spoléhat."
"Jestli tam obránci nebyli, kde jsou?"

"Co nejrychleji míří sem."
"Pak se musíme otočit a postavit se jim."
"Budeme si chránit křídla. Ale musíme prorazit tuhle překážku před námi a ihned pokračovat dál. Bude lepší nebojovat se sedmi plnými argonathskými legiemi."
"Máme tajnou zbraň."
"Čaroději, myslím, že jste byl u Salpalanga."
"Ano, to jsem byl. Vím, jak hrozivé mohou být argonathské jednotky. Ale Sephisovo vojsko nebylo v tu chvíli úplné. Chyběli mu trolli nebo něco jiného, co by dokázalo potrápit draky."
"Bude pro nás lepší, když se dokážeme vyhnout bitvě na téhle straně Bel Awl. Když se dostaneme k Bel Awl, nejspíš je dokážeme zdržet na libovolně dlouhou dobu. Naše jednotky na řece Alno pak mohou pochodovat na Kadein, který bude bezbranný."
"Co tím chcete říct, generále?"
"Že použijeme tajnou zbraň teď. Prorazíme tuhle linii a projdeme do Waldrachu, tam zničíme most a zpomalíme jejich vojsko. U Bel Awl budeme pokračovat v obraně. Z tamější průrvy nás nedokážou vytlačit."
"Tajná zbraň se nesmí prozradit bez povolení."
"Ale jděte, už dávno to není tajemství. Ty zatracené stvůry celou cestu pochodovaly uprostřed vojska. Každý skřet o nich ví."
Thrembode málem ztratil trpělivost. "Generále, nedržíme je v tajnosti na můj rozkaz. Požádejte Vapula."
Lukash se zatvářil mrzutě, ale nedalo se dělat nic jiného.
"Dobře," prohlásil. "Požádám ho."
KAPITOLA 73
Do svítání zbývala ještě hodina. Záře z hořícího Fitou naplnila jihovýchodní obzor. Eads vyslal do Consorzy zvědy hledající jezdectvo, které by bylo předzvěstí příchodu vojsk Argonathu. Až dosud v otevřené krajině na jihu nezahlédli operovat nikoho než Baguty.
Mezitím draci brusnými kameny a pastou brousili meče a dragonýři s lukostřelci dávali pírka na šípy.
Nepřítel se přeskupoval k dalšímu útoku. Ve vinařově zahradě obránci jasně slyšeli křik důstojníků a salvy bubnů. Pohled přes zeď jim odhalil tisíce pohybujících se pochodní, které se postupně částečně sbíhaly na přední linii dalších útočných řad.
Bubny přešly k vytrvalému dunění, k obludnému drumdrum, které stále pokračovalo, jako dech stvůry chystající se pozřít poslední naděje světa.
"Už jdou," nervózně řekl malý Jak.
Nikdo mu neodpověděl. Kopiníci vedení desátníkem Deenstem vyběhli z domu, kde hráli kostky, a zaujali postavení. Byli vybaveni dvěma narychlo udělanými, osm stop dlouhými kopími s ocelovou špicí. Sdělili jim, že budou čelit přerostlým trollům. Řekli jim také, aby šli těm obludám po kolenních šlachách, podobně jako to dělají skřeti, když se snaží poranit draky.
Každý z mužů se na to díval s jiným stupněm zájmu či rezignace. Všichni už si dávno uvědomili, že tady mohou padnout, a smířili se s tou myšlenkou. Byli to profesionální vojáci; jejich údělem bylo bojovat za záchranu Argonathu. Pro takový boj byli cvičeni od chvíle, kdy vstoupili k legiím.
Nepřítel přicházel, světla byla blíž a blíž.
Vedle každého draka byla hromada dlažebních kostek. Ještě čekali, nepřátelské řady ještě nebyly na dostřel.
Fronta se rozšířila a z řeky loučí za ní odhadovali, že útočící roj je zhruba stejně velký jako předtím. Se zamračeným odhodláním sledovali, jak se skřeti řadí do široké útočné linie, jeden regiment za druhým. Uprostřed skřetů bylo vidět šesti či sedmičlenné skupinky trollů.
Na okamžik zavládl klid. Bubny ztišily pekelný rachot. Pochodně plápolaly a na vinice na úbočí Turmegintu, jižně od Lenninku, padlo téměř ticho.
Pak zaječely tupé nepřátelské rohy, bubny znovu zahřměly a řady se daly do cvalu. Když se dostaly blíž, bystré dračí oči poprvé uviděly nové netvory.
"Tamhle jsssou," ukázala Alsebra na trojici stínů, které se tyčily nad skřety i trolly.
"U dechu," zašeptal Manuel. V záři blížících se pochodní Relkin spatřil, jak se obličej staršího mladíka napjal děsem. A bál se oprávněně. Tyhle stvůry, které se k nim kolébaly, byly vyšší než patnáct stop; budou dokonce vyšší než Zelený Purpur.
"Mají štíty, takové jsem ještě neviděl. Mnohem delší než trollí štíty."
Relkin cítil, jak jím projelo zachvění. Přicházel osud.
"Jsou dvakrát vyšší než člověk, musí vážit stejně jako draci."
"Určitě, ale jací draci?"
"To je důležitá věc. Doufejme, že jsou pomalí."
"Vypadá to, že mají přes ramena sekery."
"To je dobře, to znamená, že jsou hloupí. Bylo by zlé, kdyby se dokázali ohánět mečem."
"Neřekl bych, že mají sekery. Jsou to kladiva."
"Pak jsou opravdu hloupí."
"Možná byli určení k obléhání."
A už přicházeli, ve skupinkách po třech, nestvůrní obři, obludy vyrvané z těl umírajících mamutů. Nezůstalo ani stopy prozrazující, že jejich původ tkví ve sloní rase, až na šedou a vrásčitou strukturu kůže. Hlavy se nepodobaly mamutím, byly groteskní napodobeninou velkých opů, až na to, že ve tři stopy širokých čelistech zely řady šest palců dlouhých,

dýkám podobných zubů. Kymáceli se k obráncům obklopení hrozny trollů a regimenty skřetů.
Dračí vůdce Turrent se u nich zastavil na kontrolu. Ukázali mu obry.
"Vypadají nemotorně, položíme důraz na rychlost," konstatoval.
Dragonýři se na Turrenta lhostejně podívali. Už dávno přicházející stvůry odhadli a došli ke stejnému závěru. Turrent cítil, že je tu zbytečný, a zdržel se dalších poznámek. Navzdory vnějšímu klidu cítil nervozitu. Blížící se monstra byla děsivá. Klid dragonýrů na něj udělal dojem. Vstřebali flegmatickou bojovou náladu svých velkých svěřenců. Přál si, aby se uvnitř taky dokázal takhle uvolnit.
Po chvíli je opustil a odklopýtal ke zbytku jednotky na barikádě.
Nepřítel se dostal na dostřel a vzduch naplnily velké kameny a dlažební kostky. V řadách skřetů se objevily mezery. I trolli padli a zůstali na zemi. Jakýsi kámen udeřil o štít jednoho z obrů, a dokonce i ohromný hromotluk byl otřesen, ale jen na několik vteřin, pak pokračoval v cestě vpřed.
Ke kamenům se přidal déšť šípů. Lukostřelci se rozmístili na zdi vinařovy zahrady a mířili trollům a obrům na oči.
Dragonýři vyčkávali, odkládali střelbu, až bude mít smysl. Nepřítel pochodoval, bubny bily do světa a šiky skřetů řvaly v touze po boji. Šlapali po tělech padlých a vzhůru po velké hromadě otepí a mrtvol na vnější straně zdi. Zelený Purpur složil dlažební kostkou velkého trolla se sekerou právě ve chvíli, kdy si stoupal na otep. Ostatní se převalili přes něj.
Skřeti vztyčovali u zdi hrubé žebříky a Relkin se připojil ke dvěma kopiníkům a jeden s nimi shodil. Opřel se rukou o vrcholek a zatlačil stranou. Jeden z kopiníků se zapřel dolním koncem kopí, a i když se skřeti už drali vzhůru, žebřík uklouzl po zdi, spadl a vzal s sebou ještě vedlejší.
Relkinova radost neměla dlouhého trvání. Vzápětí ucítil náraz do hlavy, přilba zazvonila, dragonýr se skrčil a uvědomil si, že ho zasáhl šíp. Byla to první z celé laviny střel. Kopiníci a draci se přikrčili, ale ne všem se to podařilo včas. Relkin uslyšel výkřik, otočil se a spatřil jiného kopiníka, jak zavrávoral a přepadl dozadu se šípem trčícím z tváře.
Relkin hrábl po kuši, naklonil se přes zeď a vystřelil na skřety, kteří zvedali další žebřík.
Viděl, že střela zasáhla cíl a skřet padl. Šípy přelétaly zeď; když se schovával, jeden z nich mu prolétl asi palec od ruky. Znovu natáhl kuši.
Draci stále vrhali kameny, které si mezi trolly vybíraly mýtné, teď se však na valu otepí a mrtvol objevila jiná hrozba. Relkin vzhlédl a uviděl, jak se nad ním rýsují obři.
Ztuhl, přemožen primitivním strachem z masožravých stvůr. Nejbližší obr se na něj podíval, rudé oči jako by plály v černých propadlých očnicích obrovského opičího obličeje. Probudil v Relkinovi strach podobný strnulosti z dračího pohledu a na málem osudnou vteřinu ho přišpendlil na místě.
V poslední chvíli, když zahlédl kladivo, řítící se na něj shora, uskočil stranou. Za ním to strašlivě zadunělo a do nohy ho zasáhl úlomek kamene.
Draci společně řvali, vstávali, aby se postavili novým zrůdám na bitevním poli.
Relkin zamířil na obrův obličej, jemně pustil spoušť a sledoval, jak jeho střela trčí obrovi z nosu. Obr divoce zařval a znovu vysoko zvedl kladivo.
Pak se Bazil zbavil trolla s mečem, když ho skoro rozsekl vejpůl. Vzápětí se rozmáchl a štítem obra tvrdě praštil do prsou. Stvůra skoro nereagovala.
Bazil vyvalil velké oči. Nebylo pochyb, že tyhle bestie jsou silné. Přesto, síla je jedna věc a rychlost druhá.
Baz zkusil sek zepředu, obr se kryl a Ecator zazvonil o jeho štít. Drak vzhlédl do šílené tváře, ta zrůda byla alespoň o čtyři stopy vyšší než on! Rudé oči mu plály zlobou a Bazila napadlo, jestli tu bestii může vůbec něco zabít.
Veliké kladivo letělo dolů. Drak uskočil, zatočil se doprava a ocasním palcátem švihl obra do obličeje. Mezitím zvedl Ecator pět stop nad zem.
Obrův štít zachytil úder a odrazil ho. Pak dopadlo kladivo a zatlačilo draka zpátky. Legionáři se snažili uklidit Bazilovi z cesty, když se potácel dozadu.
Zelený drak se opřel do meče i štítu, ale ztratil oporu a spadl do zahrady. Relkin uhodil na skřeta, který se pokoušel přehodit nohu přes zeď. Jakýsi legionář do něho bodl kopím a skřet přepadl zpět.
Vzápětí obrovo kladivo legionáře vymazalo ze světa a urazilo další kus zdi.
Jeden troll se sekerou bez odporu přelezl. Muži z firdu se s válečným pokřikem vrhli vpřed. Troll se rozmáchl obrovskou zbraní a muži padli k zemi. Vzápětí vyskočili a vrhli se na něj. Netvor si je držel od těla štítem a sekera se znovu a znovu rozmachovala a muži byli zatlačováni zpátky, neschopní odolat takové síle.
Relkin na trolla vystřelil, znovu zahlédl klesající obrovo kladivo a skrčil se. Úder kladiva zdemoloval další kus zdi. Relkin mezitím přiložil další šíp a sestřelil skřeta, který se dral na vrchol zdi. Pak přišel troll s mečem a jeho těžká zbraň prořízla vzduch jako kosa, těsně nad Relkinovou hlavou.
Bazil se drápal na nohy. Relkin uskočil před dalším rozmachem trollího meče a málem naběhl na čepel skřeta, který mezitím přelezl. V patách mu šli dva další.
Skřet stáhl meč zpět, aby ho zabil, ale místo toho zemřel se šípem v krku. Relkin se ohlédl přes rameno a viděl Jaka, jak znovu natahuje kuši.
"Díky!" vykřikl.
Jak neměl čas odpovídat, protože vlevo u Alsebry přelézal další troll. Vystřelil, natáhl a znovu vystřelil, čímž poskytl Alsebře zlomek vteřiny, aby se mohla přesunout a trolla napadnout.
Tři bojovníci z firdu jim šli na pomoc a přicházeli další. Právě včas. Přes zeď už se dostalo víc než půl tuctu skřetů a trolli už byli také skoro za ní.
Bazil se přihnal zpátky ke zdi a sekl po trollovi; Ecator mu přeťal rukojeť sekery. Troll se zděšeným řevem klopýtal zpět.
Troll s mečem se rozmáchl, Bazil odrazil ránu štítem a kontroval sekem shora, který trolla narazil zpátky na zeď. Než se k němu ale Bazil stihl dostat, přiblížil se obr a rozehnal se mohutným kladivem.

Bazil uskočil, kladivo ho minulo a na konci dráhy udeřilo trolla s mečem. Troll přelétl zpátky přes zeď.
Drak se zapřel nohama a rozmáchl se Ecatorem ve výšce obrových kolen. Tentokrát meč odštípl spodní roh obrova štítu a v roji jisker se mu zaťal do nohy. Stvůra zařvala bolestí a vztekem a pokusila se zarazit draka do země. Bazil úder odrazil, i když mu potom ztuhla paže.
Zranění na noze obra zpomalilo a Bazil se vrátil na místo právě včas, aby skosil trolla se sekerou a znovu udeřil na obrův štít. Troll klesl, ale obrovo kladivo vylomilo další kus zdiva.
Další úder do zdi a celá její část se pohnula. Dva kopiníci se zoufalým výkřikem vyběhli dopředu, společně drželi v rukou násadu dlouhého kopí.
Zvedli špici a vší silou hodili směrem k obrovu břichu. Byli však příliš pomalí. Obr odrazil kopí štítem a místem,kde stáli, hvízdlo veliké kladivo. Jeden z mužů nebyl dost rychlý a kladivo mu vzápětí rozdrtilo horní polovinu těla.
Bojovník z firdu na obra skočil a přistál mu na hrudi. S dávným válečným křikem klanu Wattel na rtech ho znovu a znovu bodal mečem do mezer v hrubém koženém brnění, které měli obři na prsou.
Obr zavrčel a rukou, ve které měl štít, muže odtrhl, ale v tu chvíli se odkryl a Bazil se s jistotou rozmáchl Ecatorem přes rameno a plnou silou mu ho zabořil do krku.
Strašlivý rudý svit ve velkých očích zbledl a vyhasl a bestie se zahoupala jako strom ve vichřici. Když se Bazil opřel nohou a strčil do něho, aby uvolnil čepel, obr se překotil a svalil se na bok.
Když padal, zachytil o okraj zdi. Oslabená část se sesula a otevřel se průlom. Prach ještě neklesl a skřeti už se hnali dovnitř. Muži a dragonýři čekali s meči v rukou.
Další obr odstrčil Alsebru štítem a přelézal zeď. Dračici rozptyloval troll s mečem, který se taky pokoušel přendat nohu přes horní okraj.
Jakýsi odvážný kopiník vyběhl a hodil zbraň trollovi s mečem do boku. Zasáhl a troll spadl zpět, ale kopiníka z vrcholku zdi střelil skřet.
Skřeti byli všude. Relkin měl plné ruce práce s jedním zavalitým mizerou v exotické čtverhranné přilbě a s obouručním mečem, což bylo na Relkinův štít skoro příliš.
A dostávali se sem další skřeti. Koutkem oka zahlédl jednoho, který vpadl Bazilovi do zad, a se zoufalým výkřikem se vymrštil přes drakův ocas a strčil do skřeta, než stihl Bazila seknout do kolenních šlach.
Spadl na skřeta a odkutálel se s ním pryč. Skřet se ocitl nahoře. Relkin ho zuřivě kopl do boku a odhodil ho. Vzápětí popadl dýku a ponořil ji skřetovi do krku.
Jenže skřet s obouručním mečem se už rozmachoval za drakem.
Relkin zaječel na Bazila varování a hodil po skřetovi dýku stejným nacvičeným pohybem, jakým zabil kupce Dooka.
Velký nůž se zabořil skřetovi do boku těsně pod paží a vychýlil jeho ránu tak, že drakovi sklouzla po joboquinu.
Bazil však ránu ucítil a rozptýlila ho natolik, že máchl podivně zahnutým ocasem stranou a srazil skřetovi čtvercovou přilbu i s hlavou uvnitř.
Relkin se sklonil pro dýku. Když se narovnával, cítil, jak se mu kolem hlavy něco mihlo, a do zdi vedle něj udeřilo kladivo dalšího obra. Celý úsek se zřítil.
Ve vířícím prachu se rýsovala ohromná noha. Prošel jakýsi skřet, přikrčil se a vystřelil šíp Bazilovi do zad. Relkin ho srazil a vycouval.
Obr byl za zdí.
KAPITOLA 74
Obr byl za zdí! Štěstí v bitvě pod temným nebem před svítáním zakolísalo.
Bazil tančil, točil se a znovu a znovu sekal do obra Ecatorem, ale tenhle byl o trochu rychlejší než minulý a každou ránu odrazil štítem. Ohromné kladivo vířilo kolem a Bazil musel couvat z jeho dosahu.
Skřeti vbíhali dovnitř a z jejich luků létaly šípy. Otvorem procházeli trollové.
Bazil se vrátil s kombinací, sek z boku a shora. Obr vykryl první úder, ale druhý ne a Ecator mu protrhl kožené brnění s vycpávkami, až vytryskla hustá černá krev.
Obr zařval bolestí, udeřil kladivem dopředu a zasáhl Bazila do břicha. Drakovi vylétl vzduch z plic a v bolesti se sklonil.
Obr ho udeřil štítem, a i když zasáhl přilbu, zůstával Bazil otřesený. Klesl na kolena. Stvůra zvedala kladivo k vražedné ráně.
Úder však nikdy nedopadl. Na dračí záda vyskočila štíhlá postavička, vyšvihla se přes obrův štít a přistála mu obkročmo na pravém rameni.
Mohutná hlava se otočila a Relkin jí vbodl meč do pravého oka. Obr trhl hlavou zpět, Relkinův meč vypadl a chlapec málem spadl. Stvůra rozevřela čelisti a chňapla po něm.
Relkin se vrhl dolů z obrova ramene, sklouzl mu po vnitřní straně paže, odrazil se od stehna a s kotrmelcem přistál na nohou přímo před ním.
"Z cesssty!" zazněl řev za ním. Relkin skočil stranou a Bazil se vrhl dopředu, vrazil do obra a postavil se mu, vzpřímený a vysoký.
Obr se snažil získat místo, aby se mohl rozmáchnout kladivem, a v tu chvíli Bazil tvrdě udeřil. Ecator odsekl roh ohromného štítu a znovu ho zasáhl do boku.
Bestie stále pokračovala, zdánlivě nezničitelná. Kladivo opsalo kruh a Bazil se hloupě pokusil zastavit ránu štítem. Jeho snaha byla odměněna tím, že se překotil na záda. Štít byl pořádně promáčknutý a drak měl štěstí, že si nezlomil paži.
Obr šel dál, rozšlapal tři muže z firdu a pak ohromným kladivem smetl další část zdi.
Bazil se zhluboka nadechl a vyskočil na nohy.
Obr na něj zavrčel a připravil si štít a kladivo. Ecator se zablýskl a sekl do násady obrovy zbraně. Dvě ohromné postavy bojovaly v těsném kontaktu a tentokrát se Bazil držel. Pořádně se zapřel a odsunul vyššího, štíhlejšího obra o

krok dozadu.
Netvor ho znovu udeřil okrajem štítu, ale i když drak viděl hvězdičky, nepřestal ho tlačit a vrazil mu koleno do rozkroku.
To obra rozčílilo, takže zapomněl na veškerý bojový výcvik, pustil kladivo, popadl ho za rameno a pokusil se mu ukousnout hlavu.
Bazil se otřásl a vytrhl se mu do strany, praštil ho štítem do obličeje a znovu do něj sekl Ecatorem. Tentokrát zasáhl srdce a bestie spadla s těžkým žuchnutím, až hlína nadskočila.
V tom samém okamžiku Alsebra zabila dalšího trolla se sekerou a Zelený Purpur podrazil nohy jinému obrovi, takže se bestie překotila zpátky za zeď a skutálela se zpět přes otepi, přičemž drtila skřety i trolly pod sebou.
Bazil nízko, rychle švihl Ecatorem, kosil tak skřety jako obilí, a vzápětí všichni tři draci pozvedli hlasy ve vítězném řevu.
Bojovníci z firdu přiběhli s trámy, které měly zablokovat průlom ve zdi. Za nimi šla četa lukostřelců, zaujala pozice a kropila skřety před zdí vinařovy zahrady.
Bazil srazil dalšího trolla se sekerou a Zelený Purpur zabil jiného s mečem. Náhle měli znovu v rukou iniciativu a rychlými kouzly s meči a štíty získali zeď.
Po jejich pravé straně pokračoval boj na barikádě, bylo odtud slyšet řev draků, trollů i obrů. Přesto tady, kolem vinařovy zahrady, zavládl klid.
Relkin spatřil dračího vůdce Turrenta, který klopýtal kolem. V očích měl šokovaný výraz.
"Pane?" ozval se Relkin.
"Co je?" řekl Turrent otupělým hlasem.
"Olej, pane. Kousek odsud je sklad oleje. Měli bychom ho vylít na ty otepi, které naházeli ke zdi. Až se znovu přiblíží, zapálíme je."
"Olej?" Turrent zatřásl hlavou. Relkin si všiml, že dračí vůdce utržil pořádnou ránu na boku hlavy; měl tam sečnou ránu a škraloup krve. Oči měl matné a prázdné.
"Ano, pane, myslím, že je tam spousta olivového oleje. Těžko se zapaluje, takže budeme muset k podpálení použít nějaké hadry nasáklé alkoholem. Ale až vzplane, bude pořádně hořet."
"Olej?"
Relkin mu to znovu vysvětloval, zoufale se snažil být trpělivý, uvědomoval si, že jde o vteřiny.
Konečně v Turrentových očích zalesklo pochopení.
Nahlédl přes zeď. Kolem nich nepřátelský útok úplně ustal. Bojovalo se jen na barikádě. A vzápětí spatřil, jak se útočníci stahují dokonce i z ní. Obři byli zastaveni.
"Ukažte mi ten olej."
Během několika minut draci i muži valili sudy na rampu, ulicí a zahradou.
Zelený Purpur je zvedal a lil jejich obsah přes zeď. Hromada mlází svázaného do otepí, hojně promísených s mrtvými těly skřetů a mužů, byla brzy dobře nasáklá nejlepším olivovým olejem.
Relkin a Jak zatím trhali šaty vinařovy manželky a máčeli je v petroleji, obvykle užívaném do lamp. Přiběhli zpět s košíky nacpanými zápalnými hadry a se zbytkem petroleje.
Byl nejvyšší čas. Nepřítel se znovu zformoval a sbíral se k dalšímu útoku. Bubny začaly vířit.
"Už zase jdou," řekl malý Jak.
Relkin udělal kupku ze sena, roztrhaného papíru, který sebral ve vinařově pracovně, a úlomků dřeva. Pokropil seno petrolejem, třesoucíma se rukama roztrhal další papír a křesadlem vykřesal jiskry.
Dvakrát získal jen malý plamínek, který zakouřil a zhasl.
"Dělej," řekl Manuel a hlas se mu trochu lámal. Pod řadami pochodní bylo teď jasně vidět řady nepřátel.
Znovu se objevil dračí vůdce Turrent. Předal nápad i ostatním, takže zásoby panenského olivového oleje teď tekly přes barikády, zatímco muži chystali na cestě za barikádou hranice a připravovali se zapálit látkové koule nasáklé olejem, které budou přes barikádu vrhat. Turrent se trochu vzpamatoval.
Nepřátelský útok se hnul vpřed.
"Tentokrát víc obrů," řekl Jak.
V bouři bubnů a jekotu nepřátelských rohů ho málem nebylo slyšet.
1 rohy legií vykřikly a útočné šiky nepřítele znovu hledaly místo, kde by prorazily řadu vojáků, která jim stála v cestě.
Konečně Relkin zapálil pořádný plamen. Přikrmil ho dalšími útržky papíru, a ještě dalšími, a pak hrstí sena. Jak mu rychle pomohl, až získali pořádný malý ohýnek.
Čekali, nasáklé hadry v rukou, oči upřené na blížící se hordu. Nade vším se kymáceli obři.
"Slyšels?" zeptal se Jak.
"Ztráty?" Vlastně to ani nebyla otázka.
"Zabili Anthera. Zranění ho zpomalilo."
"To je mi líto. Halm na tom musí být zle."
"A ještě další. Tomas Černé Oko padl a Swana skoro vykuchal nějaký skřet."
"Tomas je mrtvý? To je zlé." Další veterán z tažení v Ourdh je pryč. "A Swane?"
"Zraněný, ale bude žít. Sešili ho. Chce bojovat, ale nedovolí mu to."
"To opravdu vypadá na Swana."
"Tomasova smrt mě trápí," řekl Manuel.
Účet se smrtí už je vysoký a pravděpodobně ještě poroste, pomyslel si Relkin. Přežije někdo z nich?
"Blíží se."
Podívali se na sebe a potom na Turrenta. S dračím vůdcem bylo něco v nepořádku. Potřásal hlavou a něco mumlal.
"Pane," ozval se Manuel.

Turrent nejdřív neodpověděl. Když otočil hlavu, hleděl na ně naprosto bez výrazu.
"Dobrá, jdeme na to," řekl Relkin klidně.
Zapálili hadry a hodili je přes zeď. Brzy v otepích hořely tucty malých ohňů. Některé uhasly, jiné sotva kouřily. Nepřítel hrozbu ignoroval.
Skřeti teď znovu strkali žebříky ke zdi, zatímco trolli zaměstnávali draky. A jako poslední šli obři a pohupovali ohromnými kladivy.
Pod údery kladiva kameny praskaly a rozpadávaly se. Ve zdi se objevil druhý průlom. Na několika místech stoupal kouř z nově rašících ohňů.
Mezerou se probojovávali skřeti. Rvali vztekem, který v nich vyvolalo tmavé pití, a řítili se na obránce.
A pak olejem nasáklá spodní část hromady pod zdí konečně vzplála. S prudkým praskáním vyšlehla až nad horní hranu zdi stěna z plamenů.
Skřeti ječeli, trolli řvali, obři dunivě hulákali a všichni se hnali zpět do bezpečí. Žár byl tak silný, že i draci a chlapci ustoupili až na vzdálenější okraj náspu uvnitř za zdí.
"Podívej!" vykřikl malý Jak.
Dva obry plameny dostihly, pokryly je hustým oblakem kouře a plamenů, vzňala se na nich i kůže. Klopýtali zpátky jako pohyblivé plamenné sloupy, až zakolísali a padli na zem, kde sebou chvíli tloukli, než zemřeli.
Draci vrhali přes plameny doprostřed nepřátel zbylé kameny a dlažební kostky. Útočníci zaváhali na okraji plamenné stěny, ale pak se obrátili a společně couvli.
Obránci vylili přes zeď další olej a ohně rostly, plameny šlehaly výš a sálal z nich žár.
Nepřítel couvl ještě dál a pak se kouzlo zlomilo a navzdory tmavému pití a hřmění bubnů ztratili útočníci odvahu, jejich šiky se zhroutily a rozprchly zpět.
V řadách unavených obránců se rozlehly bouřlivé ovace. Štěstí v podobě panenského oleje zuřivě plálo podél jižního okraje města.
Kromě ohromných zásob oleje přišel svět i o skvělé vinice Ard a Desoli, naprosto zničené pod nohama trollů a obrů.
Tenká řada obránců však stále držela Lennink a cestu do Waldarchu.
KAPITOLA 75
Nepřítel se rozhodně nehodlal vzdát. Okamžitě se začal chystat nový, mnohem silnější útok. Nepřátelské jednotky se vylily z Rundelského lesa a seřadily v pšeničných polích.
Generál Lukash nehodlal dál plýtvat časem. Připravoval k útoku polovinu svého vojska. Pokud se nepodaří prorazit přímo, chystal se projít okrajem Lenninku a chytit obránce zezadu.
Během hodiny před a hodiny po svítání se otepi proměnily v popel a obránci mohli sledovat nepřátelské jednotky, shromažďující se na okraji lesa. Na podupané pšenici se formovaly regimenty a regimenty skřetů s četami trollů a malými hloučky mocných obrů.
Pak vyrazili a bubnování i řev rohů brzy znemožnily obráncům ve vinařově zahradě dorozumívat se jinak než křikem. Pokoušeli se udržovat ohně za zdí, ale olej bez dřeva spíš kouřil, než hořel. Nepřítel procházel hromadou mrtvol, popela a čadícího oleje a nasazoval žebříky ke zdi.
Podél celého srázu se skřeti drali dopředu, obcházeli město po obou stranách a tlačili se u cesty k Fitou. Eads vyslal část svých vojáků, aby se pokusila cestu zablokovat, ale byli zatlačeni zpět. Ze směru od Waldrachu se k nim blížili bagutští jezdci. Byli teď úplně obklíčeni.
Unavení obránci ve vinařově zahradě se zvedli, aby zastavili skřety a trolly. Chvíli se drželi jako na houpačce, část zdi byla dvakrát dobyta a znovu získána. Pak kladiva obrů srazila deset stop dlouhý kus zdi a dovnitř se vlila přílivová vlna skřetů.
Draci se při ústupu probojovali zahradou, skrz dům, který kompletně zničili, a branou ven na ulici.
Současně nepřítel prorazil linii na několika dalších místech, značnou přesilou konečně obranu rozbil.
Obři vyrazili dopředu, připravení zatlouct draky obrovskými kladivy do země. Muži a draci bránili postavení za postavením, bok po boku, a vzdávali se pozic velmi neochotně; ale museli.
Byly to chvíle mimořádných činů. Alsebra zabila tři trolly po sobě jdoucími rozmachy meče. Relkin viděl, jak se Zelený Purpur rval s obrem a zatlačoval ho zpět. Paže i štíty měli propletené a nemohli se uvolnit. Obr chňapl po divokém drakovi zejícími čelistmi lemovanými zuby podobnými žraločím.
Zelený Purpur se mu mohl řevem rovnat. Sklonil se před jeho zuby a vzápětí se bleskurychle narovnal a sám popadl čelistmi obra pod krkem. Trhnul doleva, doprava a od sebe. Obr zařval a z hrdla mu vychrstla temně fialová krev.
Obránci však byli zatlačováni, skoro zaplaveni. Ubohý Vlok padl pod obrovým kladivem a Chektor ho odtáhl pryč.
Felo, mosazný drak ze 33. kadeinského, byl zabit jiným obrem. Chuta, zeleného draka ze 66. marnerijského, probodl troll mečem a dorazilo ho hejno skřetů.
Bojovníci firdu umírali podél celé linie, bojovali statečně až do konce, ale nakonec je skřeti přemohli počtem a trolli silou. A navíc tu stále byla kladiva obrů. Kdekoliv získali muži domnělý opěrný bod - přední stěnu domu, studniční dvůr nevěstince - kladiva ho rozbila, rozdrtila, roztloukla na kousíčky a vyhnala je ven.
Než ztratili zeď, kapitán Eads bojoval po boku draků ve vinařově zahradě. Pak bojoval uvnitř domu, dokud ho nezranili na stehnu a nemusel odkulhat pryč pro tlakový obvaz a obinadlo. Zelený Purpur utržil pořádnou ránu trollí sekerou, ale zachránilo ho brnění, které nepovolilo úplně, i když dostalo notně zabrat. Manuel a jakýsi kopiník mu pomohli pryč a složili ho na cestě ke středu Lenninku.
Během boje v domě, téměř bez povšimnutí, klesl Relkin. Těsně poté, co Bazil s Alsebrou společně zabili trolla s mečem a vyčistili hlavní pokoj. Za nimi se však vyrojili skřeti, takže vycouvali rozbitou vnější stěnou a ani jeden z nich si nevšiml, že s nimi už Relkin není.

Venku na ulici se Bazil s Alsebrou ocitli uprostřed boje, s velikým Burthongem ze 33. kadeinského po boku.
"Rád vidím, že ještě žiješ, Zlomený Palcáte!" řekl Burthong, když jeho meč Herak hvízdl dolů a roztříštil štít jakéhosi trolla.
"Takže teď bojujeme ssspolečně," prohlásil Bazil, zatímco se systematicky bránil trollovi s mečem a skřetům s dlouhými kopími.
Vyčistil prostor před sebou a rozhlédl se. Chlapec byl pryč. Bazil cítil, jak se mu v srdci rodí panika. Kde je chlapec?
Zelený drak se vrhl zpět k domu, ale potkal tři další trolly a tucet skřetů.
V tu chvíli si i Jak všiml, že jim Relkin chybí, ale než na to mohl upozornit, zhroutila se část zdi uličky a začal si k nim probíjet cestu obr. Alsebra skočila, aby se netvoru postavila, a štít udeřil o štít.
Alsebra musela ustoupit o krok a pak o další. Zaskučela úsilím, zapřela se patami, rozmáchla se Undauntem v překrásné kombinaci a rozsekala obrův štít na kousky. Přilétlo kladivo a dračice odpověděla krokem dopředu, prošla kolem zbytků obrova štítu a tupohlavou stvůru zaskočila. Undaunt se ponořil do bestiina břicha. Skrčila se, ramenem se mu opřela do hrudi a zatlačila. Stvůra přepadla otvorem ve zdi dozadu a rozdrtila pod sebou dobrý tucet skřetů.
Ale mnohem víc dalších skřetů už bylo v uličce. Alsebra ucítila, jak se jí do ocasu zaťal skřeti meč. Bleskurychle se otočila a zkrátila skřeta o hlavu, ale další meč jí zajel do levé nohy. Jiný skřet se pokoušel prorazit kopím její pancíř. Zuřivě dupala a natřásala se, drtila je vlevo i vpravo. Jak jednoho probodl mečem a druhý ho na oplátku málem zabil.
Bazil srazil jednoho trolla a načal druhého, ale skřeti ho obklíčili, cítil jejich meče v zádech. Rozmáchl se ocasním palcátem a štítem. Pak jakýsi skřeti meč nalezl cíl hluboko v dračím stehně. Zavrčel, odrazil skřeta a otočil se zpět. Troll už se rozmachoval, drak sotva stihl odrazit ránu. Nemohl se přes něj dostat. Přicházel obr.
Ozval se výkřik: "Stáhněte se," a oni uposlechli, nechali ulici nepříteli a připojili se k hlavnímu zbytku Eadsovy armády, která bojovala před cechovním domem vinařů, pevnou budovou z vápence, vysokou dvě patra, se zelenou měděnou střechou.
Tady zaujali poslední postavení, bráníce cestu do Waldrachu, a na nich závisel osud celého světa. Poslední vlna úsilí a vše bude pryč. Nepřítel propochoduje Waldrachem vstříc zkáze Marneri.
Bubny hřměly stále hlasitěji. Útočníci se zformovali, napili se tmavého alkoholu, vysoko zdvihli meče a kladiva. Nepřítel vyrazil v dešti šípů vpřed.
KAPITOLA 76
Relkin se probral a zaslechl vzteklé hlasy dvou hádajících se mužů. Otevřel oko a spatřil bíle omítnutou zeď a podlahu. Otevřel i druhé a uviděl další kus zdi. Slunce už vyšlo, světlo zesílilo. V hlavě mu bušilo. Poslední, nač si vzpomínal, bylo, že ho tři skřeti zahnali do kouta a jednoho z nich zabil.
Opravdu, mrtvý skřet mu ležel přes nohy. Dalšího měl zaklíněného za zády.
O kousek se pohnul, aby ulehčil tlaku na nohy. V hlavě mu strašlivě bušilo. U boku cítil svou přilbu, která se mu tam skutálela. Naklonil hlavu a na spodním okraji přilby uviděl krev.
Opatrně si sáhl rukou dozadu na hlavu. Navzdory přilbě ucítil otevřenou ránu a silnou vrstvu zasychající krve. Srazili ho a nechali umřít.
Relkin poděkoval Matce za to, že má jako sirotek tak tvrdou hlavu! Napadlo ho, jestli by neměl poděkovat i starému Caymovi.
Odsunul si skřeta z nohou a ucítil, jak se mu krev s bodáním jehliček vrací zpět do chodidel. Když se pohnul, hlava ho děsivě bolela.
Hádka mezitím bez ustání pokračovala. Ti, kdo se hádali, byli příliš zabraní do sporu, než aby si ho vůbec všimli. Ještě kousíček se posunul a otočil hlavu, aby prozkoumal místnost.
Přední salón vinařova domu býval kdysi pěkný pokoj vybavený čalouněným koženým nábytkem a dubovými knihovnami. Teď byl natolik zničený, že jedna ze stěn byla dokonce zpola rozbořená. Z nábytku zbyly jen třísky a cáry kůže.
Sloupkové zábradlí schodiště bylo rozbité a přední dveře vyvrácené z pantů. Těla skřetů a mužů ležela rozházená všude kolem.
Hádka pokračovala. Relkin se úplně osvobodil zpod mrtvého skřeta, klekl na všechny čtyři a pomalu lezl dopředu. Nohy se mu kroutily bolestí z tisíce bodavých jehliček.
Zavadil rukou o jílec meče a instinktivně ho sevřel. Nechápavě se na něj zadíval a překvapeně si uvědomil, že je to jeho vlastní meč.
Když zbraň zvedl, zalila ho další vlna bolesti, tentokrát z paže. Podíval se na ni a uviděl další krev a velkou, fialovou modřinu na hřbetu ruky. Chvilku nebyl schopen pohybu. Pak se přidržel zdi a namáhavě se postavil. Levá noha mu málem vypověděla službu, zakolísal.
Měl něco v ústech; vyplivl to a na podlahu narazil bílý zub. Patřil starému Caymovi. Říkalo se, že dvakrát za život přichází a bere lidem zuby, jednou v dětství, když vypadávají mléčné zuby, a podruhé ve stáří, kdy si je vezme navždy. Tohle ale nebyl mléčný zub. Relkin pokrčil rameny. To je osud.
Aby mohl vidět hádku, musel se jen vyklonit za okraj dveří. Otázka byla, jestli to dokáže, aniž by spadl. Zatvrdil se a přenesl váhu na pravou nohu, udělal kulhavý krok a nahlédl.
Dveře vedly do obezděné, skryté zahrady, postavené na jižní straně vinařova domu. Podél zdí kvetly růžové keře a vzduch byl prosycen jejich vůní.
Těsně proti sobě tu stáli dva velice rozdílní muži a ječeli na sebe, žíly na krku naběhlé. Jeden byl vysoký a výmluvný, druhý menší a silnější. Ten menší měl hlas býka, i když to vypadalo, že se snaží neřvat naplno.
Z elegantních černých uniforem Relkin okamžitě poznal, že jsou to důležití důstojníci nepřátelské armády. Jeden měl blůzu a kamaše, druhý plášť a drahé boty.

Muž v plášti, ten vyšší, náhle udělal krok zpět, hlasitě zaklel a mávl oběma rukama do vzduchu. Relkin zřetelně uviděl jeho tvář a strnul v šoku. Na tuhle tvář nikdy nezapomene: muž, který se ho pokusil zabít v Marneri, muž, kterého pronásledoval celou cestu do Tummuz Orgmeen, čaroděj Thrembode.
Teprve teď se skutečně zaposlouchal do toho, co křičeli.
"To je jedno, jaký plán schválil M'kred Vapul, na tom teď nezáleží. Změnily se podmínky." Thrembode promluvil se svou obvyklou netrpělivou arogancí.
"Tady velím já, čaroději, ne vy!" Menší muž zdůraznil svá slova trhnutím ruky.
"Jsem tady, abych vám radil, generále, a v případě nutnosti převzal velení."
"Zatracený floutek! Co vy víte o tom, jak řídit armádu skřetů?"
"Generále Lukashi, myslete přece, Baguti vás varovali. Musíte ihned jednat."
"Plán útoku se nezmění. Vapul promluvil a Vapul má pravdu."
Thrembode znovu zvedl ruce do vzduchu.
"Moudrý M'kred Vapul by plán hned změnil, kdyby věděl, co teď víme my. Hlavní vojsko nepřítele teď máme na pravém křídle."
"Neuhnu. Půjdeme hned dál. Skřeti okusili vítězství. Hodiny je nebude možné zvládnout."
"Vydejte rozkaz, aby se otočili doprava, zformovali se a postavili se nepříteli."
"Ne! Na pravém křídle máme rojnici, to bude stačit. Pospíšíme si rovnou do Waldrachu. Tam udržím mosty."
"Ty idiote." Thrembode vytáhl píšťalku, kterou měl na řetízku kolem krku.
Generál náhle ožil, udeřil Thremboda a vyrazil mu píšťalku z ruky. S cinknutím dopadla na dlážděný chodník.
"Ty se opovažuješ vztáhnout na mě ruku?" vykřikl čaroděj.
A generál se opravdu opovážil. Vytasil z pochvy krátký meč a vrhl se na něj. Čaroděj zaječel, hbitě uskočil dozadu a zároveň tasil vlastní čepel. Pustili se do sebe, v zahradě zvonila ocel a Lukash postupoval vpřed. Používal techniku boje šavlí s vířením mečem nad hlavou, promíchanou s bočními seky na krk. Thrembode musel couvnout ke zdi a stěží unikl. Lukash na něj znovu zatlačil a nutil ho couvat krok po kroku, a tentokrát čaroděj skončil v rohu, ze kterého nebylo úniku.
"Tentokrát tě rozpářu jako kuře, čaroději!" zavřeštěl generál.
Radoval se příliš brzy. Thrembode sáhl rukou do váčku, který měl pod pláštěm, a chrstl generálovi do obličeje hrst třpytivého prachu.
Lukash vykřikl, zapotácel se a zvedl dlaně k očím. Thrembode mu prohnal meč hrudí a zkrvavený ho vytáhl. Sledoval, jak se podsaditý generál hroutí k zemi, a pak mu stoupl botou na hruď a shlédl do jeho poražených očí.
"Lukashi, máš štěstí, že umíráš tak snadno. Věř mi, měl jsem s tebou jiné plány."
Thrembode přitiskl meč k Lukashovu hrdlu a pečlivě zahýbal špičkou tak, aby přeťal průdušnici i juguláru.
Relkina ještě brnělo v levé noze, když vkročil do zahrady. Přemohl ho podivný pocit bázně. Tato chvíle byla předpovězena. Na vrcholku hromady všech ostatních okamžiků jeho života ležela tato chvíle, kdy zbývalo udělat poslední věc, než zemře.
Jako ve snu udělal další krok. Oběma rukama zvedl meč.
V poslední chvíli Thrembode vycítil něčí přítomnost a otočil se.
V šoku otevřel ústa.
"Ty?" řek! jen a v očích se mu zalesklo poznání.
Vzápětí Relkinův úder dopadl, Thrembode zalapal po dechu a zkroutil se bolestí. Relkin znovu sekl a čaroděj padl.
Nepřátelské vojsko teď bylo bez velení.
Přemožen námahou klesl Relkin na jedno koleno.
Několikrát se zhluboka nadechl, znovu se přinutil vstát a klopýtal zpátky do zničeného salónu. U rozbitého okna se naklonil a zalapal po dechu. Venku procházeli skřeti. Slyšel, jak nedaleko vřískají rohy a na pozadí jejich křiku zuří bitva. Draci byli někde venku, bojovali až do konce. Jeho drak bude mezi nimi. Chtěl se k nim připojit, ale zjistil, že nedokáže pohnout nohama. Tvář mu náhle zalilo nepříjemné horko. Měl závrať. Cítil, jak mu meč vyklouzl z ruky a udeřil o podlahu. Pak se mu zatmělo před očima a ztratil vědomí.
KAPITOLA 77
Před cechovním domem v Lenninku stály přeživší zbytky Eadsovy armády, snad dva tisíce mužů a dvacet draků, a koupaly se v přibývajícím světle.
V obklíčení bojovaly uprostřed houští kopí a mečů. Bojovníci firdu leželi před nimi na hromadách a trolli a obři se pokoušeli dostat mezi ně a udeřit. Měli už málo místa k manévrování a i dračí štíty jen s obtížemi odrážely kladiva obrů. Kapitána Eadse bodli do hrudi. Ležel opřený zády o zeď domu se skelným pohledem v očích.
Byl to boj na život a na smrt. Draci sáhli pro poslední rezervy sil, aby ještě jednou pozvedli meče a zabíjeli nepřátele. Mocný Burthong srazil jednoho obra strašlivým sekem, kterým bestii odťal nohu u kolena. Pak ho zabil úderem shora, v roji jisker mu rozštípl lebku.
Bazil Zlomený Palcát rychle za sebou zabil dva trolly se sekerami a postavil se vysokému obrovi. Stvůra se rozmáchla ohromným kladivem a zařvala, až draka ovanul její hnilobný dech. Hlavou se mu mihla myšlenka na divokou dračici a jeho mladé, daleko odsud, v zemi sobů. Vzpomenou si na něj?
Odrazil kladivo a ucítil, jak se jeho štít otřásl. Praskal podél šrámu, který byl památkou na boj u Lvího řevu. Bazil švihl ocasním palcátem obra do tváře a přikrčil se před sekyrou, letící zprava. Obr ho praštil štítem a odmrštil ho dozadu, na zraněnou nohu. Za drakem už nebylo místo.
Bazil se s klením posunul, nevšímaje si bolesti ve stehně, zhoupl hlavou, aby se vyhnul druhému úderu kladiva, a ponořil se pod obrův štít. Tam hbitě zvedl Ecator vzhůru a silně ťal obra do levé paže.

Bestii vypadl štít z bezvládné ruky. Ecator se znovu rozmáchl a sekl do krku. Ohromná hlava s vyceněnými zuby odlétla za obra, mezi skřety.
Stvůra, ze které tryskala černá krev, se zhroutila na draka. Na okamžik ho srazila na zadek, než se mu podařilo odstrčit ji. Za mrtvým obrem už přicházeli trolli a za nimi další obr. Bylo jich snad nekonečné množství.
U zdi cechovního domu leželi Zelený Purpur, Vlok a několik dalších draků spolu s tucty omámených a bezvědomých mužů. Bazil slyšel, že byl Zelený Purpur těžce raněn.
Po jeho levici bojovali Carath a Burthong. Carath kulhal. Když se vyhýbal trollí sekeře, naběhl přímo do rány obrovu kladivu. Dopadlo na hlavu mosazného draka, ze které vytryskla krev. Carath se zapotácel, a i když Burthong obra napadl, Carath se stal snadnou kořistí pro trolla, který mu vzápětí mečem usekl hlavu. Drak padl a rozdrtil i svého dragonýra.
Bazil nemohl dělat nic než zvednout štít, aby odrazil další trolli sekeru.
V řadě před sebou zahlédl štíhlou postavu. Eilsa, dcera Ranardova, nakonec přišla zaujmout své místo. Bojovala se slzami v očích, oháněla se mečem nějakého muže. Dívčin otec byl mrtev, zemřela i její přítelkyně Silva, probodnuta mečem trolla. A ona teď hleděla do tváře smrti. Spolu s ní zemře i Ranardův rod.
Alsebra předvedla pěkný trik, otočila se a zabila trolla tak, že mu Undaunt s kovovým výkřikem rozštípl přilbu. Když vytáhla meč, tělo trolla se zhroutilo na další útočníky za ním.
"Pěkná práce, Alsssebro," řekl Bazil.
"Je mi ctí, Zlomený Palcáte. Myssslím, že zemřeme ssspolu."
Bazil ťal dolů a přesekl násadu velké trolli sekery. "Kéž ssse dlouho zpívá o zelené Alsssebře." Troll ho udeřil štítem.
"U dechu, ta předssstava ssse mi líbí!" Odrazila úder meče dalšího trolla a Undauntem zasáhla cíl.
Skrze masu skřetů a trollů se k nim hrnuli obři, kladiva vysoko zdvižená. Legionář po Bazilově pravici byl zabit oštěpem jakéhosi skřeta. Po jeho levici padl bojovník firdu. Už neviděl Eilsu, dceru Ranardovu. Do jeho zničeného štítu se zabodl oštěp. Přicházeli obři. Konec nebyl daleko.
A pak, z jihu, zazněly rohy, tucty rohů, a více než tucty, stovky, ohromný kypící stříbrný křik.
Legie! Legie přicházejí!
Kapitán Eads při tom zvuku procitl. Stiskl zuby a přinutil se vstát, popadl roh a zatroubil v odpověď, znovu a znovu. Po čtvrtém zatroubení spadl, ale kdosi jiný už roh převzal.
Přeživší obránci radostně zakřičeli a znovu se dali do boje, se strašlivým svitem v očích a hrozivou písní v hrdlech.
Konečně dorazila armáda Argonathu, v nejposlednější chvíli.
Čelo Talionské těžké jízdy se zanořilo do křídla nepřátelské masy pod městem. Další staré vinice mizely rozdrceny pod podkovami koní, ale řady nepřátel propadly zmatku.
Za nimi klusalo sedm plných legií, ukázněně, v otevřené formaci, kterou upřednostňovali v útoku.
Jakmile se legie pustily do boje, velikou nepřátelskou armádu zachvátila křeč. Většina trollů a obrů byla soustředěna v jednotkách obklopujících přežívající obránce Lenninku.
Muže a skřety pochodující k Waldrachu teď ale napadlo sedm set válečných draků. Pochodující šiky už byly zmateny útokem jízdy. Teď se rozpadly.
Na velitelství ohromné armády se zuřiví štábní majoři hádali mezi sebou. Generál byl mrtvý, děsivý mistr tu nebyl, čaroděj Thrembode ležel v bezvědomí, možná umíral. Nikdo nevelel!
Nepřátelská formace se opožděně pokusila obrátit a čelit přicházejícímu útoku. Šlo jim to však pomalu, příliš pomalu, a neměli dost obrů, kteří by odrazili draky. Legie zajely do davu skřetů jako do ruda rozžhavené hřebíky do vosku.
Rozklad postupoval. Celé oddíly se obracely na útěk směrem na Alno, rvaly se zpět Rundelským lesem. Méně organizovaní uprchlíci vytrvale proudili k horám na sever a na západ.
Přeživší zbytky vojska kapitána Eadse byly ponechány uprostřed trosek a mrtvých, zatímco se všude kolem nich přelévali jásající muži kadeinských legií.
První důstojník, který se dostal k obklíčené hrstce, byl kapitán Hollein Kesepton. S ním přišly tři oddíly draků, smetly zbývající trolly a vrhly se na obry.
Obři před jejich vztekem couvli. Bojoví draci s odpočinutými pažemi se divoce rozmachovali; tříštili štíty obrů na kusy a sráželi obry k zemi. Ostatní obři se otočili a pokusili se utéct, rozkolébali se k běhu. Draci je pronásledovali, podporovaní talionskou jízdou.
A nakonec se celá bitva zvrhla v úprk a pole ovládly argonathské legie.

## KAPITOLA 78

Relkin se probudil a zjistil, že leží v posteli v místnosti, která mu nebyla nijak povědomá. Obklopovalo ho nazelenalé světlo a pach dezinfekce. Ten pach ho informoval, že není v nebi.
Pokusil se odkašlat si, ale z hrdla mu vyšlo drsné zaskřehotání. Ve tmě se pohnul velký stín.
"Chlapec ssse probudil," řekl důvěrně známý hlas.
Relkin si položil ruku na hlavu. Ruka se ztrácela v obvazech. Hlava na tom byla podobně. Byl naživu. Při tom zjištění pocítil matné překvapení.
"Co se stalo?" zeptal se.
"Ha, to je otázka. Radši ssse ptej, co ssse nessstalo."
"Jsi zraněný?"
"Nijak těžce, Manuel ssse o to ssstará."
"Zelený Purpur žije?"
"Ano, ale pořád je v nebezpečí."
"Kdo je ještě zraněný?"

"Anther je mrtvý, to víš. Taky Cham, s Tomasssem Černým Okem. Chut a Greger ze 66."
"Přišly legie?"
"Právě včasss, porazily nepřátele a sssmetly je."
Relkin si oddechl. Tak tedy vítězství, vítězství, které předpověděli Sinni, ale nesmírně drahé vítězství.
Do jeho zorného pole vstoupila další postava a vedle postele se posadila Eilsa, dcera Ranardova. Při pohledu na její tvář Relkin cítil, jak se stín na jeho srdci rozplývá. Pak si všiml, že má ovázanou paži.
"Zranili tě?"
"Jenom lehce," usmála se. "Měla jsem štěstí. Tolik jich padlo."
"Tvůj otec?"
Zavrtěla hlavou. "Skřeti ho zabili tam, kde ležel."
"Kapitán Eadsss je pryč," řekl drak.
Relkinovi se stáhlo hrdlo. Tolik jich padlo.
"Přišel císař," řekla Eilsa, aby změnila téma. "S maličkým ptákem a myší. Seděl vedle tebe. Dívala jsem se ze dveří. Bylo tu plno."
Relkin vykulil oči: "A já to všechno prošvihl."
"Našli tě ležet vedle těla nepřátelského velitele. Chtěli se tě zeptat."
"Ano, jistě, byl jsem tam. Srazil jsem čaroděje, vzpomínáš, Bazi, Thremboda. Toho, kterého jsme pronásledovali do Tummuz Orgmeen."
Bazil tiše zasykl.
"Bojovali spolu v růžové zahradě a já se na to díval. Thrembode zabil generála a já jsem zabil Thremboda."
Eilsa mu položila dlaň na tvář. Při jejím dotyku ucítil chvějivé teplo.
"Když tě přinesli, čarodějka léčitelka zjistila, že ještě dýcháš, a tak tě sešili a položili k těm, o kterých si mysleli, že zemřou. Tam jsme tě našli."
"Děkuju ti."
"Říkali, že máš naštíplou lebku, ale ne vážně. Nevěděli, jestli se ještě někdy probereš."
"Sirotci musí mít tvrdou hlavu," řekl.
KAPITOLA 79
Na cimbuří Strážní věže plály louče a mihotaly se ve větru. Husté mraky skrývaly měsíc i hvězdy. Ozbrojení muži připochodovali k výměně stráží. Nepřátelská invaze byla odražena, ale na hranicích stále zuřily boje. Vládla bojová atmosféra, nervy byly napjaté, důstojníci dychtiví.
Nálada mužů byla povznesená a hodinu před půlnocí dostala ještě další vášnivou pobídku. Přišlo to znenadání, bouře na emocionální rovině, která způsobila, že se mnozí ve velké věži rozesmáli. Stejně náhle vše skončilo. Všichni na sebe zůstali užasle hledět. Ve věži se praktikovala magie už stovky let, ale rozhodně nikdy nic takového!
V jistém vysokém poschodí se vášeň změnila v jiný druh psychického napětí, které stoupalo a stoupalo, až ti, kdo prošli kolem dveří jistého apartmá, tiskli zuby, po kůži jim přebíhalo mravenčení, vlasy vstávaly a dech se zadrhával v hrdle.
Za těmi dveřmi někdo tkal ohromné kouzlo. Ti, kdo mohli, utekli z vyšších pater věže a vytvořili šeptající hloučky ve všech okolních krčmách. Stěžovali si však jen skrytě, věděli, že zuří válka a ať jde o jakékoliv kouzlo, souvisí s válečným úsilím.
Těch několik málo osob, které věděly, co se v pokojích děje, se od hádajících skupinek drželo dál. Nechávaly si své vědomosti pro sebe, i když by mohly v okamžiku zavřít stěžovatelům ústa, kdyby se o ně rozdělily.
Čarodějky se pokoušely přivést zpět mrtvou.
Uvnitř apartmá, v místnosti naplněné dráždivým pachem připálených vlasů a dřevěného kouře, hořel na krbové mřížce oheň, ačkoliv tam bylo nepříjemné horko. U stolu připravovala Lessis z Valmes svazečky bylin a proutků, pevně omotané lístky účistníku. Jeden z nich sestával z mořské mačky, polní mrkve a vraního oka; druhý obsahoval šalvěj, mandragoru a zlatolístku. Oba svazky omotala fialovou hedvábnou nití, a když je vázala, prozpěvovala pasáže z Birraku. Na stole před ní ležela otevřená stará kniha kouzel, z níž získala deklinace pro kouzlo, které spřádala.
Když kdosi vstoupil do místnosti, vzhlédla, ale nezaváhala v recitaci. Tyto části kánonu znala lépe než hřbet vlastní ruky. Akolytky čekající v přítmí u dveří se uklonily Královně myší, která je vzala na vědomí krátkým zdvořilým přikývnutím, zamířila k Lessis a posadila se k velkému stolu. Vzduch byl horký a zatuchlý. Na slamníku položeném na podlaze z modrého kamene ležela Lagdalen Tarcho. Byla v bezvědomí. Vůbec neprocitla z kouzla, které ji mělo znovu vrátit zpět z orlí mysli.
Kouzlo se zhatilo. Bylo to složité kouzlo s mnoha úskalími a ta, která ho vyvolala, byla hluboce unavená, za prostou hranicí vyčerpání. Ať byla příčina jakákoliv, něco selhalo. Snad nepřesná hlasitost. Možná byl nějaký detail ve frázování pronesen příliš rychle či pomalu.
Lessis obviňovala sama sebe. Je pravda, že byly blízko zhroucení. Čas, který strávily uvnitř drobných zvířat, byl příliš dlouhý. Byla tak strašlivě unavená, že ji to donutilo celé dva dny a noci spát. Dokonce i Ribela musela spát celou noc.
A Lessis dobře věděla, že pro Lagdalen, pouhou dívku, byla celá zkušenost úplného převzetí daleko horší než pro čarodějky. Tohle byla její první zkušenost s tak děsivým převzetím, a přitom nemohla kouzlo nijak řídit. Být v podobné situaci bezmocná byl hrozný pocit. A pak tu bylo sdílení kruté, přímé orlí mysli. Mysl velkého dravce se z lidského pohledu jevila opravdu zvláštní. Byl posedlý drobnými pohyby na hranici možností zraku, zraku, který objímal celou krajinu, a topil se v trvalé touze po teplém masu, které by mohl trhat a zhltnout. Orla svědily paráty v touze po kořisti, kterou by uchvátily a rvaly. Taková koexistence měla na člověka zhoubný vliv. Lessis si byla jistá, že to přispělo k obtížím. Nakonec to Lagdalen nějak ovlivnilo. Během odříkávání zaklínadla, které ji mělo uvolnit z převzatého tvora,

dívka otálela, jako by nechtěla odejít.
Pomalu, bolestně pomalu opustila mysl orla Cuicy. Pak, během závěrečného přechodu, se vlákno přetrhlo a Lagdalen se už neprobudila.
Zatímco se vyděšené čarodějky se znepokojeným zaklínáním pokoušely kouzlo znovu seslat, Cuica oslavil uvolnění z převzetí vítězoslavným výkřikem úlevy. Tloukl mohutnými křídly, dokud kdosi neotevřel dveře na balkón, a pak vyklouzl do noci. Ještě hodinu nad nimi kroužil s výkřiky vzdoru, až nakonec zmizel na západ.
Lagdalen však neotevřela oči a už třetí den zůstávala kdesi v zemi nikoho. Za celou tu dobu jen občas tlumeně zasténala.
Ribela se pohodlně usadila v křesle. Tělo měla po všech těch týdnech bez pohybu stále ztuhlé a rozbolavělé. Z kříže jí občas vystřelovala prudká bolest, a tak se pohybovala opatrně. Když se usadila, čekala se zavřenýma očima a dlaněmi sepjatými v klíně, až Lessis dokončí práci.
Dva svazečky byly připraveny. Lessis zavřela oči a dlouze, pomalu se nadechla. Po takovém úsilí je nejlepší nechat soustředění zvolna opadnout. Tři tisíce řádků, šest voluminací, všechno s dokonalým časováním a silou hlasu. Stálo to nesmírné množství sil.
"Mám dobré zprávy," řekla Ribela přesně ve chvíli, kdy Lessis otevřela oči.
Lessis vydechla.
"To ráda slyším, sestro."
"Velitel Sear prorazil skrz Cujac. Další silná banda skřetů byla obklíčena a zničena v horách. Generál Felix věří, že během příštího týdne získá zpět Hrdý průsmyk."
"Díky Matce."
"Zprávy z Kenoru jsou velmi povzbuzující. Vítězství u přechodu přes řeku Oon zlomilo odpor nad pevností Teot. Posily tam budou během dvou nebo tří dnů."
Lessis zvedla sepjaté ruce.
"Přežili jsme, sestro. Říše růže odolala největšímu vpádu nepřítele. Teď musíme převzít iniciativu my. Musíme se znovu dát do naší vlastní práce. Musíme najít způsob, jak se jim pomstít za to, co udělali."
Ribela se na Lessis na chvíli zahleděla. Na Královně ptáků bylo cosi divného, neobvyklá neopatrnost, dokonce divokost, které si nikdy dřív nevšimla.
"Nikdy ti nechyběla oddanost, sestro Lessis."
"Děkuji ti, sestro. Jen škoda, že mi má oddanost nepřinesla lepší výsledek naší mise." Lessisiny oči prozrazovaly strašlivý pocit viny. To bylo nepřípustné. Mladé ženy jako Lagdalen byly vojáky říše stejně jako mladí muži v legiích. Musely přijímat riziko spojené s takovou službou.
"Lessis," předklonila se Ribela. "Dosáhli jsme velikého vítězství. Zajdu dál a řeknu, že ty osobně jsi ho dosáhla."
Lessis se usmála. Ribela to nechápala. Malé osobní záležitosti - pouta přátelství, lásky - tyhle věci nebyly Ribelinou silnou stránkou. Vycítila kritiku a prudce přikývla. "Ano, udělalas dobrou věc, sestro."
Podívala se k Lagdaleninu nehybnému tělu, uloženému na slamníku před ohništěm.
"Nic nového, jestli to dobře chápu."
"Nic nového, ale věřím, že jsem našla odpověď."
Ribela se podívala na knihu, která ležela otevřená před Lessis.
"Simpkinsův Parasympatikus?" odfrkla. "To bylo staré, už když jsem byla novicka. Jak dlouho jsi tehdy chodila ke starému Simpkinsovi? Starý vtipálek. Neodvážila bych se věřit ničemu, co kdy napsal."
"Teď jenom znovu prozrazuješ svou nechuť k mužům, Ribelo. Simpkins byl trochu divoký, ale byl to jasnovidec a v umění převzetí se vyznal jako málokterý muž. Teď už se to obecně neví, ale jeho dílo ohledně ukončení převzetí je základem všech nejlepších nových prací na toto téma."
Ribela nakrčila nos a spolkla první odpověď, týkající se ceny výzkumu ukončení převzetí.
"Přeji ti úspěch, sestro."
Jestli Lessis vyzkouší nějaké divoké kouzlo ze čtvrtého věku, ať to padne na její hlavu.
"Děkuji, sestro."
Obě obrátily hlavy ke dveřím.
Vešla další postava, abatyše Plesenta. Přišla se pomodlit nad němým tělem Lagdalen. Dělala to každou noc ve stejnou dobu. Kývnutím pozdravila čarodějky, stáhla si plášť a posadila se vedle nehybné dívky.
Během modliteb zůstaly Lessis i Ribela úplně potichu. Lessis sbírala síly a připravovala se k obtížnému čarování, které hodlala podstoupit.
Abatyše skončila a vstala. Den byl dlouhý a stará žena trochu zakolísala. Viděla, jak se na ni čarodějky dívají, a cítila jejich povýšenost. Jsou nesmrtelné, pomyslela si, dlouho ji přežijí. Jak podivné musí být jejich myšlenky! Lessis vypadala naprosto stejně, jako když ji mladá Plesenta, tehdy jen menší kněžka, viděla poprvé. Mezi pětatřiceti a pětapadesáti lety, pevné svaly, dobré oči, ostrý sluch a stále mocná, a přesto Plesenta věděla, že je šedá paní stará stovky let.
"Probudí se někdy?" zeptala se jich.
Ribeliny černé oči nezobrazovaly jedinou emoci. Studené jako led, pomyslela si Plesenta. Lessis se však usmála a řekla: "Ano, abatyše, probudíme ji. Myslím, že víme, co bylo špatně."
"Díky Matce, že jste na to konečně přišly. Je strašně smutné vidět naši Lagdalen ležet v bezvědomí, a navíc na ni čeká dítě."
"Ano, abatyše, taky se pro ni trápíme."
Plesenta se na ně na chvíli pečlivě zadívala. Jsou vůbec schopny zármutku? Po tom všem, co prožily?

Náhle v Lessisiných očích spatřila něco, co jí řeklo, že ano, mohou se rmoutit pro krátce žijící, kteří jim slouží po nepatrné chvíle, kdy hrají na jevišti sféry osudu.
Rozloučila se a opustila je. Když scházela ze schodů, řekla si, jak je dobře, že jde brzy do výslužby. Už začínala být příliš stará na to, aby čelila ztrátám mladých životů v téhle nekonečné válce. Místnost, kterou opustila, mezitím potemněla a jiskřila sbírající se energií.
Jediný zvuk, který tu teď zněl, byl hlas Lessis, pečlivě intonující čerstvé pasáže Birraku. Fráze byly sestavovány a vyslovovány jako praskání sbírající se bouře. Svazečky bylin hořely v ohni. Místností se linula vůně účistníku. Světlo se ještě více zakalilo. Hustý, načervenalý dým se rozléval z ohniště a usazoval se na podlaze místnosti. Z dvou tak drobných svazků bylin to bylo udivující množství kouře. Lessisin hlas sílil. Ze rtů jí plynuly další a další deklinace.
Z ohniště se vyřinul další kouř, tentokrát bílý. Lessis se ho zhluboka nadechla, sklonila se, přitiskla rty ke rtům Lagdalen a vdechla kouř do jejího těla.
Udělala to třikrát. Lagdalenino tělo pokaždé krátce zakašlalo, zasténalo a upadlo zpátky do spánku. Oči se neotevřely.
Lessis se vrátila k zaklínání. Celou místností vibrovala moc. Ribela se uvedla do transu, aby byla připravena pomoci jakýmkoliv způsobem, pokud to bude potřeba. Přičarovaná síla udělala na Královnu myší dojem. Lessis se sice světu ukazovala tím nejhloupějším způsobem, ale člověk musel připustit, že má moc.
Lessis přidávala na hlasitosti, poslední části jako by otřásaly samotnými kameny, a akolytky si přitiskly dlaně na uši a hlavy k podlaze. Ve vzduchu se shromažďoval strašlivý tlak. Celá Strážní věž jako by se houpala na okraji propasti.
Lagdalen na slamníku se náhle otřásla, první pohyb za celé týdny.
Ribelino srdce vynechalo úder.
Lessis přešla k závěrečné deklinaci. Řádky se vyhrnuly vpřed, slova zmrzla a úhelný kámen klenby ohromného kouzla byl umístěn.
Místnost naplnilo ticho, ticho tak husté očekáváním, že se akolytkám na podlaze stáhl žaludek.
Lagdalen se nepohnula.
Ticho rostlo. Ribela cítila ohromnou energii, která se pokoušela otevřít zapečetěnou klenbu. Podle jejího odhadu byly síly téměř vyvážené. Lessis měla zavřené oči a z koutku úst jí vytékal pramínek slin. Ribela ji nikdy neviděla v tak hlubokém transu.
Boj pokračoval. Na těchto úrovních síly bylo neuvěřitelně obtížné udržet se i jen chvíli při vědomí. Ribela žasla, protože taková úroveň nebyla obvykle ve světě jako Ryetelth dosažitelná. Ryetelth byl chladný svět středních energií. Ribela si nebyla jistá, zda by tady tak silné pole dokázala vytvořit ona sama.
A přesto dívka stále spala. Ale už se pohnula, takže Ribela věděla, že k ní Lessis dosáhla.
Lessis se napjala. Její kouzlo nadzvedalo jeden kout samotného světa. Zaťaté pěsti držela zvednuté nad rameny. Ke slinám vytékajícím z úst se připojily stopy slz řinoucích se jí z očí díky nesmírné námaze, kterou podstupovala.
A Lagdalen sebou náhle škubla.
Ribelu náhlý výbuch radosti málem vyhodil z transu.
Lessis bezděčně zasténala a pokusila se znovu.
Úsilí stoupalo a stoupalo, až se znovu zdálo, jako by se chvěly i zdi kolem nich. Napětí vyhnalo z přízemí věže i zbývající lidi, všechny kromě strážců, kteří vší silou tiskli zuby a křečovitě sebou škubali na svém stanovišti na cimbuří.
Síla se dostala až na mučivou úroveň, kterou bylo bolestné vydržet déle než několik okamžiků, a z Lessisiných úst se teď se slinami řinula i krev.
Lagdalen sebou znovu trhla, oči se jí otevřely a dlouze, hlasitě vzlykla. Její plíce se vyprázdnily, zhluboka nasála vzduch, oči se nebezpečně rozšířily, ústa otevřela v děsu.
Ruka zatápala směrem k nim.
"Vzduch, světlo," zalapala po dechu a rozkašlala se. Po chvilce se vzpamatovala. "Žiju!" zaskřehotala.
Pokusila se posadit, ale nešlo to, tělo bylo po dlouhé nepřítomnosti duše zesláblé.
Lessis k ní natáhla ruku. Ribela si všimla, že se Lessis chvěje jako list.
"Je to doopravdy? Můžu tomu věřit?"
"Je to skutečné, dítě."
"Nemůžu se pohnout."
"Chvíli to bude trvat, to je následek toho, žes byla tak dlouho mimo vlastní tělo."
"Díky... paní, ztratila jsem se, myslela jsem, že navždycky, že už nikdy neuvidím domov, nedotknu se tvářičky svého dítěte." Po tvářích jí tekly slzy. Lessis ji objala.
"Všechno to byla moje chyba."
"Ne, paní, nebyla. Nechtěla jsem odejít! Chtěla jsem zůstat v oblacích, létat s orlíma očima."
"Já vím, dítě, ale i tak jsem tě měla přivést zpátky. Ukazuje to, že máš moc. Je skrytá, ale je v tobě."
"Hollein?"
"Je v pořádku, podle posledních zpráv. Spolu s generálem Felixem zahánějí nepřátele zpátky do hor. Došlo k mnoha tvrdým bojům, ale vítězství je na dosah."
"Díky Matce."
"Díky," řekla Ribela, která se k nim připojila. Zůstaly tam, čarodějky svíraly dívčiny ruce a Lagdalen bez zábran tekly slzy.

Christopher Rowley
Váleční draci
Anglický originál Dragons of War

Překlad Hana Vlčinská
Obálka David Spáčil
Grafická úprava obálky René Balický
Jazykový redaktor Kateřina Niklová
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 30. publikaci
Ostrava 2003
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 259 Kč